மிக்கசேய் பெறுவர் பாவ வெம்பிணி மிடியைத் தீர்ப்பார்

இப்பாடலில் உலகமாகிய கடலில் பிறவி என்ற நிலையிலிருந்து நீங்குவதற்கு உயிர்களுக்குரிய தோணியாக விளங்குகிறது சத்தியகிரிமலை என்கிறார் ஆசிரியர்.

சைவ மெய்யடியார்கள் விரும்புவது பிறவியைக் கடக்கவேண்டும் என்பதே. வாழ்நாளெல்லாம் பிறவியில் உழன்று கொண்டிருக்கும்போழ்து உண்மைப் பொருளாகிய சிவஞானத்தை எளிதில் உணர முடியவில்லை. இவ்வுலகத்தில் பிறவியினால் என்றும் துன்பங்களே மிகும். அத்துன்பத்திலிருந்து நீங்க வேண்டு மாயின் பிறவியாகிய நிலையிலிருந்து மாறி என்றும் நிலையாக உள்ள சிவஞானத்தில் கலக்க வேண்டும் என்ற கருத்தே இந்நூலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் தன் அருளினால் உயிர்களின் மலங்களை நீக்கிப் பிறவியை அறுப்பான் என்னும் கருத்தைச் சிவஞான சித்தியார் இவ்வாறு கூறுகிறது.

“அறிவிக்க அறித லாகும் அழிவன்றி நிற்ற லானும்
குறிபெற்ற சித்தும் சத்தும் கூறுவ துயிருக் கீசன்
நெறிநித்த முத்த சுத்த சித்தென நிற்பன் அன்றே
பிறவிப்பன் மலங்க ளெல்லாம் பின்னுயிர்க் கருளி னாலே”.

உலகம் (பாசம்)

இந்த உலகத்தில் என்றும் நிலைபெற்றதாகக் காணப்படுவது ஆணவ மலமாகும். உலகத்து உயிர்களை ஆணவமலமாகிய குற்றமானது நன்றாகப் பற்றிக் கொள்கிறது. ஆணவமலத்தில் உயிர்கள் கட்டுப்படுவதால் தான் நன்மை, தீமை எது என்று பகுத்துணர முடியாமல் உயிர்கள் எக்காலத்திலும் இவ்வுலகத்திலேயே கிடந்து உழல்கின்றன.

“தானு மேசத சத்தெ னும்படிசத்த நிந்திட வரியதா
மூன மேயிரு ளாகி மூடிட வுற்ற பானு மறைத்ததகன்
மேனெ டும்பட லந்து டைக்க விளம்பு சற்குரு வுணருமோர்
ஞான மேவடி வமர்ப ரங்கிரி நாதர்சேவடி போற்றுவோம்”

என்ற பாடலில் ஆசிரியர் ஆன்மா சத்துப்பொருளைச் சார்ந்து சத்தாயும், அசத்துப் பொருளைச் சார்ந்து அசத்தாயும் இருக்குமென்று சொல்லும்படி சத்துப் பொருளாகிய மதியை அறியவொட்டாமல் குற்றமாகிய ஆணவ மலமானது மறைத்தலும், சூரியனைக் காண வொட்டாமல் மறைக்கும் கண்ணின் படலத்தை நீக்குதல் போல அவ்வாணவமலத்தை நீக்கி ஞானமாகிய பிரகாசத்தை உபதேசிக்கும் சற்குருவை அறியும் ஓர் அறிவாக விளங்குவது இறைவன் திருவடி. எனவே, இறைவன் மீது பற்றுதல் கொண்டு போற்ற வேண்டும் என்கிறார் ஆசிரியர்.

நானில வருணனை – வையையின் வரவு

உயர்ந்த உத்தம குணத்தையுடைய அரசரது அரசியல் எல்லா மனிதர்களையும் ஆதரிப்பது போலவும், படத்தையுடைய ஆதிசேடனாலே தாங்கப் பெற்ற உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களும் பசியால் வருந்தாது காப்பாற்றுவதற்காக வையை நீர் பெருக்கெடுத்து வந்தது என்கிறார் ஆசிரியர்.

வையை நீர் குறிஞ்சி, பாலை நிலங்களின் வழியாகச் செல்வதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் நிரம்ப அழகிய தேசிகர். வையையாகிய கங்கா தேவியானவள், குறிஞ்சி நிலத்திலே புகுந்து தன் மகனாகிய முருகக் கடவுள் சம்பந்திகளான குறவர்கள் இருப்பதால், அங்குக் கலந்து உலாவி வருகிறாள். பாலை நிலத்திலே புகுந்து மாற்றாளாகிய உமாதேவியின் கூறான காளியிருப்பிடமானதால் அங்குள்ள வேடர் சேரிகளையெல்லாம் கோபங் கொண்டு அழித்துச் செல்கிறாள் என்றும், அடுத்த பாடலில் முல்லை நிலத்திலே புகுந்து ஆயர்பாடியைக் கலைத்து இடையிலே உள்ள நிலங்களின் வழியாகப் போய் விஷ்ணுவை வணங்கி, மேகத்தைச் சிறைச்சாலையில் சேர்த்த தனதரசனாகிய பாண்டியனின் பகைவனாகிய தேவேந்திரனுக்குரிய மருத நிலம் நடுங்கும்படி வையை நீரானது பாய்ந்து சென்று அங்குள்ள சோலைகளை வேரோடு சாய்த்துத் தள்ளுகிறாள். நெய்தல் நிலத்திலே புகுந்து புன்னை மரங்களிலும் தாழை மரங்களிலும் நிறைந்துள்ள அரும்புகளையும், மலர்களையும் மகரந்தங்களையும் அலைகளிலே முத்தும் பொன்னுமாகப் பரப்ப வையையாகிய கங்காதேவியானவள் சமுத்திரத்துக்குக் காணிக்கையாகிறாள் என்று விளக்குகிறார் ஆசிரியர். இயற்கையாக ஓடிவரும் வையை நீரானது தமிழரது நானிலங்களிலும் பாய்ந்து வந்தது என்பதை தமது கற்பனைத்திறன் மேலோங்கப் புராணக்கதைக்குத் தகுந்தவாறு ஆசிரியர் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணத்தில் பாத்திரங்களாகச் சிவன், முருகன், உமாதேவி, தெய்வயானை போன்றோர் அமைகின்றனர். இப்பாத்திரங்களை வருணிக்கும் நிலையில் ஆசிரியர் பல உவமைகளைக் கையாளுகின்றார். சூரசங்காரச் சருக்கத்தில் முருகக்கடவுள் கோடி சூரியப் பிரகாசம் போல எழுந்தருளியிருந்தான் என்று முருகனது தோற்றத்தைக் கூறுகின்றார்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணத்தில் எண்ணற்ற செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அதில், சைவசமயக் கருத்தாகிய பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் உண்மை விளக்கப்பட்டுள்ள தன்மை வெளிப்படுகிறது.

உலகம் நிலையில்லாதது. அதில் வாழும் உயிர்கள் இறைவனைப் (முருகன்) பற்றி நிலையான இன்பத்தைப்பெற வழிகூறுகிறது இப்புராணம்.

தேவராய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த
கந்தர் சஷ்டி கவசம் - திருப்பரங்குன்றம்

காப்பு

அமரர் இடர் தீர அமரம் புரிந்த
குமரன் அடி நெஞ்சே குறி

நேரிசை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம், துன்பம் போம் நெஞ்சில்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் - கதித் தோங்கும்
நிஷ்டையும் கைகூடும், நிமலர் அருள் கந்தர்
சஷ்டி கவசம் தனை.

நூல்

திருப்பரங் குன்றுறை தீரனே குகனே
மருப்பிலாப் பொருளே வள்ளி மனோகரா
குறுக்குத் துறையுறை குமரனே அரனே
இருக்குள் குருபரா ஏரகப் பொருளே
வையா புரியில் மகிழ்ந்துவாழ் பவனே
ஒய்யார மாமயில்மேல் உகந்தாய் நமோ நமோ
ஐயா குமார அருளே நமோ நமோ
மெய்யாய் விளங்கும் வேலா நமோ நமோ
பழநியங் கிரிவாழ் பகவா நமோ நமோ
விராலி மலையுறை விமலா நமோ நமோ
மராமரம் துளைத்தோன் மருகா நமோ நமோ
சூரசம் கார துரையே நமோ நமோ
வீரவே லேந்தும் வேளே நமோ நமோ
பன்னிரு கரமுடைப் பரமா நமோ நமோ
கண்களீ ராறுடைக் கந்தா நமோ நமோ
கோழிக் கொடியுடைக் கோவே நமோ நமோ
ஆழிசூழ் செந்தில் அமர்ந்தாய் நமோ நமோ
சசச சசச ஓம் ரீம்
ரரர ரரர ரீம் ரீம்
லலல லலல ஆம் ஹோம்
ணணண ணணண வாம் ஹோம்
பபப பபப சாம் சூம்
வவவ வவவ கௌம் ஓம்

லல லிலி லூலு நாட்டிய அட்சரம்
கக கக கக கந்தனே வருக
இக இக இக ஈசனே வருக
தக தக தக சற்குரு வருக
பக பக பக பரந்தாமா வருக
வருக வருக வென் வள்ளலே வருக
வருவ வருகநிஷ் களங்கனே வருக
தாயென நின்னிருதாள் பணிந்தேன் எனைச்
சேயெனக் காத்தருள் திவ்யமா முகனே
அல்லும் பகலும் அனுதினம் என்னை
எல்லிலும் இருட்டிலும் எரிபகல் படுக்கை
வல்ல விடங்கள் வாராமல் தடுத்து
நல்ல மனத்துடன் ஞான குருஉனை
வணங்கித் துதிக்க மகிழ்ந்து நீ வரங்கள்
இணங்கியே அருள்வாய் இறைவா எப்போதும்
கந்தா கடம்பா கார்த்தி கேயா
நந்தன் மருகா நாரணி சேயே
எண்ணிலாக் கிரியில் இருந்து வளர்ந்தனை
தண்ணளி அளிக்கும் சாமி நாதா
சிவகிரி கயிலை திருப்பதி வேளூர்
தவக்கதிர் காமம் சார்திரு வேரகம்
கண்ணுள் மணிபோல் கருதிடும் வயலூர்
விண்ணவர் ஏத்தும் விராலி மலை முதல்
தன்னிக ரில்லாத் தலங்களைக் கொண்ட
சன்னதி யாய்வளர் சரவண பவனே
அகத்திய முனிவனுக் கன்புடன் தமிழைச்
செகத்தோர் அறிய செப்பிய கோவே
சித்துக்கள் ஆடும் சிதம்பரச் சக்கரம்
நர்த்தனம் புரியும் நாற்பத்தெண் கோணம்
வித்தாய் நின்ற மெய்ப்பொரு ளோனே
உத்தம குணத்தாய் உம்பர்கள் ஏறே
வெற்றிக் கொடியுடை வேளே போற்றி
பத்திசெய் தேவர் பயனே போற்றி

சித்தம் மகிழ்ந்திடச் செய்தவா போற்றி
அத்தன் அரியயன் அம்பிகை லட்சுமி
வாணி யுடனே வரையுமாக் கலைகளும்
தானே நானென்று சண்முக மாகத்
தாரணி யுள்ளோர் சகலரும் போற்றப்
பூரண கிருபை புரிபவா போற்றி
பூதலத் துள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள்
ஒதமார் கடல்சூழ் ஒளிர்புவி கிரிகளில்
எண்ணிலாத் தலங்கள் இனிதெழுந் தருள்வாய்
பண்ணும் நிட்டைகள் பலபல வெல்லாம்
கள்ளம் அபசாரம் கர்த்தனே எல்லாம்
எள்ளினுள் எண்ணெய் போல் எழிலுடை உன்னை
அல்லும் பகலும் ஆசாரத்துடன்
சல்லாப மாய் உனைத் தானுறச் செய்தால்
எல்லா வல்லமை இமைப்பினில் அருளி
பல்லா யிரநூல் பகர்ந்தருள் வாயே
செந்தில் நகர் உறை தெய்வயானை வள்ளி
சந்ததம் மகிழும் தயாபர குகனே
சரணம் சரணம் சரவண பவஓம்
அரன் மகிழ் புதல்வா ஆறுமுகா சரணம்
சரணம் சரணம் சரவண பவஓம்
சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்

சீர்த்தியாய்த் துதிகள் பாடி திருவடிக்கலர்கள் தூவி
ஆர்த்தியாய் வழிபாடாற்றும் அன்பரின் இதயக் கோயில்
மூர்த்தியாய் விளங்கும் எங்கள் முதிர்பரங் குன்றில் வாழும்
கார்த்திகேயன் கைவேலைக் காண்பதே எமக்கு வேலை.

தமிழின் தலைவாசல்

மகாவித்துவான் மயிலம். **வே. சிவசுப்பிரமணியன்,**
திருவாவடுதுறை ஆதீனப் புலவர்

தமிழ் என்ற சொல்லுக்கு இனிமை, நீர்மை என்பது பொருள். இனிமை என்பது விளங்குகிறது. நீர்மை என்றால் என்ன? நீரின் தன்மை, ஒழுங்கு எனவும் கூறலாம். மேலிருந்து கீழ் இறங்குவது, குளிர்ச்சியைத் தருவது, எந்த அழுக்கையும் போக்கித் தூய்மை செய்வது, எனக் கூறப்படும் நீரின் தன்மைகள் அனைத்தும் தமிழின் கண் உள்ளன. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தமிழ் கற்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு நம் பெருமிதம் அடங்கி அடக்கம் ஏற்படும். இதையே,

"செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து"

என்று திருக்குறள் கூறியது செருக்கும் அதனால் ஏற்படும் சினமும் அதனால் ஏற்படும் சிறுமையும் இல்லாமற் போதலே பெருமிதம் என்கிறார் வள்ளுவர்.

தமிழ் ஒலிகள் உடலுக்கு, உயிர்க்காற்றுக்கு நலம் செய்யக்கூடிய மென்மையான ஒலிகள். எளிய முயற்சியாலேயே உண்டாவன. வல்லெழுத்துக்கள் கூட மென்மையும், இடைமையும் உயிர் எழுத்தும் சார்ந்து தம் வன்மையில் இருந்து மெலிந்து விடுவதை ஒலித்து அறியலாம்.

எத்தகைய மன மாசுகளையும் போக்கி நலம் செய்யும் நூல்கள் உலக மொழிகளிலேயே தமிழில் தான் அதிகம். தமிழில் அறநூல்கள் மிகுந்திருந்ததனால் தமிழர்கள் 'அரவர்' (அறவர்) எனப்பட்டனர் என்று கால்டுவெல் தன் ஒப்பிலக்கண முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரே 'ரவ' என்பது ஒலி 'அரவ' என்பது பேரொலியில்லாதது என்பதனால் தமிழ் 'அரவ' எனப் பெற்றது என்று கூறுவது கொண்டு இனிய மெல்லொலிகளை உடையது என்பதும் விளங்கும்.

தமிழ் மொழியை உயர்தனிச் செம்மொழி ஆக்கிய பெருமை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க இலக்கியங்களுக்கே உரியது என்றால் மிகையாகாது.

சங்க இலக்கியம் என்பது உரையாசிரியர்களால் பாட்டினும் தொகையினும் கீழ்க்கணக்குகளினும் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பாட்டு என்பது பத்துப்பாட்டு, தொகை என்பது எட்டுத்தொகை. இவை இரண்டும் சேர்ந்து பதினெண் மேற்கணக்கு ஆகும் - கீழ்க்கணக்கு பதினெட்டாகும். இவற்றை இம்முறையே வழங்கும் உரையாசிரியர்கள் வழக்கில் பத்துப்பாட்டே முதலாவதாகச் சொல்லப் பெறும்.

பத்து நூல்கள் அடங்கிய பத்துப்பாட்டில் முதலில் உள்ளது 'திருமுருகாற்றுப்படை' ஆகும். மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்

பாடியது. இவர் பாடிய மற்றொரு நூல் 'நெடுநல்வாடை' ஆகும். இந்த இரண்டு நூல்களையும் ஒரு சேர வையாது திருமுருகாற்றுப்படையை முதலில் வைத்து நெடுநல்வாடையை ஏழாவதாக வைத்து வரிசைப்படுத்தியதை நோக்குங்கால் தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகப்பெருமானை முன்நிறுத்தியே தமிழ் இலக்கியம் அறியப் பெறல் வேண்டும் என்று ஆன்றோர்கள் எண்ணியமை புலனாகும். எனவே தெய்வத்தை மறந்தால் தமிழ் இல்லை. தமிழே 'தெய்வத்தமிழ்' என்பது விளங்கும்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் தலைவாசலாக விளங்கும் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் முதற்கண் உள்ளது 'திருப்பரங்குன்றம்'. ஆற்றுப்படையில் முருகன் எழுந்தருளியுள்ள இடங்களைக் கூறுபவன் முதலில் வழிப்போக்கனுக்குத் திருப்பரங்குன்றத்தையே எடுத்துக்கூறும் திறம் ஆராயத்தக்கது.

வரலாற்று முறையில் பார்த்தால் பிரமனைச் சிறை இட்டு மீட்டது கூறும் திருவாவினன்குடியும், பிரணவ உபதேசத்தலமாகிய சுவாமிமலையும், சூரசம்ஹாரம் செய்த தலமாகிய திருச்செந்தூரும், தொடர்ந்து தெய்வயானை திருமணம் நிகழ்ந்த திருப்பரங்குன்றமும், வள்ளி திருமணம் நிகழ்தற்கிடமாகிய பழமுதிர்சோலை, நிறைவாகக் குன்றுதோறாடல் என்றுதான் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

தலமுறைப்படி பார்த்தாலும் சுவாமிமலை எனப்படும் திருவேரகம், திருவாவினன்குடி, பழமுதிர்சோலை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர் என்ற வரிசை அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

இரண்டுமுறையும் இன்றி திருப்பரங்குன்றம் எல்லாத் திருத்தலங்களுக்கும் முன்னால் அமைந்ததே திருப்பரங்குன்றத்தின் பெருஞ்சிறப்பினை விளக்கப் போதுமானதாகும்.

தமிழுக்குச் சிறந்தது செம்மையான இலக்கணம். எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும் ஆகிய மூன்றுக்கும் இலக்கணச் செழுமை உடையது தமிழ். திருவிளையாடற் புராணத்தே பரஞ்சோதி முனிவர்,

"கண்ணுதற் பெரும் கடவுளும் கழகமோடு அமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த இப்பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பு இலாமொழிபோல்
எண்ணிடப் படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ"

என்று தமிழின் இலக்கண வரம்பைப் பெரிதும் பாராட்டியுரைப்பர்.

உலக மொழிகள் அனைத்திலும் எழுத்தும், சொல்லும் ஆகிய இரண்டுக்குமே இலக்கணம் வகுத்திருப்ப, தமிழ்மொழி மட்டுமே பொருளுக்கும் இலக்கணம் வகுத்துக் கூறியது. இதனை நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில்,

"நடுவண் ஐந்திணை நடுவணதொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"

என்ற நூற்பாவுக்கு 'பாயிரத்துள் எல்லை கூறியதன்றி', 'படுதிரை வையம்' (ஒலிக்கும் கடலாற் சூழ்ந்த உலகம்) என ஈண்டும் எல்லை கூறினார் புறநாட்டிருந்து தமிழ்ச்செய்யுள் செய்வார்க்கும் இதுவே இலக்கணம் என்பது அறிவித்தற்கு' என்று உரை எழுதினார். 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்று பாயிரத்துள் கூறிய எல்லை தமிழின் எழுத்திலக்கணத்துக்கும் சொல்லிலக்கணத்துக்கும் பொருள் இலக்கணத்துக்கும் உரியது ஆதலின் "எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி" என்று பாயிரத்துள் கூறப்பெற்றது.

பொருளிலக்கணம் வேறு எம்மொழியிலும் கூறப்பெறாததால் தமிழ்ப் பொருளிலக்கணம் உலகம் முழுமைக்கும் உரியது ஆதலின் பொருளிலக்கணத்துக்கு எல்லை 'படுதிரை வையம்' (ஒலிக்கும் கடல்சூழ்ந்த உலகம்) என விளக்கினார்.

தமிழிற்குச் சிறந்த பொருளிலக்கணமும் பிறமொழிகளுக்கில்லாத பெருஞ்சிறப்பு என்பதை வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமது 'தமிழ் மொழியின் வரலாறு' என்ற நூலின்கண் குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு நினைவு கூர்தற்குரியது.

தமிழ்ச் சிறப்பாகிய தமிழின் தனித்தன்மையாகிய பொருளிலக்கணத்தை விளக்கி நிற்கின்ற பாங்கு திருப்பரங்குன்றத்துக்கண் பெரிதும் சிறந்து விளங்குகிறது என்று பரிபாடல் கூறுகிறது. இதனைக் கூறும் பரிபாடல் ஒன்பதாம் பாடல் ''இருநிலம் துளங்காமை'' என்று தொடங்குகிறது. திருமுருகாற்றுப்படையில் திருப்பரங்குன்றத் தொடக்கம் 'உலகம் உவப்ப' என்று தொடங்கியது போல.

முருகனே! வள்ளி எம்பெருமாட்டியின் தோளைக் களவின்கண் நீ மணந்த பொழுது இந்திரன் மகள் தேவசேனையது கண் முதுவேனிற் பருவம் காராந்தன்மை பெற மழை பெய்தது போல இந்தத் திருப்பரங்குன்றின்கண் நீரைப் பொழிந்தது என்று முருகனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறும் பாடற்பகுதியாகிய,

"மையிரு நூற்றிமை யுண்கண் மான்மறிதோண் மணந்தஞான்று
ஐயிரு நூற்று மெய்ந்நயனத்தவன் மகள் மலர்உண்கண்
மணிமழை தலைஇய மாவேனில் கார் ஏற்றுத்
தணிமழை தலையின்று தண் பரங்குன்று"

(இமை உண்கண் - வள்ளி மானுட மகள் ஆதலின் இமைக்கும் கண்கள் ஐயிருநூற்று மெய்ந்நயனத்தவன் மகள் - ஆயிரம் கண் உடையவனாகிய இந்திரன் மகளாகிய தெய்வ யானை)

தெய்வயானையின் கண்கள் ஊடலாற் புலந்து நீரைச் சொரிந்தன. முன்னர்க் கற்பு மணத்தால் தெய்வயானையை மணந்து பின்னர்க் களவு மணத்தால் மண்ணுலகில் வேட்டுவக் குமரியாகிய வள்ளியை முருகன் மணந்ததறிந்து தேவசேனை பொறாது ஊடி கண்ணீர் சொரிந்தாள் என்பதால்,

தமிழின் பொருளிலக்கணத்தில் தலைசிறந்ததாகிய அகப்பொருளில் களவும், கற்புமாகிய இரண்டு கைகோளுக்கும் இடமாகி ஊடலும் கூடலுமாகிய இரண்டுக்கும் திருப்பரங்குன்றம் இடம் தந்து பொருளிலக்கண விளக்கமாக நிற்கிறது.

அப்பரிபாடல்,

"நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவீர்! கேண்மின்"

என்று அறிஞர் பெருமக்களை அழைத்து,

"சிறந்தது காதற் காமம்; காமத்துச் சிறந்தது
விடுப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி
புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே"

என காதல் காமமாகிய களவினையும், புலத்தலிற் சிறந்ததாகிய கற்பினையும் இரண்டையும் ஏற்புடைத்தாகச் சிறப்பக்கூறி,

"தள்ளாப்பொருள் இயல்பில் தண்டமிழ் ஆய்வந்திலார்
கொள்ளார் இக்குன்று பயன்"

என்று முடிக்கின்ற அழகு அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

இதனையே திருமுருகாற்றுப்படை,

"மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்"

என்று தெய்வயானையை முதற்கண் கூறி,

"மந்தியும் அறியா மரம்பயில் அடுக்கத்துச்
சுரும்பும் மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்
பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்"

என்பதனால் குறிப்பாக வள்ளியம்மையையும் நினைவுபடுத்தி திருப்பரங் குன்றத்துக்கும் பொருள் இலக்கணத்துக்கும் உள்ள தொடர்பினை மேலும் நிலைநிறுத்தியது. (அடுக்கம் என்பது மலை. அங்கு உள்ள காந்தள் கண்ணியை மலைநிலத்து மங்கையாகிய வள்ளியை மணந்த போது சூடினன் ஆதலின் 'காந்தள் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்' என்பது வள்ளியை மணந்ததைக் குறிப்பால் சுட்டியது).

தமிழின் தலைவாசலாகிய பத்துப்பாட்டின் முதற்பாட்டாகிய திருமுருகாற்றுப்படை, சைவத்திருமுறைகளில் பதினோராம் திருமுறையில் சேர்க்கப் பெற்ற ஒரே சங்க இலக்கிய நூல் என்னும் போது தெய்வத்தமிழும், உலகம் அனைத்திற்கும் உரிய பொருளிலக்கணமும் அப்பொருளிலக்கணத்தை விளக்கி நிற்கும் திருப்பரங்குன்றமும் ஒப்பும் உயர்வும் அற்ற உறுதியை உலகிற்கு என்றும் நின்று நிலவச் செய்யும் என்பது ஒருதலையாகும்.

அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி, திருப்பரங்குன்றம்

தெய்வானை முருகனுடன் மணம்புரிந்த இந்த குகை கோயிலினில் விசித்ர கணபதி, துர்க்கை. எதிர்-எதிர் சிவ-திருமால் சத்தியுடன் அமர்ந்த கோல முருகன் ஆள்வதுவோ - திருப்பரங்குன்றம் தனில்

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் திருப்பரங்குன்றம்

(முதற் படைவீடு)

கந்தபுராணம்

இருப்பரங் குறைந்திடும் எஃக வேலுடைப்
பொருப்பரங் குணர்வுறுப் புதல்வி தன்மிசை
விருப்பரங் கமரிடை விளங்கக் காட்டிய
திருப்பரங் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாம்.

– கச்சியப்ப சிவாசாரியார்

"மதுரை மாவட்டம்" மதுரை மாநகருக்குத் தென் மேற்கில் சுமார் 7 கி.மீ. தூரத்தில் அமைந்துள்ளது திருப்பரங்குன்றம் எனும் திருத்தலம். இது "நக்கீரர்" அருளிய "திருமுருகாற்றுப்படை"யின்படி திருமுருகனின் முதற்படைவீடு என்று கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது முருகன் தலம் மட்டுமல்ல பாண்டி நாட்டில் உள்ள 14 சிவத்தலங்களில் 3வது திருத்தலமாகவும் திகழ்கிறது. இத்தலத்தின் சிவன் திருப்பரங்கிரிநாதர், இத்தலத்தின் சக்தி திரு ஆவுடைநாயகி. இத்தலத்தின் தீர்த்தம் சரவணப்பொய்கை. இங்குதான் திருப்பரங்குன்றம் முருகப்பெருமானும் அமர்ந்தாளுகின்றான்.

திருப்பரங்குன்றம் நகர் நடுவே சுமார் 300 அடி உயரத்தில் காணப்படும் ஓர்மலை "சிவலிங்க" வடிவிலேயே காட்சி அளிப்பதால் "சிவபெருமான்" குன்றுருவிலேயே நின்றருளுவதாக இம்மலை கொண்டாடப்படுகிறது. இதனால்தான் இத்தலமே "பரன் குன்று" திருப்பரங்குன்று "திருப்பரங்கிரி" என்றழைக்கப்படுகிறது. இக்குன்றையே சிவபெருமான் என்றெண்ணி நித்தம் வழிபட்டால் நம் தீவினைகள் யாவும் தீர்ந்து விடும் என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடியுள்ளார்.

*மைத்தகு மேனி வாளரக்கன் தன் மகுடங்கள்
பத்தின திண்தோள் இருபதும் செற்றான் பரங்குன்றைச்
சித்தம தொன்றிச் செய்கழல் உன்னிச் சிவன் என்று
நித்தலும் ஏத்தத் தொல்வினை நம்மேல் நில்லாவே*

என்பதே அந்தக் காழிப்பிள்ளையார் ஓதும் அருட்கவி.

புராண வரலாறுகளின்படி இக்குன்று மேருமலையில் இருந்த "ஸத்யம்" எனும் சிகரமென்றும் "ஒரு சமயம் வாயு பகவானுக்கும்" "ஆதிசேஷனுக்கும்" நடந்த ஓர் பலப்பரிக்ஷையில் இச்சிகரம் வாயுபகவானால் பலமாய்ப் பிடுங்கி எறியப்பட்டதென்றும், அதுவே இங்குவந்து விழுந்து இப்பரங்குன்றானது

என்றும் திருப்பரங்கிரிப்புராணம் குறிப்பிடுகின்றது. இக்குன்றை கோத்திட்டை என்று சுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் தம் தேவாரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். கோத்திட்டை என்றால் அரசக்குன்று என்பது பொருளாகும்.

ஒருசமயம் கைலாயத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியிடம் பிரணவப் பொருள் பற்றி ரகசியமாக பேசிக்கொண்டிருக்க, அப்போது முருகப்பெருமான் அதனை மறைவாக நின்று கேட்டுவிட, அதனால் மறைபொருளை குருமூலமாக உபதேசம் பெறாமல், அனுமதியின்றி மறைந்திருந்து கேட்ட பாபம் தீர பரிகாரம் செய்வதற்காக திருப்பரங்குன்றம் வந்தார். இங்கு தவம் செய்து சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து வழிபட்டார். அவர் வழிபாட்டில் மகிழ்ந்த பரங்கிரிநாதனும் ஆவுடை நாயகியும் மகிழ்ந்து முருகன் முன்புதோன்றி அவர் செய்த தவறினை மன்னித்தருளினார்கள். தற்போது இந்த “பரங்கிரிநாதர் ஆலயம்” ஸ்ரீ மீனாக்ஷி சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயம் என்ற பெயரில் இத்தலத்தின் கடைவீதியில் உள்ளது. திருப்பரங்குன்றம் வருபவர்கள் முதலில் இந்த ஆலயத்திற்குச் சென்று பரங்கிரி நாதரை தரிசனம் செய்து விட்டு அதன்பிறகே திருப்பரங்குன்றம் முருகனை சென்று தரிசிக்க வேண்டும் என்பது ஐதீகம்.

முருகப்பெருமான் சிவசத்தி தரிசனம் பெற்ற நாள் தை மாதம் வரும் பூச நட்சத்திரத்தில் என்பதால் இங்கு தைப்பூசவிழா 10 நாள் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த நாளில் சிவனையும் சக்தியையும் முருகப்பெருமானையும் இங்கு வந்து வணங்குபவர்கள் வாழ்வில் சகல சௌபாக்கியங்களையும் பெற்று மகிழ்வார்கள் என்று திருப்பரங்கிரிப்புராணம் குறிப்பிட்டுள்ளது. அதுமட்டுமல்ல திருமுருகன் “தேவேந்திரன் மகளான” தேவயானையை இந்த திருப்பரங்குன்றத்தில்தான் திருமணம் புரிந்து கொண்டு ஸ்ரீதேவயானை மணாளனாக அருள்காட்சி அளிக்கிறான் என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

பராசர க்ஷேத்திரம்

நெறிதவறி நடந்தமையால் தந்தையின் சாபத்திற்கு ஆளாகி மீன் உருப் பெற்ற தப்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்ரபாணி, மாலி என்ற பராசர முனிவரின் ஆறு புதல்வர்கள் குமரப் பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் தோன்றி பராசக்தியிடம் ஞானப்பால் அருந்திய போது, ஒழுகிய பாலை உண்டு சாபம் நீங்கப் பெற்றனர். அவர்கள் அறுவரும் திருப்பரங்குன்றம் வந்து தவமியற்றி முருகனால் ஞானயோகம் போதிக்கப்பட்டு உய்ந்தார்கள். அதனால் இத்தலம் பராசர க்ஷேத்திரம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. நாரத முனிவரும் இங்கு வந்து முருகனை வழிபட்டு உபதேசம் பெற்றார். இவ்வரலாறுகளை எல்லாம் விளக்கும் முறையில் முருகப்பெருமான் ஆலயத்தின் கருவறையுள் முருகன் வள்ளியம்மை

யின்றி தேவசேனையம்மையுடன் திருமணக்கோலத்தில் இருக்க அருகில் நாரதர், சூரியர், சந்திரர் முதலானவர்களும் காட்சி தருகின்றனர். திருப்பரங்குன்றின் வடபாகத்தில் முருகன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது.

ஸ்ரீ தெய்வயானைத் திருமணம்

திருச்செந்தூரில் சூரபதுமனையும் அவன் அசுரப் படைகளையும் சம்ஹாரம் புரிந்த முருகப் பெருமான் அந்த வீரஹத்தி தோஷம் நீங்க அத்தலத்தில் சிவனை பிரதிஷ்டை செய்து இறைவனை வழிபட்ட பிறகு தம் படைகளுடன் திருப்பரங்குன்றம் வந்து சேர்ந்தார்.

தேவதச்சனை அழைத்துத் திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒரு கோவிலை அமைக்கச் செய்தார். அப்போது இந்திரன் முருகப்பெருமானை வணங்கித் தம் இந்திரபுரித் தலைமையேற்க வேண்டுமென வேண்டினான். முருகப்பெருமான் அதை மறுத்துவிட்டார்.

"எம்பெருமானே! நீர் தேவசேனாபதியாக வீற்றிருந்து எங்களுக்கு நலம் புரிந்தீர். இழந்த அமராவதியையும் அரசுரிமையும் பெற்றோம். நீர் தேவசேனாபதி என்ற நினைவு எப்போதும் எங்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும். என் பெண் தேவசேனை உம்மை அடைவதற்குத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளை நீர் மணம் புரிந்து என்றும் தேவசேனாபதியாக விளங்க வேண்டும்" "அந்நங்கை தானும் மிக நோற்றனள் ஆதலால் நீ முன்னும்படியே மணம் நாளை முடித்தும்" என்று அவன் வேண்ட திருமணம் செய்ய இசைகின்றார் முருகப் பெருமான்.

முன்பொரு சமயம் திருமாலின் இரு விழிகளிலிருந்து தோன்றிய அமுதவல்லி, சுந்தரவல்லி எனும் பெயருடைய நங்கையர்கள் முருகப்பெருமானைக் கண்டு தங்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டியபோது முருகப்பெருமான் அமுதவல்லியை இந்திரன் மகளாக அமராவதியிலும், சுந்தரவல்லியை வேடுவத்தலைவன் நம்பிராஜன் வளர்ப்பு மகளாக பூவுலகிலும் பிறக்குமாறு திருவருள் புரிந்திருந்தார் அல்லவா?

அவ்வாறு இந்திரன் மகளாகப் பிறந்து, அவன் யானையான அயிராவதத்தால் வளர்க்கப் பெற்ற அருந்தவமகளே இந்த தெய்வயானையாவார்.

பங்குனி உத்திர நன்னாளில் நிகழ்ந்த இத்திருமண வைபவத்தைக் காண இறைவனுடைய சேனாகணங்களும், முசுகுந்தன் உள்ளிட்ட அடியார்கூட்டமும் திருப்பரங்குன்றம் வந்து சேர்ந்தன. தெய்வயானை முருகப்பெருமான் திருமணம் காண பார்வதி பரமேசுவரன் விமானத்தில் வான் வழியாக வந்து இறங்கினர். முருகப்பெருமான் தாய் தந்தையரை வணங்கி ஒரு மணியாசனத்தில் அமர்த்தித் தம் முடிதாழ்த்தி வணங்கினார்.

தேவேந்திரன் மனைவி இந்திராணியும் மணமகனாம் முருகப்பெருமானை எதிர்கொண்டு வரவேற்று பசும்பாலினால் முருகப்பெருமானுடைய பாதங்களை தூய்மைப்படுத்திப் பாதபூஜை நடத்தினார்.

எதிர்புகுந்திடும் இந்திராணிதன்கையிற்
புதியதோர் பசுப் பொழிந்த தீயபால்
நிதியின் கொள்கலம் நிரப்பி வந்துவேள்
பதயுகங்களில் பரிவோடு ஆட்டினாள்

என்று இந்திராணி பாதபூஜை செய்த அழகை வர்ணிக்கிறார் கச்சியப்ப சிவாசாரியார்.

இத்திருமண விழாவில், பிரம்மா விவாகச் சடங்குகள் இயற்றவும், சூரிய சந்திரர்கள் ரத்தினதீபங்கள் தாங்கி நிற்கவும், பார்வதி பரமேஸ்வரர் கண்டு களிக்கவும், ஆயிரங்கண்ணுடைய இந்திரன் தாரைநீர் வார்க்கவும்; முருகப் பெருமான் தேவசேனாதேவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இதனை திருப்பரங்கிரிப்புராணம்,

“சுருதிமழை பிலிற்றியிடுஞ் சதுமுகனார்
சடங்கியற்றத் தோகை பாகன்
கருதிவிழி விருந்தருந்தக் கண்ணிறைந்த
மேனியான் கைந்நீர் வார்ப்பத்
தருதியெனக் கையேந்திப் பரிதிமதி
விளக்கேந்தத் தந்தி மாதை
வருதியெனக் கைப்பிடித்துப் பரங்கிரியின்
மணந்தவனை வணக்கம் செய்வாம்”

எனத் துதிக்கிறது.

ஆறுபடை வீடுகளிலும் மிக உயர்ந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகள் உடைய தலம் திருப்பரங்குன்றமேயாகும். கீழிருந்து மேல்வரை மிக உயர்ந்த வாயிற்நிலவு கால் மற்றும் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மிகச்சிறப்பான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய சிற்பங்களைக் காணலாம். சிவன், சத்தி, விநாயகர், முருகன் உள்ளிட்ட நால்வரையும் ஒரே நேர்கோட்டில் பார்த்துத் தரிசிக்கலாம்.

திருப்பரங்குன்றம் கோயில் வரைபடம்

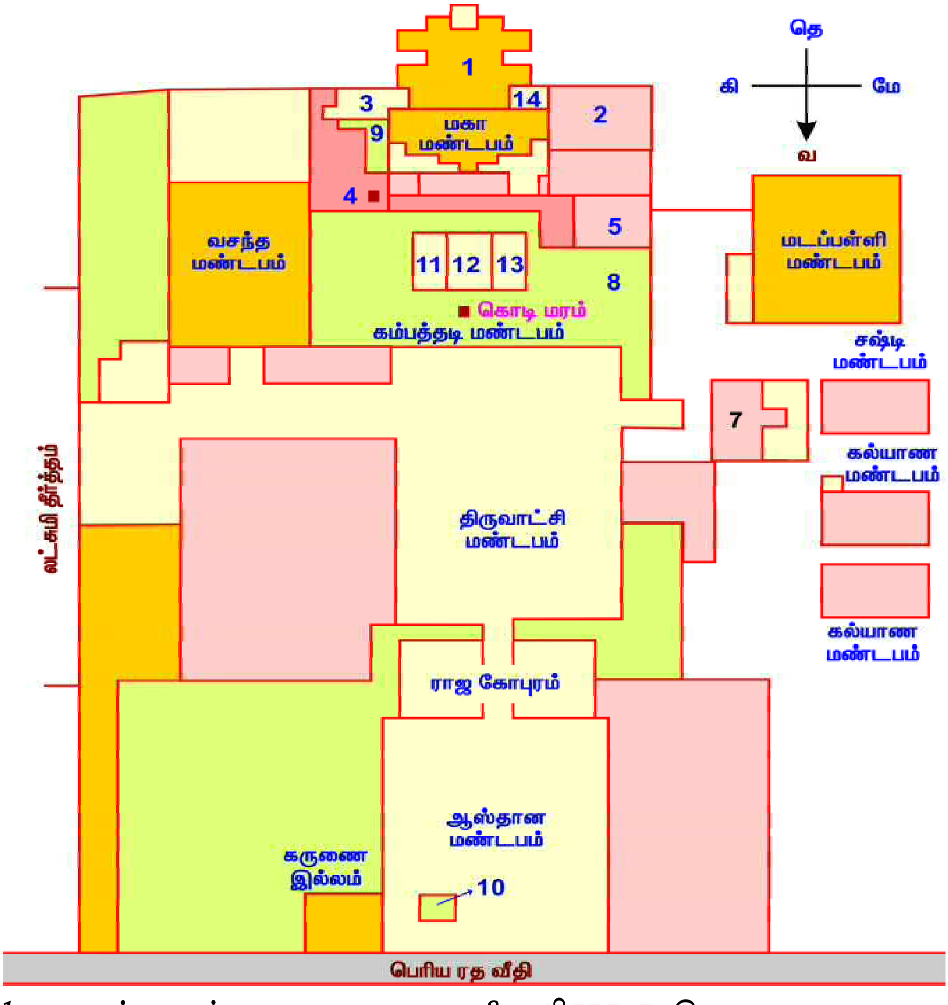

1.	*மூலஸ்தானம்*	*8.*	*விசாக குறடு*
2.	*ஆவுடைநாயகி சன்னதி*	*9.*	*பஞ்சலிங்கம்*
3.	*சண்முகர் சன்னதி*	*10.*	*கருப்பண்ணசுவாமி தூண்*
4.	*சனீஸ்வரர் சன்னதி*	*11.*	*மயில்*
5.	*உற்சவர் சன்னதி*	*12.*	*நந்தி*
6.	*செந்திலாண்டவர் சன்னதி*	*13.*	*மூஷிகம்*
7.	*வல்லகணபதி சன்னதி*	*14.*	*அன்னபூரணி*

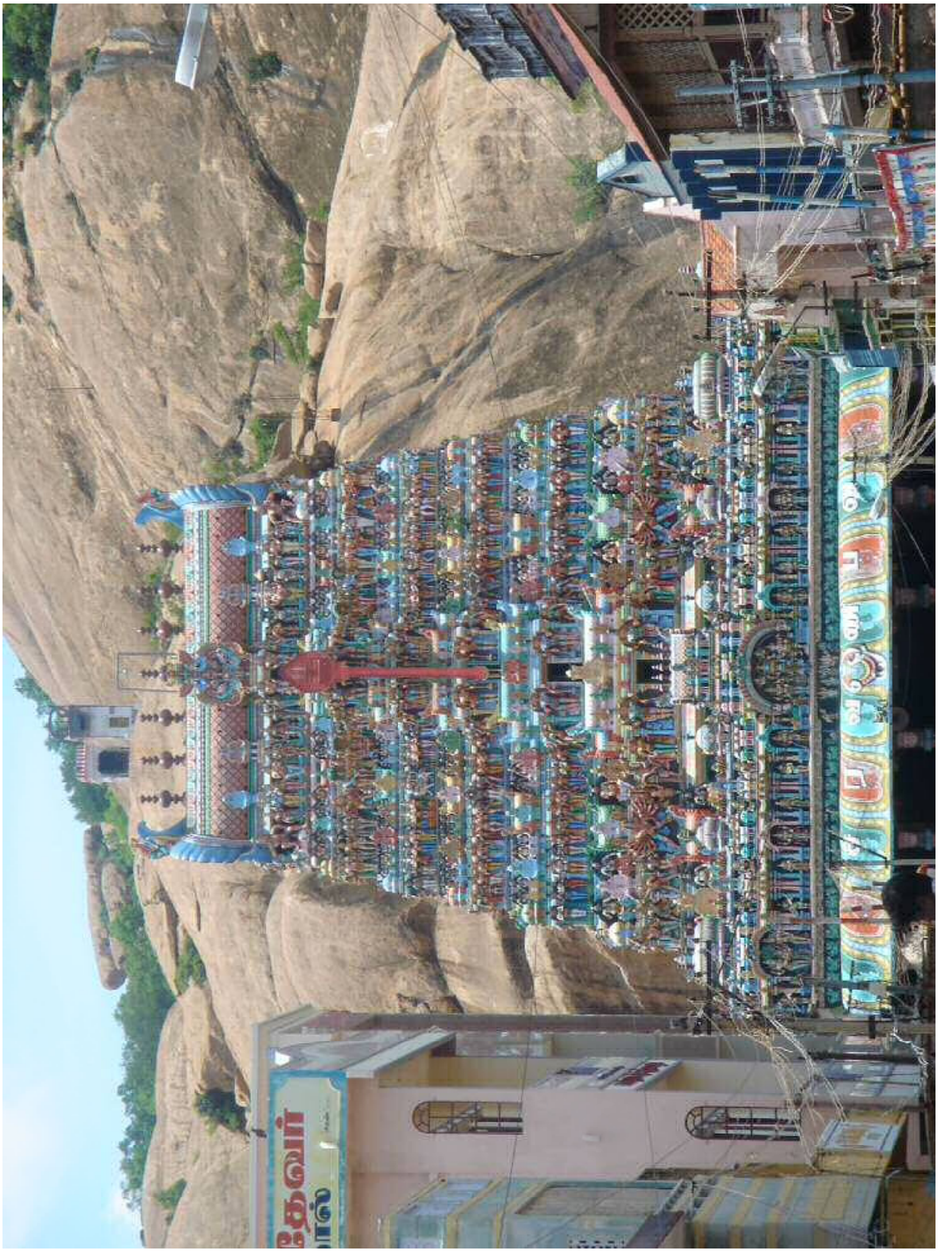

திருப்பரங்குன்றம் முருகன் கோயில்

பரப்பளவு, அமைவிடம்	*- சுமார் 6 ஏக்கர். மதுரைக்கு தென் மேற்கில் 8 கி.மீ. தொலைவு.*
மூலவர்	*- சுப்பிரமணிய சுவாமி சரவணபவன் (திருப்புகழ்)*
உற்சவர்	*- சண்முகர்*
அம்மன்	*- தெய்வயானை*
தலவிருட்சம்	*- கல்லத்தி, சங்க காலத்தில் கடம்பமரம்*
தீர்த்தம்	*- லெட்சுமி தீர்த்தம், சரவணப் பொய்கை உட்பட 11 தீர்த்தங்கள்*
ஆகம பூஜை	*- காமிகம், காரணம்*
திரு+பரன்+குன்றம்	*- அழகிய சிவபெருமான் குன்று*

கருவறை மேல் நிலையில் உள்ள கிரந்த எழுத்தும் கல்வெட்டில் கலி ஆண்டு 3874 என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது - அதாவது கி.பி. 773.

மலையைச் சுற்றியுள்ள கண்மாய்கள்

கீழ்புறம்	*- சிவந்திக்குளம்*
தென்புறம்	*- ஆரியங்கால்*
மேல்புறம்	*- கூத்தியார்குண்டு கண்மாய்*
வடக்குபுறம்	*- தென்கால் கண்மாய்*

கோயில் கோபுரம் கி.பி. 1585-இல் கட்டடப்பட்டது. கருவறையை ஒட்டிக் கட்டப்பட்ட மண்டபங்கள் - திருமலை நாயக்கர் திருப்பணி (கி.பி.1623 முதல் 1659 வரை ஆண்டவர்).

புகழ் பூத்த கடம்பமர்ந்து
அறுமுனிமரபின் ஆன்றவர் நுகர்ச்சி
இருநிலத்தோரும் இயைகென ஈத்தநின்
தண்பரங் குன்றத்தும். *- சங்கப்பாடல்*

கோயில் அமைப்பு

இக்கோயில் வடக்குத்திசை நோக்கி அமைந்திருக்கும் குடவரைக் கோயிலாகும். சந்நிதித் தெருவில் மயில் மண்டபம் ஒன்று திருக்கோயிலைப்

பார்த்த வண்ணம் மயில் உருவத்துடன் அமைந்துள்ளது. அடுத்து நான்கு தெருக்கள் கூடும் இடத்தில் பதினாறு கால் மண்டபம் உள்ளது. இந்த இரு மண்டபங்களும் நாயக்கர் காலத்தில் கட்டப்பட்டவை.

நுழைவாயில் ஆஸ்தான மண்டபம்

கோயில் முகப்பில் அழகிய கண்கவர் கலைகள் கொண்ட சிற்பங்களுடன் 48 தூண்களால் மிக உயரமாக அமைக்கப்பட்டதும் இராணி மங்கம்மாள் காலத்ததுமான ஆஸ்தான மண்டபம் என்னும் பெரிய மண்டபம் உள்ளது. இந்த மண்டபத்தின் கீழ்ப்புறம் தூணில் கருப்பணசாமி கோயிலும், நர்த்தனவிநாயகர், பத்ரகாளி, துர்க்கை, வீரபாகுதேவர், சிவபெருமானின் திரிபுர தகனக்கோலம், ராணிமங்கம்மள், மகாவிஷ்ணு, மகாலட்சுமி சிற்பங்கள் உள்ளன. தேவசேனா தேவியின் திருமணக்காட்சியை விளக்கும் சிற்பம் மிகவும் அற்புதமானது. பிரம்மா ஹோமம் வளர்த்து விவாகச் சடங்குகள் இயற்ற, இந்திரன் தாரை வார்க்க முருகப் பெருமான் தேவசேனையின் கைத்தலம் பற்றும் திருக்கோலம் கலை அன்பர்களின் நெஞ்சைவிட்டு அகலாது. திருமணக்காட்சி 2வது தூணில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தத்தூண் ஒரே கல்லால் ஆனது. 40 அடி உயரமும் 4 அடி அகலமுள்ளது. நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த யாளிகள், குதிரைகள், வீரர்கள், சிற்பங்கள் அலங்கரிக்கின்றன.

மன்னன் கூன்பாண்டியன், அதிகார நந்தி, ஞானசம்பந்தர் குலச்சிறை நாயனார், மங்கையர்க்கரசியார் ஆகியோர் சிற்பங்களும் உள்ளன.

கோபுர வாயில்

ஆஸ்தான மண்டபத்தைக் கடந்து கோபுர வாயில் உள்ளது. இது ஏழு நிலைகள் கொண்ட 150 அடி உயரமுள்ள இராஜகோபுரம் ஆகும். கோபுரத்தின் அடியில் மூன்று விநாயகர் சிலைகள் கீழ்திசை நோக்கி அமைந்துள்ளன. இது சக ஆண்டு 1505இல் நாயக்கர் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகும் (அதாவது 1585இல்) மிகப்பெரிய கால்புறவாயுடன் உத்தமபட்ச சிற்ப சாத்திரத்தில் கட்டப்பட்டது.

திருவாட்சி மண்டபம்

கோபுர வாயிலைக் கடந்ததும் திருவாட்சி மண்டபம் என்னும் அழகிய பெரிய கல்யாண மண்டபத்தை அடையலாம். கோபுர வாயிலை ஒட்டி மேற்குப் பகுதியில் கோயில் யானை கட்டப்பட்டிருக்கும். இம்மண்டபத்தின் கீழ்ப்புறம் லெட்சுமி தீர்த்தம் செல்லும் வழியில் தலவிருட்சமான கல்லத்தி இருக்கிறது. இலக்குமி தீர்த்தம், வசந்த மண்டபம் மற்றும் ஒடுக்கமண்டபம் அமைந்துள்ளன. மேல்புறம் வல்லப கணபதி சந்நிதியும் அமைந்துள்ளன. சன்னியாசித் தீர்த்தம் தான் அபிஷேகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. லட்சுமி தீர்த்தக் கரையிலுள்ள

விநாயகரை வணங்கி உப்பு மிளகை தீர்த்தத்தில் கொட்டினால் சரும நோய்கள் நீங்குவதாகக் கூறப்படுகிறது.

இம்மண்டபத்தின் முன்புறம் ஏறும் படிகளின் இருபக்கங்களிலும் தேரிழுக்கும் இரு குதிரைகள் ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டு எழிலுற்று விளங்குகின்றன. இம்மண்டபத்தில் முருகப்பெருமானின் திருக்கல்யாண வைபோகம் பங்குனி உத்திரத் திருவிழாவின் போது நடைபெறும். இம்மண்டபத்தை ஆறுகால் மண்டபம் என்றும் கூறுவர். ஆனி மாதம் ஊஞ்சல் திருவிழா நடைபெறுகிறது.

இம்மண்டபத்தில் உள்ள தூண்களில் சிவபெருமான் தாய்ப்பன்றியின் உருவம் கொண்டு பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்த சிற்பம் வடிக்கப்பட்டுள்ளது.

கம்பத்தடி மண்டபம்

திருவாட்சி மண்டபத்தைக் கடந்து சென்றால் கம்பத்தடி மண்டபத்தை அடையலாம். படிகள் வழியாக ஏறி மேலே செல்ல வேண்டும். கொடி மரத்தின் முன்புறம் மயில், நந்தி, மூஷிகம் ஆகிய மூன்று வாகனங்களும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளது. இந்த ஸ்தலத்திற்கும் உரிய ஒரு தனி விசேஷமாகும். அம்மண்டபத்தின் தென் மேற்கில் உற்சவர் மண்டபம் உள்ளது. தென்கிழக்கில் 100 அடி நீளமுள்ள சுரங்கப்பாதை உள்ளது. அதன் அருகே ஜேஸ்டா தேவி சிற்பம் உள்ளது. கலைக்கோட்டு முனிவரின் உருவமும் உள்ளது. மகா மண்டபத்திற்குச் செல்லும் படிக்கட்டுகளினருகில் வேதவியாசர், பராசரர் முதலிய முனிவர்களின் சிலைகள் அற்புத வடிவுடன் திகழ்கின்றன. அண்டராபரணர், உக்கிரமூர்த்தி முதலிய பூதகணத் தலைவர்களின் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன. இவ்விரு பூதத் தலைவர்களே திருப்பரங்குன்றத்திற்கு காவல் தெய்வங்களாதலால் இவர்களை வணங்கி மேற்கொண்டு செல்ல வேண்டும். கம்பத்தடி மண்டபத்திலிருந்து மேலேறிச் செல்லும் வாயிலின் கிழக்குப் பக்கத்தில் அதிகார நந்தீஸ்வரர், காலகண்டி அம்மையார் உருவங்களும் மேற்குப் பக்கத்தில் இரட்டை விநாயகர் உருவங்களும் உள்ளன.

மகா மண்டபம்

கம்பத்தடி மண்டபத்தை அடுத்து மகா மண்டபம் உள்ளது. மகா மண்டபத்தின் கீழ்ப்பாகம் உள்ள கோயிலில் வள்ளி தேவஸேனா தேவியர் சமேத ஆறுமுகப் பெருமானும், நக்கீரர், அருணகிரிநாதர் திருவுருவங்களும் தனி சந்நிதியாக உள்ளது. இங்கே பெருமானின் விழா மூர்த்தமும், அறுபத்து மூவர் உருவங்களும், நால்வர் திருவுருவும் செந்திலாண்டவன் திருவுருவம், சனி பகவானின் தனி உருவும் அமைந்துள்ளன. இக்கோயிலில் நவக்கிரகங்கள் இல்லை.

மகா மண்டபத்தின் மேல்புறம் கோவார்த்தனாம்பிகை தனிக்கோயில் உள்ளது. இவ்வம்பிகைக்கு முதல் பூஜை நடைபெறுகிறது. இங்கு பள்ளியறை உள்ளது. பள்ளியறை சுவற்றில் மாணிக்க வாசகரின் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடல்கள் சலவைக் கல்லில் பொறித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்ப்புற சுவற்றில் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மகா மண்டப வாயிலின் இருமருங்கிலும் இரட்டை விநாயகரும் காலகண்டி அம்மன் சமேத அதிகார நந்தி தேவரும் அமர்ந்துள்ளனர். மகா மண்டபத்தில் சோமாஸ்கந்தர், நடராஜர், சண்டிகேஸ்வரர், நவவீரர்கள், தக்ஷிணாமூர்த்தி, பைரவர், சந்திரன், சாயா தேவி, சமிக்ஞாதேவி சமேத சூரியன் ஆகியவர்களின் சந்நிதிகள் உள்ளன.

மகா மண்டபத்திலிருந்து மலையைக் குடைந்து உருவாக்கப்பெற்ற கர்ப்பக் கிரஹத்தை உடைய அர்த்த மண்டபத்தை அடைய ஆறுபடிகளைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். இப்படிகள் சடாக்ஷரப் படிகள் எனக் கருதப்படுகின்றன. படி ஏறும்போது கஜலட்சுமியும், அர்த்தமண்டபத்திலிருந்து படி இறங்கும் வழியில் அன்னபூரணி சன்னதிகளும் உள்ளன.

அர்த்த மண்டபம்

மகா மண்டபத்திலிருந்து மலையைக் குடைந்து கர்ப்பகிரஹம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அர்த்த மண்டபம் மூன்று வாயில்களுடன் உள்ளது. கருவறையில் மலையையொட்டி புடைப்புச் சிற்பமாக முருகனின் திருவுருவச் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே முருகன் கையில் உள்ள வேலாயுதத்திற்கு மட்டுமே இங்கு அபிஷேகம் நடைபெறுகிறது. முருகனுக்கு வலப்பக்கம் நாரதரும், இடப்பக்கம் தெய்வ யானையும், முருகனின் மேற்பாதியில் சூரியன் சந்திரன், காயத்ரி, சாவித்திரியும், சித்த வித்யாதரர், கலைமகள், நான்முகன், இந்திரன் ஆகியோர் காட்சி நல்குகின்றனர். கீழே யானை, மயில், ஆடு, சேவல் ஆகியவற்றுடன் அண்டரா பரணர், உக்கிரமூர்த்தி ஆகியவர்களும் காட்சி அளிக்கின்றனர். முருகப் பெருமான் மணக்கோலத்தில் காலை மடித்து அமர்ந்துள்ளார்.

திருப்பரங்குன்றம் கருவறை அமைப்பு

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் எந்தக் கோயிலுக்குச் சென்றாலும் மூலவர் உறையும் கருவறை, அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம் என்றுதான் கோயில் அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் திருப்பரங்குன்றத்தில் மூலவர் அருள்பாலிக்கும் இடம் சற்று வித்தியாசமான முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சிவாலயம் என்ற முறையில் சிவனுக்கும் தனி

கருவறை, அர்த்தமண்டபம் அமைக்கப்படவில்லை. முருகாலயம் என்ற முறையில் முருகனுக்கும் தனி கருவறை, அர்த்தமண்டபம் அமைக்கப்படவில்லை. ஒரே நேர்கோட்டில் நின்று கொண்டு சிவபெருமான், விநாயகர், முருகன், திருமால், துர்க்கை என்ற ஐவரையும் வழிபடலாம். முருகப்பெருமான் (தெய்வயானையுடன்), துர்க்கை, கற்பக விநாயகர் ஆகிய மூவரும் வடக்கு நோக்கியும், கிழக்குப்பாகத்தில் திருமால் மேற்கு நோக்கியும் மேற்குப் பாகத்தில் சிவபெருமான் கிழக்குப் பார்த்தும் கீழ்க்காண் படத்தில் உள்ளதுபோல் அமர்ந்து அருள்பாலிக்கின்றனர்.

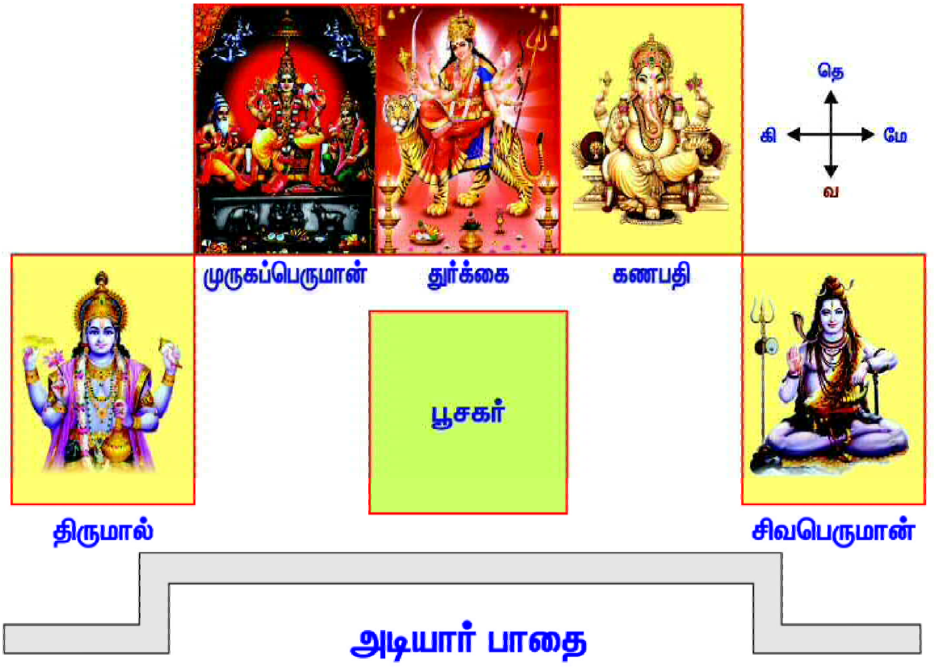

துர்க்கையம்மன் (கொற்றவை) கருவறை

முருகப்பெருமானுக்கு மேற்கில் மையப்பகுதியில் துர்க்கை (கொற்றவை) மகிஷாசுரன் தலை மீது நின்ற கோலத்தில் பெரிய உருவில் காட்சி தருகிறார்.

கற்பக விநாயகர்

பூத கணங்கள் சூழ்ந்திருக்கவும், தேவ தூதர்கள், வாத்தியங்கள் இசைக்கவும், அனுமன் சஞ்சீவி மலையைத் தாங்கி வரும் கோலத்துடன் தோன்றவும் தாமரை மலரில் அமர்ந்த நிலையில் கற்பக விநாயகர் நான்கு திருக்கைகளுடன் காட்சி தருகின்றார். மோதகமும், கரும்புமே கையில் உள்ளன.

பவளக் கனிவாய்ப் பெருமாள்

மூலவராகிய முருகப்பெருமானின் மலையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட கிழக்குப் பகுதியில் பவளக்கனிவாய்ப் பெருமாள் மேற்குத்திசை நோக்கி அமர்ந்துள்ளார். அவருக்கு இருபுறமும் சீதேவி, பூதேவி, மதங்கமாமுனிவர் திருவுருவங்களும் உள்ளன. சிவபெருமானுக்கு எதிரே நந்தி இருக்க வேண்டிய இடத்தில் பெருமாள் இருப்பதால் இவருக்கு மால் விடை என்னும் சிறப்புப் பெயரும் உண்டு.

சத்திய கிரீஸ்வரர்

கற்பக விநாயகருக்கு அருகில் உள்ள குடைவரைக் கோயிலில் ஸத்திய கிரீஸ்வரர் என்னும் சிவபெருமான் சிவலிங்க வடிவில் காட்சி தருகின்றார். உட்புறச் சுவரில் சோமாஸ்கந்தர் உருவம் உள்ளது. சிவபெருமான் மடிமீது முருகன் அமர்ந்துள்ளார். முருகனின் இடது கால் பார்வதி தேவியைத் தொடுவது போல் உள்ளது. சிவன், பார்வதி இருவரின் பாதங்களும் தாமரைப் பூவின் மேல் உள்ளது.

இக்கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவரில் கோபூஜை செய்யும் பார்வதி, சந்தியா தாண்டவமாடும் சிவபெருமான் ஆகியோரின் திருவடிவங்களும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. பெருமாள் ஆதிசேஷன் மீது அமர்ந்து பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட கோலத்தில் சிற்ப வடிவில் காட்சி தருகின்றார். வராஹ மூர்த்தி, நரசிம்ம மூர்த்தி ஆகியோரின் உருவங்களும் அர்த்தசித்திர முறையில் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த ஐந்து கருவறைகளிலும் உள்ள மூர்த்திகள், சிற்ப சாத்திரங்களில் ஒரு வகையான கடுசர்க்கரைப் பிரயோகம் என்கிற முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சுவாமியைத் தவிர மற்ற மூர்த்திகளுக்கு அபிஷேகம் செய்வதில்லை. முருகப் பெருமானுக்கு புனுகும், மற்ற மூர்த்திகளுக்கு தைலக்காப்பும் சாத்தப்படுகிறது.

கருவறையில் முருகப்பெருமானுக்கு எதிரில் உள்ள தூணில் திருமலை நாயக்கர், தன்பட்டத்து இராணிகள் இருவருடன் முருகனை கைகூப்பி வணங்குவதுபோன்ற அற்புதமான சிலைகள் உள்ளன. திருமலை நாயக்கர் மதுரையை கி.பி.1623 முதல் 1659 வரை ஆண்டார்.

தீர்த்தச் சிறப்பு

சரவணப் பொய்கை

கோயிலின் கிழக்கே 2 பர்லாங் தூரத்தில் சரவணப் பொய்கை இருக்கிறது. இது சுமார் 4 ஏக்கர் பரப்பளவு உள்ளது. இப்பொய்கை முருகப் பெருமானின் திருக்கை வேலினால் உண்டாக்கப்பட்டதாகக் கூறுவர். இப்பொய்கையில் நீராடி விட்டு மக்கள் வழிபாட்டிற்குச் செல்கின்றனர்.

சத்திய தீர்த்தம்

இத்தீர்த்தம் குன்றின் அடிவாரத்தில் வட பகுதியில் நெடுஞ்சாலைக்கருகில் உள்ளது. இதனைச் சத்திய கூபம் என்கின்றனர். இத்தீர்த்தத்தில் தான் முருகப் பெருமானுக்கு தை மாதம் தெப்பத்திருவிழா நடைபெறும்.

பாதாள கங்கை

இத்தீர்த்தம் மலையின் உச்சியில் காசி விஸ்வநாதர் கோயிலுக்கருகில் உள்ளது. நக்கீரர் வேண்டிக் கொண்டபடி முருகன் வேலினால் மலையைக் கீறி காசியிலுள்ள நதிநீரை முருகன் இங்கு கொண்டு வந்தார் என்பது புராணச் செய்தி. இச்சுனையும், சரவணப் பொய்கையும் என்றும் வற்றாதது. இரண்டு சுனைகளிலும் உள்ள மீன்கள் வனப்பு வாய்ந்தவை.

சன்னியாசித் தீர்த்தம்

சன்னியாசித் தீர்த்தம் என்றும், பிரம்ம தீர்த்தம் என்றும் அழைக்கப்படும் கிணறு ஒன்று கோயிலுக்குள் உள்ளது. இத்தீர்த்தமே அபிஷேகத்திற்கு பயன்படுகிறது. நான்முகன் நாமகளை மணம் புரிந்து கொண்டு இத்தீர்த்தத்தை ஏற்படுத்தினார் என்பது புராண வரலாறு.

இலக்குமி தீர்த்தம்

கோயிலுக்குள் செல்லும் பக்தர்கள் இத்தீர்த்தத்தில் கைகால்களை அலம்பி விட்டுச் செல்வார்கள். பருவு, பத்து, தேமல் முதலிய தோல் வியாதிகள் நீங்குவதற்காக பக்தர்கள் இத்தீர்த்தத்தில் உப்பு, மிளகு, வெல்லம் வாங்கிப் போடுவார்கள். இத்தீர்த்தம் தெய்வானைக்காக முருகப்பெருமானால் உண்டாக்கப்பட்டது என்று கூறுவர்.

மற்ற தீர்த்தங்கள்

புத்திர கூபம், புஷ்பமார்த்தவ தீர்த்தம், சுக்ஷிர குஸ்டம், பாண்டவர் தீர்த்தம், கல்யாண தீர்த்தம், மண்டல தீர்த்தம், சித்த தீர்த்தம், ஆக இத்தலத்தில் பன்னிரண்டு தீர்த்தங்கள் உள்ளன.

திருச்சீரலைவாய்ப் பொருளடக்கம்

வ.எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	நக்கீரர் அருளிய திருமுருகாற்றுப்படையில் திருச்சீரலைவாய் – திருச்சீரலைவாய் – மூலம் (78–125)	225
2.	நச்சினார்க்கினியர் உரை	226
3.	உரையாசிரியர் உரை	232
4.	பரிமேலழகர் உரை	236
5.	கவிப்பெருமாள் உரை	240
6.	பரிதியார் உரை	242
7.	முனைவர் கு. சுந்தரமூர்த்தி வழங்கிய உரைத்திறன்	243
8.	கி.வா. ஜகன்னாதன் வழங்கிய அலைவாய் முருகன்	250
9.	பெருமழைப்புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார் வழங்கிய திருச்சீரலைவாய்	294
10.	ஆறுமுகனின் ஆறுமுகங்களின் பணி	314
11.	ஆறுமுகனின் 12 கரங்களின் நிலை – அருணகிரியாரின் புய வகுப்போடு ஒப்பீடு	315
12.	சங்க காலத்திற்குப் பின் திருச்செந்தூர்	327
13.	“திருச்செந்தூர்” இலக்கியங்களிலும், இலக்கியங்களும்	332
14.	இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் திருச்செந்தூர்	419

உ
சிவமயம்

2. திருச்சீரலைவாய்

திருச்சிற்றம்பலம்

வைந்நுதி பொருத வடுஆழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வரப்
படுமணி இரட்டும் மருங்கின் கடுநடைக்
கூற்றத்து அன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின்
கால்கிளர்ந்து அன்ன வேழம் மேல்கொண்(டு)
ஐவேறு உருவிற் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
மின்உறழ் இமைப்பின் சென்னிப் பொற்ப
நகைதாழ்பு துயல்வரூஉம் வகையமை பொலங்குழை
சேண்விளங்கு இயற்கை வாள்மதி கவைஇ
அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்பத்
தாஇல் கொள்கைத் தம்தொழிற் முடிமார்
மனன்நேர்பு எழுதரு வாள்நிற முகனே.

ஆறுமுகங்களின் செயல்

மாயிருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்று **ஒருமுகம்; ஒருமுகம்**
ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிதுஒழுகிக்
காதலின் உவந்து வரங்கொடுத் தன்றே; **ஒருமுகம்**
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்விஓர்க் கும்மே; **ஒருமுகம்**
எஞ்சிய பொருள்களை ஏம்உற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே; **ஒருமுகம்**
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே; ஒரு முகம்
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅமர்ந் தன்றே ஆங்குஅம்
மூவிரு முகனும் முறைநவின்று ஒழுகலின்

தோள்

ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பின்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்

பன்னிரு கைகளின் செயல்

விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது
ஒருகை; உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை;
நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அசைஇயது ஒருகை;
அங்குசம் கடாவ ஒருகை; இருகை
ஐயிரு வட்டமொடு எஃகுவலம் திரிப்ப; ஒருகை
மார்பொடு விளங்க; ஒருகை
தாரொடு பொலிய; ஒருகை
கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப; ஒருகை
பாடுஇன் படுமணி இரட்ட; ஒருகை
நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய; ஒருகை
வான்அர மகளிர்க்கு வதுகை சூட்ட ஆங்குஅப்
பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி

திருச்செந்தூரில் சேறல்

அந்தரப் பல்லியம் கறங்கத் திண்காழ்
வயிர்எழுந்து இசைப்ப வால்வளை ஞரல
உரந்தலைக் கொண்ட உரும்இடி முரசமொடு
பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ
விசும்புஆ றாக விரைசெலல் முன்னி
உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குஉயர் விழுச்சீர்
அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே, அதாஅன்று;

---

1. நச்சினார்க்கினியர்

(78) வைந்நுதி யென்பது முதல் அலைவாய்ச்சேறல் (125) என்னுந்துணையுமொரு தொடர்.

வைநுதி பொருத வடு ஆழ் வரி நுதல் - கூர்மையை யுடைத்தாகிய தோட்டி வெட்டின வடுவழுந்தின புகரையுடைய மத்தகத்தே.

வைநுதி - ஆகுபெயர்,

வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வர - பொன்னரிமாலை பட்டத்தோடே கிடந்து அசைய.

படும் மணி இரட்டும் மருங்கின் - தாழ்கின்ற மணி மாறி யொலிக்கின்ற பக்கத்தினையும்.

கடு நடை - கடிய நடையினையும்.

கூற்றத்து அன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின் - கூற்றுவனை யொத்த பிறரால் தடுத்தற்கரிய வலியினையுமுடைய.

கால் கிளர்ந்தன்ன வேழம் மேல்கொண்டு-ஓடுங்காற் காற்றெழுந்தாலொத்த களிற்றை யேறி.

மருங்கு முதலியவற்றையுடைய வேழத்தை நுதலிலே மாலை பட்டத்தோடே யசைய ஏறியென முடிக்க.

ஐ வேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி - ஐந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவினையுடைய (முடிக்குச்) செய்யுந் தொழிலெல்லாம் முற்றுப்பெற்ற முடியோடே கூடி விளங்கிய ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுமிகும் அழகினையுடைய மணி.

ஐவேறுருவு : "தாமம், முகுடம், பதுமம், கிம்புரி, கோடக மிவைமுடிக்கை வேறுருவே".

மின் உறழ் இமைப்பிற் சென்னிப் பொற்ப - மின்னோடே மாறுபடுகின்ற விளக்கத்தோடே முடியிலே பொலிவுபெற.

நகை தாழ்பு துயல் வரூஉம் வகை அமை பொலங் குழை - ஒளி தங்கியசையும் தொழிற் கூறமைந்த பொன்னாற் செய்த மகரக்குழை.

சேண் விளங்கு இயற்கை வாள்மதி கவைஇ அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்ப - சேய்நிலத்தே சென்று விளங்கும் இயல்பினையுடைய ஒளியையுடைய மதியைச் சூழ்ந்து நீங்காத மீன்கள் போல விளங்குவனவாய் ஒளியைக்கால,

மீன் - உரோகிணி முதலியன; வியாழமும் வெள்ளியுமாம்.

தா இல் கொள்கைத் தந் தொழில் முடிமார் - வருத்தமில்லாத விரதங்களையுடைய தவத்தொழிலை முடிப்பாருடைய.

மனன் நேர்பு எழுதரு வாள் நிற முகன் - மனத்திலே பொருந்தித் தோன்றுகின்ற ஒளியையுடைய நிறத்தையுடைய முகங்களிலே.

பொற்ப (85) இமைப்ப (88) எழுதரு முகனென்க.

முகனென்றது ஆறற்கும் பொது.

(மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப், பல்கதிர் விரிந்தன்றொரு முகம்:) ஒரு முகம் மா இருள் ஞாலம் மறு இன்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிந்தன்று - ஒருமுகம் பெருமையையுடைத்தாகிய இருட்சியையுடைய உலகம் குற்றமின்றாய் விளங்கும்படி பல கிரணங்களையும் தோற்றுவித்தது;

ஒருமுகமென்று முன்னே கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ஒருமுகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக் காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்தன்று - ஒருமுகம் தன்மேல் அன்பு செய்தவர்கள் துதிக்க அதற்குப் பொருந்தி அவர்க்கினிதாக நடந்து அவர் மேற் சென்ற காதலாலே மகிழ்ந்து வேண்டும் பொருள்களை முடித்துக் கொடுத்தது;

ஒருமுகம் மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும் - ஒருமுகம் மந்திரத்தையுடைய வேதத்திற் கூறிய முறைமையிடத்துத் தப்பாத அந்தணருடைய யாகங்களில் தீங்கு வாராதபடி நினையாநிற்கும்.

அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர்: என்றது - வேதாந்தத்தையே நோக்குவாரென்றவாறு.

(ஒருமுக, மெஞ்சிய பொருள்களை யேமுற நாடித், திங்கள் போலத் திசை விளங்கும்மே)

ஒரு முகம் எஞ்சிய பொருள்களை நாடி ஏம் உறத் திங்கள் போலத் திசை விளக்கும் - ஒருமுகம் ஈண்டு வழங்காத வேதங்களினும் நூல்களினுமுள்ள பொருள்களை ஆராய்ந்து இருடிகள் ஏமுறும்படி உணர்த்தித் திங்கள் போலத் திசைகளெல்லாம் விளக்குவிக்கும்:

ஏமம் - இரட்சை. கலை நிறைதலில் திங்கள் உவமையாயிற்று.

(ஒரு முகங் குறவர் மடமகள் கொடிபோனுசுப்பின் மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே).

ஒரு முகம் குறவர் மடமகள் கொடி போல் நுசுப்பின் வள்ளியொடு நகை அமர்ந்தன்று - ஒரு முகம் குறவருடைய மடப்பத்தையுடைய மகளாகிய வள்ளி போலும் இடையினையுடைய வள்ளியுடனே மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று;

மடவரல் நகையெனக் கூட்டித் தனக்கு ஓரறியாமை தோன்றுந் தன்மையுடைத்தாகிய நகையென்று கூறுக.

அவளொடு நகையமர்தலின் அறியாமை கூறினார்.

காம நுகர்ச்சி இல்லாத இறைவன் இங்ஙனம் நகையமர்ந்தான்; உலகில் இல்வாழ்க்கை நடத்தற்கென்றுணர்க. அது "தென்பாலுகந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்" என்பதனுள் "பெண்பாலுகந்திலனேற் பேதாயிருநிலத் தோர் - விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர் காண் சாழலோ" என்பதனானுணர்க.

விரிந்தன்று (92), கொடுத்தன்று (94), வேட்டன்று (100), நகையமர்ந்தன்று (102). ஓர்க்கும் (96), விளக்கும் (98) என்பன முற்றுச் சொற்கள்.

(ஆங்கம், மூவிருமுகனு முறைநவின் றொழுகலின்:)

அம் மூவிரு முகனும் - அவ்வாறு முகமும்.

ஆங்கு முறை நவின்று ஒழுகலின் - அத்தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று நடத்துகையினாலே அம்முகங்களுக்குப் பொருந்த,

(ஆரந் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பிற், செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பிற் சுடர் விடுபு, வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்;)

ஆரம் தாழ்ந்த அம் பகட்டு மார்பிற் செம்பொறி வாங்கிய தோள் - பொன்னாற் செய்த ஆரந்தங்கிய அழகையுடைத்தாகிய பெருமையையுடைய மார்பிற் கிடக்கின்ற உத்தம இலக்கணமாகிய சிவந்த மூன்று வரியினையும் தன்னிடத்தே வந்து விழும்படி வாங்கிக் கொண்ட தோள்.

வாங்கிய வென்றார். அவ்வரி தோளளவும் வந்து கிடந்தமை தோன்ற, "வரையகன் மார்பிடை வரியு மூன்றுள" என்றார் பிறரும்.

மொய்ம்பின் வண் புகழ் நிறைந்து - தம்முடைய வலியினாலே பெரிய புகழ் நிறையப்பட்டு.

சுடர் விடுபு வசிந்து வாங்கு தோள் - சுடரையுடைய படைக்கலங்களை யெறிந்து பகைவர் மார்பைப் பிளந்து அவற்றை வாங்குதோள்.

சுடரையுடைய படைக் கலங்களைச் சுடரென்றார். அஃது ஆகுபெயர்.

நிமிர்தோள் - பெருகுதோள்.

நிறைந்து நிமிருந் தோளென்க.

வசிந்தென்பது பிளந்தென்னும் பொருட்டாதலிற் செய்வதன் தொழிற்கும் செய்விப்பதன் தொழிற்கும் பொது. அசுரர் முதலியோரை அழிக்குங் காலத்துப் பன்னிரு கையினும் படைக்கலம் ஏந்துவ னென்றுணர்க. அஃது அறுவேறு வகையினஞ்சுவர மண்டி (58) என்றதனானுணர்க.

இனி மொய்ம்பினை யுடைத்தாய் ஒளிவிட்டு நிறைந்து வளைய வேண்டுமிடம் வளைந்து நிமிர வேண்டுமிடம் நிமிருந் தோளென்று முரைப்பர். இதற்கு வசிந்தென்பதனைத் தொடியொடுகொட்ப (114) மணியிரட்டவென (115) மேலே கூட்டுக. வசிந்து - பகைவர் மார்பைப் பிளந்தென்க. வசிந்தென்பதற்குப் படைக்கலங்களால் வடுப்பட்டென்று பொருளுரைத்தல் இறைவனாதலிற் பொருந்தாது.

இனி அவை போர் செய்யாக் காலத்து இங்ஙனமிருக்கு மென்று அவற்றினியல்பு கூறுகின்றார்.

அத்தோள்களில் ஒருகை யென்க.

(விண்செலன் மரபினையர்க் கேந்திய தொருகை:) ஒரு கை விண் செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது - ஒரு கை எக்காலமும் ஆகாயத்தே இயங்குதல் முறைமையினையுடைய தெய்வ இருடிகளுக்குப் பாதுகாவலாக எடுத்தது.

(உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை:) ஒரு கை உக்கம் சேர்த்தியது - ஏந்திய கைக்கு இணைந்தகை மருங்கிலே வைத்தது;

என்றது - ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்த லாற்றாவென்று கருதித் தமதருளினாற் சுடரொடு திரிந்து அவ்வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முனிவரைப் பாதுகாக்கவே உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்று. இதனானே இக்கை மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிந்த முகத்திற்கேற்ற தொழில் செய்ததாயிற்று. இது "நிலமிசை வாழ்நரல மரல்தீரத், தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக், காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கு. மவிர்சடை முனிவரு மருள" என்ற புறப்பாட்டானுணர்க. மனமும் முகமும் கையும் ஒருதொழிலைச் செய்தலின், ஏனைக் கை தொழிலின்றி மருங்கிலே கிடந்தது.

(நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின் மிசை யசைஇய தொருகை, யங்குசங் கடாவ வொருகை) ஒருகை அங்குசம் கடாவ ஒருகை நலம் பெறு கலிங் கத்துக் குறங்கின் மிசை அசைஇயது - ஒரு கை, தோட்டியைச் செலுத்தாநிற்க மற்றைக் கை செம்மை நிறம் பெற்ற ஆடையையுடைத்தாகிய துடையின் மேலே கிடந்தது;

.இஃது யானையேறுவார்க்கு இயல்பென்று கூறினார். தன்னை வழிபாடுவாரிடத்து வருங்கால் யானை மேல் வந்து அருள் செய்தல் இயல்பாகலின், இக்கைகள் காதலினுவந்து வரங்கொடுத்த முகத்திற்கு ஏற்றவாறுணர்க.

இருகை ஐ இரு வட்டமொடு எஃகு வலம் திரிப்ப - இரண்டு கைகள் வியப்பையும் கருமையையுமுடைய பரிசையுடனே வேலையும் வலமாகச் சுழற்ற,

இதனானே, அசுரர் வந்து வேள்வியைக் கெடாமல் அவரை யோட்டுதற்கு இவற்றைச் சுழற்றுதலில் வேள்வியோர்க்கு முகத்திற்கு ஏற்றவா றுணர்க.

ஒருகை மார்பொடு விளங்க ஒருகை தாரொடு பொலிய - முனிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரை இறந்த பொருளையுணர்த்துங் காலத்து ஒருகை மார்போடே விளங்கா நிற்க, ஒருகை மார்பின்மாலை தாழ்ந்ததனோடே சேர்ந்து அழகு பெற.

இறைவன் மோன முத்திரையத்தனாய்த் தானாயேயிருந்து காட்ட ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற் போல ஆனந்த மயமான வொளி மாணாக்கர்க்கு நிறைதலின், அதற்குரிய மோன முத்திரை கூறிற்று. "தன்னை யுன்னி யென்னை யாக்கிய போழ்தே யானவ னாயினேன்" என்பதனானுணர்க.

மற்றக் கைகள் எஞ்சிய பொருள்களை விளக்கு முகத்திற்கு ஏற்றவாறுணர்க.

ஒருகை நீனிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய. ஒருகை வான் அரமகளிர்க்கு வதுகை சூட்ட - ஒருகை நீல நிறத்தையுடைய மேகத்தாலே மிக்க மழையைப் பெய்வியா நிற்க, ஒருகை தெய்வ மகளிர்க்கு மணமாலையைச் சூட்ட.

என்றது; வள்ளியொடு நகையமர்ந்த முகம் உலகிற்கு இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துவித்ததாகலின், அவ்வில்வாழ்க்கை நிகழ்த்துதற்கு மழையைப் பெய்வித்தது ஒருகை; ஒருகை இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற் பொருட்டு மணமாலையைச் சூட்டிற் றென்றவாறு.

ஆங்கு அப்பன்னிருகையும் பாற்பட இயற்றி - அப்படியே அந்தப் பன்னிரண்டு கையும் முகத்தின் பகுதியிலே படும்படி தொழில் செய்து,

முகங்களில் ஒருமுகம் ஓர்க்கும் (96) ஒருமுகம் விளக்கும் (98) ஒருமுகம் வேட்டன்று (100) ஒருமுகம் அமர்ந்தன்று (102) ஒருமுகம் விரிந்தன்று (92) ஒருமுகம் கொடுத்தன்று (94) அம்மூவிரு முகனும் அத்தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று நடத்துகையினாலே (103) அம்முகங்களுக்குப் பொருந்தத் தோள்களில் (106) இருகை (110) திரிப்ப (111) ஒருகை விளங்க (112) ஒருகை பொலிய (113) ஒருகை கொட்ப (114) ஒருகை யிரட்ட (115) ஒருகை பொழிய (116) ஒருகை சூட்ட (117) ஒருகை ஐயர்க்கேந்தியது (107) ஒருகை உக்கஞ் சேர்த்தியது (108) ஒருகை கடாவ (110) ஒருகை அசைந்தது (109) அப்படியே பன்னிருகையும் முகத்தின் பகுதியிலே படும்படி தொழில் செய்தென இச்சொல் முடிபுக்கேற்பக் கைகளையும் முகங்களையும் மாட்டாக முடிக்க. திரிப்ப வென்பது முதலிய நிகழ்காலச் செயவெனெச்சங்கள் ஏந்தியது சேர்த்தியதென முற்றுவினை கொண்டு முடிந்தன.

அந்தரப் பல்லியம் கறங்க - ஆகாயத்தினது துந்துமி யொலிப்ப.

திண் காழ் வயிர் எழுந்து இசைப்ப - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய கொம்பு மிக்கொலிப்ப.

வால் வளை ஞரல - வெள்ளிய சங்கு முழங்க,

உரம் தலைக் கொண்ட உரும் இடி முரசமொடு - வலியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உருமேற்றினது இடிப்புப் போலும் ஓசையையுடைய முரசுடனே,

பல்பொறி மஞ்ஞை வெல் கொடி அகவ - பல பீலியையுடைய மயில் இவனாணையினாலே வென்றெடுத்த கொடியிலேயிருந்து ஒலியா நிற்க,

பொறி - ஆகுபெயர்.

விசும்பு ஆறாக - ஆகாயமே வழியாக,

விரை செலல் முன்னி - விரைந்த செலவினை மேற்கொண்டு,

(உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சீர்:) ஓங்கு உலகம் புகழ்ந்த உயர் விழுச்சீர் - நன்மை யோங்கும் நன் மக்கள் புகழ்ந்த உயருஞ் சீரினையுடைய புகழினையுடைய.

அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பு - நாமனூர் அலைவாய் என்னும் திருப்பதியேற எழுந்தருளுதலும் அவற்கு நிலைபெற்ற குணம்;

குன்றமர்ந்துறைதலுமுரியன்; அதுவன்றி (77) வேழமேல் கொண்டு (82) இயற்றிக் (118) கறங்க (119) இசைப்ப ஞரல (120 அகவ (122) முன்னி (123) அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பென முடிக்க.

அதாஅன்று - அதுவன்றி,

2. உரையாசிரியர்

வைந்நுதி பொருத வடு ஆழ் வரிநுதல் - கூரிய நுனித் தலையையுடைய துறட்டியாலே குத்தப்பட்ட தழும்பு ஆழ்ந்திருக்கிற புகரையுடைய மத்தகத்தே.

வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வர - பொன்னரிமாலை பட்டத்தோடே அசைய.

படுமணி இரட்டும் மருங்கின் கடு நடை - பெருமையுடைய மணிகள் மாறியொலிக்கும் பக்கத்தையும் கடிய நடையையும் உடைய; பாடென்பது குறுகி நின்றது.

கூற்றத்தன்ன மாற்றரும் மொய்ம்பின் - கூற்றுவனையொத்த பிறரால் தடுத்தற்கரிய வலியினையும் உடைத்தாய்,

கால் கிளர்ந்தன்ன வேழம் மேல்கொண்டு - செல்லுமிடத்துக் காற்றெழுந்தாலொத்த யானையின் மேல் ஏறி,

ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய - ஐந்து தொழிற் கூறாய வேறுபட்ட வடிவினையு முடைத்தாய செய்யத்தக்க தொழில்கள் முடிவும் பெற்ற.

முடியொடு விளங்கிய முரண் மிகு திருமணி - முடியொடு கூட விளக்கத்தையுடைய நிறங்கள் வேறுபட்டு மிகுந்த அழகையுடைய பல இரத்தினங்களும்.

மின் உறழ் இமைப்பிற் சென்னிப் பொற்ப - மின்னலொத்திருக்கிற விளக்கத்தினாலே திருமுடியிலே பொலிவு பெற.

நகை தாழ்பு துயல்வரூஉம் வகையமை பொலங் குழை - மணியொளி தங்கியசையும் தொழிற் கூறுபாடு நிறை பொன்னாற் செய்த மகரக் குழையானவை.

சேண் விளங்கு இயற்கை வாள் மதி கவைஇ - உயர்ந்த தூர நிலத்திலே விளங்கும் இயல்பினையுடைய ஒளியையுடைய திங்களைச் சூழ்ந்து.

அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்ப - நீங்காத மீன்கள் போல ஒளியை விடுவனவாகி விளக்கஞ் செய்ய,

தா இல் கொள்கைத் தம் தொழில் முடிமார் - கேடில்லாத வீரக் கோட்பாட்டை யுடைத்தாகிய தவஞ் செய்தலை முடிப்பவருடைய.

மனன் நேர்பு எழுதரு வாள் நிற முகனே - மனங்களிலே நேராகித் தோற்றுதலையுடைய ஒளியையும் நிறத்தையும் உடைய முகங்களிலே.

மா இருள் ஞாலம் மறு இன்றி விளங்கப் பல் கதிர் விரிந்தன்று ஒரு முகம் - பெருமையையும் இருட்சியையும் உடைய உலகம் குற்றமின்றாய் விளங்கும்படி சோம சூரியாக்கினி யிடத்திற் பலவாகிய கிரணங்களை விரித்தது ஒரு முகம்;

ஒரு முகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக் காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்தன்றே - ஒரு முகமானது தன்மேல் விருப்பமுடைய அடியார் துதிக்கத் திருவுள்ளம் பொருந்தி அவர்கட்கு இனிதாக நடந்து விருப்பத்துடனே மகிழ்ந்து வேண்டுகோள்களைக் கொடுத்தது;

ஒரு முகம் மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே - ஒரு முகமானது மந்திரங்களை விதிக்கப்பட்ட வேதத்தினது முறைமையாராய்ந்து அவ்வொழுக்கந் தப்பாத பிராமணருடைய யாகங்களைத் தீங்கு வாராமல் ஆராயா நிற்கும்;

உள்ளி யென்றது நடுக்குறைந்தது.

ஒரு முகம் எஞ்சிய பொருள்களை ஏமுற நாடித் திங்கள் போலத் திசை விளங்கும்மே - ஒரு முகமானது ஆய்ந்தறியப் படாமலொழிந்த ஆழ்

பொருள்களைத் தெய்வவிருடிகள் இன்புறும் வண்ணம் ஆராய்ந்து சரற்கால சந்திரன் போல அத்திக்குகளை விளக்கா நிற்கும்;

ஒருமுகம் செறுநர்த் தேய்த்துச் செல் சமம் முருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம் வேட்டன்றே - ஒரு முகமானது செறற்குரிய அசுரர் முதலோரை அழித்துத் திருவுள்ளத்திலே நடந்து போதுகிற நடு நிலைமையைக் கெடுத்துக் கறுவுதல் கொண்ட மனத்தோடு போர்க்களத்தை விரும்பா நின்றது;

ஒரு முகம் குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின் மடவரல் வள்ளியொடு நகை யமர்ந்தன்றே - ஒருமுகமானது மலைக் குறவருடைய பேதைமையுடைய மகளிரில் கொடியையொத்த இடையினையும் பேதைமை யுண்டாதலையுமுடைய வள்ளிநாச்சியாருடனே மகிழ்ச்சி பொருந்திற்று;

ஆங்கு அம் மூவிரு முகனும் முறை நவின்று ஒழுகலின் - அவ்விடத்து அவ்வாறு முகமும் அம்முறைமைகளைப் பயின்று நடத்தலால் அவ்வாறு முகங்கட்கும் பொருந்தும் வண்ணம்.

ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பின் - பதக்கம் தங்கின அழகையும் பெருமையும் உடைய மார்பிடத்து,

செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு - சிவந்த மூன்றுவரியாகிய உத்தம இலக்கணத்தை(யும்) தன்னோடெதிர்த்தார்கள் வலியை வாங்கப்பட்ட வலியையும் (உடைய) ஒளிவிட்டு,

வண்புகழ் நிறைந்து - வளவிய புகழ் நிறையப்பட்டு; வசித்து வாங்கு நிமிர் தோள் - திரண்டு வளைய வேண்டுமிடம் வளைந்தும் நிமிர வேண்டுமிடம் நிமிர்ந்தும் உயர்ந்த தோள்களில்,

பகைவரைப் பிளந்து அவருயிரை வாங்கும் உயர்ந்த தோள்களில் என்றுமாம்.

விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது ஒருகை - ஆகாயத்தே இயங்கும் முறைமையுடைய தேவர்கட்குப் பாதுகாவலாக உயர்ந்தது ஒருகை;

உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை - மருங்கில் வைத்தது ஒருகை;

இக்கைகள் பலகதிரையும் விரித்த திருமுகத்திற்கேற்பக் கதிர்களையுடைய சோம சூரியாக்கினி முதலான தேவர்கட்கு அசுரரால் துன்பம் வாராமல் பாதுகாவலாக நின்றனவென் றறிக.

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின் மிசை அசைஇயது ஒருகை - நன்மையைப் பெற்றிருக்கிற திருப்பரிவட்டத்தை யுடைய துடையின்மேலே தங்கியது ஒருகை;

அங்குசம் கடாவ ஒருகை - ஆனைத் துறட்டியாலே யானையைச் செலுத்தாநிற்க ஒருகை;

ஆனை மேலேறுவார்க்கு ஒரு கை துடையிலே தங்குதல் இயல்பாதலான் அத்தன்மையாக அறிந்து கொள்க; இக்கைகள் வரங்கொடுத்த திருமுகத்திற்கேற்ப ஆனையின்மேலே எழுந்தருளி வந்து வரங்கொடுத்து ஆனையைச் செலுத்தியவாறு கண்டு கொள்க.

இருகை ஐயிரு வட்டமொடு எஃகு வலம் திரிப்ப - இரண்டு கைகள் அழகையும் பெருமையையுமுடைய பரிசையுடனே வேலையும் வலமாகச் சுழற்ற,

இக்கைகள் வேள்வி யோர்க்கும் என்ற திருமுகத்திற்கேற்ப வேள்வியில் அசுரரால் தீங்கு வாராமல் பாதுகாத்தன.

ஒருகை மார்பொடு விளங்க - உண்மையாகிய உரையிறந்த பொருளை யுணர்த்திய மவுன முத்திரையாயிருத்தலான் ஒருகை மார்பொடு விளக்கஞ் செய்ய,

ஒருகை தாரொடு பொலிய - ஒருகை மாலையோடு சேர்ந்து அழகுபெற,

இக்கைகள் தெரியாத பொருள்களை ஆராய்ந்து விளக்கிநின்ற முகத்திற்கேற்ப முடிவாயிருக்கிற மவுன முத்திரையைப் பொருந்தியவாறு கண்டு கொள்க.

ஒருகை கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப - ஒருகை பகைவருடலைக் கிழித்து விரும்பி அணியப்பட்ட வளையுடனே மேன் மேலே படைக்கல மெறிதலாற் சுழலாநிற்ப.

ஒருகை பாடின் படுமணி இரட்ட - ஒருகை பெருமையும் இசையினிமையும் உடைய வீரமணியை முழக்க,

இக்கைகள் போர்க்களம் விரும்பிய திருமுகத்திற்கு ஏற்றவாறு கண்டு கொள்க.

ஒருகை நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய - ஒருகையானது நீல நிறத்தையுடைய மேகத்தால் மிக்க மழையைப் பெய்ய,

ஒருகை வான் அர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட - ஒருகையானது தேவருலகத்தில் தேவமகளிராகிய தெய்வ யானையார்க்கு மணமாலையைப் புனைய,

இக்கைகள் வள்ளியொடு மகிழ்ச்சியைப் பொருந்தின திருமுகத்திற் கேற்பப் போகத்தின் பொருட்டு மழை பெய்வித்து மணமாலையும் சூட்டியவாறு கண்டு கொள்க.

ஆங்கு அப் பன்னிருகையும் பாற்பட இயற்றி - அவ்விடங்களில் அத்தன்மையான பன்னிரண்டு கையும் திருமுகங்கட்கு ஏற்ற முறைமையிலே பொருந்தத் தொழிலைச் செய்து,

அந்தரப் பல்லியம் கறங்க - ஆகாசத்துப் பலவாகிய தோற்கருவி ஒலிப்ப,

திண்காழ் வயிர் எழுந்து இசைப்ப வால் வளை ஞரல - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய கொம்பு மிக்கொலிப்ப வெள்ளிய சங்கு முழங்க,

உரம் தலைக்கொண்டஉரும் இடி முரசமொடு - வலியைத் தன்னிடத்தே பொருந்தின உருமேற்றினது இடியை யொத்த வீரமுரசுடனே.

பல் பொறி மஞ்ஞை வெல் கொடி அகவ - பல பீலிகளையுடைய மயிலும் வெற்றிக் கொடியாகிய கோழியும் ஆலிக்க.

விசும்பு ஆறாக விரை செலல் முன்னி - ஆகாசமே வழியாக விரைந்த நடையினைக் கருதி,

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்கு உயர் விழுச்சீர் - உயர்ந்தோராலே புகழப்பட்ட மிகவும் உயர்ந்த சீரிய புகழையுடைய,

அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே - திருச்செந்தில் எழுந்தருளுதலும் நிலையுடைய குணம்

நாமனூரலைவாயென்னும் திருப்பதியே இது.

இத்தன்மையான ஆனையின் மேலேறி (82) ஆறு திருமுகமும் (103) பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் (118) அத்தொழில்களைச் செய்ய, துந்துபி, கொம்பு, சங்கு, முரசு இவ்வொலியுடனே (121) மயிலும் கோழியும் ஆரவாரிக்க (122) ஆகாசம் வழியாக விரைந்த நடையைக் கருதி (123) நாமனூரலைவாய் என்னும் திருச்செந்தில்ஏற எழுந்தருளுதலும் நிலையுடைய குணம் (125);

அதா அன்று - அதுவன்றி.

3. பரிமேலழகர்

வைந் நுதிபொருத வடுவாழ் வரிநுதல் - கூரிய முனையினையுடைய அங்குசத்தாலே வெட்டின புண்ணமர்ந்த புகரையுடைய நெற்றியிலே.

வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வரப் படுமணி இரட்டும் மருங்கின் - நெற்றியிற் கட்டிய பட்டத்துடனே பொன்னரி மாலை அசைதர ***ஓசைமணி*** *இரு பக்கத்திலும் ஒலிக்கவும்,*

கடுநடைக் கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின் - கடிய செலவும் கூற்றம் போன்ற மாற்றுதற்கரிய வலியினையுமுடைய,

கால் கிளர்ந் தன்ன வேழமேல் கொண்டு - காற்று கிளர்ந்ததையொத்த யானையின் மேலேறி வரப்பட்ட,

ஐவேறுருவின் செய்வினை முற்றிய, முடியொடு - ஐந்து வகையாலே வேறுபட்ட செய்தொழில் முற்றிய முடியுடனே; அவையாவன; தாமம், பதுமம், பரமம், கிம்புரி, சேடம், இவை முடிக்கு ஐவேறுருவு. கோடகம், கிம்புரி, மகுடம். பதுமம், காணாகம் என்னும் ஐவகை முடியெனவுங் கொள்க. இதுவன்றிச் சடாமகுடம், கிரீடாமகுடம், தாண்டிகா மகுடம், அமைமகுடம், கண்ணிகா மகுடம் என்னும் ஐவகை முடியெனினும் அமையும்; இந்த வகையால் செய்தொழில் முற்றிய முடியுடனே,

விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி மின்உறழ் இமைப்பில் சென்னிப் பொற்ப - விட்டு விளங்கிய மாறுபாடுடைய அழகிய இரத்தினங்கள் மின்னையொட்டி விளங்குந் திருமுடியிற் பொலிய,

நகை தாழ்பு துயல்வரூஉம் வகை அமை பொலங்குழை - ஒலிதங்கி யசைதரும் வேறுபட்ட தொழிலாற் சமைத்த பொற்றோடு; 'பொலங்குழை' என்பதைப் 'பொன்னென் கிளவி' என்பதனான் முடிக்க.

சேண் விளங்கியற்கை வாள் மதி கவைஇ, அகலாமீனின் அவிர்வன இமைப்ப - அதி தூரத்திலே தோன்றி இயல்பு பெற்ற ஒளியினையுடைய திங்களைச் சேர்ந்து விட்டு விலகாத உடுக்களைப் போலப் பாடஞ் செய்வனவாய்த் தோட்டினது கிரணங்கள் விட்டு விளங்க,

தாவில் கொள்கைத் தம்தொழில் முடிமார், மனன் ஏர்பு எழுதரு - கேடில்லாத கோட்பாட்டொடு தங்கள் நியமங்கள் முடிப்பார் நெஞ்சின் அழகுபெறத் தோற்றந்தரும்,

வாள் நிற முகன் - ஒளிவிடுகின்ற ஆறுதிருமுகங்களையுடையவன்; அந்தத் திருமுகங்களின் படிவஞ் சொல்லில்,

மாயிரு ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப், பல்கதிர் விரிந்தன் றொருமுகம் - மிகவும் பெரிய பூமி குற்றமில்லாதே விளங்கப் பல கிரணங்களை விரித்தாற் போலும் ஒரு திருமுகம், மாயிரு - ஒரு பொருட் பன்மொழி.

ஒருமுகம், ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக் காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்தன்று - ஒரு திருமுகம் ஏழையிரந்து துதிக்க இனிதாகி அமர்ந்தொழுகிக் காதலுடையவர்களுக்கு வேண்டின வரங்களைக் கொடாநிற்கும்.

ஒருமுகம், மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ, அந்தணர் வேள்வி

யோர்க்கும்மே - ஒரு திருமுகம், மந்திரங்களினுடைய விதிமுறையினால் ஒழுக்கத்தை வழுவாத அந்தணருடைய வேள்விகளைத் திருவுள்ளத் தடைக்கும்;

'அந்தணர்' என்பது அழகிய தட்பத்தினையுடையார் என்பது, 'மரபுளி' என்புழி 'உளி' என்பது மூன்றாவதன் பொருள்படுவதோர் இடைச் சொல்.

ஒருமுகம், எஞ்சிய பொருள்களை ஏமுற நாடித் திங்கள் போலத் திசை விளக்கும்மே - ஒரு திருமுகம், வேதங்களின் மறைந்த பொருள்களை இலக்கைப் பொருந்த ஆராய்ந்து சந்திரமண்டலம் போலத் திக்குகளை விளக்காநிற்கும்;

ஏமம் என்பது கடைக் குறைக்கப்பட்டது.

ஒருமுகம், செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம் வேட்டன்று - ஒரு திருமுகம், குறவர்பால் வந்த மடப்பத்தினையும் வல்லிசாதக் கொடி போன்ற இடையினையும் கற்பின் வரலாற்றினையு முடைய வள்ளி நாச்சியாருடனே மகிழ்ச்சி பொருந்தாநிற்கும்;

ஆங்கம், மூவிரு முகனும் முறை நவின்றொழுகலின் - அவ்வதனத்திலே அவ்வாறுதிருமுகங்களும் முன்பு கூறப்பட்ட முறைமையிலே விளங்கி ஒழுகா நிற்கும்;

ஆரந்தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பின் செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் - ஆபரணந்தாங்கிய அழகிய பெருமை பொருந்திய மார்பிலே சீதேவியைக் கொண்ட வலியினையும்,

சுடர் விடுபு, வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்து வாங்கு நிமிர் தோள் - ஒளி விடுகின்ற வளவிய புகழ் நிறைந்து வளர்ந்து நீண்டு நிமிர்ந்த தோள்கள்,

விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது ஒருகை - ஆகாயத்திலே இயக்கத்தை முறைமையாகவுடைய தேவர்களுக்கு அபயஅத்தம் கொடாநிற்கும் ஒருகரம்;

உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை - மருங்கில் சேர்த்தியது ஒருகரம்;

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின் மிசை அசைஇய தொருகை - அழகுபெற்ற தொடையிடத்துப் புடவையின்மீதே வைத்தது ஒருகரம்;

அங்குசம் கடாவ ஒருகை - ஆனையைத் தோட்டியால் செலுத்தி நடத்தாநிற்கும் ஒருகரம்;

இருகை, ஐயிருவட்டமொடு எஃகு வலந்திரிப்ப - ஐந்தாகிய பெருத்த பரிசையுடனே வேல் வெற்றி பெறச் சுற்ற இரண்டு கரமும்; இதுவன்றி ஐயிரு வட்டம் - பத்துத் திருமுகத்தினையுடைய கேடகம் எனினும் அமையும்;

ஒருகை மார்பொடு விளங்க - ஒருகரம் திருமார்பின்கண் மவுன மந்திரத்தைப் பேணாநிற்கும்;

ஒருகை, தாரொடு பொலிய - ஒருகரம் திருமாலையைத் திருத்தாநிற்கும்;

ஒருகை, கீழ்வீழ் தொடி யொடு மீமிசைக் கொட்ப - ஒருகரம் பார வளையோடே மேன்மேலும் சுற்றா நிற்கும்;

ஒருகை, பாடின் படுமணி இரட்ட - ஒருகரம் இசையினிமையாக ஆடுகிற மணியை ஒலியாநிற்கும்;

ஒருகை, நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய - ஒருகரம் நீல நிறத்தையுடைய ஆகாயத்தின் மிக்க துளியைப் பொழியாநிற்கும்;

ஒருகை, வான் அர மகளிர்க்கு, வதுவை சூட்ட - ஒரு கரம் தெய்வ மகளிர்க்கு மாலையைச் சூட்டா நிற்கும்;

ஆங்கப், பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி - ஆக முற்கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு கரங்களும் முன் சொன்ன ஆறு திருமுகத்திற்கும் பொருந்தும் வகை செய்யும்;

முன்னே சொன்ன 'மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்க' என்ற திருமுகத்திற்கு 'நீள்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய' என்றது இடக்கரமாகவும், 'அங்கு சம் கடாவ' என்றது வலக்கரமாகவும் கொள்க.

'ஆர்வலர்' என்ற திருமுகத்திற்கு 'உக்கம் சேர்த்தியது' என்றது இடக்கரமாகவும், 'நலம்பெறு கலிங்கத்து' என்றது வலக்கரமாகவும் கொள்க.

'மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ' என்ற திருமுகத்திற்கு 'பாடின் படுமணி இரட்ட' என்றது இடக்கரமாகவும், 'விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது' என்றது வலக்கரமாகவும் கொள்க.

'எஞ்சிய பொருள்களை' என்ற திருமுகத்திற்குக் 'கீழ்வீழ் கொடியொடு' என்றது இடக்கரமாகவும் 'மார்பொடு விளங்க' என்றது வலக்கரமாகவும் கொள்க.

'செறுநர்த் தேய்த்து' என்ற திருமுகத்திற்கு 'ஐயிரு வட்டம்' என்றது இடக்கரமாகவும், 'எஃகு வலம் திரிப்ப' என்றது வலக்கரமாகவும் கொள்க.

'குறவர் மடமகள்' என்ற திருமுகத்திற்குத் 'தாரொடு பொலிய' என்றது இடக்கரமாகவும், 'வான் அரமகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட' என்றது வலக்கரமாகவும் கொள்க.

அந்தரப் பல்இயம் கறங்கத் திண்காழ், வயிரெழுந்துஇசைப்ப வால் வளை ஞரல - ஆகாயத்திலே பல வாச்சியம் முழங்கத் திண்ணிதாய்க் கறுத்த

கொம்பு மிகவுமூத, வெண் சங்கு குறிப்ப,

உரந்தலைக் கொண்ட உரும் இடி, முரசமொடு - வலி மேல்கொண்ட உருமிடித்தாற் போன்ற முரசுடனே,

பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ - பல வரிகளையுடைத்தாய வெற்றி மயிற்கொடி முன்னெடுத்துப் படர,

விசும்பாறாக விரை செலல் முன்னி - ஆகாய வழியாக முற்கூறப்பட்ட வேழத்தை மேற் கொண்டு துறக்கத்துக்கு விரைந்து செல்லலை உன்னி,

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுச்சீர், அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே - உயர்ந்தோரால் துதிக்கப்பட்ட மிக்க விழுமிதான - அழகுபெற்ற சீரலைவாய் என்கிற திருப்பதியிலே சார்வுதரும் என்றவாறு.

அலைவாய் என்றது நாமனூரலைவாயை.

அதாஅன்று - அதுவன்றியும்,

திருச்சீரலைவாய்ச் சிறப்பு; வேழமேற் கொண்டு ஆறு முகங்களும் தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று நடத்த, அவற்றிற்கேற்பத் தோள்கள் ஆங்காங்கு வளைந்தும் நிமிர்ந்துமிருக்கப் பன்னிருகையும் முகங்களின் பகுதியிலே படும்படி தொழில் செய்யத் திருச்செந்தூர் என்னும் திருப்பதி யேற எழுந்தருளுதலும் அவர்க்கு நிலைபெற்ற குணமாம்.

4. கவிப்பெருமாள்

கோட்டின் கூரிய நுனியிலே பொரப்பட்ட அத்தழும்பு வாழும் வரியுடைத்தாகிய நெற்றியினையும் பொன்னரி மாலையானது பட்டத்துடனே அசைய ஓசையுடையனவாகிய மணிகள் ஆரவாரிக்கின்ற பக்கத்தினையும் கடிய நடையையும் உடைய கூற்றுவனை யொத்த மாற்றுவதற்கரிய வலியினையு முடைத்தாய்க் காற்றுக் கிளர்ந்தாலொத்த ஆனையின் மேலே யேறியருளி.

ஐந்து வேறு வகைப்பட்ட வடிவிலும் செய்தொழில் முற்றுப்பெற்ற மகுடத்துடனே விளங்கிய விளக்கம்பெற்ற மாறுபாடு மிக்க அழகிய மாணிக்கங்கள் மின்னை யொத்த விளக்கத்துடனே திருமுடியிலே நின்று அழகு செய்ய மணியொளி தங்கி மிக்கசைகிற கூறுபாடு மிக்க பொன்னாற் செய்த மகரக்குழையானது அதிதூரத்திலே கடந்து விளங்குகின்ற இயல்பினையுடைய ஒளி பொருந்திய சந்திரனைப் பொருந்தி அகலாதே நின்ற வான்மீன்களை யொப்பப் பாடஞ்செய்து விளங்குகிற குற்றமில்லாத கோட்பாட்டினையுடைய தமது தவத்தொழிலை முடிக்கிற பெரியோருடைய மனத்திலே அழகிதாக உதித்துத் தோன்றுகிற ஒளிநிற முடைய திருமுக மண்டலங்களிலே; பாடஞ் செய்து - ஒளிசெய்து,

மிகவும் பெரியபூமி குற்றமின்றி விளங்கப் பலவொளிகளுமாக விளங்கா நின்றதொரு திருமுகமண்டலம்; ஒரு முகமானது ஒரு பொருண்மேலே ஆசைப்பட்டார் வாழ்த்த விரும்பி யினிதாகச் சென்று அன்பினால் மகிழ்ந்து அவர் வேண்டின வரங்களைக் கொடுத்தருளித்து; ஒரு முகமானது மந்திரங்களை விதிக்கப்பட்ட வேதவிதியாலே மரபு வழுவாத பிராமணர்களுடைய யாகத்தைத் திருவுளம்பற்றியருளா நின்றது;

ஒரு முகமானது வேதங்களிலே மறைந்த பொருள்களைத் தெய்வ விருடிகள் இன்புறும் வண்ணம் விசாரித்துப் பூரணசந்திரன் போலத் திக்கெல்லாம் விளக்கா நின்றது; ஒரு முகமானது முன்புள்ள பகைவர்களை மாய்த்து இப்பொழுதுள்ள பூசலையுங் கெடுத்து மேலும் பொருவாருண்டோ வென்று கறுவின திருவுளத்தோடே போர்க்களத்தை விரும்பா நின்றது; ஒருமுகமானது குறவருடைய மெல்லிய மகளாகிய கொடிபோன்ற இடையினையுடைய மடப்பத்தை வேலியாகக் கொண்ட வள்ளிநாச்சியாருடனே திருமுறுவல் செய்து மிளிர்கின்றது; அத்தொழில்களில் அந்த ஆறு திருமுக மண்டலங்களும் முறைமையிற் சொன்னபடியிலே நடத்தலினால்,

முத்துவடம் தாழ்ந்த அழகிய பெரிய மார்பிலே அழகிய கரும்புங் கொடியுமாக வெழுதப்பட்ட வலியினையுடைய ஒளிவிட்டு வளவிய புகழை நிறைய வுடைத்தாய் வசிகரண முண்டாக வளையப்பட்டு நிமிர்ந்த தோள்களிலே (திருப்புயங்களைச் சொல்லப் புகுகின்றார்).

ஆகாயத்திலே செல்கிற இயல்பினையுடைய தெய்வ இருடிகளுக்கு அபயத்தங் கொடுத்ததொருகை; ஒரு கை திருமருங்குலைச் சேர்த்தியருளித்து; (இரண்டு கையுமுதல் முகத்துக் கேற்ற கைகள் - பரிதி).

நன்மை பெற்ற திருவுடையாற் சிறந்த திருக்குறங்கின் (தொடை) மேலே யசைந்தருளித்து ஒரு கை; தோட்டியாலே யானையைக் கடாவி யருளா நின்றது ஒரு கை, (இவை யிரண்டாவது முகத்திற் கேற்றகைகள் - பரிதி).

இரண்டு கைகள் அழகிய பெரிய கேடகத்தோடே வாளையும் வெற்றியுண்டாக விதிராநின்றன; (இவை மூன்றாவது முகத்திற் கேற்ற கைகள் - பரிதி).

ஒருகை திருமார்பிலே யோக முத்திரையைக் கொடா நின்றது; ஒருகை திருமாலையைத் திருத்தியருளா நின்றது. (இவை யிரண்டும் நான்காவது முகத்திற்கேற்ற கைகள் - பரிதி).

ஒருகை பாதாள லோகத்திலே விழுகின்ற பருவளையை யெடுத்து மேன்மேலே சுற்றுகின்றது; ஒருகை திருவரையிலே சுற்றின மணிகளை யசையா நின்றது. (இவை யிரண்டும் ஐந்தாவது முகத்திற்கேற்ற கைகள் - பரிதி),

ஒருகை நீல நிறமுடைத்தாகிய ஆகாயத்திலே மிக்க மழையைப் பொழிவியா நின்றது; ஒருகை தெய்வயானையாருக்குத் திருமண மாலையைச் சூட்டியருளா நின்றது; (இவை யிரண்டும் ஆறாவது முகத்திற்கேற்ற கைகள் - பரிதி),

ஆங்கு என்பது அசை; அந்தப் பன்னிரண்டு கைகளையும் முறைமையிலே திருமுக மண்டலங்களுக்குச் சொன்னபடியிலே செலுத்தி;

ஆகாயத்திலே பல தெய்வ துந்துபிகளும் நின்று முழங்கத் திண்ணிய சேகையுடைய கருங்கொம்புகள் மிகவும் ஆரவாரிக்க வெள்ளிய சங்குகள் முழங்க, வலிமையைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உருமேற்றை ஒத்து முழங்கிய வீரமுரசமோடே பலவரிகளையுடைத்தாகிய மயிலின் வெற்றிக் கொடியைப் பொருந்த எடுத்து ஆரவாரிக்க ஆகாயமே வழியாக விரைந்து வருவதாகத் திருவுள்ளத் தடைத்தருளி, உயர்ந்தோராற் புகழப்பட்ட மிகவுமுயர்ந்த விழுமிய சீர்மைப்பாட்டினையுடைய திருவலைவாயிலை எழுந்தருளி வந்தது தொடங்கி நிலைநின்று வாழுகிற பண்பினையுடையவன்; அங்கேறிச் செல்க; அங்ககன்றா யின்னம் பிள்ளையாரைக் காணலாமிடம் சொல்லப் புகுகென்றார்.

5. பரிதியார்

வைநுதி பொருத - அங்குசத்தினாலே வெட்டின; வாடாமாலை - அரிதூர மாலை; துயல்வர - தொங்க; கால்கிளர்ந்தன்ன - சண்டமாருதம் அசைந்தது போன்ற வேகம்.

முடிகள் ஐந்து வகையாவன; மணி தாமம் பதுமம் கோடகம் கிம்புரி. சேண் - ஆகாயம். பொலங்குழை - பொற்பிரபைக் குண்டலங்கள் காதுகளிலிலங்க. வாண் மதிகவைஇ அகலா மீனின் அவிர்வன விமைப்ப - சுவாமியினுடைய சந்திரனான திருமுகத்தை முத்துக்கள் முடியினுங் கழையினும் மார்பினும் மின்போலச் சுற்றிலும் பிரகாசிக்க. மனனேர்பு எழுதரு - அடியார் மனத்தினுமிந்தப் பிரகாசமான ஒளிபரந்த, வாணிறைமுகன் - ஆறுமுகங்களும் நிறைந்திருக்கும் முகமுடையவர்,

பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒரு முகம் - அநேகங்கோடி சூரியரொன்றாய்ப் பிரகாசித்து எங்குமிரட்சிக்கும் திருமுக மொன்று. மந்திர விதியின் மரபுழி வழா - மந்திரங்கள் வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள் வழுவாமல். ஓர்க்கும் - குற்றம் வராமல் காக்கும்.

மடவரல்வள்ளி - அன்னநடை வள்ளி.

செம்பொறி - சிவந்த பொறிகளாகிய உத்தம ரேகைகள். வண்புகழ் - தேவர் முனிவரால் புகழ் கொண்டது. ஐயர்க்கு ஏந்தியது - இருடியர்க்கு ஆதாரங் கொடுத்தது, கலிங்கம் - தூ வட்டம். அசைஇயது - துடைத்தது.

மார்பொடு ...... பொலிய வொருகை - மார்பிலே யொருகையமைந்து இருடியர்க்கு ஞானங்களை விளங்கச் செய்ய. ஒருகை யாபரணங்களும் மாலைகளும் சிக்கற் படாமல் வாங்கி விடுகிற கை, கீழ்வீழ் துடி - கீழ்நோக்கின வெற்றித் துடி. பாடின் படுமணி - தொனியதிகமான மணி. வானரமகளிர் - தெய்வயானை நாச்சியார். பால்பட - இரு பாரிசத்திலும் தொழிற் பண்ண,

பல்லியம் - மேளவாத்தியம்; வயிரெழுந்திசைப்ப - பூரிகை எக்காள சின்னங்கள் ஊத; பல் பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடியகவ - மயிலுங் கோழியும் உந்திச்சுக்கூவ; உலகம் - உலகங்களெல்லாம்; சீர் - அழகு. அலைவாய் - சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்).

6. கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்

வை நுதி - கூரிய நுனி; ஈண்டு அதனையுடைய தோட்டிக்காயினமையின் ஆகு பெயராயிற்று. புகர் - புள்ளி. ஓடை - நெற்றிப் பட்டம்.

படுமணி - தாழ்கின்ற மணி என நச்சினார்க்கினியர் உரை காண, உரையாசிரியர் 'பாடு' என்பது 'படு' எனக் குறுகி நின்றது எனக் கூறிப் பெருமையுடைய மணிகள் என உரை காண்பர். பரிமேலழகரும், கவிப்பெருமாளும் ஓசை பொருந்திய மணி எனப் பொருள் காண்பர்.

செய்வினை முற்றிய முடி என்பதற்குச் செய்யும் தொழிலெல்லாம் முற்றுப் பெற்ற முடி என உரை கண்டு அதற்குரிய தாமம், மகுடம் முதலிய ஐவகை முடிகளையும் எனக் கூறினார் நச்சினார்க்கினியர்.

பரிமேலழகர் இவர் கூறியவாறன்றி மூவகையில் இவ் ஐவகை மகுடங்களையும் குறிக்கின்றார். அவையாவன :

தாமம், பதுமம், பரமம், கிம்புரி, சேடம் இவை முடிக்கு ஐவேறு உருவு. கோடகம், கிம்புரி, மகுடம், பதுமம், காணாகம் என்னும் ஐவகை முடி எனவும் கொள்க. இதுவன்றிச் சடாமகுடம், கிரீடா மகுடம், தண்டிகா மகுடம், அமை மகுடம், கண்ணிகா மகுடம் என்னும் ஐவகை முடி எனினும் அமையும் என உரைகாண்பர்.

பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம்
செய்யுள் மருங்கில் தொடரியலான

என வரும் நூற்பாவால் 'ன' கர ஒற்றுக் கெட்டு 'ல' கரமும், 'ம' கர ஒற்றும் பெற்றது.

நகை - ஒளி. தாழ்வு - தங்கி. துயல் வரூஉம் - அசையும். ஒளி பொருந்திய

முகத்துடன் இணைந்திருக்கும் காதுகளில் உள்ள குழைக்கு மதியொடு உலவும் விண்மீன்கள் உவமையாயின. குமரகுருபரர் இக்குழைகளின் ஒளியைப் 'பரிதிபலவும் எழுந்து சுடர் பாலித்தாற் போலக் குலவு மகரக் குழையும்' எனக் கூறி மகிழ்வர்.

தா - வருத்தம் என உரை காண்பர் நச்சினார்க்கினியர், கேடு என உரை காண்பர் உரையாசிரியரும் பரிமேலழகரும். 'தாவே வலியும் வருத்தமுமாகும்' எனும் நூற்பாவால் 'தா' வென்பது வருத்தமாதல் தெளியலாம். கேடு என்பது உரையாசிரியர்கள் கொண்ட புதுப்பொருளாகும்.

கொள்கை - விரதங்கள் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். வீரக்கோட்பாடு என்பர் உரையாசிரியர். பரிமேலழகர் கோட்பாடென்பர். தந்தொழில் - தவம்; 'தவம் செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்' என்பர் திருவள்ளுவரும்.

மனன் நேர்பு - மனத்திலே பொருந்தித் தோன்றுகின்ற என்பர் நச்சினார்க்கினியர். மனங்களிலே நேராகித் தோன்றுதலுடைய என்பர் உரையாசிரியர். மனன் ஏர்பு எனப் பாடங்கொண்டு பரிமேலழகரும், கவிப்பெருமாளும் மனத்தில் அழகு பெறத்தோன்றும் என உரை காண்பர்.

மாயிரு ஞாலம் - பெருமையும், இருட்சியும் உடைய உலகம் என நச்சினார்க்கினியரும், உரையாசிரியரும் பொருள் காண்பர். பரிமேலழகர் ஒரு பொருட்பன்மொழியாகக் கொண்டு 'மிகவும் பெரிய' என உரை கூறுவர். கவிப்பெருமாளும் இவரைத் தழுவுவர்.

இவ்வுலகம் வீடுபேறு அடைதற்குக் காரணமாயிருத்தல் பற்றிப் பெருமையுடைய உலகம் என்றல் பொருந்தும். எனினும் வினைவயத்தால் உழல்பவருக்கு மயக்கமும் தந்து நிற்றலில் இருட்சியுடைய உலகம் என்றலும் பொருந்துவதாகிறது.

'புவனியில் போய்ப் பிறவாமையில் நாள் நாம் போக்குகின்றோம் அவமே, இந்தப் பூமி சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற ஆறு' என்பதால் இவ்வுலகின் பெருமை விளங்கும்.

'மையல் மானுடமாய் மயங்கும் வழி ஐயனே தடுத்தாண்டருள் செய்க', 'மறக்கு மாறிலாத என்னை மையல் செய்து இம்மண்ணின் மேல் பிறக்குமாறு காட்டினாய்' என வரும் திருமுறைகளால் இவ்வுலகம் மருட்சி உடையது என்பது விளங்கும்.

ஆர்வலர் - அன்பு செய்தவர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அடியார் என்பர் உரையாசிரியர். ஏழையர் என்பர் பரிமேலழகர். கவிப்பெருமாள் நச்சினார்க்கினியரைத் தழுவுவர்.

மரபுளி - முறைமையிடத்து; ஈண்டு உளி என்பது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட நின்றது. பரிமேலழகர் விதிமுறையினால் என உரை கண்டு மூன்றாவதன் பொருள் படுவதோர் இடைச்சொல் என்றார். கவிப்பெருமாளும் இவ்வாறே விரிப்பர். உரையாசிரியர் மரபு உள்ளி எனக் கொண்டு வேதத்தினது முறைமை ஆராய்ந்து என உரை காண்பர். இவ்வாறுரைத்தற்கேற்ப 'உள்ளி என்றது நடுக்குறைந்தது' என விளக்கமும் கூறினர். பரிதியார் 'மரபுழி' எனப் பாடம் கொண்டனர். இயல்புளிக் கோலோச்சும் (545) எனவரும் திருக்குறளிலும் இவ்வாறே பரிமேலழகர் உரைத்துள்ளமை கண்டு நினைவுகூர்தற்குரியது;

அந்தணர் - அந்தத்தை அதாவது வேதத்தின் முடிவை அணவுவார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். 'ஆறறி அந்தணர்' எனவருமிடத்தும் இவ்வாறே இவர் உரை கூறியுள்ளமை நினைதற்குரியது. அந்தணர் - அழகிய தட்பத்தினை யுடையார் என்பர் பரிமேலழகர். 'அந்தணர் என்போர் அறவோர்' என்ற விடத்தும் இவ்வாறு உணர்த்துவது நினைவு கூரத்தக்கது.

எஞ்சிய பொருள் - ஈண்டு வழங்காத வேதங்களிலும், நூல்களிலும் உள்ள பொருள்கள் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். ஆய்ந்தறியப் படாமல் ஒழிந்த ஆழ் பொருள்கள் என்பர் உரையாசிரியர். வேதங்களின் மறைந்த பொருள்கள் என்பர் பரிமேலழகரும், கவிப்பெருமாளும். உரையாசிரியர் உரை நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் ஆகிய இருவர் உரைகளையும் அகப்படுத்தி நிற்றலின் அவ்வுரையே சிறக்கும்.

ஏமுற : ஏமம் + உற - ஏமுற. ஏமம் - இரட்சை என்றனர் நச்சினார்க்கினியர். உரையாசிரியர் இன்பம் என்பர். பரிமேலழகர் இலக்கைப்பொருந்த என்பர். கவிப்பெருமாள் உரையாசிரியர் உரையைத் தழுவுவர்.

ஆய்வினால் பலகாலம் விளங்காதிருந்ததொன்று விளங்கின் ஏற்படும் இன்பம் பெரிதாகலின் ஏமம் இன்பமாதல் பொருந்தும். சில பொருள்களின் முடிவு முழுமையாகக் கிட்டுதல் அரிது. அவ்வளவில் விழுமிய பயன் தராது. ஆதலின் ஆய்வின் முடி பொருளையும் அதன் பயனையும் பெற்றடைதலே விழுமிய பயனாதலின் இலக்கைப் பொருந்த எனக் கண்ட பரிமேலழகர் உரையும் சிறந்து நிற்பதொன்றாகும்.

செல்சமம் முருக்கி - திருவுள்ளத்துச் செல்கின்ற நடுவுநிலைமையைக் கெடுத்து என உரை கண்டு, நடுவு நிலைமையைக் கெடுத்தலாவது தேவரையும் அசுரரையும் ஒப்பக்கருதாது தேவரைக்காத்து அசுரரை அழித்தல் என விளக்கம் காண்பர் நச்சினார்க்கினியர். உரையாசிரியரும் நடுவுநிலைமையைக் கெடுத்து என்றே உரைகண்டனர். அறம் செய்வாரைக் காத்தல் எத்துணை அறமோ, அத்துணை அறமே மறம் செய்வாரை அழிப்பதுமாம். இதனால்தான் 'நினைந்துருகும் அடியாரை நையவைத்தார் நில்லாமே தீவினைகள் நீங்க

வைத்தார்' எனத் திருமுறையும், 'நிக்கிரகங்கள் தானும் நேசத்தால் ஈசன் செய்வது' எனச் சித்தியாரும் கூறின. ஆதலின் முருகனின் திருமுகங்களுள் ஒன்று அசுரர்களை அல்லது அறவுணர்வுடையோரல்லாதாரை அழித்தல் பற்றிக் கோட்டமுடையதன்று என்பது கருதத்தகும். பரிமேலழகர் 'செல்சமம்' என்பதற்குப் போரில் எதிர்ப்படுவார் என உரைகண்டார். சமம் போராதல் 'ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முறுக்கி' என்பதனானும் அறியலாம். கவிப்பெருமாள் இத்திருமுகம் பற்றிய தொடருக்குக் கண்டிருக்கும் உரை மிகச் செவ்விதாகும். ஒரு முகம் செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்று என்பது பாடப்பகுதியாகும். இப்பகுதியில் தேய்ந்து, முருக்கி, களம் வேட்டன்று என வரும் சொல்லமைதிகளை இறப்பில் இறப்பு, இறப்பில் நிகழ்வு, எதிர்வு எனும் காலம் பற்றியனவாகக் கருதி ஒருமுகமானது முன்புள்ள பகைவர்களை மாய்த்து இப்பொழுதுள்ள பூசலையும் கெடுத்து, மேலும் பொருவாருண்டோ என்று கறுவின திருவுளத்தோடே போர்க்களத்தை விரும்பா நின்றது என உரைகண்டிருக்கும் சிறப்பு பாராட்டுதற்குரியது.

'ஒருமுகம் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே' எனக் குறிக்கும் ஆசிரியர் வள்ளியம்மையாருக்கு மூன்று அடை மொழிகளைக் கொடுத்துக் கூறுகின்றார். ஒன்று குறவர் மடமகள் என்பது. இரண்டாவது கொடிபோல் நுசுப்பின் என்பது, மூன்றாவது மடவரல் என்பது. இம்மூன்றனுள் முதலிலும் இறுதியிலும் மடமை வருகின்றது. இதனால் உரை காண்டலில் சிக்கலும், வேற்றுமையும் எழுகின்றன. நச்சினார்க்கினியர் மடமகள் என்ற தொடருக்கு மடப்பத்தையுடைய மகள் என உரை கண்டு, அடுத்து வரும் மடவரல் என்பதை நகையொடு கூட்டித் தனக்கு ஓர் அறியாமைதோன்றும் தன்மையுடைத்தாகிய நகை என உரைகூறி அவருடன் நகையமர்தலின் அறியாமை கூறினார் என்றும், காமநுகர்ச்சி இல்லாத இறைவன் இங்ஙனம் நகையமர்ந்தான், உலகில் இல்வாழ்க்கை நடத்தற்கென்றுணர்க என்றும் அது தென் பாலுகந்தாடும் என்பதனால் உணர்க என்றும் விளக்கமும் கண்டனர். இவ்விளக்கம் மிகச் சீரியது எனினும் மடவரல் நகையெனக் கூட்டாது அதனையும் வள்ளியம்மைக்குக் கூட்டுதலே சிறப்புடைத்தாம்.

உரையாசிரியர் குறவர் மடமகள் என்பதற்கு மலைக் குறவருடைய பேதைமையுடைய மகளிரில் எனப் பன்மைப்பட உரைகண்டு, பின்வரும் மடவரல் என்பதை வள்ளியம்மைக்கு உரித்தாக்கினார். இது அத்துணைச் சிறக்கவில்லை. பரிமேலழகர் குரவர் பால்வந்த மடப்பத்தினையும் வல்லிசாதக் கொடி போன்ற இடையினையும் கற்பின் வரலாற்றினையும் உடைய வள்ளி நாச்சியார் என உரைகண்டு முன்னைய மடப்பம் குறவர்பால் வந்தமையால் ஆயது என்பதையும் பின்னைய மடவரல் என்பதற்குக் கற்பின் வரலாறு எனப் புதுப் பொருண்மை கண்டும் உரைவிளக்கம் தந்தார். மடவரல் - கற்பின்

வரலாறு எனக் கண்டது, புதுப்பொருண்மையாய் உள்ளது. கவிப்பெருமாள் மடமகள் என்பதற்கு மெல்லிய மகள் என்றும் மடவரல் என்பதற்கு மடப்பத்தை வேலியாகக் கொண்ட என்றும் உரை கண்டு இம்மூன்று அடைமொழிகளையும் வள்ளிநாச்சியாருக்கே உரியதாகக் குறித்துள்ளார். இக்கருத்துச் சீரியதாக உள்ளது. பரிதியார் மடவரல் வள்ளி - அன்னநடை வள்ளி என உரை கண்டுள்ளார். மடவரல் என்பது அன்னநடை என்ற பொருளைக் குறிப்பது புதுப்பொருளாக அமைந்துள்ளது.

செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் - சிவந்த மூன்று வரியாகிய உத்தம இலக்கணத்தையும், தன்னோடு எதிர்த்தார்களின் வலியைவாங்கப்பட்ட வலியையும் என உரைகண்டனர் நச்சினார்க்கினியர். உரையாசிரியரும் இக்கருத்தினரே. பரிமேலழகர் மார்பில் சீதேவியைக் கொண்ட வலியினையும் என உரைகண்டனர். கவிப்பெருமாள் அழகியகரும்பும் கொடியுமாக எழுதப்பட்ட வளமையையும் என எழுதினார். இவர்களுள் உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட உரையே சிறக்கும்.

வசிந்து வாங்குநிமிர்தோள் - திரண்டு வளைய வேண்டுமிடம் வளைந்தும் நிமிர வேண்டுமிடம் நிமிர்ந்தும் விளங்கும் தோள்கள் என உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் உரைகண்டனர். பரிமேலழகர் வளர்ந்து நீண்டு நிமிர்ந்த தோள்கள் என உரைகண்டார். கவிப்பெருமாள் வசிகரணமுண்டாக வனையப்பட்டு நிமிர்ந்ததோள் என உரை கண்டார். வசிகரணம் - அழகின் வயப்படுதல். எனவே வசிதல் என்பது, பிளத்தல், திரளல், வளர்தல், வசிகரண முண்டாதல் ஆகிய நான்கு பொருளிலும் நான்கு உரையாசிரியர்கள் பொருள் கொண்டுள்ளனர். பரிதியார் இச்சொற் படுபொருள் விரித்தாரிலர். வடுப்படுதல் என உரைகாண்டல் பொருத்தமற்றதென நச்சினார்க்கினியர் குறித்துள்ளார். அக்கருத்து யாருடையதெனத் தெரிந்திலது.

விண்ணில் இயங்கும் இருடிகளுக்கு ஒரு திருக்கை பாதுகாப்பாக அமைதலைச் 'சுடரொடு திரிகரு முனிவரும் அமரரும்' என வரும் சிலப்பதிகாரத்தாலும்,

> 'ஏகாசம் இட்ட இருடிகள் போகாமே
> ஆகாசம் காவல் என்று உந்தீபற
> அதற்கப்பாலும் காவலென்று உந்தீபற'

எனவரும் திருவுந்தியாரானும் அறியலாம். இறைவன் வேறு முருகன்வேறு அன்றாதலின் இச்செயல் இருவர் திறனாகவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. விண்ணில் ஞாயிற்றின் வெம்மையைத் தாங்கிவரும் முனிவர்க்கு அரணாக என நச்சினார்க்கினியரும் கவிப்பெருமாளும் உரைகாண, உரையாசிரியர் திங்கள் கதிரவன் தீ முதலிய தேவர்களுக்கு அசுரராலாய துன்பம் வராமல் காத்து

என உரை காணுகிறார். பரிமேலழகரும் விண்ணில் இயக்கத்தை முறையாகக் கொண்டிருக்கும் தேவர்கள் என உரைகண்டு உரையாசிரியர் உரையோடு ஒன்றுபடுகின்றார். நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோளாகக் காட்டிய புறப்பாட்டானும், சிலப்பதிகாரம் மற்றும் திருவாசகத்தானும் நச்சினார்க்கினியர் தரும் கருத்தே வலியுடையதாதல் காணலாம்.

அங்குசம்கடாவ என்பதால் முருகன் யானைமீது இவர்ந்துவருதல் பெறப்படுகின்றது. பிற்காலத்தே மயில் ஊர்தியே பெரிதும் குறிக்கப்பெறுகின்றது. பதுமன் மயிலூர்தியாதற்கு முன் யானை அப்பெருமானின் ஊர்தியாக இருந்தது எனக்கருத இடனாகின்றது.

ஐயிருவட்டம் - வியப்பையும் கருமையையும் உடையபரிசை என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அழகையும் பெருமையும் உடைய பரிசை என்பர் உரையாசிரியரும், பரிதியாரும். ஐந்தாகிய பெருத்த பரிசை என்பர் பரிமேலழகர். பரிமேலழகர் ஐயிருவட்டம் என்பதற்குப் பத்துத்திருமுகத்தினையுடைய கேடகம் எனினும் அமையும் என உரை கண்டுள்ளார். பரிசை - கேடகம். இந்நான்கு உரையாசிரியர்கள் கருத்துக்களாலும் கேடகத்தின் இயல்பு நன்கு விளங்குகின்றது.

மோன முத்திரை - உரையிறந்த நிலையில் திருக்கை அமைப்பினாலேயே உண்மைப் பொருளை உணர்த்துவது. இதனை ‘இருந்தனை இருந்தபடி இருந்துகாட்டிச் சொல்லாமல் சொல்லுதல்’ என்பர் பரஞ்சோதியார்.

ஊமைத்தசும்பு - வாய் அற்ற குடம். தன்னை உள்ளி - இறைவனாகத் தன்னையே நினைந்து, என்னை ஆக்கிய போழ்தே - உயிராகிய என்னை ஒருப்படுத்திய அமையத்து, யானவன் ஆயினேன் - உயிராகிய யான் சிவமாம் தன்மை பெறும் பெருவாழ்வு பெற்றேன் என்பது இங்குக் காட்டப்பட்டிருக்கும் மேற்கோள் பகுதியின் பொருளாகும். இப்பகுதியாண்டுளது எனத் தெரிந்திலது.

உரையிறந்த பொருள் - சொல்லிறந்த பொருள். உரையாசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் ஒருகை மார்பொடு விளங்குமாற்றான் உயிர்கட்கு மெய்யுணர்வைக் காட்டி நிற்பதாகக் கூறப் பரிமேலழகர் மவுன மந்திரத்தைப் பேணா நிற்கும் என உரைகண்டுள்ளார். மவுனமந்திரம் - மவுனமாக எண்ணுதற்குரிய மந்திரம். முருகன் தான் பேணி நிற்பான் என்பதினும் தன்பால் வந்த உயிர்கட்குத் தன் திருக்கரக் குறிப்பால் அம்மந்திரத்தைப் பேணுமாறு செய்வன் என்றல் சிறப்புடையதாகும்.

ஒரு கை தாரொடு பொலிய - மாலை தாழ்ந்து நிற்கும் மார்பின் அம் மாலையொடு ஒருகை சேர்ந்து அழகுபெறும் என உரையாசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் கூறப் பரிமேலழகரும், கவிப்பெருமாளும், பரிதியாரும் ஒருகை திருமாலையைத் திருத்தி நிற்கும் எனக் கூறுவர்.

‘ஒருகை கீழ் வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப; ஒருகை பாடின் படுமணி இரட்ட’ இப்பகுதிக்கு ஒருகை தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப. கீழ்வீழ் ஒருகை பாடு இன் படுமணி இரட்ட எனக் கொண்டு கூட்டி உரைவகுத்தார் நச்சினார்க்கினியர். உரையாசிரியர் கீழ் வீழ் தொடியென உள்ளவாறே வைத்து, பகைவர் உடலைக் கிழித்து விரும்பி அணியப்பட்டவளை என உரைகண்டனர். பரிமேலழகர் கீழ் வீழ் தொடியென்பதற்குப் பாரவளை என உரைகண்டார். பரிதியார் கீழ் வீழ் தொடி எனப் பாடங்கொண்டு கீழ் நோக்கின வெற்றித் துடி என உரை காண்பர். ஒருகை பாதாள லோகத்திலே விழுகின்ற படுவளையை எடுத்து மேன்மேலே சுற்றுகின்றது என உரை காண்பர் கவிப் பெருமாள்.

தொடிக்கு அடைமொழியாய கீழ்வீழ் என்பதைக் கைக்கு அடையாக்கல் அமைவுடையதன்று. வீழ்தல் என்பதற்கு விரும்புதல் என உரை காண்டல் பொருந்து மேனும், கீழ் என்பதற்குக் கிழிந்து என உரைகாண்டல் பொருத்தமின்றாம். கீழ்வீழ் தொடி என்பதால் பாரவளை என உரைகாண்டல் ஓராற்றான் சிறப்புடையதாகும். பரிதியார் கண்ட உரை அத்துணைச் சிறப்புடையதன்று. பாரத்தால் கீழே விழுதற்கு ஏதுவாகிய கொடியொடு ஒரு கை மிகு உயரத்தில் சுழலா நிற்கும் என உரைகாண்டல் சிறக்கும்.

பாடு இன் படுமணி - பெருமையும், இசை இனிமையும் உடைய வீரமணி என உரைகாண்பர் உரையாசிரியர்.

ஓசை இனிதாக ஒலிக்கின்ற மணி என உரைகாண்பர் நச்சினார்க்கினியர். இசை இனிமையாக ஆடுகிற மணி என உரைகாண்பர் பரிமேலழகர். தொனி அதிகமான மணி என உரைகாண்பர் பரிதியார். இவற்றுள் உரையாசிரியர் உரை சிறக்கும்.

ஒரு கை வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட; வானர மகளிர் - தெய்வ மகளிர் என உரை காண்பர் நச்சினார்க்கினியரும், பரிமேலழகரும். தெய்வயானை அம்மையார் என உரைகாண்பர் உரையாசிரியர், கவிப்பெருமாள், பரிதியார் ஆகிய மூவரும். தெய்வ மகளிர் என உரை காணும் பொதுப் பொருளே சிறப்புடைத்தாம்.

இங்குக் கூறப்பெற்ற ஆறுமுகங்களுக்கும் ஏற்ப முறையே பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் ஒவ்வொரு திருமுகத்திற்கும் இவ்விரண்டு திருக்கரங்களாக அமைந்து உதவும் என உரையாசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், கவிப்பெருமாள், பரிதியார் ஆகிய அனைவரும் உரைகண்டனர். இந்நிலையை மாற்றிப் பரிமேலழகர் மட்டும் முகங்களுக்கேற்பத் திருக்கரங்களை மாற்றிக் கூறுவர். மேலும், இவர் இத்திருக்கரங்களில் இவை வலக்கரமாக அமைந்தவை எனவும், இவை இடக்கரமாக அமைந்தவை எனவும் கூறுவர். ஆயினும் இக்கருத்து அத்துணைச் சிறப்புடைத்தன்று.

பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ - பல பீலியையுடைய மயில் அவன் ஆணையினாலே வென்றெடுத்த கொடியிலேயிருந்து ஒலியா நிற்க என உரை காண்பர் நச்சினார்க்கினியர். உரையாசிரியர் பலபீலிகளையுடைய மயிலும் வெற்றிக் கொடியாகிய கோழியும் ஆலிக்க என உரைகாண்பர். பரிமேலழகர் பல்பொறிவெல் மஞ்ஞைக் கொடி அகவ என மாற்றி பல வரிகளை உடைத்தாய வெற்றி மயில்கொடி முன் எடுத்துப் படர என உரைகாண்பர். கவிப்பெருமாளும் இவர் உரையைத் தழுவினர். பரிதியார் உரையாசிரியர் உரையைத் தழுவினர். கோழி ஓங்கிய வென்றடு விறற்கொடி 'புகரில் சேவலங் கொடியன்', 'வாரணக் கொடியொடு' என முன்னும் வருதலின் உரையாசிரியரும், அவரைத் தழுவிய பரிதியாரும் கூறிய உரையே சிறக்கும். எனினும் அகவுதல் என்பது, மயிலின் ஒலியாதலும் எண்ணத்தக்கது. பொறி - புள்ளி. ஈண்டு அப்புள்ளிகளை உடைய பீலிக் காயினமையின் ஆகுபெயராயிற்று.

அலைவாய் - நாமனூர் அலைவாய் என்னும் திருப்பதி இது என உரையாசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் ஆகிய அனைவரும் குறிக்கின்றனர்.

கி.வா. ஜகன்னாதன்

7. அலைவாய் முருகன்

திருச்சீரலைவாய் என்பது திருச்செந்தூருக்குப் பெயர். அது மிக பழைய தலம். அலைவாய், செந்தில் என்ற இரண்டு திருநாமங்களும் சங்ககாலத்து நூல்களில் வருகின்றன. எப்போதும் அலைமோதுகின்ற இடத்தில் திருக்கோயில் அமைந்திருப்பதால் அலைவாய் என்ற பெயர் வந்தது. அது அடைமொழியுடன் திருச்சீரலைவாய் என்று வழங்குகிறது. செந்தி என்னும் பழம் பெயர் பிறகு செந்திலாகி, செந்தூர் ஆயிற்று. முருகப் பெருமான் சூரபன்மனோடு போராடி வெற்றி பெற்று ஜயாபிஷேகம் செய்துகொண்ட இடமாதலின் அதற்கு ஜயந்தி என்ற பெயர் வந்தது; அதுவே நாளடைவில் செந்தி ஆயிற்று; அது மருவிச் செந்தில், செந்தூர் என்று வழங்கியது என்பர். திருச்செந்தூர் ஆண்டவனுடைய பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது.

வென்றிமாலைக் கவிராயர் என்ற புலவர் பெருமான் அதற்கு ஒரு புராணம் பாடியிருக்கிறார். பகழிக் கூத்தர் என்ற வைணவர் அங்கே சென்று தம் வயிற்று வலி தீரப் பெற்று ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் பாடினார். குமரகுருபரர் ஐந்து வயது வரை ஊமையாக இருந்தார். அவருடைய தாய், தந்தையர் அவரைத் திருச்செந்தூர் ஆண்டவனுடைய சந்நிதானத்தில் கொண்டுபோய்க் கிடத்தி விரதம் இருந்தனர். அப்பெருமான் திருவருளால் அவர் ஊமைத்தன்மை நீங்கினார். நீங்கினவுடன் கந்தர் கலிவெண்பாவைப் பாடும் அருளாற்றல் அவருக்குக் கிடைத்தது. ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் வயிற்று

வலியால் துன்புற்று இந்தத் தலத்திற்கு வந்து புஜங்க ஸ்தோத்திரம் பாடி அந்த நோயினின்றும் நீங்கினார்.

பழைய சங்க நூல்களில் பல இடங்களில் திருச்சீரலைவாயைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.

பழம் பாடல்களில்

"திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச் செருமிகு சேஎய்".

என்று அகநானூற்றில் வருகிறது.

"வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்
நெடுவேல் நிலைஇய கமர் வியன்துறை".

என்பது புறநானூற்றுப் பாட்டு.

"வரைவயிறு கிழித்த நிழல்திகழ் நெடுவேல்
திகழ்பூண் முருகன் தீம்புனல் அலைவாய்".

என்பது ஒரு பழம்பாட்டு. சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள்,

"சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்".

என்று பாராட்டுகிறார். தேவாரத்தில் அப்பர் சுவாமிகள்,

"நம்செந்தில் மேய வள்ளி மணாளற்குத்
தாதை கண்டாய்".

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

திருச்செந்தூரில் மூல மூர்த்தி ஒரு முகமுடைய திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கிறான். உற்சவ மூர்த்திதான் ஆறு திருமுகமுடையவன். அந்தப் பெருமானுடைய சந்நிதியை ஷண்முக விலாசம் என்று வழங்குகிறார்கள். வெளியில் பெரிய திருவிழாவில் எழுந்தருளும் மூர்த்தியாகிய அந்தப் பெருமானை எண்ணியே நக்கீரர் திருச்சீர் அலைவாய்ப் பகுதியில் ஆறுமுகத்தைப் பற்றியும், பன்னிரண்டு திருக்கரங்களைப் பற்றியும் பாடுகிறார் என்று தோன்றுகிறது. இனி அவர் காட்டும் பெருமானைப் பார்க்கலாம்.

யானை வாகனம்

முருகப் பெருமான் யானையின் மேல் எழுந்தருளி வருகிறான். முருகனுடைய வாகனங்களில் சிறந்தது மயில். அடுத்தபடி. நிற்பது வேழம். அதற்குப் பிணிமுகம் என்று பெயர். திருத்தணி முதலிய தொண்டை நாட்டுத் தலங்களில் யானை உருவத்தை முருகனுடைய சந்நிதானத்திற்கு எதிரில்

வைத்திருப்பதைக் காணலாம். அவன் எல்லா உலகத்திற்கும் அதிபதி, அரச நிலையில் உள்ளவன். ஆதலின் அவனுக்கு யானையும் வாகன மாயிற்று, நக்கீரர் முதலில் அந்த யானையை வருணிக்கிறார்.

முருகன் ஏறுகிற யானையானாலும் அதற்கு எப்போதாவது அகங்காரம் வரும்; அப்போது முருகன் அதைத் தண்டிப்பதும் உண்டு. அங்குசத்தை ஒச்சி அதன் போக்கைச் சீர்திருத்துவான். 'நம்முடைய யானை யாயிற்றே! தேவலோகத்து யானையாயிற்றே!' என்று சிறிதும் எண்ணாமல், தவறு நிகழ்ந்தபோதெல்லாம் கண்டிக்கும் தன்மையாளன் எம்பெருமான். தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் தவறு செய்தால் அதனை மன்னிப்பது முறையாகாது. யானையினுடைய நுதலில் வடுக்கள் இருக்கின்றன. கூர்மையான அங்குசத்தின் நுனி பதிந்த வடுக்கள் அவை. அந்த நுதலில் பொன்னாலான மாலையும், நெற்றிப் படாமும் அசைகின்றது. முருகன் ஏறி வரும் யானையாதலின் அதனை நன்றாக அலங்காரம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த யானையை நிமிர்ந்து பார்த்தால் அதன் நெற்றியிலுள்ள மாலையும் முக படாமும் பளிச்சென்று விளங்குகின்றன. அவை அசைய மெல்ல அசைந்து வருகிறது யானை.

வைந்நுதி பொருத வடுஆழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வர.

(கூர்மையான அங்குசத்தின் நுனி மோத, அதனால் உண்டான வடு ஆழ்ந்திருக்கும் வரிகளையுடைய நெற்றியில், வாடாத பொன்னரி மாலை பட்டத்தோடு அசைய)

யானை வரும் பின்னே மணியோசை வரும் முன்னே என்று ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது. யானை வருவதைக் குறிப்பதற்கும் வழியில் உள்ளவர்கள் யானைக்கு வழி விடுவதற்கும் அதற்கு மணிகட்டுவது இயல்பு. ஒரு கயிற்றில் இரண்டு தலைப்பிலும் மணியைக் கட்டி. அதன் மேல் போட்டிருப்பார்கள். யானை காலை எடுத்து வைத்து நடக்கும்போது அந்த மணிகள் மாறிமாறி ஒலிக்கும். தேவலோகத்து யானையானாலும் அதற்கும் இரண்டு பக்கத்திலும் மணியைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அது கணீர் கணீர் என்று ஒலிக்கிறது. வலக் காலைத் தூக்கி வைக்கும்போது அந்தப் பக்கத்து மணியும் இடக்காலைத் தூக்கி வைக்கும் போது இந்தப் பக்கத்து மணியும் மாறி மாறி ஒலிக்கின்றன. அப்படி மணிகள் ஒலிக்க அது வேகமாக நடந்து வருகிறது.

படுமணி இரட்டும் மருங்கின் கடுநடை.

(ஒலிக்கும் மணி மாறி மாறி ஓசை செய்யும் பக்கத்தையும் வேகமான நடையையும்)

அந்த வேழம் முருகப் பெருமான் ஏறுகின்ற பெருமையை உடையது. பெரு வீரத்தையுடையது. அதன் வலிமைக்கு உவமையே கிடையாது. எமனை வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். அந்த யானையை எதிர்த்துப் போர் செய்யத் தொடங்கினால் யாராலும் வெல்ல முடியாது.

கூற்றத்து அன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின்.

(எமனைப் போன்ற மாற்ற முடியாத வலிமையையும்).

எமன் மாற்ற முடியாத மொய்ம்பை உடையவன். "மாற்றரும் கூற்றம்" என்று தொல்காப்பியம் கூறும். எத்தகைய வலிமை உடையவனாக ஒருவன் இருந்தாலும் கூற்றுவனை ஒரு கணம் தாமதிக்கும்படி செய்ய முடியாது. பணத்தினாலோ பதவியினாலோ பிறவகை வலிமையினாலோ குறிப்பிட்ட ஓர் உயிரைக் கொண்டு போக வரும் கூற்றுவனை மாற்ற முடியாது. அதே போலத்தான் அந்த யானையும் போரில் புகுந்ததானால் அதனுடைய எதிர்ப்பை மாற்றுவதற்கு யாராலும் முடியாது. அதன் வேகத்தைப் பார்த்தால் கூற்றம் யானை உருவம் கொண்டு வந்து விட்டதோ என்று தோன்றுகிறது.

முருகப் பெருமானுக்குரிய அடியவர்கள் வேண்டும் போதெல்லாம் அவன் அங்கே போய் நிற்பான். பக்தர்களுடைய அன்பின் வேகத்தைக் காட்டிலும் முருகப் பெருமானுடைய கருணைக்கு வேகம் அதிகம். அவர்கள் ஒரு கால் முருகா என்று சொல்வதற்குள் மிக்க வேகமாக ஓடிச் சென்று அவர்களுடைய துன்பத்தைப் போக்கும் பெருங் கருணையாளன் அவன். அதற்கேற்றபடி அவனுக்கு வாகனம் அமையவேண்டுமல்லவா?

"குதிரைக்கு மேற்கே பயணம் ராவுத்தனுக்கு கிழக்கே பயணம்" என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அப்படியின்றித் தன்மேல் ஏறி நடத்துபவனது உள்ளத்தை அறிந்து செல்வது எதுவோ அதுதான் நல்ல வாகனம். முருகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பிணிமுகம் அவன் கருத்தை அறிந்துகொண்டு வேகமாகச் செல்கிறது. சண்டப்பிரசண்ட மாகக் காற்று அடிப்பது போலப் போகும் ஆற்றல் உடையது அது.

கூற்றத்து அன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின்
கால்கிளர்ந்து அன்ன வேழமேல் கொண்டு

(யமனை போன்ற தடுப்பதற்கரிய வலிமையை உடைய, காற்று எழுந்தாற் போன்ற வேகத்தையுடைய யானையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, மாற்று அரு- மாற்றுவதற்கு அரிய; மாற்று; தொழிற்பெயர்).

திருமுடி

யானையின்மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை இனி நாம் பார்க்கலாம். நக்கீரர் மெல்ல அவனுடைய திருமேனியைச் சுட்டிக் காட்டி, ஒவ்வொரு திருமுகமாகக் காட்டிப் பின்பு திருக்கரங்களையும் காட்ட வருகிறார். இதோ முருகப்பெருமானுடைய மகுடம். பலவகை மணிகளால் அமைந்தது அந்தக் கிரீடம். ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்ட நிறமுள்ள மணிகளாகையால் எடுப்பாகத் தெரிகின்றன. முருகனுடைய திருமுடியில் அந்த மகுடம் பளபளக்கிறது. முடியில் ஐந்து வெவ்வேறு பகுதிகள் உண்டு. அடிமுதல் நுனி வரையில் ஐந்து வகையான பகுதிகள் நன்றாக இழைத்துச் செய்யப் பெற்ற முடி அது. பல வகையான பூ வேலைகளும் சிற்ப வேலைகளும் அமைந்த அந்த முடியில் வெவ்வேறு நிறம் பெற்ற மணிகளைப் பதித்திருக்கிறார்கள். முருகன் எப்படித் திரும்பினாலும் அந்த முடியிலுள்ள மணிகள் பளபளவென்று ஒளி வீசுகின்றன.

ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
மின்உறழ் இமைப்பின் சென்னிப் பொற்ப

(ஐந்து வேறு வேறு உருவத்தில் கைத்தொழில் நுட்பம் நிரம்பிய முடியில் விளங்கிய வெவ்வேறு நிறம் பெற்ற மணிகள் மின்னலை ஒத்த ஒளியோடு திருமுடியில் பொலிவு பெற்று விளங்க)

குழைகள்

திருமுடிக்குக் கீழே முகங்கள் விளங்குகின்றன. ஒவ்வொரு முகமும் நம்முடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் சுடரோடு விளங்குகிறது. முகத்தின் இருபக்கங்களிலும் இரண்டு குழைகள் மின்னுகின்றன. வெவ்வேறு வகையான அழகுடன் அவை விளங்குகின்றன. தாழ் குழையாதலால் காதிலிருந்து தொங்குகின்றன. திருமுகம் சந்திரன் போல இருக்க, அதற்கு அருகில் மிக்க ஒளி படைத்த இரண்டு நட்சத்திரங்கள் சுடர்விடுவது போல அந்தக் குழைகள் ஒளியை வீசுகின்றன.

நகைதாழ்பு துயல்வரூஉம் வகைஅமை பொலங்குழை
சேண்விளங்கு இயற்கை வாண்மதி கவைஇ
அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்ப.

(ஒளி தங்கி அசைகின்ற பலவகை மணிகளையுடைய பொன்னாலான குழைகள், வானத்தில் விளங்கும் இயற்கையையுடைய ஒளியைப் பெற்ற திங்களைச் சேர்ந்து அகலாத நட்சத்திரங்களைப் போல விட்டு விளங்கி ஒளிர)

சந்திரனை உடுபதி என்று சொல்வார்கள். அவன் நட்சத்திரங்களுக் கெல்லாம் தலைவன். அவனிடத்தில் அன்பு பூண்டு இரண்டு நட்சத்திரங்கள் நெருங்கி ஒளிவீசுவனபோலத் தோன்றுகிறது இந்தக் காட்சி.

திருமுகங்கள்

முருகப்பெருமானுடைய திருமுகங்கள் தியானம் பண்ணுகிறவர்களுடைய உள்ளத்தில் ஒளி விடுபவை. விரத சீலர்களாகிய முனிபுங்கவர்கள் தாம் எண்ணிய எண்ணங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு இந்தத் திருமுகங்களை இடைவிடாமல் தியானம் செய்வார்கள். அவர்கள் மட்டுமல்ல; உலகத்தில் ஏதேனும் ஒரு கடைப்பிடியைக் கொண்டவர்கள், இறைவனுயை திருவருளால்தான் அது முடியும் என்று நினைக்கும்போது முருகனை எண்ணுகிறார்கள். எத்தனை தான் ஆற்றல் பெற்றிருந்தாலும் இறைவனுடைய திருவருள் இல்லாமல் யாதும் நிறைவேறாது. அந்தத் திருவருளைப் பெறுவதற்கு வழி யாது? அன்பினால் அவனை எண்ணி உருகுவதுதான். குற்றம் இல்லாத மேற்கோளை உடைய பெரியவர்கள் தம் கடமையை நன்கு நிறைவேற்றும் பொருட்டு உள்ளத்தில் தியானம் செய்ய, அங்கே அம் முகங்கள் ஒளிவிட்டு நிற்கின்றன.

தாஇல் கொள்கைத் தம்தொழிற் முடிமார்
மனன்நேர்பு எழுதரு வாள்நிற முகனே.

(கேடும் குற்றமும் இல்லாத மேற்கோளையுடைய தம்முடைய தொழில்கள் முடியும் பொருட்டுத் தியானம் செய்பவர்களின் மனத்தில் பொருந்தி எழுகின்ற ஒளியையுடைய முகங்கள். தா - கேடு, குற்றம்.

இது அந்த முகங்களின் பொதுவான இயல்பு. ஒவ்வொரு முகத்தின் இரண்டு பக்கத்திலும் குழைகள் தொங்குகின்றன. அந்த முகங்கள் அன்பர்கள் உள்ளத் தடத்தில் தியானப் பொருளாக விளங்குகின்றன என்று பொது இயலைச் சொன்னார். இனி, தனித்தனியே ஒவ்வொரு முகத்தின் சிறப்பையும் எடுத்து விளக்கப் போகிறார்.

ஒளி தரும் முகம் (முதல் முகம்)

உலகம் இயற்கையாகவே இருளை உரிமையாக உடையது; அறியாமையையும் நிலையாமையையும் பெருமையாக உடையது. கதிரவன் முதலிய சுடர்கள் ஒளி வீசா விட்டால் உலகம் இருள் மயமாக நிற்கும். பகல் நேரத்தில் கூட, சூரிய கிரகணம் முழுமையாக இருந்தால் இவ்வுலகம் முழுவதும் இருள் கப்பிக் கொள்வதைப் பார்க்கிறோம்.

இவ்வாறு இருளையே உரிமையாகப் பெற்ற உலகத்தை, இருள் தருமா

ஞாலம் என்றும், "மாயிருள் ஞாலம்" என்றும் புலவர்கள் சொல்வார்கள். உலகம் புறவிருளை உடையது; உலகத்திலுள்ளார் அக இருளாகிய அறியாமையை உடையவர்கள்.

இருள் சூழ்ந்த உலகத்தில் உயிர்கள் உடம்பெடுத்து வாழ்கின்றன. ஒளியின்றி உயிர்களால் வாழ்க்கை நடத்த இயலாது. ஒளியைத் தரும் பொருள்களைச் சுடர்கள் என்று சொல்வார்கள். சூரிய சந்திர அக்கினிகளை முச்சுடர் என்பார்கள். சூரியன் பகலிலும் சந்திரன் இரவிலும் அக்கினி எல்லாக் காலங்களிலும் இருளைப் போக்கி ஒளி தருகின்றன. இந்த மூன்று சுடர்களும் இட எல்லையும் கால எல்லையும் உடையன.

சூரியன் கால எல்லையையும் இட எல்லையையும் உடையவன் என்பதை முன்பே பார்த்தோம்; கதிரவனே இப்படி எல்லைக்கு அகப்பட்டவன் என்றால் சந்திரனையும் அக்கினியையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

அக்கினி நமக்கு விளக்காக நின்று வெளிச்சம் தருகிறது. நாம் ஏற்றினால் விளக்கு எரிகிறது. அகல் முதலிய பாத்திரங்களும் திரியும் எண்ணெயும் இருந்தால் விளக்கு எரிகிறது. அகலை இடமாகவும் திரியையும், எண்ணெயையும் உணவாகவும் கொண்டு அக்கினியே விளக்காக எரிகிறது. பற்றுக்கோடு இல்லாத அக்கினியைக் கண்ணால் காண முடியாது. அது விளக்காகவோ கொழுந்தாகவோ எரியும் போதுதான் புலனாகிறது. விளக்காகத் தோன்றும் சுடரைவிடப் பெரியது சந்திரன். சந்திரன் சூரியனிடத்திலிருந்து ஒளியைப் பெறுகிறான். அவனைவிட பெரிய சுடர் சூரியன். அந்த சூரியனுக்கும் ஒளியை தருகிறவன் இறைவன். அவன் சோதிமயமானவன். அந்தச் சோதியே இந்தச் சுடர்களையும் விளக்குகளையும் ஒளிபெறச் செய்கிறது. அதனால், இந்த மூன்றையுமே இறைவனாக வைத்துப் போற்றுவார்கள்.

"சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே"

என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார்.

இறைவன் காலம் இடம் என்னும் எல்லை கடந்த சோதியாக நின்று உலகத்தில் சுடர்களும் விளக்குகளும் ஒளிபெறச் செய்கிறான். முருகனைக் கந்தபுராணம்,

"பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பு" என்று கூறும்

சோதிமயனாகிய முருகன் ஒரு திருமேனியுடையவனாகிக் கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும், கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு எழுந்தருளினான். அவனுடைய முகங்கள் ஆறினுள் ஒன்று உலகில் இயற்கையாக அமைந்த இருளைப் போக்கி ஒளி தருகின்றது. அதாவது அருக்கனில் சோதி வைத்து,

திங்களில் நிலவை வைத்து அக்கினியில் ஒளியை வைத்து எங்கும் கதிர்களைப் பரப்புகிறது.

ஆறு திருமுகங்களைப் போற்றப் புகுந்த நக்கீரர் முதலில் உலகில் இருளைப் போக்கும் திருமுகத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார். பெரிய இருள் படர்ந்த உலகம் இருளின்றிக் குற்றம் இன்றி விளங்கும் படியாகப் பல வகையான கதிர்களை விரிக்கின்றதாம், ஒரு முகம்.

மாயிருள் ஞாலம் மறுஇன்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்று ஒருமுகம்;

(பெரிய இருளையுடைய உலகம் குற்றம் இன்றி விளங்கும் படியாகப் பல வகையான கதிர்கள் விரிந்தது ஒரு முகம்)

முருகனுடைய திருமுகத்தின் சில கதிர்கள் சென்று சூரியனில் இணைந்து அதைச் சுடரச் செய்கின்றன. அப்படியே திங்களிலும் சில கதிர்கள் புகுந்து நிலவு பொழியச் செய்கின்றன. பல வகையாக உள்ள விளக்குகளிலும் படிந்து அவற்றை ஒளியுடையனவாகச் செய்கின்றன.

உபநிடதங்கள் இறைவனால் உலகம் ஒளிபெறுகின்றது என்று பேசும். "இருளினின்றும் ஒளிக்கு என்னை அழைத்துச் செல்க" என்பது ஓர் உபநிடதம். இந்தச் செயலைச் செய்கின்றது முருகப் பெருமானுடைய திருமுகங்களில் ஒன்று.

முருகனுடைய திருமுகங்களை வருணிக்க வந்த நக்கீரர் முதலில் சுடர்களுக்கெல்லாம் ஒளி வழங்கி உலகில் இருளைப்போக்கும் திருமுகத்தைச் சொன்னார். "பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகி" வந்தமையால் அந்த வடிவில் முதல் முகம் ஒளிவீசி இருளைப் போக்குகிறது.

ஆர்வலர்க்கு அருளும் முகம் (இரண்டாம் முகம்)

இனி, இரண்டாவது முகத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வருகிறார். முதல் முகம் உலகத்துக்கே பொதுவான நலத்தைச் செய்கிறது. இரண்டாவது முகமோ சிறப்பான ஒரு செயலைச் செய்கிறது. அன்பர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்கிறதாம். பக்தர்களுக்கு ஆர்வலர் என்பது ஒரு பெயர். சங்ககால நூல்கள் அவ்வாறு கூறும்.

"ஆர்வலர் தொழுதேத்தி நின்புகழ் விரித்தனர்"

"ஆர்வலர் தொழுதகை அமைதியின் அமர்ந்தோயும்
நீயே"

என்று பரிபாடலில் வருகிறது. இறைவன் திருவருளைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆர்வம் மீதூர்ந்தவர்கள் ஆர்வலர்; அவர்களே பக்தர்கள். அவர்கள் முருகனைப் போற்றிப் புகழ்கிறார்கள். இறைவனை அன்றி வேறு யாரையும்

புகழாதவர்கள் அவர்கள். தமக்கு எல்லா நலங்களையும் வழங்கும் வள்ளல் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையோடு அவனை வாயார வாழ்த்தி ஏத்துவார்கள். தமக்கு எது வேண்டுமானாலும் இறைவனிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளும் இயல்புடையவர்கள் அவர்கள். இளங்குழந்தை தாயிடம் எல்லாவற்றையும் கேட்டுப் பெறுவது வழக்கம். பக்தர்களும் தம் குறைகளை இறைவனிடமே சொல்லிக் கொள்வார்கள். உண்மையான நம்பிக்கை உடையவர்களுக்கு இறைவன் அவர்கள் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தருள்வான். அவர்கள் தன்னைப் புகழப் புகழ அதைக் கேட்டு உளம் மகிழ்ந்து அவர்கள் கேட்டன எல்லாம் தரும் பெருமான் அவன்.

“பரந்துபல் ஆய்மலர் இட்டு முட்டாதடி யேயிறைஞ்சி
இரந்தஎல் லாம்எமக் கேபெற லாம்என்னும் அன்பர்
உள்ளம்
கரந்துநில் லாக்கள்வனே”

என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார். மற்றவர்களுக்கெல்லாம் மறைந்து நின்றாலும் தன்னை வணங்கி எது கேட்டாலும் தருவான் என்ற உறுதியையுடைய அன்பர்களிடம் மறைந்து நிற்க மாட்டானாம். அவன் அவர்களுக்கு அளிக்காமல் கரக்கவும் மாட்டான்.

“வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்ட வெறாதுதவு பெருமானே”

என்று திருப்புகழில் அருணகிரியார் பாடுகிறார். அடியார்களுக்கு வேண்டியதை வேண்டியபோதெல்லாம் கொடுக்கும் பரம கருணாநிதி முருகன்.

ஆர்வலராகிய பக்தர்கள் தன்னைத் துதிக்கத் துதிக்க அவர்களுடைய நிலைக்கு ஏற்றபடி வந்து அருள்செய்வான் முருகன். சிறந்த வள்ளல்கள் ஏழைகள் உள்ள இடத்துக்குத் தாமே சென்று கொடுப்பார்கள். வண்டி போகாத இடமானால் அந்த இடத்துக்கு ஏற்றபடி காலால் நடந்து சென்று அறம் செய்வார்கள். தாமே சோற்றைப் பரிமாறுவார்கள். இறைவனும் அவர்களைப் போலத் தன்னுடைய பக்தர்களுக்கு எவ்வாறு சென்று அருள்செய்தால் நலம் உண்டாகுமோ அவ்வாறு சென்று வரம் கொடுப்பான். அவர்கள் எவ்வாறு வேண்டிக் கொள்கிறார்களோ அப்படியெல்லாம் நடப்பான்.

அடியார்களுக்கு ஏவலாளனாகவும் நடக்கும் இயல்புடையவன்.

“அவரவர் ஏவ லாளனும் நீயே”

என்று பரிபாடல் பாடுகிறது. எப்படியாவது பக்தர்கள் மனம் மகிழ வேண்டுமென்பது இறைவனுடைய எண்ணம்.

ஓடி ஆடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைக்குச் சோறு ஊட்டப் போகும் தாய் தானும் அந்தக் குழந்தைக்குச் சரியாக ஓடி இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி ஊட்டுகிறாள்.

இறைவனும் பக்தர்களுக்கு இனிமையான முறையில் ஒழுகி வரம் கொடுப்பான். அமர்ந்து இனிது ஒழுகி ஆசையோடு வரம் கொடுப்பானாம். அப்படி கொடுப்பதில் அவனுக்குப் பெருவிருப்பம்; அவனிடம் வரம் பெறவேண்டும் என்ற காதல் பக்தர்களுக்கு இருக்கும். அது போலவே அவர்களுக்கு வரம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற காதல் முருகனுக்கும் இருக்கும். கொடுப்பதனால் வரும் இன்பத்தை அறியாதவர்கள் இரவலரை எதிர்பார்த்து நிற்பார்கள். அதனை அறியாதவர்களே தம் பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுக்க அஞ்சுவார்கள்.

> *"ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாம் உடைமை*
> *வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்"*

என்று கூறுவார் திருவள்ளுவர். இறைவன் இந்த இன்பத்தை உணர்ந்தவன். ஆதலின் பக்தர்களுக்கு வரம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற பெரு விருப்போடு இருக்கிறான்.

இவ்வாறு, பக்தர்கள் புகழ் அவர்களுடைய மனம் பொருந்தும்படியாக இனிமையாக நடந்துகொண்டு, மிக்க விருப்பத்துடன் அவர்களுக்கு வரம் அளிக்கும் செயலைச் செய்கிறது முருகனுடைய இரண்டாவது முகம்.

> ஒருமுகம்
> ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகிக்
> காதலின் உவந்து வரங்கொடுத் தன்றே.

(ஒரு முகம், பக்தர்கள் போற்றிப் புகழ, அவர்களுக்கு ஏற்கும்படியாகப் பொருந்தி இனிதாகச் சென்று விருப்பத்தோடு மகிழ்ந்து வரத்தைக் கொடுத்தது).

வேள்வியைக் காக்கும் முகம் (மூன்றாம் முகம்)

இந்த நாட்டில் வெவ்வேறு சாதிகளும் வெவ்வேறு சமயங்களும் இருந்தாலும், எல்லோரையும் பொதுவாக இந்துக்கள் என்று இப்போது குறிப்பிடுகிறோம். ஆனால் அது பழைய பெயர் அன்று. இந்து மதம் என்பதும் புதிய பெயரே. மேல் நாட்டினர் இந்த நாட்டில் புகுந்தபோது முதலில் சிந்து நதியைக் கண்டார்கள். அதை அவர்கள் இந்து என்று சொன்னார்கள். அதிலிருந்து இந்த நாட்டை இந்தியா என்றும் இங்குள்ள மக்களை ஹிந்துக்கள் என்றும் சொன்னார்கள். அந்தப் பெயர்களே நிலைத்துவிட்டன.

இந்துமதம் என்பது புதிய பெயரானால் இதற்குப் பழம் பெயர் என்ன என்ற கேள்வி எழும். வைதிக மதம் என்பதுதான் இந்த நாட்டுச் சமயங்களின் பொதுப்பெயர். வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளும் சமயங்கள் யாவும் வைதிக சமயங்கள், அவை இந்து மதத்தின் பிரிவுகள், வைணவம், சைவம், சாக்தம், கௌமாரம், காணபத்தியம், சௌரம் ஆகிய எல்லாச் சமயங்களும் வேதத்தையே பிரமாண நூலாகக் கொள்வன.

வேதத்தோடு ஒட்டிச் சொல்லப்பெறுவது வேள்வி. வேதம் அறிந்த அந்தணாளர்கள் வேள்வி செய்யும் கடப்பாடுடையவர்கள் அவர்கள் வேத முறைப்படி எரியோம்புவதனால் உலகமே துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அடைகிறது.

"கற்றாங்கு எரிஓம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லை சிற்றம்பலம்"

என்று தில்லைவாழ் அந்தணரைச் சொல்லுகிறார் சம்பந்தர். வேதமும் வேள்வியும் போற்றப் பெறுபவை. இறைவனுடைய சொரூபமாகவே எண்ணத்தக்கவை.

"வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு"

என்பது திருவாசகம்.

வேள்வியினால் மழை தவறாமல் பெய்யும். நாடு நலம்பெறும். வேதமந்திர விதிப்படி அந்தணர் வேள்வி செய்வார்கள். வேள்வியில் தேவர்களை மந்திரங்களால் அழைத்து அவியுணவு வழங்குவது மரபு. அவியுணவை ஏற்றுக் கொள்வதனால் திருவள்ளுவர் தேவர்களை,

"அவியுணவின் ஆன்றோர்"

என்று கூறுகிறார். அந்தணர் வேள்வி புரிவதனால் தேவர்களுக்கு உணவு கிடைக்கிறது; அவர்களால் உலக மக்களுக்கு மழையும் பிற நன்மைகளும் கிடைக்கின்றன. ஆதலின் வானமும் வையமும் வாழக் காரணமாகிறது வேள்வி.

வானமும் வையமும் வாழவேண்டு மென்ற திருவுள்ளம் உடையவன் முருகன். தேவர்களுக்கு வரும் இடையூறுகளைப் போக்கி அவர்கள் வாழ வகை செய்கிறவன். 'இமையவர் நாட்டினில் நிறைகுடி யேற்றிய பெருமான் அவன்'.

தேவர்களுக்குப் பகைவர்கள் அசுரர்கள். யாரேனும் வேள்வி செய்தால் அதற்கு இடையூறு செய்ய அசுரர்கள் முயல்வார்கள். அப்போது அவர்களைப் போக்கித் தேவர்கள் தமக்குரிய அவியுணவைப் பெறுமாறு செய்வான் முருகன்.

வேள்வியில் மும்முறை 'சுப்ரம்மண்யோம்!' என்று முழங்குவார்களாம்.

முருகன் யாகத்தைப் பாதுகாக்கும் பேராளன். ஆதலின் அவ்வாறு செய்கிறார்கள். அவனுக்கு ஸ்தோம ரட்சகன் என்பது ஒரு பெயர். அதற்கு வேள்விகாவலன் என்று பொருள்.

"அந்தண்மறை வேள்விகாவற்கார"

என்று அருணகிரிநாதர் பாராட்டுவார்.

இவ்வாறு, அந்தணர்கள் வேதமந்திர விதியின்படி சம்பிரதாயத்தினின்றும் வழுவாமல் செய்கிற வேள்விகளை யாதோர் இடையூறும் இன்றி நிறைவேற்றத் திருவுள்ளங்கொண்டு ஆவன செய்யும் செயலை, முருகனுடைய மூன்றாவது திருமுகம் புரிகின்றது.

ஒருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்விஓர்க் கும்மே

(வேத மந்திர விதியின்படியே சம்பிரதாயத்தினின்றும் வழுவாத அந்தணர்களுடைய யாகங்களை நன்றாக நிறைவேற்றத் திருவுள்ளம் கொள்ளும் ஒரு முகம்).

மந்திர விதி-வேத மந்திர விதி. மந்திரம் என்பதே வேதத்துக்கு ஒரு பெயர் ஆதலின் வேதவிதி என்றும் சொல்லலாம். மரபுளி - சம்பிரதாயத்தின்படி; மரபு - வழி வழி வந்த வழக்கம். ஓர்க்கும் - நினைக்கும்.

மெய்ஞ்ஞானத் திருமுகம் (நான்காம் திருமுகம்)

இனி நான்காவது முகத்தின் புகழைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

அறிவு என்பது கடல்போல விரிந்தது. அதற்கு எல்லைகட்டி, எல்லாம் அறிந்துவிட்டேன் என்று சொல்லும் ஆற்றல் உள்ளவர் யாரும் இல்லை.

ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர்

என்று கம்பன் அறிவைக் கடலாகச் சொல்கிறான். கடலுக்குப் பல துறைகள் இருப்பதுபோல அறிவுக்கும் பல துறைகள் உள்ளன. பொருள்களை அறிய அறிய அறிபவனுடைய அறிவு விரிந்துகொண்டே செல்கிறது. அதே சமயத்தில் அவன் தான் அறியவேண்டியவை இன்னும் பல பல என்ற உண்மையை உணர்கிறான்.

"அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்"

என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். பருப்பொருள்களாகிய காட்சிப் பொருள்களைக் கண்டு முடிப்பதற்கே மனிதனுடைய ஆற்றல் போதாது.

அறிவிற் சிறந்தவர்களை விஞ்ஞானிகள் என்று உலகம் பாராட்டுகிறது. அவர்கள் புதிய புதிய பொருள்களைக் கண்டு பிடிக்கிறார்கள். அவ்வாறு கண்டுபிடிப்பனவற்றை இரண்டு வகையாகப் பிரித்துச் சொல்வார்கள். முன்னே உள்ள பொருளை இதுகாறும் காணாமல் இருந்து இப்போது புதிதாகக் கண்டுபிடிப்பது ஒருவகை. இதை 'டிஸ்கவரி' (Discovery) *என்று சொல்வார்கள். பௌதிக சக்திகளை இணைத்துப் புதிய விளைவு உண்டாகச் செய்து கண்டுபிடிப்பது ஒரு வகை, அதை 'இன்வென்ஷன்'* (Invention) *என்பார்கள். கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தார். அவர் உள்ளதை அறியாமலிருந்து புதிதாகக் கண்டுபிடித்தார். அது டிஸ்கவரி ஆகும். ஆனால் ஒரு விஞ்ஞானி மின்சாரத்தைக் கண்டுபிடித்தார். பௌதிக சக்தியின் ஒருவகை இயக்கத்தால் அதனை உண்டாகச் செய்து கண்டுபிடித்தார். இது 'இன்வென்ஷன்' ஆகும். முன்னையதில் புதுமை காட்சியைச் சார்ந்தது, பொருள் பழையது; கண்டது புதியது. பின்னையது, விளைவே புதியது. ஆனாலும் அந்த விளைவுக்கு மூலகாரணமாகிய பௌதிக சக்திகள் பழையனவே. இணைப்பினால் வந்த விளைவு புதியது. புதிய பொருள்களை உண்டாக்கி அவற்றைக்கொண்டு விஞ்ஞானி அந்தப் புதிய விளைவை உண்டாக்கவில்லை. முதல் கண்டுபிடிப்பு, பழையதை அப்படியே கண்டு பிடித்தது. இரண்டாவது, பழைய பொருள்களால் உண்டான புதிய விளைவைக் கண்டுபிடித்தது. எப்படியும் பழைய பொருள் இல்லாமல் ஏதும் இல்லை.*

இப்படிக் கண்டுபிடிக்கும் விஞ்ஞானிகள், இனிக்கண்டுபிடிக்க வேண்டியது ஏதும் இல்லை என்று சொல்லும் நிலைக்கு வரவே இயலாது, சந்திரனை முயன்று அடைந்து விட்டார்கள். அந்தக் கிரகத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி இப்போது மிகுதியாயிருக்கிறது. மற்றக் கிரகங்களைப் பற்றி ஆராய இன்னும் எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ? கணக்கில் அடங்காத நட்சத்திரங்கள் உள்ளன. இதுவரையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட நட்சத்திரங்களைவிட இன்னும் பல பல வானவெளியில் உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் கண்டுபிடித்து அறுதியிட மனிதனால் ஆகுமோ, என்னவோ!

ஆனால் ஒருவன் மட்டும் இவ்வளவையும் அறிவான். அவன் எல்லாவற்றையும் படைத்தவனாகையால் அவனுக்குத் தெரியாமல் ஏதும் இருக்க நியாயம் இல்லை, அவன் தான் இறைவன். அணுவுக்குள் அணுவாய் விபுவுக்கும் விபுவாய் இருக்கும் அவனுக்கு யாவும் தெரியும், அவன் முற்றறிவுடையவன். சாவகஞன்.

நூலறிவினால் புலனாகாதவற்றை ஆசிரியரை அடைந்து வழிபட்டுக் கற்றுக் கொள்வது மரபு. மாணாக்கனுக்கு உண்டாகும் ஐயந்திரிபுகளைப் போக்கி மெய்யை அறிவுறுத்துவது குருவின் செயல், எந்தத் துறையில் அறிவு பெற வேண்டுமானாலும் அதற்கு ஏற்ற ஆசிரியனை நாடிப் பயிற்சி பெற வேண்டும்.

அப்படிப் பெற்றாலும் அந்தத் துறையில் முழுமைபெற முடியாது. அந்த ஆசிரியனுக்கே விளங்காத பகுதிகள் பல இருக்கும். அவனை விடச் சிறந்த அறிவும் அனுபவமும் பெற்ற ஆசிரியனை அடைந்தால் முன்னே கற்பித்த ஆசிரியனால் விளக்க முடியாதவற்றை இந்த ஆசிரியன் விளக்குவான். கீழ் வகுப்பிலிருந்து மேல் வகுப்புகளுக்கு மாணாக்கன் போய்க் கொண்டிருந்தால், கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் வகுப்பின் உயர்வுக்கு ஏற்றபடி தகுதியில் உயர்ந்து கொண்டே வருகிறார்கள். கீழ் வகுப்பு ஆசிரியர் நீக்க முடியாத ஐயங்களை மேல் வகுப்பு ஆசிரியர் தெளிய வைப்பார்.

நூல்களால் அறிய வாராமல் எஞ்சியிருக்கும் பொருள்களை ஆசிரியர் விளக்குகிறார். ஓராசிரியர் தம்மால் விளக்க முடியாது என்று சொன்ன, எஞ்சிய பொருளைப் பின்னும் சிறந்த அறிவுள்ள ஆசிரியர் விளக்குகிறார். இப்படி ஆசிரியரின் தரம் மேன்மேலும் உயர்ந்து செல்கின்றது. எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் மேலான ஒப்பற்ற ஆசிரியன் இருந்தால் அவன் மற்றவர்களால் தெளிவிக்க இயலாத பொருள்களை விளக்குவான்.

அவ்வாறு உள்ளவன் முருகன். அவன் மெய்ஞ்ஞான பண்டிதன். மெய்ப்பொருளை அறியும் அறிவே தலையான அறிவு. ஞான குருக்கள் அதனை விளக்குவார்கள். அவர்கள் முனிவர்களிடம் உபதேசம் பெற்றவர்கள். அந்த முனிவர்களிற் சிறந்தவர்கள் சனகர், சனந்தனர், சனத்குமாரர், சனத்சுஜாதர் என்னும் நால்வர். அந்த நால்வருக்கும் உபதேசம் செய்தவர் தட்சிணாமூர்த்தி. அடையின்றிக் குரு என்றால் அது தட்சிணாமூர்த்தியையே குறிக்கும்.

உலகிலுள்ள ஆசிரியன்மார்கள் தம் மாணாக்கரை நோக்கக் குருக்களாக இருப்பார்கள். அவர்களுடைய குருநாதர்களை நோக்க அவர்கள் மாணாக்கர்களாக இருப்பார்கள். இந்த இருவகைப் பண்புகளும் அவர்களிடம் உண்டு. தட்சிணாமூர்த்தி யாவருக்கும் மேலான குருநாதராக, சிறந்த மாணாக்கர்களுக்குச் சின் முத்திரையினால் உபதேசம் செய்த ஆசிரியராக, விளங்குகிறார். அவர் யாருக்கும் மாணாக்கராக இருக்கவில்லை. ஆனால் அவரையும் மாணாக்கராகி அவருக்கே உபதேசம் செய்த பெருமான் முருகன்; அதனால் குமர குருபரன் என்றும் குருசாமி என்றும் திருநாமம் பெற்றான்.

முருகனுடைய பெருமைகள் பல. அவன் வரம்பிலா ஆற்றலுடையவன். இணையிலா அழகுடையவன். எல்லையிலாப் பெருங் கருணையாளன். அறிவுப் பெருமையையே சிறந்த பெருமையாகப் பாராட்டுவது அறிஞர் இயல்பு. முருகனுடைய புகழையெல்லாம் விரிவாகப் பாடத் தொடங்கினார் அருணகிரிநாத முனிவர் பிரான். பதினாறாயிரம் திருப்புகழ்களைக் கங்கை வெள்ளம் போலக் கொட்ட நின்ற மேகம் அவர். எல்லையில்லாத இறைவன் புகழில் எதை முதலில் சொல்வது? முகப்பு நன்றாக இருந்தால் கட்டிடத்துக்குப்

பெருமை உண்டு. முருகன் திருப்புகழாகிய பெரிய திருமாளிகையில் முன்வாயில் தோரணமாக எதை அமைப்பது? அவன் அழகைச் சொல்லலாமா? ஆற்றலைச் சொல்லலாமா? அருளைச் சொல்லலாமா? - இந்த யோசனை அருணகிரிநாதருக்கு எழுந்தது. அவன் ஞானமயமானவன், ஞான குருவிற் சிறந்தவன் என்பதை முதலில் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று தீர்மானம் செய்தார்.

"முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர என ஓதும்
முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
முற்பட்டது கற்பித் திருவரும்
முப்பத்துமு வர்க்கத் தமரரும் அடிபேண"

என்று பாடத் தொடங்கிவிட்டார். நால்வருக்குக் குருநாதனாக விளங்கியவரும் ஞானக் கண்ணையுடைய மூர்த்தியுமான முக்கட் பரமர், 'குருபர!' என ஓதி வணங்க, அவருக்கு சுருதியின் முற்பட்டதைக் கற்பித்தான் முருகன் என்ற வரலாற்றைச் சொன்னார்.

ஆகவே, முருகன் தனக்குமேல் குருவின்றி, தான் யாருக்கும் மாணாக்கனாகாமல், பெரிய குருவாக, குமரகுருபரனாக விளங்குபவன். மற்ற இடங்களில் எல்லாம் தீராத ஐயங்களை அவன் தீர்ந்துவிடுவான்.

இவ்வாறு, தெளிவில்லாமல் உள்ள பொருள்களை விளக்கும் செயலை அவனுடைய திருமுகங்களில் ஒன்று செய்கிறதாம்.

ஒருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏம்உற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே.

(ஒரு முகம், நூல்களாலும் ஆசிரியர்களாலும் விளக்கமுறாமல் எஞ்சி நின்ற பொருள்களை, அவற்றை உணர வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் முருகனைப் பணிந்து நிற்கும் அடியவர்கள் இன்பம் அடையும்படியாக ஆராய்ந்து, சந்திரனைப் போல அவர்கள் கேட்ட துறையின் பகுதிகளையெல்லாம் விளங்கும்படி செய்யும்.

எஞ்சிய - விளக்கமுறாமல் மிஞ்சிய. ஏம் உற - இன்பம் உண்டாக. திசை - பகுதிகள்).

அறிவுக்குச் சந்திரனைக் கூறுவது மரபு. "திங்களன்ன கல்வியும்" என்பது ஆத்திரையன் பேராசிரியன் பாட்டு.

முருகன் திருமுகங்களில் ஒன்றாகிய இது ஒளியும் தன்மையும், வடிவும் சந்திரனைப் போலத் தோற்றி ஒளிர்கின்றது அந்த ஒளியினால், விளங்காத துறைகளையெல்லாம் அந்த முகம் விளக்கிக் காட்டுகிறது. இது மெய்ஞ்ஞானத் திருமுகம்.

வீரத் திருமுகம் (ஐந்தாம் திருமுகம்)

ஆடவர்களுக்கு இன்றியமையாத இலக்கணம் ஆண்மை. அந்தச் சொல்லுக்கே ஆணின் தன்மை என்பது பொருள். ஆண்மை என்பதற்கு வீரம் என்பது பொருள். ஆகவே ஆடவனுக்குத் தலைமையாக இருக்க வேண்டியது வீரம். வீரம் சில சமயங்களில்தான் நன்கு வெளிப்படும். போரில் வெளிப்படும்.

முருகன் வீரம் உடையவன் என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது. அவன் வீரருள் வீரன். வேறு யாராலும் அழிப்பதற்கு அரிய பகைவரை மாய்த்தவன். இதிகாச புராணங்களாலே சிறப்பிக்கப் பெறும் போர்களில் மூன்று முக்கியமானவை, பெரியவை. ஒன்று தேவருக்கும் அசுரருக்கும் நிகழ்ந்த போர்; அதில்தான் சூரபன்மன் முருகனை எதிர்த்து நின்றான். அடுத்தது இராமாயணப் போர்; அதில் இராமனும் இராவணனும் போர் செய்தனர். மூன்றாவது போர் பாரதப்போர்; அதில் துரியோதனாதியரும் பஞ்சபாண்டவரும் போரிட்டனர். அந்த மூன்றையும் தேவாசுரமாபாரத ராமாயணம் என்று சேர்த்துச் சொல்வது ஒரு வழக்கம். இந்த மூன்றிலும் மிகப் பெரியது தேவாசுரப் போர்.

முருகனும் சூரனும் செய்த போரின் கடுமையைக் கந்தபுராணத்திலே காணலாம். அப்போர் பத்து நாட்கள் நடந்ததாக அப்புராணம் கூறுகிறது. ஆனால் அதன் கடுமையைப் புலப்படுத்த வேண்டி, அது பல காலம் நடந்ததாகச் சொல்வது உண்டு. பாரதப் போர் பதினெட்டு நாட்கள் நடந்தது; இராமாயணப் போர் பதினெட்டு மாதங்கள் நடந்ததாம்; தேவாசுரப் போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள் நிகழ்ந்ததாம். இப்படி ஒரு கணக்குச் சொல்வார்கள். தேவாசுரப் போர் எல்லாவற்றிலும் மிகக் கடுமையானது என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கவே இந்தக் கணக்கு ஏற்பட்டது என்று தோன்றுகிறது.

> *"உயிர்த்தொகை உண்ட ஒன்பதிற் றிரட்டியென்*
> *றியாண்டும் மதியும் நாளும் கடிகையும்*
> *ஈண்டுநீர் ஞாலம் கூட்டி எண்கொள"*

என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியும் (27 : 8-10), அதற்கு அரும்பதவுரையாசிரியர், 'தேவாசுர யுத்தம் பதினெட்டாண்டிலும், இராம ராவண யுத்தம் பதினெட்டு மாதங்களிலும், பாண்டவ துரியோதன யுத்தம் பதினெட்டு நாளிலும், செங்குட்டுவனும் கனகவிசயரும் செய்த யுத்தம் பதினெட்டு நாழிகையிலும் முடிந்த என்றெண்ண' என்று எழுதிய உரையும் இதை விளக்கும்.

அத்தகைய கடும்போரில் முருகன் வெற்றி பெற்றான். பகைவர்களில் பெரிய பகையாகிய சூரனை மாய்த்தருளினான். ஆதலின் அவன் எல்லா வீரர்களிலும் சிறந்த வீரன். அவனிடமுள்ள படைக்கலமோ எல்லா ஆயுதங்களிலும் சிறந்தது. எத்தனையோ வகையான படைக்கலங்கள் இருந்தாலும் வில், வாள், வேல் என்ற மூன்றையும் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். அவற்றிலும் வேல் மிகச் சிறந்தது; அந்தச் சிறந்த ஆயுதத்தை எப்போதும் திருக்கரத்தில் வைத்திருக்கும் பெருவீரன் முருகன்.

பகைவர்களை அடியோடு தேய்த்து இல்லையாக்கும் பெருவலி படைத்தவன் முருகன். தேவர்களைப் பாதுகாக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டவனாதலின், அசுரர்களால் அவருக்கு எந்த இடையூறு வந்தாலும் அதைப் போக்குகிறவன். கந்தபுராணம் சொல்லாத பல போர்களில் அவன் தேவர்களுக்கு வெளிப்படையாகவும் மறைவாகவும் நின்று துணை செய்தவன், சமயங்கள் பலவற்றில் மிக்க ஊக்கத்தோடு சென்று போரிட்டு வென்றவன்.

தமிழ்நாட்டில் போரைப் பற்றிச் சொல்லும் நூல்கள் பல உண்டு. அதற்கு இலக்கணம் வகுப்பது புறப்பொருள் இலக்கண நூல். போர் நிகழ்ச்சியைத் திணைகளாகவும் துறைகளாகவும் விரித்துச் சொல்வது புலவர் மரபு. அந்த நிகழ்ச்சிகளில் போர் புரிபவர்கள் முருகனைத் துதித்துக் கூத்தாடும் துறைகளும் உண்டு. வெட்சி முதலிய திணைகளாக வகுத்திருக்கிறார்கள், புறப்பொருளை. அகப்பொருளில் முதல் திணையாகிய குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகன். புறப்பொருளிலும் முதல் திணையாகிய வெட்சிக்கும், முருகனுக்கும் தொடர்பு உண்டு. வெட்சிப்பூ முருகனுக்கு உரியதல்லவா?

வீரம் செறிந்த திண்டோளையுடையவன் முருகன், தோள் வலிமைக்கு இருப்பிடம். முருகனுக்குப் பன்னிரண்டு தோள்கள், வேறு தெய்வங்களுக்கு அத்தனை தோள்கள் இல்லை. வலிமைக்குரிய தோள்களின் மிகுதியாலும் அவனுடைய மிடுக்கையும் வீரத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு வீரசிகாமணியாக இருக்கும் முருகன், வெஞ்சமர்க்களத்தில் புக்குப் பகைவர்பால் சினம் கொண்ட உள்ளத்தோடு அவர்களை அழித்து வெற்றி பெறுகிறான்.

போரில் வெற்றி பெற்றவர்கள் போர்க்களத்தைத் தம்முடையதாக்கிக் கொண்டு, வெற்றிமகளாகிய கொற்றவையை வழிபட்டுக் களவேள்வி செய்வது ஒரு மரபு. பேய்கள் மற்றக் காலங்களில் உணவு பெறாமல் திண்டாடுமாம், போர் வந்துவிட்டால் அவற்றிற்குக் கொண்டாட்டம். தம்முடைய தலைவியாகிய கொற்றவையை வாழ்த்திக் கூத்தாடும், களவேள்வி புரியத் துணை செய்யும். இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பரணி நூல்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

களவேள்வி செய்து வெற்றியை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதும், கொற்றவையைப் போற்றுவதும், பேய்களுக்கு விருந்தளிப்பதும் போரின் முடிவில் நிகழ்பவை. அவை நிகழ்வதாகப் பாடுவது கவிசமயம்.

முருகன் இந்த மரபு தவறாமல் நடக்கிறான். செறுநர்களைத் தேய்த்துச் சமயத்தைப் போக்கிச் சினம் மிக்க உள்ளத்தோடு வெற்றி பெற்றுப் பிறகு களவேள்வியைச் செய்கிறான். இவ்வாறு செய்யும் செயலில் ஈடுபட்டிருக்கிறது ஒரு முகம்.

ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே.

(ஒரு முகம் போர் செய்யும் பகைவர்களை அடியோடு அழித்து, வருகிற போர்களை ஒழித்துச் சினம் கொண்ட நெஞ்சத்தோடு வெற்றிக்கு அறிகுறியாகக் களவேள்வியை செய்கின்றது.

செறுநர் - பகைவர். சமம் - போர். முறுக்கி - தோல்வியுறச் செய்து. கறுவு - சினம். வேட்டன்று - வேட்டது)

செல்சமம் முறுக்கி என்பதற்கு, 'தன் திருவுள்ளத்திலே ஏறிய நடுவு நிலைமையைப் போக்கிவிட்டு' என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை வகுக்கிறார். எல்லோரிடமும் ஒருபடித்தான அருளை வழங்க வேண்டிய முருகன், அந்த நடுவு நிலைமையைச் சிறிதே மாற்றி அசுரர்களை மறக் கருணையாலே கொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணுகிறானாம். நடுவு நிலைமையினின்றும் மாறியது போலத் தோன்றினாலும் இதுவும் அருள்தான். நோய்வந்தவனது உடம்பை அறுத்து மருத்துவம் செய்வதுபோல, தன்னை வழிபடாமல் தன் அடியார்களுக்குத் தீங்கு புரிபவர்களுடைய வெய்ய பண்பை மாற்றவே இவ்வாறு மறக் கருணை புரிகிறான். அழுக்குப் படிந்த வேட்டியைக் கல்லிலே மோதி வெளுப்பது போன்ற செயல் இது. வேட்டியைக் கல்லில் துவைப்பவன் அதன்மேல் கோபம் கொண்டு செய்கிற காரியம் அல்ல அது. வெளுக்க வேண்டும் என்பதே அவன் நோக்கம். அவ்வாறே முருகன் கொடுமை பல செய்த அசுரர்களை மோதி அருள் செய்தான். இப்படி வீரம் காட்டும் திருமுகத்தை உடையவன் முருகன்.

மகிழும் முகம் (ஆறாம் முகம்)

முருகப்பெருமானுடைய திருமுகங்கள் ஆறையும் அவற்றின் செயல்களையும் சொல்லி வருகிறார் நக்கீரர். ஒளி தருமுகமும், அன்பருக்கு அருளும் முகமும், வேள்வி காக்கும் முகமும், ஞானம் உணர்த்தும் முகமும், வீரம் விளைவிக்கும் முகமுமாக ஐந்தைப் பற்றி இதுவரையில் பார்த்தோம்.

இனி ஆறாவது முகத்தைப் பற்றி சொல்கிறார். அது உலகமெல்லாம் இன்ப வாழ்வு பெறுவதற்காக வள்ளிநாயகியோடு மகிழ்ந்து விளங்குகிறதாம்.

திருப்புகழில் ஒரு பாடல் இந்த ஆறுமுகங்களின் செயல்களையும் புலப்படுத்துகிறது.

"ஏறுமயில் ஏறிவிளை யாடுமுகம் ஒன்றே
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே
கூறும்அடி யார்கள் வினை தீர்க்குமுகம் ஒன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே
மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுகம் ஒன்றே
வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுகம் ஒன்றே
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீயருளல் வேண்டும்
ஆதியரு ணாசலம் அமர்ந்த பெருமாளே"

இந்தப் பாட்டிலும் இறுதியில், "வள்ளியை மணம் புணர வந்த முகம் ஒன்றே" என்று ஆறாவது முகத்தின் செயலைச் சொல்கிறார் அருணகிரியார்.

திருமுருகாற்றுப்படை :

"ஒரு முகம்
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅமர்ந் தன்றே"

(ஒருமுகம், குறவருடைய மடமகளும் கொடி போன்ற இடையையுடைய மடமுடைய பெண்ணுமாகிய வள்ளியோடு சேர்ந்து புன்முறுவலை விரும்பிச் செய்கின்றது) என்று கூறுகிறது. வள்ளியெம்பிராட்டியை, குறவர் மடமகள் என்றும், கொடிபோல் நுசுப்பின் மடவரல் என்றும், வள்ளியென்றும் குறிக்கிறது. அந்தப் பெருமாட்டியோடு மகிழ்ந்து தங்குதலை ஒருமுகம் விரும்புகிறதாம்.

இந்திராதி தேவர்கள் தம்முடைய வாழ்வை இழந்து மகிழ்ச்சியை இழந்து துன்புற்று வருந்திய காலத்தில்அவர்களுடைய பகைவர்களாகிய அசுரர்களைத் தடிந்து மீண்டும் பழைய வாழ்வை அவர்கள் பெற வைத்தான் முருகன். அவர்கள் முகத்திலிருந்த வாட்டம் நீங்கி மலர்ச்சி உண்டாயிற்று. அவர்கள் மகிழ்ச்சி நிறைந்தவர்களானார்கள். இவ்வாறு முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கிய முருகன், தான் மகிழ்ச்சி பெற ஒரு மடமங்கையைத் தேடினான் என்பது பொருந்துமா என்ற கேள்வி எழும்.

முருகன் செய்யும் திருவிளையாடல்கள் பல. உயிர்க் கூட்டங்கள் பாசத் தினின்றும் விடுதலை பெற்றுத் தன்னை அடைய வேண்டும் என்று எப்போதும்

திருவுள்ளம் கொண்டவன் அவன். ஆதலின் பலப்பல கோலம் புனைந்து எவ்வாறேனும் அவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணுகிறான்.

மக்கள் இம்மையில் நல்வாழ்வு பெற்று அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையும் நெறிபிறழாது அடைந்து பின்பு வீட்டைப் பெறவேண்டும். இவ்வுலகில் மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்து இறைவன்பால் அன்பு செய்து பிறகு மறுமையில் வீடுபெறவேண்டும். மனிதர்கள் தம் வாழ்க்கைத் துணைவிகளாகிய இல்லத்தரசிகளோடு மனம் பொருந்தி வாழவேண்டும் என்பதற்காகவே தானும் அருளே வடிவாகிய அன்னையுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறான், மடவரல் வள்ளியோடு மகிழ்ந்து அமர்ந்திருப்பது, உலகத்தார் தக்க வாழ்க்கைத் துணைவியருடன் இல்லற இன்பம் பெற்று அறவாழ்வு நடத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். ஆடலாசிரியன் தன் மாணாக்கர்களுக்குத் தான் ஆடிக்காட்டுவது போல் இந்தத் திருவிளையாடலை அவன் செய்கிறான். இந்தப் பகுதிக்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர், 'காமநுகர்ச்சி இல்லாத இறைவன் இங்ஙனம் நகையமர்ந்தான், உலகில் இல்வாழ்க்கை நடத்தற்கென்று உணர்க. அது'. தென்பாலுகந்தாடும் தில்லைச்சிற்றம்பலவன் என்பதனுள், பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதாய் இரு நிலத்தோர், விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர் காண்சாழலோ என்பதனான் உணர்க என்று எழுதியதையும் காண்க.

தேவமகளாகிய தேவயானையுடன் அமர்ந்து மகிழும் ஆண்டவன் குறவர் மடமகள் என்று எண்ணாமல் அவளுடன் மகிழ்ந்தான் என்றது, அவனது பரம கருணையைக் காட்டுகின்றது.

குறவர் மகளாகிய வள்ளி மடப்பம் உடையவள்; மடமகள். மடம் என்பது அறியாமை என்னும் பொருளுடையது. தான் ஒன்றை அறிந்தும் அறியாதவள் போல் அடங்கியிருக்கும் குணம் மடம்; அது மகளிருக்கு ஆபரணம் போன்றது. "பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்" என்று பெண்களிற் பெரியராகிய ஔவையார் கூறியிருக்கிறார். கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை என்று மடத்தின் இலக்கணத்தைப் புலவர்கள் அமைப்பார்கள். தம்முடைய கணவர்பால் தமக்குத் தெரிந்ததை உடனே காட்டாமல் அடங்கி யிருக்கும் உயர்குணம் இது. மற்றவர்களிடம் அறிவிலாரைப்போல நடப்பது அன்று.

வள்ளிநாயகி ஒரு வகையில் அறியாமையை உடையவளாகவே முதலில் இருந்தாள். அதனால் மடமகள் என்று சொன்னதோடு நில்லாமல் மீட்டும் மடவரல் என்கிறார். தான் குறவர்பால் வளரும் வளர்ப்புமகள் என்பதை உணராமல் குறவாணர் குடியிலே பிறந்தவளாகவே தன்னை எண்ணிக் கொண்டிருந்தமையால் அப்படிச் சொன்னார். ஆன்மாவானது ஐம்புல வேடரிடையே தன்னை மறந்து தன் நாயகனையும் மறந்து வாழ்வதுபோல வாழ்ந்தவள் வள்ளி. அப்பெருமாட்டிக்கு உண்மையை உணர்த்தி ஆண்டு கொண்டவன் முருகன்.

எம்பெருமானோடு ஒன்றிய பிறகு தன் முன்னை நிலையை எண்ணி எம்பெருமாட்டி புன்முறுவல் பூக்க, அது கண்டு எம்பெருமானும் நகையை விரும்பினான் என்னும் பொருள்படும்படி இவ்வடிகள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆன்மாவானது பக்குவம் அடைவதற்கு முன் இறையருள் நெறியில் விருப்பமின்றி இருக்கிறது. சில ஆன்மாக்கள் அதை வெறுத்தும் பழித்தும் விலகி நிற்கின்றன. ஆனால் பக்குவம் அடைந்த ஆன்மாவுக்கோ அநுபூதியின்பம் பெற்ற பிறகு தன் பழைய நிலையை எண்ணி அப்படி இருந்தது என்ன பேதைமை என்று நகைக்கும் இயல்பு உண்டாகும்.

"கன்னிகை யொருத்திசிற் றின்பம்வேம் பென்னினும்
கைக்கொள்வள் பக்குவத்தில்
கணவன்அருள் பெறின்முனே சொன்னவா றென்னெனக்
கருதிநகை யாவள் அதுபோல்
சொன்னபடி கேட்கும் இப்பேதைக்கும் நின்கருணை
தோற்றிற் சுகாரம்பமாம்"

என்று தாயுமானார் பாடுகிறார். இதற்கு அநுபூதி நிலை பெற்ற வள்ளிநாயகி முன்னை நிலை கருதி நகுவது இயல்பேயன்றோ?

மடமகள் என்பது இளமையும் மென்மையும் உடையவள் என்றும் பொருள் கொள்வதற்குரியது. அப்பெருமாட்டி மெல்லியள். அவள் இடை மிக மெல்லியது; மிக நுண்ணியது; அது கொடி போன்றது. அப்பிராட்டியின் இடையில் எம்பெருமானுடைய திருக்கரம் வளைந்து தழுவி நிற்கிறது. காமவல்லி என்னும் கொடி கற்பக மரத்தைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து தழுவிப் படரும். இங்கே கொடி போன்ற வள்ளியெம்பிராட்டியின் இடையைக் கற்பகம் போன்ற முருகன் கரம் தழுவுகிறது. கொடி மரத்தைச் சார்ந்து படர்வது இயற்கை. இங்கே கற்பகம் கொடியைச் சார்ந்து தன் மேல் படரச் செய்கிறது. முருகன் வலியச் சென்று வள்ளிநாயகியைத் தடுத்தாட் கொண்ட செயலையே இது குறிக்கிறது. முருகன் திருக்கரம், வேண்டுவார் வேண்டியதை ஈவதாதலின் கற்பகத்துக்கு ஒப்பாக விளங்குகிறது.

இவ்வாறு முருகப் பெருமானுடைய ஆறு முகங்களில் ஒவ்வொன்றும் முறையே தான் தான் செய்யும் செயல்களை வழுவின்றிப் புரிகின்றது. அந்த முகங்களுக்கு ஏற்ப அவனுடைய திருக்கரங்கள் தொழிற்படுகின்றனவாம்.

ஆங்கு, அம்
மூவிரு முகனும் முறைநவின்று ஒழுகலின்

(அவ்வாறு அந்த ஆறு முகங்களும் தாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களை

முறையே பயின்று நடத்துவதால் - தோள்கள் நிமிர்கின்றன, கைகள் செயல் புரிகின்றன என்று சொல்ல வருகிறார்).

திருக்கரங்கள்

முருகப் பெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களும் இயற்றும் செயல்களைச் சொன்ன நக்கீரர் அவனுடைய பன்னிரண்டு திருக்கரங்களின் செயல்களைச் சொல்ல வருகிறார். அந்தத் திருமுகங்கள் எந்த எந்தச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றிற்கு ஏற்ற காரியங்களையே திருக்கரங்களும் செய்கின்றன. ஒன்றனோடு ஒன்று பொருந்தாத செய்கைகளைச் செய்வது நமக்கு இயல்பு. இறைவனோ எல்லா உயிர்களுக்கும் வேண்டியவற்றை வேண்டியபடியே தடுமாற்றம் இல்லாமல் செய்கிறான். நமக்கு அவன் புரியும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றனோடு ஒன்று தொடர்பு இல்லாதவை போலத் தோற்றும். ஆனால் அவை யாவும் ஒரு நியதிப்படியே நடைபெறும். அவனுடைய ஆணையின்படி ஒழுங்காக யாவும் நடைபெறும். இயற்கையிலே அமைந்திருக்கும் ஒழுங்கையும் நியதியையும் கவனித்தால் இவ்வுண்மை விளங்கும்.

திருத்தோள்கள்

முருகனுடைய தோள்கள் பெருமையுடையவை; அழகுடையவை; வீரமுடையவை. அவை நிமிர்ந்துள்ள தோள்கள், மார்பிலே மூன்று வரிகள் வளைந்து இரண்டு பக்கத்திலும் உள்ள தோள்களில் சென்று சேருவது உத்தம ஆடவர் இலக்கணம்.

"வரையகல் மார்பிடை வரியும் மூன்றுள" என்று சீவக சிந்தாமணி கூறுகிறது. முருகனிடம் அந்த இலக்கணம் நிறைந்திருக்கிறது. திருமார்பில் அழகிய முத்துமாலையை அணிந்திருக்கிறான். இயல்பாகவே சிவந்த வரிகள் மூன்று மார்பிலே குறுக்கே உள்ளன. அவற்றைத் தாம் ஏற்றுக் கொண்டவைபோலத் தோள்கள் இருமருங்கும் விளங்குகின்றன. ஆகவே முருகன் மார்பு ஆரம் தாழ்ந்த மார்பு, அம் மார்பு (அழகிய மார்பு), பகட்டு மார்பு (பெருமையுடைய மார்பு), செம்பொறியை உடைய மார்பு".

ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பின்
செம்பொறி வாங்கிய

(மாலை தாழ்ந்து விளங்கும், அழகிய பெருமையையுடைய திருமார்பிலுள்ள சிவந்த ரேகைகளை வாங்கிக் கொண்ட - தோள் என்று கூற வருகிறார். ஆரம் - முத்து மாலை; பிற மாலைகளையும் சொல்லலாம். தாழ்ந்த - தொங்கிய. பகடு - பெருமை. பொறி - கீற்று; கோடு. வாங்கிய - ஏற்றுக்கொண்ட.

மார்பிலுள்ள கோடுகள் தோளளவும் செல்வதைத் தோளின் செயலாக வைத்து அவை வாங்கிக்கொண்டன என்றார்).

திருமார்பிலுள்ள வரிகளைத் தோள்கள் வாங்கிக் கொண்டன என்று சொல்லப் புக்கவர் அந்த மார்பையும் வருணித்தார். தோள்கள் எவ்வாறு உள்ளன?

அவை வலிமையை உடையன. ஆடவர்கள் ஆண்மை உடையவர்கள். ஆண்மைக்கு இருப்பிடம் தோள்கள், முருகன் பேராண்மைக்காரன்.

"செந்தில்நகர் வாழும் ஆண்மைக்கார" என்பது திருப்புகழ். அந்தச் செந்தில் நகர் வாழும் ஆண்மைக்காரரைப் பற்றித்தானே நக்கீரர் இப்போது சொல்கிறார்?

முருகன் திருமேனி சுடர்விடுவது, தேவர்கள் யாவருமே சுடர்விடும் திருமேனியுடையவர்கள். முருகனோ சதகோடி சூரியர்கள் உதயமானாற் போன்ற ஒளிபடைத்த திருமேனியையுடையவன். பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பே ஒரு மேனி கொண்டு கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு வந்த நிலையே முருகன். ஆதலின் அவன் உருவமும் அதில் உள்ள அங்கங்களும் சோதி படைத்தவை; தோள்களும் சுடர்விடும் இயல்புடையவை. அந்தத் தோள்கள் புகழ் நிரம்பியவை. ***வீரத்தால் உண்டாவதைப் பிரதாபமென்றும் ஈகையால் உண்டாவதைக் கீர்த்தி என்றும் சொல்வது மரபு. இரண்டையும் புகழ் என்று சொல்வர்.*** *ஈகையால் வரும் புகழை வண்புகழ் என்பார்கள்; வண்மையால் வந்த புகழ் என்று பொருள். முருகனுடைய திருத்தோள்கள் வீரமுடையவை என்றதனால் அவை பிரதாபம் உடையவை என்பது சொல்லாமலே புலனாகும். ஈகையால் உண்டாகும் வண்புகழும் அவற்றிற்கு உண்டு என்று நக்கீரர் சொல்கிறார். வீரர்கள் தம் வலிமையால் பெற்றவற்றைப் பிறருக்கு வழங்குவார்கள். தோளும் கையும் தொடர்புடையன. கையைத் தோள் என்று கூறுவதும் உண்டு. ஆதலின் வீரமும் ஈகையும் ஒருங்கே உடையவை அவை. அதனால் பெறும் பிரதாபமும் கீர்த்தியும் அவற்றிற்கு இருக்கின்றன.*

வண்புகழ் நிறைந்தவை முருகன் திருத்தோள்கள். இத்தகைய தோள்கள் போர்க்களத்தில் செய்யும்செயல் வியத்தற்குரியவை. படைக்கலங்களை எறிந்து பகைவர் மார்பைப் பிளந்து அவ்வாயுதங்களை வாங்கும் தோள்கள் அவை.

செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்

(மார்பில் உள்ள செம்மையான வரிகளை வாங்கிக் கொண்டவை, வலியை உடையவை, ஒளிவிடுபவை வண்புகழ் நிறைந்தவை, படைக்கலங்களால் பகைவர் மார்பைப் பிளந்து அவற்றை வாங்குபவை, உயர்ந்தவை ஆகிய தோள்கள்.

பொறி - கோடு, மொய்ம்பு - வலிமை, விடுபு - விட்டு, வசிந்து - பிளந்து).

'வசித்து வாங்கு நிமிர்தோள்' என்பதற்கு வேறு ஒரு வகையிலும் பொருள் சொல்லலாம். வசி என்பது வசியத்துக்கும் ஆகும், 'பிறருடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து வாங்கி நிமிர்கின்ற தோள், என்றும் கூறலாம். ஆடவர்களுடைய திருத்தோள்கள் வீரம் நிரம்பி மங்கையர் மனத்தைக் கவர்வன' என்பார்கள்.

"................... மங்கையர்கள்
தம்மனத்தை வாங்கும் தடந்தோளான்"

என்பது நளவெண்பா.

'தம்முடைய வலியினாலே பெரிய புகழ் நிறையச் சுடரையுடைய படைக்கலங்களை எறிந்து பகைவர் மார்பைப் பிளந்து அவற்றை வாங்குதோள்' என்று உரையெழுதுவர் நச்சினார்க்கினியர். 'சுடரையுடைய படைக்கலங்களைச் சுடர் என்றார்; அஃது ஆகுபெயர்' என்று விளக்கம் கூறுவர். வேறு ஒரு பழைய உரையாசிரியர், மார்பிலே சீதேவியைக் கைக்கொண்ட வலியினையுடைய ஒளிவிட்டு வளவிய புகழ் நிறைந்து வளர்ந்து நீண்டு நிமிர்ந்த தோள்கள், என்று எழுதுவார். பொறியென்பதற்குச் சீதேவியென்றும், வசிந்து என்பதற்கு வளர்ந்து என்றும் பொருள் கொண்டார் அவர்.

முருகன் அசுரர்களோடு போர் செய்யும் காலத்தில் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களிலும் படைக்கலம் ஏந்தி அவர்கள் மார்பைப் பிளப்பதனால் இச்செயலை எல்லாத் தோள்களுக்கும் பொதுவாகச் சொன்னார் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார்.

நச்சினார்க்கினியரே வேறு ஓர் உரையையும் அடிக்கடி குறிக்கிறார்; இனி மொய்ம்பினை உடைத்தாய் ஒளிவிட்டு நிறைந்து, வளைய வேண்டும் இடம் வளைந்து நிமிர வேண்டும் இட நிமிரும் தோள் என்றும் உரைப்பர், என்று அவர் பிறர் உரையாக ஒன்றைக் காட்டுவார். தோள்கள் கழுத்துக்கருகில் வளைந்தும் ஓரத்தில் நிமிர்ந்தும் விளங்குவதைக் கொண்டு இவ்வுரை எழுந்த தென்று தோன்றுகிறது.

**ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பின்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பிற் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்**

என்று உரைத்த சிறப்பினால், முருகன் தோள்கள் வீரம் செறிந்தன, வீரச் செயலைப் புரிவன, ஒளிபடைத்தன, புகழ் நிரம்பியன, உள்ளத்தைக் கவர்வன, குவிந்து நிமிர்ந்தன என்ற உண்மைகள் புலனாகின்றன. அத்தகைய தோள்களுள் ஒவ்வொரு கையும் இன்ன இன்ன செயலைப் புரிகின்றது என்பதை இனிச் சொல்லப் போகிறார். தோளுக்கும் கைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை நயம் கருதி.

தோள்களுள் ஒரு கை இவ்வாறு செய்யும் ஒரு முறையே சொல்லப்புகுகிறார்.

முன்னே சொன்ன ஆறுமுகங்களும் முறையே தத்தமக்கு உரிய செயலைச் செய்வதனால், அச் செயல்களுக்கு இயைய, வீரமும் பெருமையும் உடைய தோள்களில் ஒவ்வொரு கையும் இன்ன இன்னச் செயலைப் புரிந்தருளும் என்று, முன்னே சொன்ன பகுதியோடு பொருளைத் தொடர்புபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆங்கம், மூவிரு முகனும் முறைநவின்று ஒழுகலின்
ஆரம் தாழ்ந்த அம்பகட்டு மார்பின்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்

என்று முகத்தையும் மார்பையும் தோள்களையும் தொடர்புபடுத்தி, அப்பால் தனித்தனிக் கைகளின் செயலை விளக்குகிறார்.

முனிவர் இடர் தீர்க்கும் கைகள்

ஒரு முகம் உடையாருக்கு இரண்டு கைகள் இருக்கின்றன. நான்கு முகமுடைய பிரமனுக்கு எட்டுக்கைகள். சிவபெருமானுக்கு ஐந்து திருமுகங்களும் பத்துக் கரங்களும் உண்டு.

முருகன் ஆறுமுகம் உடையவன். தெய்வங்களில் அதிகமான முகமும் அதிகமான திருக்கரங்களும் உடைய பெருமான் அவன். ஆறுமுகங்களுக்கு ஏற்றபடி பன்னிரண்டு திருக்கரங்களோடு விளங்குகிறான். ஆறு முகங்களின் செயலைச் சொன்ன நக்கீரர், அவற்றிற்கு ஏற்ற செயல்களைப் புரிவனவாகக் கரங்களைச் சொல்கிறார். ஒரு செயலைப் புரியும்போது திருமுகம், அதன்பால் பார்வையை ஈடுபடுத்தியிருக்கும்; புன்முறுவல், வார்த்தைகள், அசைவு ஆகியவற்றால் அந்தச் செய்கைக்கு ஆவன புரியும். ஆனாலும் நேரடியாகச் செயல்களைச் செய்வன திருக்கரங்களே. கைகளே செயலுக்கு அடையாளம். கை என்பதற்கே செயல் என்ற பொருள் உண்டு. நெடுந்தூரம் நடக்க இயலாதவனைக் காலால் ஆகாதவன் என்பது இல்லை; நெடுநேரம் கண்விழித்து படிக்க இயலாதவனைக் கண்ணால் ஆகாதவன் என்று சொல்லும் வழக்கம் இல்லை. எல்லோரையும் கையால் ஆகாதவர் என்றே சொல்லுகிறோம். கை செயலுக்கு உரிய சிறந்த கருவி. தெலுங்கில் செயல் என்பதன் பகுதியாகிய செய் என்பதே கைக்கு ஒரு பெயராக வழங்குகிறது. அம்மொழி தமிழின் இனமொழி அல்லவா?

ஆகவே ஆறுமுகங்களின் வாயிலாக முருகனுடைய செயல்களை விரித்தவர், அந்த அந்தச் செயல்களுக்குரிய தொழில்களைப் புரியும்

திருக்கரங்கள் அந்த அந்த நிலைக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்திருப்பதைச் சொல்ல வருகிறார். ஒவ்வொரு முகத்தின் செயலுக்கும் ஏற்றபடி, அந்த முகத்துக்கு இணைந்த இரண்டு கைகளின் கோலமும் பொருத்தமாக இருப்பதைக் காட்டுகிறார்.

முதலில் சொன்ன திருமுகம், மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல கதிரை விரியும்படி செய்வது. கதிரவனுக்கும் திங்களுக்கும் விளக்குகளுக்கும் ஊற்றம் தந்து இருளைப் போக்கும் திருமுகம் அது. அதற்கு ஏற்ற காரியத்திலே ஈடுபடும் கோலத்தில் இரண்டு கைகள் உள்ளன.

கதிரவன் வானவெளியில் பிரயாணம் செய்கிறான். கிழக்கே தோன்றி மேற்கே மறைகிறான். அவன் மேற்கொண்ட இந்தப் பயணத்தில் அவனுடைய செலவைத் தடுத்து நிறுத்தி அவனுக்கு இன்னல் விளைவிக்கச் சில அசுரர்கள் முயல்கிறார்கள். அவனை எதிர்த்துப் போரிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மந்தேகாருணர் என்று பெயர். கதிரவன் அவர்களோடு போர் செய்து கொண்டே செல்கிறான். ஒரு புறம் அசுரர்களின் கொடுமையை எதிர்த்துப் போக்கியும், மற்றொரு புறம் இருளைப் போக்கியும், அவன் வானத்தில் தன் தேரில் ஊர்ந்து செல்கிறான். <u>உலகத்தில் உள்ள அந்தணாளர்கள் தாம் செய்யும் மூன்று வேளைச் சந்திகளில் கதிரவனை நோக்கி அர்க்கியம் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் நீர் அம்பாக மாறிக் கதிரவனோடு பொரும் அசுரர்களை மாய்க்க உதவும் என்று கூறுவது ஒரு மரபு.</u>

கதிரவன் அசுரர்களோடு போர் இடுதலின் அவன் கதிர்கள் வெம்மையாக இருக்கின்றன. அவற்றின் வெம்மை முழுவதும் அப்படியே பூமியில் படிந்தால் உயிர்க் கூட்டங்களால் அதைத் தாங்க இயலாது. இப்பொழுதே புழுக்கள் கதிரவன் வெம்மையைத் தாங்காமல் அழிகின்றன.

“என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே”

என்ற திருக்குறள் அவனை நினைப்பூட்டுகிறது அல்லவா?

எனவே, கருணையை உடைய முனிவர் சிலர் அந்தக் கதிர்களின் கடுமையைத் தாம் தாங்கிக் கொண்டு அக்கடுமை குறையும்படி செய்கிறார்களாம். அவர்களை வாலகில்லியர் என்று சிலரும், வேணாவியோர் என்று சிலரும் கூறுவர்.

உயிர்கள் இந்த வெம்மையைத் தாங்க இயலாதே என்ற பேரருளினால் இடை நின்று தாங்கும் முனிவர்களுக்கு, அதற்கு ஏற்ற வலிமையைத் தருவது அவர்களுடைய தவம் மட்டும் அன்று; முருகப் பெருமானுடைய திருவருளும் அந்த வலிமையை வழங்குகிறது. உலகம் இருள் நீங்கி ஒளிபெற வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் விளங்கும் திருமுகத்தைச் சார்ந்த திருக்கரங்களில் ஒன்று,

மேலே நீண்டு அவர்களைப் பாதுகாக்கிறது. மற்றொரு கையை முருகன் தன் இடையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது ஒருகை;
உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை.

(வானத்திலே செல்லும் வழக்கத்தையுடைய முனிவர்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு மேலே எடுத்தது ஒரு திருக்கரம்; இடையிலே வைத்திருப்பது ஒரு திருக்கரம். மரபு - வழக்கம். ஐயர் - முனிவர். உக்கம் - இடை).

'ஒரு கை எக்காலமும் ஆகாயத்தே இயங்குதல் முறைமையினையுடைய தெய்வ இருடிகளுக்குப் பாதுகாவலாக எடுத்தது; ஏந்திய கைக்கு இணைந்த கை மருங்கிலே வைத்தது' என்றும், 'என்றது, ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தல் ஆற்றா என்று கருதி, தமது அருளினால் சுடரொடு திரிந்து அவ்வெம்மைப் பொறுக்கின்ற முனிவரைப் பாதுகாக்கவே, உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்று, இதனாலே இக் கை, மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிந்த முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் செய்ததாயிற்று' என்றும், 'மனமும் முகமும் செய்தலின், ஏனைக் கை தொழிலின்றி மருங்கில் கிடந்தது' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கினார்.

கதிரவனுடைய வெம்மையைத் தாங்கும் முனிவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் வேறு பழைய தமிழ் நூல்களிலும் வருகின்றன.

தாமப்பல் கண்ணனார் என்னும் புலவர், சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பியாகிய மாவளத்தானைப் பாடுகிறார். அவனுடைய பொறுமையைப் பாராட்டுகிறார். 'ஒரு புறாவுக்காகத் தன் ஊனை அரிந்து தந்த சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் மரபில் வந்தவனே!' என்று அந்தச் சோழனை விளிக்கிறார். சிபியின் பெருமையைச் சொல்லும்போது சீவகாருண்யம் மிக்கவன் அவன் என்பதைப் புலப்படுத்த, அவன் சுடரொளி திரிதரும் முனிவருக்குச் சமானமானவன் என்று கூறுகிறார்.

"நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்
கால்உண வாகச் சுடரொடு கொட்கும்
அவிர்சடை முனிவரும் மருள" *(புறநானூறு, 43)*

'நிலத்தில் வாழ்கிறவர்களுக்குக் கதிரவனுடைய கதிர்களின் வெப்பத்தால் விளையும் துன்பம் நீங்கும்படியாக, சுடுகின்ற கதிர்களை உடைய சூரியனது வெப்பத்தைத் தாம் ஏற்றுக் கொண்டு, காற்றே தம் உணவாகக் கொண்டு, அச் சூரியனோடு சுற்றிவரும் விளங்கும் சடையையுடைய முனிவரும் வியப்பை அடையும்படி' என்பது இதன் பொருள்.

இதன் உரையில், 'முனிவர் என்றது வேணாவியோரை; அன்றிச் சுடர் திரிந்த வழித் திரிந்து தவம் செய்யும் முனிவர் என்றும் உரைப்ப' என்று கூறுவர் பழைய உரையாசிரியர்.

சிலப்பதிகாரத்திலும் இந்த முனிவர்களைப் பற்றிய செய்தி வருகிறது. பாலை நிலத்துத் தெய்வமாகிய துர்க்கையைப் பரவுகின்றனர் வேட்டுவர். அப்போது அவர்கள் அப்பெருமாட்டி இந்த முனிவர்களுக்கு இடர் கெடும்படி அருளுவதாகப் பாடுகிறார்கள்.

"சுடரொடு திரிதரும் முனிவரும் அமரரும்
இடர்கெட அருளும்நின் இணையடி தொழுதேம்"

(சிலப்பதிகாரம், 12 : 18)

அதற்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லாரும், 'கதிரவனுடைய வெம்மை உயிர்களை வருத்தாமல், அவனைத் தாங்கி அவனுடனே சுழன்று திரிதலைச் செய்யும் தெய்வ இருடிகள்' என்று எழுதுகிறார்.

இவ்வாறு "காலுணவாகச் சுடரொடு கொட்டுக்கும் அவிர் சடை முனிவர்" என்று புறநானூற்றிலும், "சுடரொடு திரிதரு முனிவர்" என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் வரும் முனிவர்களே இங்கே, "விண்செலல் மரபின் ஐயர்" என்று சொல்லப் பெறுகிறார்கள்.

மேலே சொன்ன இரண்டு கைகளையும் அருணகிரி நாதர் புயவகுப்பில் பாராட்டுகிறார்.

வசைதவிர் ககன சரசிவ கரண
மகாவ்ருத சீல சால வரமுனி சித்தரை
அஞ்சல் அஞ்சல் என்று
வாழ்வித்து நின்றன:
மணிவட மழலை உடைமணி தபனிய நாண்
அழகாக நாடி வகை வகை கட்டு
மருங்குடன் பொருந்து
ரீதிக் கிசைந்தன

'வசை சிறிதும் இன்றி நீங்கினவர்களும், வானத்தில் சஞ்சரிப்பவர்களும், பசுகரணம் நீங்கிப் பதிகரணம் பெற்றவர்களும், மிக்க பெரிய விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பவர்களும் அருங்குணத் தொகுதியையுடையவர்களும், மேலான முனிவர்களுமாகிய சித்தர்களை, ''நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம். அஞ்ச வேண்டாம்'' என்று குறிப்பித்து அவர்களை வாழச் செய்து நிற்பவை; மணிகளின் வடங்களோடு கூடிய இனிய ஒலியையுடைய உடைமணி யென்னும்

ஆபரணத்தையும், பொன் அரைஞாணையும் அழகாகத் தெரிந்து வகை வகையாகக் கட்டும் திருவிடையுடனே சேர்ந்து விளங்கும் அழகு முறைக்குப் பொருந்தி அமைந்தவை என்பது இதன் பொருள்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் வரும் செய்தியையே சந்த அழகு ததும்ப அருணகிரி நாதர் அருளுகிறார். இங்கே, 'விண் செலல் மரபின் ஐயர்' பல பல சிறப்புகளுடன் கூடி, 'வசை தவிர் ககன சரசிவ கரண மகாவ்ருத சீல சால வரமுனி சித்தர்' ஆக விளங்குகிறார்கள். திருமுருகாற்றுப்படையில் வரும் வெறும் உக்கமாகிய திருவிடை இங்கே, 'மணிவட மழலை உடைமணி தபனிய நாண் அழகாக நாடி வகை வகை கட்டும் மருங்கு' ஆகிறது. முன்னவர் பூட்டிய அணிகளோடு பின் வருவோர் பூட்டிய அணிகளையும் அணிந்து, ஒரு குழந்தை அழகிலும் சிறப்பிலும் மிக்க நலம் பெற்று விளங்குவதுபோல இருக்கிறது இந்தக் காட்சி.

யானையைச் செலுத்தும் கைகள்

முதல் முகத்துக்கு ஏற்ற வகையில் செயலாற்றும் இரண்டு கைகளைப் பற்றிக் கூறிய நக்கீரர் மேலே இரண்டாவது திருமுகத்துக்கு இணையாக உள்ள இரண்டு கைகளின் சிறப்பைக் கூற வருகிறார். அந்த முகம், "ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினிது ஒழுகிக் காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்தன்றே" என்று கூறியபடி பக்தர்களுக்கு வரம் கொடுக்கும் தன்மையை உடையது. முருகன் பேரருளாளன். அவன் தன்னுடைய அன்பர்களுக்கு மிக மிக எளியனாக நின்று அருள்புரியும் கருணாநிதி. அன்பர்கள் தன்னை அணுகிப் பணிந்து போற்றி வழிபட அருள் செய்வது பெரிது அன்று. அன்பர்களை தானே நாடிச் சென்று அவர்களுக்கு இன்னருள் பாலிக்கும் இயல்புடையவன் முருகன். தன் அன்பர்களின் அபயக்குரல் கேட்பதற்கு முன்பே அவர்களை நாடிச் சென்று அருள்புரிகிறவன்.

போலீஸ்காரர்களுக்கும் டாக்டர்களுக்கும் இன்ன நேரந்தான் வருவார்கள் என்ற வரையறையிருந்தால் அவர்களால் மக்களுக்கு மிகுதியான பயன் உண்டாகாது. எப்போது அழைத்தாலும் அவர்கள் சென்று உதவவேண்டும். அதனால் மற்றவர்களுக்கு வாகனம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு அவசியம் வேண்டும். மிக விரைவில் சென்று தங்கள் கடமையை ஆற்றும்படி அவர்களுக்கு வசதி இருக்கவேண்டும்.

முருகன் அமராவதி காவலன்; உலகத்தையே காப்பவன். அசுரர்களால் வரும் இடர்களைப் போக்க அவன் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனைப் போன்ற பெரிய போலீஸ்காரன் யாரும் இல்லை. போலீஸ்காரனைப் போலவே இவன் "சதுக்கமும் சந்தியும்!" நிற்பவன். பெரிய சேனாதிபதியல்லவா? சேனைத் தலைவர்களுள் நான் முருகனாக இருக்கிறேன் என்று கண்ணன்

கீதையில் அருளியிருக்கிறான்". ஆகவே, அவன் விரைவிலே சென்று மக்களுக்கு அருள்புரிவதற்கு ஏற்ற வாகனங்களைக் கொண்டிருக்கிறான்.

முருகன் சிறந்த மருத்துவன்; 'பவரோக வயித்தியநாதப் பெருமாள்' அவன். வேறு எந்த மருந்தாலும் தீராத பிறவிப்பிணி அவனுடைய திருவருளால் போய்விடும். எந்தச் சமயத்தில் நோயாளிக்கு அபாயநிலை ஏற்பட்டாலும் உடனே சென்று ஆவன புரிவது டாக்டரின் கடமை. மிகவும் விரைவிலே சென்று நோயாளியைக் கவனிக்க வேண்டும். அதனால்தான் சிறிய டாக்டராக இருந்தாலும் கார் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். புகழ் பெற்று வாழ்ந்த டாக்டர் ரங்காசாரியர் அந்தக் காலத்தில் விமானத்தில் பறந்து சென்று நோயாளிகளுக்கு நலம் செய்தார். முருகனாகிய வைத்தியனும் தன் அன்பர்களைப் பாதுகாக்க விரையும் கருணைக் கடவுள். அவன் விரைவுக்கு ஏற்றபடி வாகனங்களை வைத்திருக்கிறான்.

எப்போது அழைத்தாலும் வருகிறவன் அவன். அதற்காகவே வேகமாகச் செல்லும் வாகனத்தைக் கொண்டிருக்கிறான்.

"நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான் எந்த நேரத்திலும்
கோலக் குறத்தியுடன் வருவான்"

என்று அருணகிரிநாதர் பாடுவார்.

"சுப்பிரமணிய சுவாமி மயில் வாகனத்தில் இருக்கிற மாதிரி" என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அதற்குத் தவறாகப் பொருள் கூறுவர் சிலர். அது முருகனுடைய கருணைச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துவது. முருகன் தன்னை எந்தப்பக்கம் எப்போது கூப்பிடுவானோ என்று எண்ணி எப்போதும் மயில் வாகனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். மயிலை அழைத்து வரச்செய்து அதற்குக் கடிவாளம் முதலியவை பூட்டச் செய்து பிறகு ஆரோகணித்துச் செல்வதற்கு நேரமாகும் அல்லவா? ஆகவே அவன் எப்போதும் அடியார்களுக்கு அருள் செய்வதற்கு சித்தனாக மயிலின்மேல் எழுந்தருளிய கோலத்தில் இருக்கிறான். இதுவே அந்தப் பழமொழியினால் அறிவதற்குரியது.

அடியவர்கள் தம்முடைய முயற்சி ஒன்றினாலேயே அவனுடைய திருவருளைப் பெற இயலாது. அவன் அவர்களை ஆட்கொண்டருள வேண்டும் என்ற வேகம் உடையவனாக இருக்கிறான். அவன் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று அவனை நாம் தரிசிப்பதென்பது இயலாத காரியம். நாம் எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் அவனே நம்மிடம் வந்தால், அவன் அருமையை நாம் உணரமாட்டோம். ஆதலால் நாம் ஓரளவு முயற்சி செய்தால் இறைவன் ஓடிவந்து நம்மை அணைத்து அருள் புரிவான். நாம் பலகாலமாக அழுந்தியிருக்கும் பிரபஞ்சச் சேற்றை விட்டுவிட்டுப் புறப்படவேண்டும். நாம்

மெய்யன்போடு முயற்சியில் தலைப்பட்டோம் என்பதை முருகன் உணர்ந்து நம்மை ஆட்கொள்ள வேகமாக வருவான் நம்மை இடைவழியிலே சந்திப்பான்.

அவன் இருக்குமிடம் சென்று பார்ப்பது ஒரு வகை; அவன் நம்மிடம் வருவது ஒரு வகை. முதலாவது இயலாத காரியம். இரண்டாவது அருமையை உணராத நிலையை உண்டாக்கும். ஆகவே இருவரும் இடைவழியிலே சந்திப்பதே நல்லது. நம்முடைய சிறு முயற்சியைத் தன் கருணையினால் நிரப்பும் வகையில் அவன் வருகிறான். அவனை நாம் சென்று சந்திக்க வேண்டும். இதனை நினைத்தே அருணகிரிநாதர் கந்தர் அலங்காரத்தில்,

"மயில்வாகனனைச் சந்திக்கிலேன்"

என்று சொல்லுகிறார். அவன் அடியார்களை நோக்கி மயில் வாகனத்தில் வந்து கொண்டேயிருக்கிறான். இடைவழியிலே நாம் சென்று சந்திக்க வேண்டியதுதான்.

முருகன் தன் கருணை வேகத்தினால் வாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்து ஆர்வலர்களுக்கு அருள் செய்கிறான்; வரம் கொடுக்கிறான். இதனை அவனது இரண்டாவது திருமுகத்தின் செயலாகச் சொன்னார் நக்கீரர். அன்பர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு அவன் யானை வாகனத்தில் ஏறி வருவான். திருச்சீரலைவாய் என்னும் பகுதியின் தொடக்கத்தில் நக்கீரர் இந்தக் கோலத்தை நினைப்பூட்டியிருக்கிறார் அல்லவா?

வைந்நுதி பொருத வடுவாழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வரப்
படுமணி இரட்டும் மருங்கிற் கடுநடைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பிற்
கால்கிளர்ந் தன்ன வேழமேல் கொண்டு

என்று கூறியதைப் பார்த்தோம்.

இவ்வாறு எழுந்தருளும்போது ஒரு கையைத் துடையின் மேல் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். மற்றொரு கையில் அங்குசத்தை ஏந்தியிருக்கிறான்.

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை
அசைஇயது ஒருகை;
அங்குசம் கடாவ ஒருகை

என்று இந்தக் கைகளின் செயல்களைக் கூறுகிறார் நக்கீரர்.

"அழகு, பெற்ற செவ்வாடையையுடைய துடையின் மேல் தங்கியது ஒரு கை; அங்குசத்தைச் செலுத்துவதற்காக அமைந்தது ஒரு கை" என்பது இதன் பொருள். இஃது யானை ஏறுவார்க்கு இயல்பென்று கூறினார். தன்னை

வழிபடுவாரிடத்து வருங்கால் யானை மேல் வந்து அருள் செய்தல் இயல்பாதலின். இக் கைகள் காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்த முகத்திற்கு ஏற்றவாறு உணர்க என்று நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர்.

முருகன் சிவந்த திருமேனி உடையவன்; சிவந்த ஆடையை அணிந்தவன் செய்யன் சிவந்த ஆடையன் என்று பின்னே வருகிறது.

"பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கை"

என்பது குறுந்தொகையில் உள்ள கடவுள் வாழ்த்து. 'குன்றிமணியைப் போன்ற சிவந்த ஆடையை உடையவன்' என்று அதிலிருந்து தெரிகிறது.

"உடையும் ஒளியலும் செய்யை"

என்பது பரிபாடல். முருகன் இடையில் அணிந்த உடையும் சிவப்பு. மேலே அணிந்த ஆடையும் சிவப்பு.

"குன்றியும் கோபமும் ஒன்றிய உடுக்கை"

என்பது ஒரு பழம் பாடல். குன்றி மணியின் செந்நிறமும் இந்திரகோபப் பூச்சியின் செவ்வண்ணமும் இணைந்த சிவந்த ஆடையை முருகன் அணிந்திருக்கிறான் என்று அது சொல்கிறது.

கலிங்கம் என்பது செவ்வண்ண ஆடைக்குப் பெயர்; அதை முருகன் அணிந்திருக்கிறான். அவனுடைய செம்மேனியில் பொருந்தி அது தனியழகைப் பெறுகிறது. முருகன் அணிந்திருப்பதனால் அது நலம் பெறுகிறது. ஆதலின் அதை, 'நலம்பெறு கலிங்கம்' என்றார். பிறருக்கு நலம் தரும் கலிங்கமாகிய அது, முருகனால் நலம் பெறுகிறதாம். அதை அணிந்த துடையின் மேலே ஒரு கையை வைத்திருக்கிறான் முருகன்.

அதனோடு இணைந்த ஒருகை அங்குசத்தை ஏந்தியிருக்கிறது. முருகன் திருக்கரங்களில் உள்ள படைக்கலங்களில் அங்குசம் ஒன்று. முருகனுடைய தமையனார் கையிலும் தாயின் கையிலும் அங்குசம் உண்டு. முருகன் கஜ வாகன மூர்த்தியாக எழுந்தருளும் போது அங்குசம் ஏந்தி வருகிறான்.

இந்த இரண்டு திருக்கரங்களையும் பற்றி அருணகிரிநாதர் புய வகுப்பில் கூறுவதைப் பார்க்கலாம்.

வருணித கிரண அருணித வெகுதரு
ணாதப சோதி ஆடை வடிவு பெறப்புனை
திண்செழுங் குறங்கின் மேல்வைத் தசைந்தன
வளைகடல் உலகை வலம்வரு பவுரி

விநோதக லாபகோப மயில்வத னத்துவி
ளங்கும் அங்குசங்க டாவிச் சிறந்தன

வருணிப்பதற்குரிய கிரணங்களோடு கூடியதும் சிவந்த நிறம் உடையதும் மிகவும் இளஞ்சூரியனுடைய வெயிலின் சோதி வீசுவதுமாகிய ஆடையனாது அழகு பெறும்படி அதனைப் புனைந்த திண்ணிய செழிப்பான துடையின் மேல் வைத்து அமைந்தவை. வளைந்த கடலையுடைய உலகத்தை வலமாக வரும் கூத்தாகிய விளையாட்டையும் தோகையையும் யுடைய மயில் வாகனத்தின் முகத்தைப்போல விளங்கும் அங்குசத்தைச் செலுத்திச் சிறப்புற்றவை என்பது இதன் பொருள். இங்கே திருமுருகாற்றுப்படையில் சொல்லப்பெற்ற கலிங்கம் குறங்கு அங்குசம் யாவும் வருகின்றன. அங்குசத்துக்கு உவமையாக மயிலின் முகத்தைச் சொன்னது அருணகிரியார் கற்பனை.

அடியவர்களுக்கு வரம் கொடுக்கும் கோலத்தோடு முருகன் யானை வாகனத்தின்மேல் எழுந்தருளி வருகிறான். அப்போது ஒரு கை துடையின் மேல் இருக்க மற்றொரு கை அங்குச மென்னும் யானைத் தோட்டியைப் பிடித்து விளங்குகிறது.

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை
அசை இயது ஒருகை
அங்குசம் கடாவ ஒருகை

படை ஏந்தும் கைகள்

முருகன் திருக்கரத்திலுள்ள படைகளுக்குள் வேல் சிறந்தது. வேலவன் என்று முருகனைக் குறிப்பிடும் வழக்கினால் இது நன்கு புலனாகும். போரில் சிறந்து நிற்பது வேல்.

பழங்காலத்தில் படைகள் நான்கு வகைப்படும். அவற்றைச் சதுரங்க சேனை என்பார்கள். தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்னும் படைகள் அவை. அவற்றுள் சிறந்து நிற்பது யானைப்படை. யானையைக் கொல்வதற்கு அம்பும், வாளும் பயன்படா. வேலே யானையை எறிவதற்குப் படை. இதனால் வேற்படை மற்றவற்றினும் சிறந்ததாயிற்று. முருகன் வேலே விளங்குகையானாக இருக்கிறான்.

வேல் விளங்கும் கையையும் அதற்கு இணையான திருக்கரத்தையும் சொல்ல வருகிறார் நக்கீரர். சிறந்த பொருளுக்கு அடையே வேண்டியதில்லை. ஈசுவரன் என்றால் எந்த ஈசுவரன் என்று கேட்கமாட்டார்கள். அது சிவபெருமானைக் குறிக்கும் திருநாமம். கோயில் என்று அடையின்றிச் சொன்னால் எல்லாத் தலங்களிலும் சிறந்த சிதம்பரத்தைக் குறிக்கும். இயல்பாகவே பெருமையுடையவர்களுக்குச் சிறப்புப் பெயர்களைச் சேர்த்து அடையாளம் காட்ட

வேண்டும் என்பதில்லை. அவ்வாறே வேலைச் சொல்ல வந்த நக்கீரர் அதற்குச் சிறப்பாக அமையும்படி எந்த அடையையும் சேர்த்துச் சொல்லவில்லை. எஃகு என்பது வேலுக்கு ஒரு பெயர். அது கூர்மையையும் குறிக்கும். வேல் கூரியதாகலின் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது போலும்.

வேலை ஞானசக்தி என்று கூறுவர். வேல் நீண்டு பின்பு இலைப்பகுதியில் அகன்று பிறகு கூர்மையாக முடிவது. அப்படியே அறிவும் நெடுநாட் பயிற்சியினால் அமைவதாக நீண்டு பலவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதால் அகன்று இறுதியில் ஒன்றையே முடிந்த முடிபாகத் தெரிந்து கொள்வதால் கூரியதாக விளங்கும். ஆழ்ந்து அகன்று கூரிய அறிவு என்று சொல்வதிலிருந்து இந்த இலக்கணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த வகையில் வேலின் இயல்புக்கும் அறிவின் இயல்புக்கும் ஒப்புமை இருக்கின்றது.

முருகன் தன் திருக்கரத்தில் வேலை வைத்துச் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். அதற்கு இணையான கையில் கேடயத்தை வைத்திருக்கிறான். போர் செய்யப் புகுவார் வலக்கையில் ஆயுதத்தையும் இடக்கையில் கேடயத்தையும் ஏந்தியிருப்பார்கள். ஆயுதம் எதிரியைத் தாக்குவதற்கு. கேடயம் எதிரியின் தாக்குதலினின்றும் பாதுகாப்பதற்கு. கேடயம் வட்டமாக இருப்பது. அதைக் கிடுகு பரிசை தோல் என்று சொல்வார்கள். கறுப்பாக அகன்று விரிந்து வட்டமாக இருப்பதால் அதனை நக்கீரர் ஐயிரு வட்டம் என்று சொல்கிறார். வியப்பையும் கருமையையும் உடைய பரிசை என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதுகிறார். வேலும் கேடயமும் ஏந்தும் கைகளை.

இருகை ஐயிரு வட்டமொடு எஃகுவலம் திரிப்ப

என்று நக்கீரர் பாடுகிறார்.

இரண்டு கைகள் கேடயத்துடன் வேலாயுதத்தையும் வலமாகச் சுழற்ற என்பது இதன் பொருள்.

இந்த இரண்டு கைகளும் மந்திர விதியின் மரபுளிவழாஅ அந்தணர் வேள்வியோர்க்கும்மே, ஒரு முகம் என்று சொன்ன திருமுகத்துக்குப் பொருந்தி அமைந்த கைகள். இதனானே அசுரர் வந்து வேள்விக்கு இடையூறு செய்யாமல் அவரை ஒட்டுதற்கு இவற்றைச் சுழற்றுதலின் வேள்வி ஓர்க்கும் முகத்திற்கு இக்கைகள் ஏற்றவாறு உணர்க என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்குவார்.

முருகன் அசுரகுலத்தைக் கட்டறுப்பவன். அசுரர்கள் சுரர்களாகிய தேவர்களின் பகைவர்கள். அந்தணர் செய்யும் வேள்விகளில் அவியுணவு பெற்றுத் தம் கடமைகளை ஆற்றுபவர் தேவர். அவர்கள் உணவு பெறுவதற்குரிய வேள்வியைக் குலைப்பதற்கு அசுரர்கள் முந்துவார்கள். அப்போது வேள்வி

காவலனாகிய முருகன் வேற்படை ஏந்தி அவர்களை அழிப்பான். தாமத குணத்துக்கும் அஞ்ஞானத்துக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவர்கள் அசுரர்கள். அவர்களை அழிக்க ஞானவடிவமான வேற்படையே ஏற்றது. ஆதலின் அதனால் நிருதர்களை அழிக்கிறான் முருகன்.

இந்த இரண்டு கைகளின் புகழையும் விரித்துக் கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

வரைபசு நிருதர் முடிபசு மகர மகோததி
தீயின் வாயின் மறுகவி திர்த்தயில்
வென்றி தங்கு துங்கு வேலைப் புணைந்தன

என்பது வேலெடுத்த புயத்தைச் சொன்னது. கிரவுஞ்சமலை பிளவுபடவும், அசுரர்களுடைய தலைகள் பிளக்கவும் மகரமீன் உலவும் பெருங்கடல் வேலிலிருந்து தோன்றிய தீயின் வாயிலே துன்புறவும் சுழற்றி கூர்மையும் வெற்றியும் தங்கிய தூய வேலாயுதத்தை அழகாகக் கொண்டவை என்பது இதன் பொருள்.

முருகன் ஆற்றிய வீர விளையாடல்களை எண்ணி இவ்வாறு விரித்துக் கூறினார்.

அடுத்தபடி கேடயத்தைச் சொல்கிறார்.

மதியென உதய ரவியென வளைபடு
தோல்விசால நீல மலிபரிசைப்படை
கொண்டு நின்றுழன்று சாதிக்க முந்தின

சந்திரனைப் போலவும் உதய சூரியனைப் போலவும் வளைந்துள்ள தோலும் விரிவும் நீல நிறமும் மிக்க கேடயமாகிய ஆயுதத்தை ஏந்தி நின்று திரிந்து மேற்கொண்ட காரியத்தை நிறைவேற்ற முந்துகின்றவை என்பது இதன் பொருள். அந்தப் படை வட்டமானது, கரியது, தோலால் செய்தது என்ற செய்திகளை இதனால் உணர்கிறோம்.

ஞான முத்திரைக் கைகள்

முருகன் சிறந்த ஞானாசிரியன். குமரகுருபரன் எஞ்சிய பொருளை ஏமுற நாடித் திங்கள் போலத் திசைவிளங்கும் திருமுகத்தை உடையவன். அந்தச் சிறப்புக்கு ஏற்ற கரங்கள் இரண்டு உள்ளன. அவற்றை இனிச் சொல்ல வருகிறார் நக்கீரர். முருகன் ஞானகுருவாக எழுந்தருளியிருக்கும் போது மோன குருவாகவும் இருக்கிறானாம். அப்போது அவனுடைய திருக்கரம் ஒன்று சின்முத்திரையைக் காட்டியபடி அவன் திருமார்போடு ஒட்டித் தோன்றுகிறது. இடக்கை மாலையைப் பற்றிக்கொண்டு இலங்குகிறது.

ஒருகை மார்பொடு விளங்க ஒருகை
தாரொடு பொலிய

முனிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்த பொருளை உணர்த்தும் காலத்து ஒருகை மார்போடே விளங்கா நிற்க ஒருகை மார்பின்மாலை தாழ்ந்ததனோடே சேர்ந்து அழகு பெற என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறுவர். இதை விளக்கும்போது என்றது இறைவன் மோனமுத்திரையத்தனாய்த் தானாயே இருந்து காட்ட ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்த மயமான ஒளி மாணாக்கர்க்கு நிறைதலின், அதற்குரிய மோனமுத்திரை கூறிற்று. தன்னை யுன்னி என்னையாக்கிய போழ்தே யானவனாயினேன் என்பதனான் உணர்க என்று எழுதியுள்ளார்.

தட்சிணாமூர்த்தி சின்முத்திரையைத் தரித்து மோன குருவாக எழுந்தருளியிருந்த கோலத்தை இது நினைப்பிக்கிறது.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய்
மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி
இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்துபவத்
தொடக்கை வெல்வாம்

என்பதில் அந்தக் கோலம் சொல்லோவியமாக உள்ளது. அவ்வாறே முருகனும் சின்முத்திரையைத் தரித்த கோலத்தில் குருவாக வீற்றிருக்கிறான் என்பது மேலே சொன்ன விளக்கவுரையால் புலனாகிறது. ஞானபண்டித சாமியாக இருத்தலின் அவன் மோன குருவாக இருப்பதற்கும் உரிமையுடையவன்.

அன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞானம்
அமைத்தசின்முத் திரைக்கடலே அமரர் ஏறே

என்று தாயுமானவர் போற்றும் கோலம் முருகனுக்கும் ஏற்புடையது போலும்.

இந்த இரண்டு திருக்கரங்களையும் அருணகிரிநாதர் சிறப்பிக்கும் முறையை இனிப் பார்க்கலாம். இதோ ஞான முத்திரை தரித்த செங்கையை வகுக்கிறார்.

மனகுண சலன மலினமில் துரிய
அதீத சுகாநு பூதி மவுன நிரக்ஷர
மந்திரம் பொருந்தி மார்பிற் றிகழ்ந்தன

மணமும் குணமும் சலனமும் ஆகிய அழுக்குகள் இல்லாத துரியமும் கடந்த துரியாதீத நிலையில் பெறும் ஆனந்த அநுபூதியைத் தருவதற்குக் காரணமான மவுனமான, அட்சரம் ஏதும் இல்லாத மந்திரமாகிய முத்திரையைப் பொருந்தித் திருமார்பில் திகழ்ந்தவை என்பது இதன் பொருள்.

மோன முத்திரையையே மவுன நிரட்சர மந்திரம் என்று கூறுகிறார். அந்த முத்திரையின் பொருள் உணர்ந்தவர்கள் துரியாதீதமாகிய சுகாநுபூதியில் திளைப்பார்கள்.

தாரொடு பொலியும் இடக்கையைக் கூறும் முறை வருமாறு.

வகைவகை குழுமி மொகுமொகு மெகென
அநேக சமுக ராக மதுபம் விழச்சிறு
சண்பகம் செறிந்த தாரிற் பொலிந்தன

இனம் இனமாகத் திரண்டு மொகு மொகு மொகு என்ற ஒலியோடு பலவாகிய சமுகத்தையுடைய பண்களைப் பாடும் வண்டுகள் விரும்பி வந்து விழச் சிறிய சண்பக மலர் நெருங்கித் தொடுக்கப் பெற்ற மாலையோடு விளங்குபவை என்பது இதன் பொருள். நக்கீரர் தார் என்று மட்டும் சொல்ல, அருணை முனிவர் அதைச் சண்பக மாலையாக்கி அதில் வண்டுகள் விழுந்து இராகம் பாடுவதைக் கூறினார்.

இந்த இரண்டு கைகளும் முருகனுடைய ஞானச்சிறப்பைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

களவேள்வியை நடத்தும் கைகள்

முருகன் பெருவீரம் உடையவன். அவனுடன் போர் செய்த சூரபன்மன். புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் வரும் மற்ற அசுரர்களும், அரக்கர்களும் பெற்ற ஆற்றலைவிடப் பேராற்றல் பெற்றவன். துணிவுக்கே உருவாகவும், வன் கண்மைக்கே வடிவாகவும் கொடுமைக்கே கொள்கலனாகவும் இருந்தவன் அவன். அவனை வென்று தேவர்களுக்கு நலம் செய்தவன் முருகன். மிகமிகச் சிறந்த வீரம் படைத்த முருகன் முன் நின்று சூரனோடு செய்த போர் தேவாசுரம் என்று பெயர் பெறும். அதைப் போன்ற பெரிய போர் வேறு இல்லை.

போரில் பெற்ற வெற்றியின் சிறுமை பெருமை, எதிர்த்த பகைவனின் நிலையைப் பொறுத்தவை. சூரன் மிக்க வலிமையுடையவனாதலால் அவனோடு செய்த போரில் கிடைத்த வெற்றி பெரிய வெற்றியாகும். இதை எண்ணியே நக்கீரர், சூர்மருங்கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி என்று முருகனை பாடினார்.

முருகன் இந்த வெற்றியைக் கொண்டாடுகிறான். பேய்கள் போரில்

உணவு பெறும் என்பதை முன்னே பார்த்தோம். மற்றக் காலங்களிலெல்லாம் பட்டினியாக இருந்த அலகைகள் எங்கே போர் நடைபெறுகிறதென்று பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும். போர்க்களத்தை அடைந்த பிறகு அங்கே உள்ள பிணங்களைத் தின்னும். அப்போது கொற்றவைக்குப் பூசைபோட்டுப் பிறகே பேய்கள் உண்ணுவதாகச் சொல்லுவது மரபு. இதைக் களவேள்வி என்பர். எங்கே போர் நடந்தாலும் இறுதியில் களவேள்வி நடைபெறுவதாகச் சொல்வர். பரணி நூல்களிலும் பழங்காலத் தமிழ் நூல்களிலும் அது பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.

முருகன் போர் செய்து வெற்றிகொண்ட போது கணக்கற்ற பேய்கள் விருந்து உண்டன. அதனால் செருக்களத்து அலகை வகுப்பு, போர்க்களத்து அலகை வகுப்பு என்று அந்தக் காட்சிகளை வருணிக்கும் பாடல்களை அருணகிரியார் பாடியருளினார்.

இந்தக் களவேள்வியில், பல நாள் பசித்திருந்தாலும் உண்ணுவதற்கு முன் பேய்கள் தம்முடைய தலைவியாகிய துர்க்கையை வாழ்த்துகின்றன.

வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவனாகிய முருகனுக்கு இந்தக் களவேள்வியினால் இரண்டு பங்கு உவகை உண்டாகிறது. தன்னுடைய தாயைப் போற்றும் விழா அது என்பதனாலும், பல காலம் பசித்திருக்கும் ஏழைப் பேய்கள் உணவு பெறுகின்றன என்பதனாலும் வந்த உவகை அது. ஆதலின் போரில் வீரம் காட்டி வென்ற முருகன் களவேள்வி நன்கு நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய செயல்களைச் செய்கின்றான்.

செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக்
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே

என்பதனால் அவனுடைய திருமுகங்களில் ஒன்று களவேள்வி நடைபெறும்படி செய்கிறது என்பதை முன்பு பார்த்தோம். அந்தத் திருமுகத்துக்கு ஏற்ற இரண்டு கைகளின் செயல்களை இப்போது சொல்ல வருகிறார் நக்கீரர். அவற்றில் ஒரு கையை முருகன் மேலே தூக்கிச் சுழற்றுகின்றான். அந்தக் கையில் உள்ள வளையும் சுழல்கிறது. அவ்வாறு கையைச் சுழற்றுவது களவேள்வியை நன்கு நடத்துவதற்கு உத்தரவு கொடுக்கும் அடையாளம். வேலை வாங்குகிறவர்கள் கையை மேலே தூக்கி விரலை அசைத்து, வேலை நடக்கட்டும் என்று குறிப்பிப்பது போன்றது இது. முருகன் கையை உயர்த்தும் போது அதில் அணிந்த வளை கீழே நழுவி முழங்கைக்கு முன் வந்து நிற்கின்றது. இந்தக் காட்சியைச் சொல்லுகிறார் நக்கீரர்.

ஒருகை, கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப.

ஒரு கையானது கீழே நழுவி விழும் வளையோடு மேலே சுழன்று

களவேள்வி செய்க என்று உத்தரவிட, தொடி - வளை, கொட்ப - சுழல, களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுப்ப என்று உரை எழுதுவார் நச்சினார்க்கினியர்.

இவ்வாறு மேலே உயர்த்திக் களவேள்வி நடக்க ஏவும் கைக்கு இணையான கை மணியை அடிக்கிறது. முருகன் திருக்கையில் இருக்கும் பொருள்களில் மணியும் ஒன்று. கொற்றவைக்குப் பூசை செய்வதே களவேள்வி. அந்தப் பூசைக்கு மணியடிக்க வேண்டும் அல்லவா? முருகனுடைய மற்றொரு கை அதைச் செய்கின்றதாம்.

ஒருகை
பாடுஇன் படுமணி இரட்ட

மற்றொரு கை ஓசை கேட்பதற்கு இனிதாக இருக்கிறது. மேலே உள்ள கையை அசைக்கிறான். உடனே கீழே உள்ள கையினால் மணியை அடிக்கிறான். இப்படி மாறி மாறிச் செய்வதனால் படுமணி இரட்ட என்றார். களவேள்வியாகிய கொற்றவையின் பூசையை நடத்துகின்ற தலைமைப் பூசாரியாகவே முருகன் விளங்குகிறான். தன் அன்னையின் பூசையை அவன் அன்புடன் செய்ய முந்துவது பொருத்தந்தானே?

இந்தக் கைகளின் வருணனையை அருணகிரியாரின் திருவாக்கில் இனிப் பார்க்கலாம்.

போர்க்களத்தில் நிசாசரர்களாகிய அசுரர்கள். மேலும் மேலும் கறுவிக் கொண்டு முந்துகிறார்கள். வெளிமுகடளவும் அவர்களுடைய சேனைகள் பரந்து நிற்கின்றன. அவர்கள் இப்போது போரில் தொலைந்து போயினர். இன்னும் யார் இருக்கிறார்கள் என்று போயினர். இன்னும் யார் இருக்கிறார்கள் என்று தேடிச் சாடினர் வீரர். போர்க்களம் இப்போது பிணம் பரந்த காடாகி விட்டது. பேய்கள் அவர்களின் உடலங்களைக் கொண்டு வந்து அடுக்குகின்றன. போர்க்களம் எங்கும் பரந்து மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் தேடிச் சென்று எங்கும் நிற்கின்றன. களவேள்வி செய்யும்பொருட்டே இவ்வாறு அந்தப் பேய்கள் ஆயத்தம் செய்கின்றன. அவர்களுக்கு ஊக்கமூட்டும் கை, தான் அணிந்த வளைகள் சுழல மேலே நின்று சுழல்கிறதாம்.

மிசைமிசை கறுவி வெளிமுக டளவு
நிசாசர சேனை தேடி
விததி பெறச்சில கங்கணங் கறங்க
மீதிற் சுழன்றன

கறுவிபகைத்து, சேனையைத் தேடி, விததி பெற - பரவலைப்பெற, கங்கணம் - வளை தொடி, கறங்க - சுழல.

மற்றொரு கையோ, மக்களும் விலங்குகளும் அஞ்சும்படி. நெருப்பைக் கக்குகின்ற விழிகளைப் பெற்ற பூதபிசாசங்கள் போர்க்களத்திலே புகுந்து களவேள்வியில் கலந்து கொள்ளும்படி மணியை அடிக்கிறதாம். அவை வேறு எங்கோ இருந்தாலும் அவற்றின் காதில் விழும்படி உரத்த ஒலியோடு முழங்குகிறது அந்த மணி.

வெருவுவ வெருவ எரிசொரி
விழியுள பூத பிசாசு போத
மிகுதொனிபற்றி முழங்கு விஞ்சு கண்டை
வாசிக்கை கொண்டன

(வெருவுவ - கண்டு அஞ்சுகின்ற உயிர்கள். வெருவும்படியாக எரியைச் சொரிகின்ற. முழங்கு கண்டை - விஞ்சுகண்டை; கண்டை - மணி. வாசிக்கை கொண்டன - அடித்து ஒலிக்கும் செயலை மேற் கொண்டன).

களவேள்வி நடப்பதற்காக அங்கே உள்ள பேய்களை அவை நன்கு காணும்படி ஒரு கையை உயர்த்தி ஏவுகிறான் முருகன், அங்கே வராமல் இருக்கும் பூத பிசாசங்களும் களவேள்வியில் உணவு பெறும்படி அவற்றிற்கு அழைப்பு விடுப்பது போலப் பேரொலியுடன் ஒலிக்கும் மணியை அடிக்கிறானாம்.

இன்பம் வழங்கும் கைகள்

இறைவன் சக்தியோடு ஒன்றி வாழ்வதனால் உலகில் ஆண் பெண்கள் உறவு கொண்டு இல்லறம் நடத்துகிறார்கள். நல்ல வண்ணம் யாவரும் வாழப் பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்தது போல, முருகனும் மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்த முகத்தோடு விளங்குகிறான் என்பதைப் பார்த்தோம். அந்த ஆறாவது முகத்துக்கு இணைந்த கைகள் இரண்டையும் இப்போது நக்கீரர் சொல்ல வருகிறார்.

யாவரும் குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ வேண்டுமானால் பூமி செழிக்க வேண்டும். நாடு செழித்தால் ஊர் செழிக்கும். ஊர் செழித்தால் வீடு செழிக்கும். வீடு செழித்தால் இல்வாழ்வு நன்றாக நடைபெறும். உடம்பும் உயிரும் ஒன்றி வாழ்வதற்கு மழை இன்றியமையாதது. தன் பிள்ளைக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து அவனைத் தனியே வாழும்படி வைக்க வேண்டுமென்று தந்தை விரும்பினால் ஓர் அழகிய வீட்டைக் கட்டிக் கொடுத்து அதில் நன்கு வாழ்வதற்கு உரிய பண்டங்களை நிரப்பி வைப்பான். அப்படியே இறைவனும் உயிர்கள் நன்கு வாழ வேண்டுமென்று இந்த பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்கித் தந்தருக்கின்றான். இந்த உலகத்தில் யாவரும் இல்லற வாழ்வில் இன்புற்று வாழவேண்டுமென்று மழையைப் பெய்விக்கிறான்.

இறைவன் அருளால் மழை பொழிகிறது. முருகனுடைய திருக்கரங்களில் ஒன்று இதைச் செய்கின்றதாம்.

ஒருகை நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய.

(ஒரு கையானது நீலநிறம் பெற்ற வானத்திலிருந்து மிக்க துளிகளாக மழையைப் பொழிய)

மழை பெய்தால் அது இறைவனுடைய கருணையைக் காட்டுவதென்று அன்பர்கள் உவகை கொள்வார்கள்.

அடுத்த கை தேவலோக மகளிருக்கு மணமாலையைச் சூட்டுகிறதாம். தேவலோக மகளிர் மங்கல வாழ்வு பெற்றதற்கு முருகனே காரணம். சூரபன்மனால் அலைப்புண்டு வாழ்விழந்த தேவர்கள் அவனால் அழிந்துபடாமல் அவர்களைக் காப்பாற்றினான். முருகன், தேவ மகளிர் தாலிக்கு வேலியாக விளங்குபவன் அவன்.

"சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்
பயோதரம் சேரஎண்ணி
மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல்
வெள்ளி மலைஎனவே
கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றான்
கிழத்தி கழுத்திற்கட்டும்
நூல்வாங்கி டாதன்று வேல்வாங்கி
பூங்கழல் நோக்குநெஞ்சே!"

என்ற கந்தரலங்காரத்தில், இந்திராணியின் மங்கலத்தைக் காத்தவன் முருகன் என்ற கருத்து வருகிறது. ஆகவே, அமர மகளிர் மஞ்சளும் குங்குமமுமாக, பூவும் மங்கலமுமாக வாழும்படி செய்தவன் முருகன்.

இந்தக் கருத்தையே வேறு வகையில் சொல்கிறார் நக்கீரர் :

ஒருகை, வான்அர மகளிர்க்கு வதுகை சூட்ட

(ஒரு கையானது தேவலோகத்து மடந்தையருக்கு மணமாலை சூட்ட)

மழை பெய்து நிலத்தைக் குளிரச் செய்து, மணமாலை சூட்டி உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்தருளுகிறான் முருகன்.

புயவகுப்பில் இந்த இரண்டு கைகளின் செயல்களையும் சற்றே மாற்றிச் சொல்கிறார் அருணகிரியார்.

முருகனுடைய கை ஒன்று வானில் உள்ள மேகத்தைத் திறந்து கொண்டு அந்தப் புனித நீரை விளையாட்டாக ஆடல் பயிலும் தேவலோக மகளிர்மேல் வீசுகின்றதாம்.

"விதமிகு பரத சுரவனி தையர்கணம் மேல்தொறும்
லீலையாக விமல சலத்தினை
விண்திறந்து மொண்டு வீசிப் பொலிந்தன".

'பல வகையாகப் பரத நாட்டியம் ஆடும் தேவ மகளிர் கூட்டத்தின் மேனிதோறும் விளையாட்டாக, வானிலுள்ள மேகத்தைத் திறந்து புனிதமான நீரை மொண்டு வீசி விளங்கின' என்பது இதன் பொருள்.

வான்அர மகளிருக்கு வதுவைமாலை சூட்டுவதாக நக்கீரர் சொன்னதை மாற்றி, தேவயானையின் திருக்கரத்தைப் பற்றியிருப்பதாகப் பாடுகிறார் அருணகிரியார்,

"விதரண தருவின் மலரிடை செருகிய
கூதள நீப மாலை
விபுதர் குலக்குலி சன்பயந்த செங்கை
யானைக் கிசைந்தன"

'கொடைத் தன்மையையுடைய கற்பக மரத்தின் மலரினிடையே செருகிய கூதள மாலையையும் கடம்ப மாலையையும் உடைய, தேவர் இனத்தின் தலைவனாகிய வச்சிரபாணியாம் இந்திரன் தந்த சிவந்த கையையுடைய தேவ யானைக்குப் பொருந்தி இருந்தன' என்பது இதன் பொருள்.

இவ்வாறு முருகன் தன் பன்னிரு கைகளாலே ஆறுமுகங்கள் செய்யும் செயல்களுக்கு ஏற்ற வகையில் நலம் செய்கிறான்.

ஆங்குஅப்
பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி

(அவ்வாறு அந்தப் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் திருமுகங்களுக்கேற்ற பகுதியிலே அமையும்படி செயல்களைச் செய்தருளி).

திருச்சீரலைவாய்க்கு முருகன் எழுந்தருளுகிறான். அப்போது ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு கைகளும் உடைய திருக்கோலத்தில் அவன் காட்சி தருவதை இதுகாறும் நக்கீரர் சொன்னார்.

முருகன் அலைவாய்க்கு எழுந்தருளுதல்

முருகன் ஆறுமுகங்களோடும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களோடும் தன்னுடைய பிணிமுகம் என்னும் யானையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு வருகிறான்; திருச்சீரலைவாய் என்னும் பெயரையுடைய திருச்செந்தூருக்கு வருகிறான்.

அவன் வான் வழியே எழுந்தருளுகிறான். சூரபன்மனோடு போர் செய்யும்

பொருட்டுக் கந்தகிரியினின்றும் புறப்பட்டுப் பல தலங்களின் வழியே வந்து திருச்செந்தூரை அடைந்து அங்கே தங்கினான் என்று கந்தபுராணம் கூறுகிறது. முருகன் விசும்பின் வழியே எழுந்தருளும்போது அந்தர துந்துபிகள் முழங்குகின்றன. வேறு இசைக்கருவிகளும் ஒலிக்கின்றன.

வயிரமேறிய ஊதுகொம்புகளின் பேரொலி கேட்கிறது. தூய வெண்மை நிறமுற்ற சங்குகள் முழங்குகின்றன. இடி இடித்தாற்போல வலிமையுடன் அதிரும் முரசுகள் ஒலி எழுப்புகின்றன.

அந்தரப் பல்லியம் கறங்கத் திண்காழ்
வயிர்எழுந்து இசைப்ப வால்வளை ஞரல
உரந்தலைக் கொண்ட உரும்இடி முரசமொடு

(வானுலகத்திலுள்ள இசைக் கருவிகள் முழங்க, திண்ணிய வயிரத்தையுடைய கொம்புகள் ஓங்கி ஒலிக்க, வெண்மையான சங்குகள் ஒலியை எழுப்ப, வலிமையையுடைய இடியைப் போன்ற முரசங்களோடு - மயில் முழங்க என்று சொல்ல வருகிறார்.

பல் இயம் - பல வாத்தியங்கள். கறங்க - ஒலிக்க. காழ் - வயிரம். வயிர் - ஊதுகொம்பு. வால்வளை - வெள்ளிய சங்கு, ஞரல - ஊத. உரம் - வலிமை. உரும்இடி - பெரிய இடி)

முருகனுக்கு மயிலும் ஒரு கொடி. பல பீலிகளையுடைய மயிலை அவன் வெற்றிக்கொடியாக ஏந்தியிருக்கிறான். சுற்றிச் சூழப் பல வகை வாத்தியங்கள் ஒலிப்பதைக் கண்டு முருகன் ஆணையினால் அந்த மயிலும் தன் குரலை எழுப்பி ஒலிக்கிறது.

பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ.

(பல பீலிகளையுடைய மயிலாகிய வெற்றிக்கொடி குரல்காட்ட, பொறி - பீலி. அகவ - குரல் முழக்க).

மன்னர்கள் வரும்போது அவர்களுடைய வரவை யாவரும் அறிந்து கொள்ளும்படி இசைக்கருவிகளை முழக்குவார்கள். அவர்களைக் கண்டு இன்புற்றுத் தம் குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளவும் வேண்டிய உபகாரங்களைப் பெறவும் மக்கள் அவர்களை அணுகுவார்கள். அப்படி அவர்களால் நலம் பெறுவோர்களுக்கு அவர்களின் வரவை அறிவிக்கவே இந்த இசைக்கருவிகளை முழக்குவார்கள்.

வருவோர்களின் தகுதிக்கு ஏற்றபடி இந்த வாத்தியங்கள் இருக்கும். இறைவன் திருவீதியில் உலாவரும்போது பல வாத்தியங்களை வாசிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம் அல்லவா?

முருகன் எல்லோரிலும் வல்லவன். பெரிய உபகாரி. ஆதலின் தேவர்கள் அவன் வரவை அறிவிக்கும் இசைக் கருவிகளை முழக்குகிறார்கள்.

இந்தப் பேராரவாரத்தோடு முருகன் வானத்தின் வழியே வருகிறான். உலகிலுள்ள அன்பர்கள் தன்னை வந்து வழிபட்டு உய்தி பெறும்பொருட்டு அவன் சில இடங்களில் திருக்கோயில் கொண்டு காட்சி தருகிறான். திருச்செந்தூரில் தங்கி மக்களுக்குக் கருணை பாலிக்கும்பொருட்டு இப்போது எழுந்தருளி வருகிறான். மக்களுக்கு அவனுடைய திருவருளைப் பெற வேண்டும் என்று உள்ள விருப்பத்தைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு அருள் செய்ய வேண்டும் என்று அவன் கொண்டுள்ள விருப்பம் அதிகமானது. குழந்தை உணவு உண்ண வேண்டும் என்று கொள்ளும் விருப்பத்தைவிட அதற்கு ஊட்ட வேண்டும் என்ற வேகம் தாயினிடம் மிகுதியாக இருக்கிறது. அவ்வாறே முருகனுக்கும் கருணை வேகம் இருக்கிறது.

'மக்கள் இறைவனை வழிபட எண்ணாவிட்டாலும் அவன் அவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மாற்றுவதில்லை. பிள்ளை தன் தாயைப் புறக்கணித்து விட்டாலும் தாய் தன் பிள்ளையை மறப்பதில்லை. பிள்ளைப் பாசம் அவளை விட்டுப்போவதில்லை. அதை எண்ணியே, "பெற்ற மனம் பித்து; பிள்ளை மனம் கல்லு" என்ற பழமொழி எழுந்தது. இறைவனைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், ''பித்தா'' என்று பாடினார். எல்லோரையும் பெற்றவனாகிய அவன், அவர்கள் தன்னை மறந்தாலும் அவர்களை ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று பித்துப்பிடித்திருக்கிறானாம். அவனுடைய கருணை அவ்வளவு வேகமானது.

நோயாளிகள் வந்து காத்திருப்பார்களே என்று கடமையுணர்ச்சியுடைய மருத்துவர் ஒருவர் தம் மருத்துவசாலைக்குக் காரில் விரைவது போல முருகன் திருச்செந்தூரை நோக்கி யானையின்மேல் விரைந்து வருகிறான்.

விசும்புஆ றாக விரைசெலல் முன்னி.

(ஆகாயமே வழியாக விரைந்து செல்வதைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு)

இவ்வாறு சென்று திருச்சீரலைவாயை அடைந்து அங்கே தங்கியிருக்கிறான். அன்பர்களுக்கு அருள் சுரக்கும் பொருட்டு இவ்வாறு தங்குதல் அவனிடத்தில் நிலைபெற்ற குணம் ஆகும். உலகம் புகழ்கின்ற தலம் திருச்செந்தூர். நாளுக்கு நாள் அதன் மேன்மையும் சிறப்பும் ஓங்கி வருகின்றன. அந்த அலைவாயில் அவன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுச்சீர்
அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே.

(உலகத்தார் புகழ்ந்த, நாளுக்கு நாள் ஓங்கி வருகின்ற உயர்ந்த மேலான சிறப்பையுடைய அலைவாய்க்குச் சென்று தங்குவதும் அவனுடைய நிலைத்த பண்பாகும்).

சேறல் - செல்லுதல்; இங்கே சென்று தங்குதல். திருப்பரங்குன்றத்தில் இருப்பதோடு திருச்சீரலைவாயிலும் இருப்பான் என்பதை உம்மை காட்டுகிறது).

மனிதன் ஒரு காலத்தில் ஓரிடத்தில்தான் இருப்பான். முருகன் எங்கும் எப்பொழுதும் இருப்பான். ஒரே காலத்தில் பல இடங்களில் பலருக்குக் காட்சி தந்தருளுவான். திருப்பரங்குன்றத்தில் சில காலம், அலை வாயில் சில காலம், இருப்பான் என்று கொள்ளக்கூடாது. திருப்பரங்குன்றத்தில் உரிமையோடு தங்கி யிருப்பதைப் போலவே திருச்செந்தூரிலும் தங்கியிருப்பான். இப்படி ஒரே சமயத்தில் பல இடங்களில் இருத்தல் அவனுடைய நிலையான பண்பு. சர்வ வியாபியாதலால் இப்படி இருப்பது அவனுக்குச் சாத்தியமாகிறது.

பூமிக்கு அடியில் தண்ணீர் இருக்கிறது. அதனால் நீரோட்டம் உள்ள இடத்தில் கிணறு வெட்டினால் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. ஒரே சமயத்தில் பல இடங்களில் பல கிணறுகள் வெட்டினாலும் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. அவ்வாறே எங்கும் நிறைந்திருக்கும் முருகன் பல இடங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் வெளிப்படுகிறான்.

திருச்செந்தூருக்கு அலைவாய் என்பது ஒரு பெயர். அதையே சீரலைவாய் என்றும், திருச்சீரலைவாயென்றும் அடைகளோடு சேர்த்து வழங்குவார்கள். அலைமோதும் கடற்கரையில் அலையின் வாயிலே திருக்கோயில் அமைந்திருப்பதால் இந்தப் பெயர் உண்டாயிற்று.

'அலைவாயில் முருகன் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அது மட்டுமா? இன்னும் கேள்' என்கிறார் நக்கீரர்.

அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே; அதாஅன்று.

மேலே மூன்றாவது படை வீடாகிய திருவாவினன் குடியைச் சொல்ல வருகிறார்.

பெருமழைப்புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார்

திருச்சீரலைவாய்

முருகக் கடவுள் ஊர்ந்தருளும் யானை மாண்பு

(77-82) : அதாஅன்று .... வேழமேற்கொண்டு

பொருளுரை : *அதாஅன்று - அத் திருப்பருங்குன்றத்தேயல்லாமலும், வைந்நுதி பொருத வடு ஆழ் வரிநுதல் - கூரிய தோட்டி வெட்டின வடுவழுந்தின*

புகரையுடைய நெற்றியின்கண், வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வர - பொன்னரிமாலை பட்டத்தோடே கிடந்து அசைய, படுமணி இரட்டும் மருங்கின் - தாழ்கின்ற மணி மாறியொலிக்கின்ற பக்கத்தினையும், கடுநடைக் கூற்றத்து அன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின் - கடிய நடையினையும் கூற்றுவனை ஒத்த பிறரால் தடுத்தற்கரிய வலியினையும் உடைய, கால் கிளர்ந்தன்ன வேழம் மேல் கொண்டு - ஓடுங்காற் காற்றெழுந்தாலொத்த களிற்றை ஏறி;

கருத்துரை : *கூரிய தோட்டிவெட்டின வடுவழுந்தின நெற்றியின் கண் பொன்னரிமாலை பட்டத்தோடே கிடந்து அசையாநிற்ப, தாழ்கின்ற மணி மாறிமாறி ஒலிக்கின்ற பக்கங்களையும், விரைந்த நடையினையும் கூற்றுவனை ஒத்த வலியினையும் உடையதாய், ஓடுங்கால் காற்றெழுந்தாற் போன்று விரையும் களிற்றியானையை ஏறி என்பதாம்.*

அகலவுரை : *வை - கூர்மை; "வையே கூர்மை" என்பது தொல்காப்பியம். நுதி - நுனி. வைந்நுதி - ஈண்டுத் தோட்டிக்குப் பெயராய் நின்ற அன்மொழித்தொகை. ஆகுபெயர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். பொருத - வெட்டின. வடு - தழும்பு. வரி - புகர். வாடாமாலை - பொன்னரிமாலை. ஓடை - நெற்றிப்பட்டம். துயல் வருதல் - அசைதல். நடக்கும்போது விரைந்த நடையுடையதும் ஓடுங்காற் காற்றுப்போல் விரைந்தோடுவதும் ஆகிய களிறு என்க. மாறிமாறி அடியிடுந்தோறும் மணியும் மாறி மாறி ஒலிக்குமாகலான், படுமணியிரட்ட என்றார். படுமணி - ஓசை தோன்றும் மணி எனினுமாம். கூற்றம், தறுகண்மைக்கும் உருவிற்கும் வலிமைக்கும் களிற்றிற்குவமை என்க. மொய்ம்பு வலிமை. பகைவரைத் தப்பாமற் கொல்லும் வலியுடைமையாற் கூற்றத்தை உவமை எடுத்தோதினர். கால் - காற்று.*

மருங்கினையும் நடையினையும் மொய்ம்பினையும் உடைய யானையை ஏறி என்க. அப் பெருமானுடைய முகம் முதலியவற்றை இனிக் கூறுகின்றார்.

அன்பர் நெஞ்சத்தே அம் முருகன் திருமுகந் தோன்றும் மாண்பு

(83-90) : ஐவேறுருவின் .... முகனே

பொருளுரை : *ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி - ஐந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவினையுடைய முடிக்குச் செய்யும் தொழிலெல்லாம் முற்றுப்பெற்ற முடியோடே கூடி விளங்கிய ஒன்றற் கொன்று மாறுபாடு மிகும் அழகினையுடைய மணிகள், மின் உறழ் இமைப்பின் சென்னி பொற்ப - மின்னலோடே மாறுபடுகின்ற விளக்கத்தோடே தலையின் கண் பொலிவு பெறவும், நகை தாழ்பு துயல் வரூஉம் வகையமை பொலங்குழை - ஒளிதங்கி அசையும் தொழிற் கூறமைந்த பொன்னாற்செய்த மகரக்குழை, சேண் விளங்கு*

இயற்கை வாள்மதி கவைஇ - சேய்நிலத்தே சென்று விளங்கும் இயல்பினையுடைய ஒளியை உடைய திங்களைச் சூழ்ந்து, அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்ப - நீங்காத மீன்கள் போல விளங்குவனவாய் ஒளியைக் கால, தா இல் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார் - குற்றம் இல்லாத நோன்புகளை யுடைய தமது தவத் தொழிலை முடிப்பாருடைய, மனன் நேர்பு எழுதரு வாள் நிறம் முகன் - நெஞ்சிலே பொருந்தித் தோன்றுகின்ற ஒளிமிக்க நிறத்தையுடைய திருமுகங்களிலே;

கருத்துரை : *ஐவகை வடிவினையுடைய தொழில் முற்றுப்பெற்ற முடியோடே ஒன்றற் கொன்று மாறுபட்டு விளங்கும் அழகிய மணிகள் மின்னல் போன்று விளங்கித் தலையின்கண் பொலிவு பெறவும், ஒளி தங்கி அசையும் தொழில் நுட்பமமைந்த பொன்னாற் செய்த மகரக் குழை தொலைவினும் சென்று ஒளிரும் திங்களைச் சூழ்ந்த விண்மீன் போன்று விளங்கி ஒளிரவும், குற்றமற்ற தவத்தொழில் முடித்தோருடைய தூய உள்ளத்தே பொருந்தித் தோன்றாநின்ற ஒளியும் நிறமுமுடைய திருமுகங்களிலே வைத்து என்பதாம்.*

அகலவுரை : *ஐவேறுருவிற் செய்வினை முற்றியமுடி என்றது, தாமம் முகுடம் பதுமம் கிம்புரி கோடகம் என்னும் ஐந்துவகையாகச் செய்யப்படும் தொழிற்றிறம் முற்றிய தலையணிகலன் என்றவாறு.*

"தாம முகுடம் பதுமங் கோடகங்
கிம்புரி முடியுறுப் பைந்தெனக் கிளப்பர்"

என்பது திவாகரம்.

"கோடகங் கிம்புரி முகுடந் தாமம்
பதும முடியுறுப் பிவையைந் தாகும்"

என்பது பிங்கலந்தை

மணிகள் ஒன்றனோடொன்று நிறத்தானே மாறுபட்டிருத்தலால் முரண்மிகு திருமணி என்றார். திரு - அழகு. உறழ்; உவமவுருபு. சென்னி - தலை. பொற்ப - பொலிவுபெற என்க. முடியோடே மணி சென்னியின்கண் பொலிவுபெற என்க. நகை - ஒளி. தாழ்பு - தங்கி. துயல் வரூஉம் - அசைகின்ற. தொழிற் கூறுகள் எல்லாம் நன்கமைந்த மகரக்குழை என்பார், வகையமை பொலங்குழை என்றார். பொலங் குழை - பொன்னாற் செய்த மகரக்குழை. திங்கள் முகத்திற்கும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள விண்மீன், அணிகலனுக்கும் உவமை என்க. மிகச் சேய்மையினும் சென்று ஒளிர்தல் மதிக்கு இயல்பாகலின், சேண் விளங்கு இயற்கை வாண்மதி என்றார். வாள் - ஒளி. கவைஇ - சூழ்ந்து. மீன் - உரோகிணி முதலிய விண்மீன்; வியாழம் வெள்ளி முதலியனவுமாம். தா - வருத்தம்.

"தவம்செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்மற் றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு" (குறள்)

என்றோதுபவாகலான், தவத்தொழிலைத் தந்தொழில் என்றார். முடிமார் என்பது, எச்சப்பொருள் தாராமல் முடிப்பவர் என ஈண்டு முற்றுப்பொருள்தந்து நிற்றலறிக. தந்தொழில் முடிமார் என்றது, தவத்தொழிலிற் றலைநின்று முற்றுப்பெற்ற பெரியோரை என்க. அத்தகைய சான்றோரின் திருவுள்ளத்திலேதான் இறைப்பொருள் உருக்கொண்டு காட்சி தருதல் இயல்பு என்க. ''மலர்மிசை ஏகினான்'' என்னும் திருக்குறட்குப் பரிமேலழகர், "அன்பானினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேறலின்" என விளக்குதலும் ஈண்டு நினைவு கூர்க. அன்பருடைய உள்ளத்தே இறைப்பொருள் ஒளியாகவே தோன்றுமென்பவாகலான், மனன் நேர்பு எழுதரு வாணிறமுகன் என்றார். இதனை,

"இறைஞானந் தந்து தாளீதல் சுடரிழந்த
துங்கவிழிச் சோதியும் உட்சோதியும் பெற்றாற்போல்
சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் காணே" **(சித்தியார்)**

என்றும்,

"சிந்தையினிற் பூசித்துச் சிவனைஞா னத்தால்
சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க
வந்திடும்அவ் வொளிபோல மருவிஅரன் உளத்தே
வரவரவந் திடுவன்பின் மலமான தறுமே" **(சித்தியார்)**

என்றும் சான்றோர் கூறுமாற்றானும் உணர்க.

இனி, (91) மாயிருள் என்பது தொடங்கி (102) நகையமர்ந்தன்றே என்னுந்துணையும் முருகக்கடவுளினுடைய ஆறு திருமுகங்களின் செயலையும் தனித்தனி விதந்தெடுத்து விளம்புகின்றார்.

திருமுகங்களின் செயல்

முதல் திருமுகம்

(91-92) : மாயிருள் .... ஒருமுகம்

பொருளுரை : *ஒருமுகம் மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்க பல்கதிர் விரிந்தன்று - ஒருமுகம் பெருமையுடைத்தாகிய இருளாலே மறைக்கப்பட்ட உலகம் குற்றமின்றாய் விளங்கும் பொருட்டுப் பலவாகிய சுடர்களையும் தோற்றுவியா நின்றது;*

கருத்துரை : *பேரிருளாலே மறைக்கப்பட்ட உலகம் அவ்விருட் குற்றமகன்று விளங்கும் பொருட்டுப் பலவாகிய சுடர்களையும் தோன்றச் செய்தது ஒருமுகம் என்பதாம்.*

அகலவுரை : *மாயிருள் என்றது, ஆணவமலத்தை என்க. ஞாலம் - ஈண்டு உயிர். மறு - மயக்கம்.*

ஆணவமலம் உயிரின் அறிவு விழைவு செயல்களை மறைத்தலான் இருள் என்றார். புறவிருள், பொருள்களை மறைத்துத் தன்னைக் காட்டி நிற்பதாக, இம் மலவிருள், பொருளை மறைத்துத் தன்னையும் காட்டாது நிற்றலின், அவ்விருளினும் கொடிய இருள் என்பார், மாயிருள் என்றார். என்னை?

"ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டும்
இருபொருளும் காட்டா தீது"

(திருவருட்பயன் – 23)

என்றோதுபவாகலான், மறுவின்றி விளங்கலாவது, ஆணவமல மறைப்பாலே தன்னையும் உணராதபடி மயங்கிக்கிடந்த உயிர், அம் மல மறைப்பொழிந்து தூயநிலையினை எய்துதல். இதனைச் சுத்தாவத்தை என்ப. உயிர் ஆணவமல மறைப்பாலே தன்னையும் மறந்து கிடத்தலை,

"அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்க ளோடும்
செறிவிலன் கலாதி யோடும் சேர்விலன் செயல்கள் இல்லான்
குறியிலன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
பிறிவிலன் மலத்தி னோடும் வியாபிகே வலத்தில் ஆன்மா"

(சித்தியார் சுபக். 228)

என்னும் மெய்ம்மொழியான் உணர்க. பல்கதிர் விரிந்தென்றது, மாயையினின்றும் நாதமுதல் மண்ணிறுதியாய பல்வேறு தத்துவங்களையும் விரித்துப் படைத்தென்றவாறு.

இனி, மாயையும் ஒரு மலமேயாக அதனைக் கதிர் என்றதென்னையெனின்,

"போதகா ரியம்ம றைத்து நின்றது புகல்ம லங்காண்
ஓதலாம் குணமு மாக உயிரினுள் விரவ லாலே
காதலால் அவித்தை சிந்தத் தரும்கலை யாதி மாயை
ஆதலால் இரண்டும் சோதி இருளென வேறா மன்றே"

(சித்தியார் சுபக். – 174)

என ஆணவத்தை இருளும் மாயையை ஒளியுமாக ஓதியிருத்தல் அறிக.

இறைப்பொருள் மாயையைக் கொண்டே உயிரின் ஆணவ மலத்தை ஒழித்தலானே அதனைக் கதிர் என்றும், அம் மாயை தானும் நாதமுதல் மண்ணிறுதி பலவாதலின் பல்கதிர் என்றும் கூறினார்.

இதனால் இறைவன் உயிர்களின் மலமறுத்து இன்பவீடளித்தற் பொருட்டு மாயையைக் கொண்டு உலகினைப் படைத்தருளும் செயலைத் தன்னொரு கூற்றிலே உடையன் என்றவாறறிக.

இச் செயல் முருகப்பெருமானின் ஒரு முகத்தின் செயலாக வைத்துக் கூறப்பட்டது.

இனி, அறிவில்பொருளாகிய இவ்வுலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள புறவிருளை ஞாயிறு முதலியவற்றின் வாயிலாலே அகற்றி உலகம் நன்கு விளங்குமாறு செய்யும் ஒருமுகம் என்பதும் கொள்க.

இரண்டாவது திருமுகம்

(92-94) : ஒருமுகம் .... வரங்கொடுத்தன்றே

பொருளுரை : *ஒருமுகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்து இனிது ஒழுகி - ஒரு முகம் தன்பால் அன்பு செய்தவர்கள் வாழ்த்த அதற்குப் பொருந்தி, காதலின் உவந்து வரங்கொடுத்தன்றே - அவர்க்கு இனிதாக நடந்து அவர்மேற் சென்ற காதலாலே மகிழ்ந்து வேண்டும் பொருள்களை முடித்துக் கொடுத்தது;*

கருத்துரை : *ஒருமுகம் தன் அன்பர்கள் தன்னை வாழ்த்துங்கால் அதற்குப் பொருந்தி, அவர்க்கு இனிமையாக ஒழுகி அவர்பால் வைத்த காதலாலே மகிழ்ந்து அவர் வேண்டும் பொருள்களை முடித்துக் கொடாநிற்கும் என்பதாம்.*

அகலவுரை : *ஒரு முகம் - மற்றொரு முகம் என்க. ஈண்டு ஆர்வலர் என்றது அடிமை நெறி (தாச மார்க்கம்) மகனெறி (சற்புத்திர மார்க்கம்) தோழமை நெறி (சக மார்க்கம்) அறிவுநெறி (சன்மார்க்கம்) என்னும் நான்கு நெறியினும் நின்று தன்னை அன்பாலே வழிபடும் அடியவர்களை என்க. இவற்றைச் "சரியை கிரியை யோகம் ஞானம்" என்ப. அதற்குப் பொருந்தி என்றது, அவரவர் நிலைக்குத் தகத் தானும் நின்று என்றவாறு. எனவே, புறத்தொழில் மாத்திரையானே வழிபடுவார்க்குப் புறத்தே தோன்றியும், புறத்தும் அகத்தும் வழிபடுவார்க்கு அவ்விரண்டிடத்தும் தோன்றியும், அகத்தே வழிபடுவார்க்கு அகத்தே தோன்றியும், யாண்டும் காணவல்லார்க்கு யாண்டும் தோன்றியும் அருள் செய்தல் என்க.*

இனி, துனியில் காட்சி முனிவர்க்கும், திருமால் முதலிய தேவர்கட்கும், புலராக் காழகம் புலர உடீஇ உச்சிக்கூப்பிய கையினராய்த் தற்புகழ்ந்து

ஆறெழுத்தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி நாவியன் மருங்கினவிலப் பாடுவார்க்கும், வேலன் வெறியாடற் களத்தும், அவ்வவர் நிலைக்குத் தக வெளிப்பட்டு அவ்வவர்க்கும் இனிமையாக ஒழுகி அவ்வவர் வேண்டும் வரங்களை அருளும் ஒருமுகம் என்பதும் கொள்க.

இனி, வெவ்வேறு சமயங்களினும் வெவ்வேறு திருவுருவங்களிலே தன்னை வழிபடுவார்க்கும் அவ்வச் சமயக் கடவுளாய் வெளிப்பட்டு அவர்க்கு அருளும் ஒருமுகம் என்பதும் கொள்க. என்னை? இறைப்பொருள் ஒன்றே சமயங்கடோறும் வேறு வேறாய்த் தோன்றி அருள் செய்தலான் என்க. இதனை,

"யாதொரு தெய்வம் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி ஆங்கே
மாதொரு பாகனார் தாம் வருவர்"

(சித்தியார் சுபக். 115)

எனச் சிவபெருமான்பால் வைத்து ஓதுமாற்றான் அறிக. ஈண்டு மாதொருபாகனார் என்றது, அருளோடு இயைந்த இறைப்பொருள் என்னும் பொருட்டாய் நின்றதறிக.

இறைவன் இங்ஙனம் உலகினைப் படைத்தலும் ஆர்வலர்க்கியைந்தினி தொழுகலும் அவற்கியல்பாயுள்ள அருளே, பிறிதில்லை என்பார், காதலின் உவந்து என்றார். அடியார் தமக்கு வேண்டுவன இவை என அறிந்து கேளாதவிடத்தும் அவர்க்கு வேண்டுவன இவையெனத் தானே அறிந்து ஈந்தருளுவன் என்பார், ஆர்வலர் ஏத்த வரங்கொடுக்கும் என்றார். ஏத்திய வளவானே வேண்டுவன நல்குவன் என்றவாறு. எனவே, முன்னர்ச் சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு செலவு நீ நயந்தனையாயின், இன்னே பெறுதி நீ முன்னிய வினையே என்றதற்கேற்ப அவ்விறைவன் ஏத்தவே வரங்கொடுக்கு மியல்பினன் என ஈண்டறிவுறுத்தவாறறிக.

ஆர்வலர் - அன்புமிக்கோர்.

மூன்றாவது திருமுகம்

(94-96) : ஒருமுகம் .... ஓர்க்குமே

பொருளுரை : *ஒருமுகம் மந்திர விதியின் மரபுளி வழா அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும் - மற்றொரு முகம் மந்திரத்தினாலே மெய்ந்நூலுரைத்த முறைமையிடத்துத் தப்பாத அந்தணருடைய வேள்விகட்கு இடையூறு நேராதபடி நினையா நிற்கும்;*

கருத்துரை : *மற்றொரு முகம் மந்திரத்தை ஓதுதலோடே மெய்ந்நூல் கூறிய முறைமையிற் பிறழாத சான்றோருடைய வேள்விகட்கு இடையூறு நேராதபடி நினையாநிற்கும் என்பதாம்.*

அகலவுரை : *மந்திரம் - ஈண்டு முருகக்கடவுளுக்கு உரிய ஆறெழுத்து மறைமொழி. அவை "சரவண பவ" என்பன, "நமக் குமாராய" எனினுமாம். எனவே, அம்மந்திரத்தை ஓது முறைமையானே ஓதி மெய்ந்நூல்கள் கூறுமுறையானே ஒழுகும் அந்தணர் என்றாராயிற்று.*

உயிரைத் தூய்மை செய்த பெரியோர்க்கும் "வேம்பு தின்ற புழு அதனை ஒருவிக் கரும்பைத் தலைப்பட்டு அதன் சுவை தெரிந்துழியும் பயிற்சிவயத்தான் நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாறு போல, உள்ளம் பண்டைச் சிற்றுணர்வை நோக்கி நிற்குமாகலின், அவ் வாதனை நீக்குதற் பொருட்டு ஈண்டைக்கு வேண்டப்படுதலான் இனி மந்திரத்தை இவ்விதிப்படி ஓதுக" என மெய்ந்நூல் விதித்தலான் மந்திரவிதி என்றார். மரபுளி வழா என்றது, நூல் கூறும் முறையிற் பிறழாது என்றவாறு. அந்தணர் - அருள்நிரம்பிய மேலோர். அவர் செய்யும் வேள்வியாவன, கன்மவேள்வி, தவவேள்வி, செபவேள்வி, தியானவேள்வி, ஞான வேள்வி என ஐவகைப்படும். இவை ஒன்றற்கொன்று முறையே உயர்ந்த வேள்விகளாம். இவ்வைவகை வேள்விகளையும் இயற்றுவோர் இயற்றுங்கால் அவற்றிற்கு இடையூறுண்டாகாதபடி இறைவனே முன்னின்று பாதுகாத்தருளி அவற்றிற்குரிய பயனையும் அளிப்பன் என்பது கருத்து.

இனி, மந்திரவிதியின் என்பதற்கு, "மந்திரத்தையுடைய வேதம் என்றும், அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர் என்றது வேதாந்தத்தையே நோக்குவார் என்றவாறு" என்றும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியதும் உணர்க.

நான்காவது திருமுகம்

(96-98) : **ஒருமுகம் .... திசைவிளக்குமே**

பொருளுரை : *ஒருமுகம் எஞ்சிய பொருள்களை ஏமுற நாடி - மற்றொரு முகம் மெய்ந்நூல்களானும் கண்டுணர்த்த மாட்டாத பொருள்களைச் சான்றோர் காவலுறும்படி ஆராய்ந்துணர்த்தி, திங்கள்போல திசைவிளக்கும் - திங்கள் போலத் திசைகளெல்லாவற்றையும் விளக்கா நிற்கும்;*

கருத்துரை : *ஒரு முகம் நூல்களாற் காட்டமுடியாத எஞ்சிய பொருள்களைத் தன் அன்பர்கள் காவலுறும்படி ஆராய்ந்துணர்த்தித் திங்கள் போலத் திசைவிளக்கும் என்பதாம்.*

அகலவுரை : *எஞ்சிய பொருள் - வீட்டின்பம்; அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருள்களுள் "வீடு சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையால் கூறப்படாமையின்" அதனை எஞ்சிய பொருள் என்றார். ஏம் - காவல்; ஏமம் என்பதன் கடைக்குறை. ஏமம் உற என்றது, தனது*

பாதுகாவலிலே பொருந்தியிருக்கும்படி செய்து என்றவாறு. எனவே, மீண்டும் பிறவியிலழுந்தாவகை காத்தருளி என்றவாறு. நாடுதல் - திருவுளத்தடைத்தல்.

"சலமிலனாய் ஞானத்தாற் றமையடைந்தார் தம்மைத்
தானாக்கித் தலைவன் அவர் தாஞ்செய்வினை தன்னால்
நலமுடனே பிறர்செய்வினை ஊட்டிஒழிப் பானாய்
நணுகாமல் வினையவரை நாடிக் காப்பன்" **(சித்தியார் சுபக். 307)**

என்பர் பிற்றை நாள் மெய்கண்ட வித்தகர்.

உயிரின் ஏகதேச அறிவகற்றித் தனது வியாபகமுழுதும் உணர்ந் தின்புறும்படி அருளும் என்பார், திங்கள்போலத் திசைவிளக்கும்மே என்றார். எனவே, தன் அடியார் தனது திருவடியின்பத்தை நுகரப்பண்ணும் ஒருமுகம் என்பதாயிற்று. கன்மவேள்வி முதலிய வேள்வியும் பலவாதலின், அவர்கள் எய்தும் வீட்டின்பமும் சாலோக முதலாகப் பலவென்பார், எஞ்சிய பொருள்கள் எனப் பன்மையான் ஓதினார். இதனை அனுபூதி என்பர். திசை விளக்குதலாவது, இறைப்பொருள் தனது வியாபகமெல்லாம் உயிருணர்ந்து இன்புறுமாறு உணர்த்துதல் என்க.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், "ஒருமுகம் ஈண்டு வழங்காத வேதங்களிலும் நூல்களிலுமுள்ள பொருள்களை ஆராய்ந்து இருடிகள் ஏமமுறும்படி உணர்த்தித் திங்கள் போலத் திசைகளெல்லாம் விளக்குவிக்கும்" என்று கூறிய உரையும் உணர்க.

"தென்னன் பெருந்துறையான்,
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி" **(திருவம்மானை – 4)**

எனவரும் மணிவாசகத்தால் ஏமுற நாடிக்காட்டும் எஞ்சிய பொருள்களிவை என உணர்க.

"கலை நிறைதலில் திங்கள் உவமை" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

ஐந்தாவது திருமுகம்

(98 - 100) : ஒருமுகம் .... களம்வேட்டன்றே

பொருளுரை : *ஒருமுகம் செல்சமம் முருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு செறுநர்த் தேய்த்து - மற்றொரு முகம் மேற்சென்ற போரிடத்தே நூழிலாட்டி வெகுண்ட நெஞ்சோடே அழித்தற்குரிய அசுரர் முதலியோரை அழித்து, களம்வேட்டன்றே - களவேள்வியை வேட்டது;*

கருத்துரை : *மற்றொரு முகம் மேற்சென்ற போரிடத்தே நூழிலாட்டி வெகுளியோடே அசுரர் முதலியோரை அழித்து மறக்கள வேள்வியை வேட்டது.*

செல்சமம் - மேற் சேறற்குரிய போர். சமம் முருக்கி என்பதற்கு நடுவுநிலைமையைக் கெடுத்து என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இறைவன் போரின்கண் சிலரை அழித்தல் நடுவுநிலை யன்றென்பது அடாது. அவர்செய்த வினைக்குத் தகவே அவரை ஒறுத்தல் இறைவன் செயல் ஆகலின், அச்செயல் நடுவுநிலைமையுடைய செயலே என்க. சமம் - போர். முருக்குதல் - கொன்றழித்தல். கறுவுதல் - வெகுளல். இவ்வெகுளி வேடமாத்திரையே அல்லது மெய்ம்மையன்றென்க. தீவினையே கன்றித் திரிதந்து தமக்கும் பிறர்க்கும் கேடே விளைவித்துக் கொள்ளும் இயல்புடையாரைக் கொன்றே நன்னெறியுய்க்க வேண்டுதலின் இச் செயலும் இறைவனுக்கு இன்றியமையாதாயிற்றென்க. இதனை,

"வேகியா னாற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரார்
ஊகியா மூட ரெல்லாம் உம்பரின் ஒருவன் என்பர்" **(சித்தியார் சுபக். 70)**

எனவரும் சித்தியாரானும் உணர்க.

களம் - ஈண்டு மறக்களம். வேட்டன்று - வேட்டது; வேள்வியைச் செய்தது. அது பகைவர் ஊனைப் பேய்கட்கு விருந்தூட்டல் என்க.

"அடுதிறல் அணங்கார விடுதிறலான் களம் வேட்டன்று"

என்பது, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, "அரசுபட அமருழக்கி..... களம்வேட்ட அடுதிறலுயர் புகழ்வேந்தே" (மதுரைக். 128 - 30) என்றும், "அரைசுபட அமருழக்கி..... அடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய" (புறம் - 24. 4 - 11) என்றும், "புலவுக்களம் பொலிய வேட்டோய்" (புறநா - 372. 12) என்றும், "அறக்கள வேள்வி, செய்யா தியாங்கணும் மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினை" (சிலப் நடுகல் - 131-132) என்றும் பிற சான்றோரும் கூறுதல் காண்க.

ஆறாவது திருமுகம்

(100 - 102) : ஒருமுகம் .... நகையமர்ந்தன்றே

பொருளுரை : *ஒருமுகம் குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின் மடவரல் வள்ளியொடு - மற்றொரு முகம் குறவருடைய இளமகளாகிய பூங்கொடி போன்ற இடையையும் மடப்பத்தையும் உடைய வள்ளியோடே, நகையமர்ந்தன்று - மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று.*

கருத்துரை : *மற்றொரு முகம் குறவருடைய சிறுமியாகிய வள்ளியோடே மகிழ்தலைப் பொருந்திற்று என்பதாம்.*

அகலவுரை : *மடம் - இளமை. மடவரல் - மடப்பம் என்க. மடப்பமாவது; கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை என்னும் ஒரு பெண்மைக் குணம் என்ப. வள்ளி முருகக்கடவுளின் இச்சா சத்தி என்று கூறுப. காம நுகர்ச்சியில்லாத கடவுள் இவ்வாறு நகையமர்தல் உலகில் அன்புகெழீஇய இல்வாழ்க்கையில் உயிர்கள் அமர்ந்து இன்புறற் பொருட்டென்க. இதனை,*

"தென்பா லுகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடி
பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ" **(திருச்சாழல் – 9)**

என்னும் திருவாசகத்தாலும்,

"போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதல் ஓரார்
யோகியா யோகமுத்தி உதவுத லதுவு மோரார்" **(சித்தி – 70)**

என்றும்,

"கண்ணுதல் யோகிருப்பக் காமன்நின் றிடவேட்கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராதி மெலிந்தமை ஓரார் மால்தான்
எண்ணவேள் மதனை ஏவ எரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து யிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த தோரார்"

(சித்தி – 73)

என்றும்,

"இடப்பாக மாதராளோ டியைந்துயிர்க் கின்பமென்றும்
அடைப்பானாம்" **(சித்தி – 74)**

என்றும் வரும் சிவஞான சித்தியாரானும் உணர்க.

இனி, இவ்வாறு முருகப்பெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களின் செயல்களை அழகாக விரித்துக் கூறியவர், மேலே அப் பெருமானுடைய பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் அத் திருமுகங்களின் செயலுக்கேற்பத் தொழில் செய்வனவாதலை 103, 'ஆங்கம் மூவிரு முகனும்' என்பது முதல் 118 - 'பாற்படவியற்றி' என்னுந் துணையும் தெரித்தோதுகின்றார் என்க.

முருகப்பெருமான் திருக்கைகளின் சிறப்பு

(103 - 104) : ஆங்கு .... தோள்

பொருளுரை : *ஆங்கு அம் மூவிரு முகனும் முறை நவின்று ஒழுகலின்*

- அவ்வாறாக அவ்வாறு திருமுகங்களும் அத்தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று நடத்துகையாலே அவையிற்றிற்கேற்ப, ஆரந் தாழ்ந்த அம் பகட்டு மார்பில் பொன்னாற் செய்த ஆரத்தைத் தாங்கிய அழகையுடைத்தாகிய பெரிய மார்பினிடத்தே கிடக்கின்ற, செம்பொறி வாங்கிய - உத்தம இலக்கணமாகிய சிவந்த மூன்று வரியினையும் தன்னிடத்தே வந்து விழும்படி வாங்கிக்கொண்ட, மொய்ம்பின் - வலிமை மிக்க, சுடர்விடுபு வண்புகழ் நிறைந்து - வேலை எறிந்து வென்று வளவிய புகழானே நிறையப்பெற்று, வசிந்து வாங்கு நிமிர்தோள் - பகைவருடலைப் பிளந்து மீட்டும் அவ் வேலை வாங்கா நின்ற நிமிர்ந்த திருத்தோள்களிலே;

கருத்துரை : அவ்வாறு அந்தத் திருமுகங்கள் அத் தொழிலிடத்தே செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று செய்யாநிற்ப, அத் திருமுகங்களின் செயல்கட் கேற்பப் பொன்மாலை கிடந்த அழகிய பெரிய மார்பிடத்தே கிடக்கின்ற உத்தம இலக்கணமாகிய சிவந்த வரிகள் மூன்றனையும் தம் பால் வாங்கிக் கொண்டனவும், வலிமிக்கனவும், வேற்படையை எறிந்து வளவிய புகழ்பெற்றுப் பகைவருடலைப் பிளந்து மீண்டும் அதனை வாங்கிக் கொள்வனவும் ஆகிய திருத்தோள்களிலே என்பதாம்.

அகலவுரை : திருத்தோள்களிலே இன்னின்ன தோள் இன்னின்ன செய்யும் எனத் தொடரும். ஆங்கு என்றது - மேலே கூறியாங்கு என்றவாறு. முகன் - முகம். முறை - அவ்வத்தொழில்கட்கேற்ற முறை. நவின்று - பயின்று; பலகாலும் செய்து என்றவாறு இறைப்பொருள் எஞ்ஞான்றும் இடையறாது தொழில் செய்தலின் பயின்று ஒழுகலின் என்றார். ஆரம் - மாலை, முத்துமாலை எனினுமாம். அம் - அழகிய. பகடு - பெருமை. மார்பினிடத்தே செய்ய வரிகள் மூன்றுளவாதல் உத்தம இலக்கணம் என்பர். இதனை,

"வரையகன் மார்பிடை வரியும் மூன்றுள"

(சீவக – 1442)

எனவரும் திருத்தக்க தேவர் மொழியானும் உணர்க.

செம்பொறி - சிவந்த வரி. அவ் வரிகள் தோளளவும் வந்து கிடக்கின்றமையால் வாங்கிய என்றார். சுடர், வேலுக்கு ஆகுபெயர். பொதுவாகப் படைக்கலன்கள் என்பாருமுளர். விடுபு - விட்டு: செய்பென்னும் வினையெச்சம். வசிந்து - பிளந்து. பகைவருடலைப் பிளந்தென்க. வாங்குதல் - மீண்டும் அப் படையைப் பெறுதல். மக்கள் படைக்கலன் போலாது முருகனுடைய படையாகிய வேல் அப்பெருமானுடைய ஞானசத்தியாகலான், சுடர்விடுபு வாங்கு தோள் என்றார். தோளிற்குச் சிறப்பாவது தெறலே ஆகலான் அதற்கியையவே படை யெறிந்து வேல் வாங்குதலைக் கூறினார்.

''வசிந்தென்பது பிளந்தென்னும் பொருட்டாதலின், செய்வதன் தொழிற்கும் செய்விப்பதன் தொழிற்கும் பொது. அசுரர் முதலியோரை அழிக்குங்காலத்துப் பன்னிரு கையிலும் படைக்கலமேந்துவனென்றுணர்க. அஃது அறுவேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி என்றதனாலுணர்க" என்றும்,

''வசிந்தென்பதற்குப் படைக்கலங்களால் வடுப்பட்டென்று பொருளுரைத்தல் இறைவனாதலாற் பொருந்தாது" என்றும் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கினர்.

இனி அவ்விறைவனுடைய பன்னிரண்டு தோள்களின் செயலைத் தனித்தனி விதந்தோதுகின்றார் என்க.

முதலிணைத் திருக்கைகளின் செயல்

(107-108) : விண்செலல் மரபின் .... ஒருகை

பொருளுரை : விண்செலல் மரபின் ஐவர்க்கு ஏந்தியது ஒருகை - வீட்டுலகத்தே செல்லும் முறைமையினையுடைய துறவிகட்குப் பாதுகாவலாக ஏந்தியது ஒருகை, உக்கம் சேர்த்தியது ஒருகை - மருங்கிலே வைக்கப்பட்டது அதற்கிணையாகிய மற்றொரு கை;

கருத்துரை : வீட்டுலகத்தே செல்லும் முறைமையினையுடைய துறவியர் தடையின்றிச் செல்லுமாறு அவர்கட்குப் பாதுகாவலாக ஏந்தியது ஒருகை. அதற்கிணையாகிய மற்றொரு கை இடையிலே வைக்கப்பட்டது என்பதாம்.

அகலவுரை : விண் செலல் மரபின் ஐயர் என்றது - வீட்டுலகத்தை எய்தும் மரபினையுடைய தூய்நிலை எய்திய உயிரை. தூய்நிலை எய்திய உயிர் இறைப்பொருளோடொத்தலின் ஐயர் என்றார். ஐயர் - தலைமையை உடையோர். உயிர்கள் மறுவின்றி விளங்கலே இறைவன் உலகினைப் படைக்கின்றானாதலின் அத் தொழிற் பயனாகிய தூய்நிலை எய்திய உயிர் வீட்டின்பம் எய்துக என்று, அவ் விறைவனுடைய கை அவர்க்குப் பாதுகாவலாக ஏந்தியதென்க. தூய்நிலை - சுத்தாவத்தை; இதனானே, "மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரி''க்கும் திருமுகத்தின் செயற்கு இக்கையின் செயல் பொருந்துதலறிக. இங்ஙனம் இக்கையும் மனமும் இத் தொழிலின் முனைந்திருத்தலாலே அதற்கிணைந்த மற்றொரு கை வாளா மருங்கிலே கிடத்தல் இயல்பாதலறிக. உக்கம் - இடை; மருங்கு.

இனி, நச்சினார்க்கினியர், விண் செலன் மரபின் ஐயர்க் கேந்திய தொருகை, என்ற தொடர்க்கு ''எக்காலமும் ஆகாயத்தே இயக்குதல் முறைமையினையுடைய தெய்வ விருடிகட்குப் பாதுகாவலாக எடுத்தது ஒருகை" எனப்பொருள் கூறி, மேலும்,

"என்றது; ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தலாற்றா வென்று கருதித் தமதருளினாற் சுடரொடு திரிந்து அவ்வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முனிவரைப் பாதுகாக்கவே உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்று; இதனானே இக்கை மாயிருண்ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரித்த முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் செய்ததாயிற்று. இது,

"நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்
காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கும்
அவிர்சடை முனிவரும் மருள" (புறம்.)

என்ற புறப்பாட்டால் உணர்க" என்றும் கூறியுள்ளமையும் காண்க.

இனி, இறைவன் தன் பணியினிற்பாரைத் தானே ஏன்றுகொள்ளும் இயல்புடையன் என்பதை அவ்விறைவனுடைய திருக்கையின் செயலாக வைத்து ஈண்டு ஓதப்பட்டதென உணர்க. இதனை,

"இவனுலகில் இதமகிதம் செய்த வெல்லாம்
இதமகிதம் இவனுக்குச் செய்தார்பால் இயையும்
அவனிவனாய் நின்றமுறை ஏக னாகி
அரன்பணியின் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்
சிவனும்இவன் செய்தியெலாம் என்செய்தி என்றும்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பகமகல உடனாகி ஏன்றுகொள்வன் பரிவாற்
பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே"

என வரும் சிவஞான சித்தியாரானும் (சித்தியார். சுபக். 304) உணர்க.

இரண்டாமிணைத் திருக்கைகளின் செயல்கள்

(109 - 110) : நலம்பெறு .... திரிப்ப

பொருளுரை : *நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின் மிசை அசைஇயது ஒருகை - செம்மை நிறம்பெற்ற ஆடையையுடைத்தாகிய துடையின் மேலே கிடந்தது ஒருகை, அங்குசங் கடாவ ஒரு கை - தோட்டியைச் செலுத்தா நிற்ப மற்றொரு கை;*

கருத்துரை : *ஒருகை செய்ய நிறமுடைய ஆடையுடைத்தாகிய குறங்கின் மேலே கிடப்ப, அதற்கிணையாய மற்றைக் கை தோட்டியைச் செலுத்தாநிற்ப என்பதாம்.*

அகலவுரை : *நலம் - ஈண்டு நில நன்மை குறித்து நின்றது. கலிங்கம் - ஆடை. குறங்கு - துடை. அசைஇயது - கிடந்தது. அங்குசம் - யானையோட்டும் கருவி; தோட்டி. கடாவ - செலுத்த.*

முருகப் பெருமான் களிறூர்ந்து வருவர் என்பதனைக், "கடுஞ்சின விறல் வேள் களிறூர்ந் தாங்கு" (பதிற் - 11 - 4) என்றும், "ஊர்ந்ததை எரிபுரையோடை இமைக்குஞ் சென்னிப், பொருசமம் கடந்த புகழ் சால் வேழம்" என்றும், பிற சான்றோர் கூறுமாற்றானும் உணர்க. யானை ஊர்வோர் ஒருகையால் தோட்டியைச் செலுத்துங்கால் மற்றொரு கை தொடையிலே வைத்திருத்தல் இயல்பாதலறிக.

இனி, "ஒருமுகம் ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுகிக் காதலினுவந்து வரங்கொடுக்"கும் தொழிற்கு ஊர்திமேற் சேறலின், இக் கைகளின் செயல் அதற்கியைதல் காண்க.

மூன்றாமிணைத் திருக்கைகளின் செயல்கள்

(110 - 111) : இருகை .... திரிப்ப

பொருளுரை : *ஐயிரு வட்டமொடு எஃகு வலந்திரிப்ப இருகை - இரண்டு கைகள் அழகிய பெரிய பரிசையோடே வேற்படையையும் வலமாகச் சுழற்றாநிற்ப;*

கருத்துரை : *ஏனை இரண்டு திருக்கைகளுள் ஒன்று அழகிய பெரிய பரிசையையும் மற்றொன்று வேற்படையையும் வலமாகச் சுழற்றா நிற்ப என்பதாம்.*

அகலவுரை : *ஐ - அழகு. இருமை - ஈண்டுப் பெருமை குறித்து நின்றது. ஐ வியப்பென்னும் பொருளும் உடைத்தாகலினானும், இருமை கருமைப் பண்பு குறிக்குமாகலானும் "வியப்பையும் கருமையையுமுடைய பரிசை" என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.*

இனி, வேள்வி செய்வார்க்கு இடையூறுற்றுழி அதனை அகற்றப் போர்ப்படையுடன் வரவேண்டுதலான், இத் திருக்கைகளின் செயல் "ஒருமுகம் மந்திர விதியின் மரபுளிவழாஅ அந்தணர் வேள்வி யோர்க்கும்மே" என்ற திருமுகத்தின் செயற்குப் பொருந்துமாறறிக.

நான்காமிணைத் திருக்கைகளின் செயல்கள்

(111 - 113) : ஒருகை .... பொலிய

பொருளுரை : *ஒரு கை மார்பொடு விளங்க - ஒரு கை முனிவர்கட்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்த பொருளை உணர்த்தும் காலத்துத்*

திருமார்போடே விளங்காநிற்ப, ஒரு கை தாரொடு பொலிய - அதற்கு இணையான மற்றொரு கை மார்பின் மாலை தாழ்ந்ததனோடே சேர்ந்து அழகு பெற;

கருத்துரை : *ஒருகை முனிவர்கட்கு எஞ்சிய பொருளை ஏமுற நாடி உணர்த்துங்கால் மார்போடே விளங்க. அதற்கு இணைந்த கை தாழ்ந்து தூங்கும் மார்பின் மாலையோடே சேர்ந்து அழகுற என்பதாம்.*

அகலவுரை : *ஒரு கை மார்பினொடு விளங்க என்றது, ஒரு கை மோன முத்திரை காட்ட என்றவாறு. இறைப்பொருள் உயிர்கட்கு உரையிருந்த பொருளைக் காட்டுங்கால் அமைதியின் அறிகுறியாகிய மோன முத்திரையைக் காட்ட அமர மாணாக்கர்களுக்கு வீட்டின்பம் உண்டாகி நிறையும் என்ப.*

“இறைவன் மோன முத்திரையத்தனாய்த் தானாயே யிருந்து காட்ட ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்தமயமான ஒளி மாணாக்கர்க்கு நிறைகலின் அதற்குரிய மோனமுத்திரை கூறிற்று” என்னும் நச்சினார்க்கினியர் அரிய விளக்கமும் காண்க. மேலும்,

"இருவரும் உணரா அண்ணல் ஏனவெள் ளெயிறி யாமை
சிரநிரை யனந்த கோடி திளைத்திடு முரத்திற் சீர்கொள்
கரதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
ஒருகணஞ் செயலொன் றின்றி யோகுசெய் வாரி லுற்றான்”

எனவரும் கந்தபுராணச் செய்யுளானும்,

"கல்லாலின் நிழல்தனில் ஒருநால் வர்க்கும்
கடவுள்நீ உணர்த்துவதுங் கைகாட் டென்றால்
சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்கும் துணிபே யன்றோ”

(கல்லாலின் – 1)

எனவரும் தாயுமானவர் திருச்செய்யுளானும் உணர்க.

இத் திருக்கைகளின் செயல் எஞ்சிய பொருளை ஏமுற நாடித் திங்கள் போலத் திசைவிளங்கும் திருமுகச் செயலுக்கு ஏற்புடைத்தாதலறிக.

ஐந்தாமிணைத் திருக்கைகளின் செயல்கள்

(113 - 115) : ஒருகை .... இரட்ட

பொருளுரை : *ஒரு கை கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசை கொட்ப - ஒருகை கீழ்நோக்கி வீழும் தொடியோடே மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை*

கொடுப்ப, ஒருகை பாடுஇன்படு மணி இரட்ட - அதற்கிணையாகிய மற்றைக் கை ஓசையினி தாகிய ஒலிக்கின்ற மணியை மாறி ஒலிக்கப்பண்ண;

கருத்துரை : ஒருகை தொடி நழுவும்படி மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுப்ப, அதன் இணைக்கை இனிய ஓசையுடைய மணியை ஒலிப்பிக்க என்பதாம்.

அகலவுரை : கையை மேலே உயர்த்துங்கால் தொடி கீழே நழுவுதல் இயல்பாகலின், கீழ்வீழ் தொடியொடு என்றார். தொடி - ஒருவகை அணிகலன். மீமிசை - மேலே. கொட்ப - சுழல என்றுமாம். வேள்வியின்கண் மணி ஒலித்தலும், பலியை உண்ணும்படி முத்திரை கொடுத்தலும் உண்மையின், இக் கைகளின் செயல், செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கிக் கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்கும் திருமுகச் செயலுக்குப் பொருந்துமாறறிக.

பாடு - ஓசை. இன் - இனிய. படுமணி - ஓசைபடுகின்ற மணி என்க.

ஆறாம் இணைத் திருக்கைகளின் செயல்கள்

(115 - 117) : **ஒருகை .... சூட்ட**

பொருளுரை : ஒரு கை நீல் நிற விசும்பின் மலிதுளி பொலிய - ஒருகை நீல நிறத்தையுடைய முகிலாலே மிக்க மழையைப் பெய்விக்க, ஒரு கை வான் அர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட - ஒரு கை தெய்வமகளிர்க்கு மணமாலை சூட்டா நிற்ப;

கருத்துரை : ஒரு கை முகிலாலே உலகின்கண் மிக்க மழையைப் பெய்விக்க அதற்கிணையான மற்றைக்கை தெய்வமகளிர்க்கு மணமாலை சூட்டா நிற்ப என்பதாம்.

அகலவுரை : இறைப்பொருள் இவ்வுலகினை நடத்தும் அருள் ஏனைச் செயல்களினும் மழைபெய்விக்கும் செயலிலே நன்கு விளங்கித் தோன்றுதலால் தலைமைபற்றி அச் செயலையே எடுத்தோதினார். இறைப்பொருள் தன் ஒருகூற்றானே உலகத்தை நடத்துகின்றதென்பது கருத்து.

அம் மழைதானும் பெய்வித்தல் உலகில் அறம் பொருள் இன்பங்கள் நடத்தற்கேதுவாம் பொருட்டே யாகலான், அவை நடத்தற்குரிய இல்வாழ்க்கை நிகழ்தற்கு மணமாலை சூட்டல் வேண்டிற்று என்க. மணமாலை சூட்டற்கு ஆறாந்திருமுகத்திற்குக் கூறிய விளக்கமெல்லாம் ஈண்டும் கூறிக்கொள்க.

இனித் திருவள்ளுவனாரும் கடவுள் அருள்விளக்கம் மழையின் கண் விளங்கித் தோன்றுதலானும் பின்னர்க் கூறப்போகும் அறம் பொருள் இன்பங்கள்

நடத்தற்கு ஏதுவாகலானும், கடவுள் வாழ்த்திற்குப் பின்னும் ஏனையவற்றிற்கு முன்னுமாக வான்சிறப்பு ஓதுதலும்,

அவ்வதிகாரத்திற்கு முன்னுரை கூறிய ஆசிரியர் பரிமேலழகரும் "அஃதாவது; அக்கடவுளது ஆணையான் உலகமும் அதற்குறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கேதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல்; அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்", என விளக்கிச் சேறலும் காண்க.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும், "என்றது வள்ளியொடு நகையமர்ந்த முகம் உலகிற்கு இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துவித்ததாகலின், அவ்வில்வாழ்க்கை நிகழ்த்துதற்கு மழையைப் பெய்வித்தது ஒருகை; ஒருகை, இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற் பொருட்டு மணமாலையைச் சூட்டிற்று" என்று விளக்கினமையும் உணர்க.

இவ்வாற்றான், இத் திருக்கைகளின் செயல் உலகின்கண் இல்லறம் நிகழ வேண்டிக் குறவர் மடமகளோடு நகையமர்ந்த திருமுகத்தின் செயலுக்குப் பொருந்துமாறுணர்க.

(117-118) : ஆங்கு .... இயற்றி

பொருளுரை : *ஆங்கப் பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி - அப்படியே அந்தப் பன்னிரண்டு கையும் ஆறு திருமுகங்களின் பகுதியிலே படும்படி தொழிற் செய்து;*

கருத்துரை : *மேலே கூறியவாறு அந்தப் பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் திருமுகங்களின் பகுதியிலே படும்படி தொழில்செய்து என்பதாம்.*

அகலவுரை : *ஆங்கு என்றது, யாம் மேலே கூறியவாறு என்றவாறாம். பாற்பட - பகுதியிலே பொருந்த என்க. அஃதாவது முகத்தின் தொழிற் பகுதியிலே தாமும் பொருந்துமாறு என்றவாறு. இயற்றி - தொழில் செய்து.*

இனி ஈண்டு நக்கீரனார் முருகப் பெருமானின் திருமுகங்களும் திருக்கைகளும் தொழில் செய்யுமாற்றை வகுத்தோதியவாறே பிற்றை நாளில், சிறந்த அனுபூதிச் செல்வராகிய குமரகுருபர அடிகளாரும் அப்பெருமானுடைய திருமுகம் திருக்கைகளின் செயலை,

"வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூ ரனைத்தடிந்து
தெவ்வர்உயிர் சிந்துந் திருமுகமும் – எவ்வுயிர்க்கும்
ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதரும் செய்ய மலர்முகமும் – சூழ்வோர்
வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்கும் கமல முகமும் – விடுத்தகலாப்

பாச விருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் – நேசமுடன்
போகமுறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகமளிக்கும் முகமதியும் – தாகமுடன்
வந்தடியிற் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளுந் தெய்வமுகத் தாமரையும் – கொந்தவிழ்ந்த
வேரிக் கடம்பும் விரைக்குரவும் பூத்தலர்ந்த
பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் – ஆரமுதம்
தேவர்க் குதவுந் திருக்கரமும் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும் – ஓவாது
மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் பூந்தொடையல்
சேர வணிந்த திருக்கரமும் – மார்பகத்தில்
வைத்த கரதலமும் வாமமருங் கிற்கரமும்
உய்த்த குறங்கி லொருகரமும் – மொய்த்த
சிறுதுடிசேர் கையுமணி சேர்ந்ததடங் கையும்
கறுவுசமர் அங்குசஞ்சேர் கையும் – தெறுபோர்
அதிர்கே டகஞ்சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்
கதிர்வாள் விதிர்க்குங் கரமும்"

எனத் தமது கந்தர் கலிவெண்பாவில் அழகுறத் தொடுத்தமைத்திருத்தலறிக.

இனி, வாணிற முருகனின், ஒரு முகம் கதிர்விரித்தன்று; ஒருமுகம் வரங்கொடுத்தன்று; ஒருமுகம் வேள்வி ஓர்க்கும்; ஒருமுகம் திசை விளக்கும்; ஒருமுகம் களம் வேட்டன்று; ஒருமுகம் நகையமர்ந்தன்று; ஆங்கு அம் மூவிரு முகனும் ஒழுகலின், நிமிர்தோள்களில் ஒருகை ஏந்தியது; ஒருகை சேர்த்தியது; ஒருகை அசைஇயது; ஒருகை, கடாவ, இருகை திரிப்ப, ஒருகை விளங்க, ஒருகை பொலிய, ஒருகை கொட்ப, ஒருகை இரட்ட, ஒருகை மழைபொழிய, ஒருகை வதுவை சூட்ட இவ்வாறாகப் பன்னிரு கைகளும் இயற்றி என முடிக்க.

இனி, 119 முதல் 125 வரையில் முருகப்பெருமான் திருச்சீரலைவாயின் கண் எழுந்தருளுதலைக் கூறுகின்றார்.

திருச்சீரலைவாய்

(119 - 125) : அந்தர .... நிலைஇய பண்பே

பொருளுரை : *அந்தரப் பல்லியம் கறங்க - விசும்பினது துந்துபி முழங்கவும், திண் காழ் வயிர் எழுந்து இசைப்ப - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய*

கொம்பு மிக்கொலிப்பவும், வால்வளை ஞரல - வெள்ளிய சங்கு முழங்கவும், உரந்தலைக் கொண்ட உரும்இடி முரசமொடு - வலியைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உருமேற்றினது இடிப்புப்போலும் ஓசையையுடைய முரசுடனே, பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ - பல பீலியையுடைய மயில் வெற்றிக் கொடியிலிருந்து அவன் ஆணையாலே அகவாநிற்ப, விசும்பு ஆறாக - வானமே வழியாக, விரை செலல் முன்னி - விரைந்த செலவினை மேற்கொண்டு, உலகம் புகழ்ந்த ஓங்கு உயர் விழுச்சீர் - நன்மக்களாலே புகழப்பட்ட மிக உயர்ந்த சிறந்த புகழினையுடைய, அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇய பண்பே - நாமனூரலைவாய் என்னும் திருப்பதியிலே ஏற எழுந்தருளுதலும் அப்பெருமானுக்கு நிலைபெற்ற குணம்;

கருத்துரை : *தேவதுந்துபி முழங்கவும், கொம்புகள் மிக் கொலிப்பவும், வெள்ளிய சங்குகள் முழங்கவும் இடியை ஒப்ப முழங்கும் முரசோடே வெல்கொடியிலிருந்து மயில் அகவவும், சான்றோர்களாலே புகழப்பட்ட மிக உயர்ந்த புகழினையுடைய நாமனூரலைவாய் என்னும் திருப்பதியில் ஏற எழுந்தருளுதலும் அவ் விறைவனுக்கு நிலைபெற்ற குணம் என்பதாம்.*

அகலவுரை : *அந்தரப் பல்லியம் என்றது வானத்தின்கண் வாழும் தேவர்களுடைய இசைக்கருவியாகிய துந்துபி என்றவாறு. எனவே, அம் முருகப் பெருமான் எழுந்தருளுங்கால் தேவர்கள் துந்துபி முழக்கிக் கொண்டு கண்டு மகிழ்வர் என்றவாறு. கறங்குதல் - ஒலித்தல். வயிர் - கொம்பு என்னும் இசைக்கருவி. திண்காழ் வயிர் என்றது, திண்ணிய வயிரமுடைய கொம்பென, அதன் இசை நன்மைக்கு ஏதுக் காட்டியவாறென்க. வயிரினை ஊதுங்கால் தலைக்குமேலே நிற்கும்படி உயர்த்தூதலியல்பாகலின் எழுந்திசைப்ப என்றார். பின்னர் வெல்கொடி என்றதற்கேற்ப வெற்றிமுரசம் என்க. அதன் முழக்கத்தினது சிறப்போதுவார் உருமின் இடிப்பை உவமை எடுத்தோதினார். அம் முரசிடி போன்றே வெல்கொடி மயிலும் அகவும் என்பார், முரசமொடு மயில் அகவ என்று உடனிகழ்ச்சி ஒடுக்கொடுத்தோதினார். அவ்வழி*

"அடியிணை சேரா தவுணர் நூங்கிப்
பொடிபொடி யாகிய போர்ப்படு மாய
இடியுமிழ் வானத் திடைநின்றுங் கூஉம்
கொடியணி கோழிக் குரல்" (தொல்.)

என்றார் பிறரும்.

அம் முருகப் பெருமான் ஆண்டுறைதலின் உலகம் புகழும் ஓங்குயர் விழுச்சீருடையதாயிற்று அத் திருப்பதி என்க.

திருச்சீரலைவாய் - திருச்செந்தூர். "நாமனூரலைவாய்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இனி, குன்றமர்ந்துறைதலும் உரியன் அதாஅன்று, வேழமேல் கொண்டு இயற்றிக் கறங்க இசைப்ப அகவ விசும்பாறாக அலைவாய்ச் சேறலும் அவற்கு நிலைபெற்ற பண்பு என அணுகக் கொண்டு காண்க.

எனவே, அவ் வலைவாயின் கண்ணும் அப்பெருமானைக் காணல் கூடும். ஆண்டுச் செல்ல நினைதியேல் ஆண்டுச் செல்லுதி என அறிவுறுத்தி ஆற்றுப்படுத்தியவாறாதல் அறிக.

ஆறுமுகனின் ஆறுமுகங்களின் பணி

திருமுருகாற்றுப்படை	திருப்புகழ்	கந்தர் கலிவெண்பா
1. பேரிருள் சூழ்ந்த இவ்வுலகை மாசின்றி விளங்கப் பல்வேறு சுடர்களைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு முகம்	மயிலேறி விளையாடும் ஒருமுகம்	கொடிய சூரபன்மனை அழித்து நல்லோரின் இன்னலை நீக்கும் ஒருமுகம்
2. அடியார்களுக்கு இனிதாகத் தோன்றி அவர்களுக்கு அன்போடு வரம் கொடுக்கும் ஒரு முகம்	ஈசருடன் ஞானமொழி பேசும் ஒரு முகம்	அனைத்து உயிர்களின் வினைகளையும் நீக்கி அழியாப் பேரின்பம் தரும் ஒரு முகம்
3. நான்மறைப்படி அந்தணர் நோற்கும் வேள்வியைக் காக்கும் ஒரு முகம்	கூறும் அடியார்கள் வினையைத் தீர்க்கும் ஒரு முகம்	பழமையான மறைகள், ஆகமங்கள் பலவற்றையும் ஐயமின்றி முற்றுப்பெறச் செய்யும் ஒரு முகம்
4. எஞ்சியப் பொருள்களைச் சான்றோர் களிப்புற உணர்த்திச் சந்திரன் போலத் திசைகளை விளக்கும் ஒரு முகம்	குன்றுருவ வேல் வாங்கி நிற்கும் – ஒரு முகம்	பாசமான இருளை நீக்கி பல சூரியக்கதிர்கள் போல ஒளிவீசும் ஒரு முகம்
5. போர்க்களத்தில் பகைவரை இடிபோல் தாக்கி அழித்து வென்று, கள வேள்வி காக்கும் – ஒரு முகம்	மாறுபடு சூரரை வதைக்கும் ஒரு முகம்	வள்ளிக்கும் தெய்வ யானைக்கும் இன்பம் தரும் ஒரு முகம்

6. கொடி போன்ற இடையுடையை இளமையான வள்ளியொடு மகிழ்ந்திருக்கும் ஒரு முகம்	வள்ளியை மணம்புரிய வரும் ஒரு முகம்	திருவடிசேர்ந்து வழிபடுவோர் நனி மகிழப் பல வரங்களைத் தரும் ஒரு முகம்

ஆறுமுகனின் பன்னிருகரங்களின் நிலை

திருமுருகாற்றுப்படை	திருவகுப்பு	கந்தர் கலிவெண்பா
1. ஒருகை வீட்டுலகை அடையச் செல்லும் துறவோர்க்குப் பாதுகாவலாக உயர்ந்து நின்று காக்கும்.	நோன்பு நோற்று வாழும் தவமுனிவரை வாழ்விக்கும்	கிடைத்தற்கரிய அமிழ்தத்தை தேவர்களுக்கு அளிக்கும்
2. ஒரு கை இடுப்பில் இருக்கும்	இடையிலே பொருந்தி விளங்கும்	தேவ மகளிர் விரும்ப குழைந்து அணைந்து இருக்கும்
3. ஒரு கை அழகிய ஆடையணிந்த தொடை மேல் இருக்கும்	தொடையின் மேல் அமர்ந்து விளங்கும்	வற்றா வளஞ்சுரக்க மழை பொழியச் செய்யும்
4. ஒரு கை அங்குசத்தைப் பிடித்துச் செயல்படுத்தும்	அங்குசத்தைப் பற்றிச் செலுத்தும்	மலர் மாலைகள் நெருங்க அணைக்கும்
5. ஒரு கை கேடயத்தைப் பற்றிச் சுழற்றும்	கேடயத்தை ஏந்தி நிற்கும்	அபயஹஸ்தம் போல் மார்பினில் வைத்து நிற்கும்
6. ஒரு கை வேலாயுதத்தைச் சுழற்றும்	வேலாயுதத்தைச் சுழற்றும்	இடுப்பின் இடப்பக்கத்தில் விளங்கும்
7. ஒரு கை அபயஹஸ்தம் போல் மார்பில் தங்கி நிற்கும்	மௌன நிலையில் மார்பில் திகழும்	தொடையில் விளங்கும்
8. ஒரு கை மாலையோடு அழகு பெறத் தோன்றும்	மாலை மீது பொருந்தி ஒளிறும்	வீர வாளைப் பற்றி இருக்கும்

9. ஒரு கை மேலே உயரும் பொழுது நழுவி வீழ விழும் தொடியோடு மேலே சுழன்று போர்க்கள வேள்வியைக் காக்கும்	தோள்அணி ஒலிக்க மேலே சுழலும்	மணியுடன் சேர்ந்து ஒளிரும்
10. ஒரு கை மணியை மாறி மாறி ஒலிக்கச் செய்யும்	கண்டா மணியை ஒலிக்கும்	அங்குசம் பற்றி இருக்கும்
11. விண்ணின்று மழைத் துளிகளைப் பொழியச் செய்யும்	தேவ மகளிர் மீது ஆகாயகங்கை நீரைத் தெளித்து மகிழும்	கேடயம் கொண்டு விளங்கும்
12. ஒரு கை தெய்வ வனிதைகளுக்கு மணமாலை சூட்டி மகிழும்	தெய்வயானைக்கு மாலை சூட்டும்	ஒளி வீசும் வாளைப் பிடித்திருக்கும்

புய வகுப்பு

முன்னுரை

புயமென்று சொல்லப்படும் தோள் நமது உறுப்புக்களில் மிக முக்கியமான தொன்றாகும். வேல் கிடைத்தால் மட்டும் போதாது. அதை வீசுவதற்கும் பிற செயல்களைச் செவ்வனே செய்வதற்கும் புஜபல பராக்கிரமம் வேண்டும். எனவே தான் அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்த அருணகிரிசுவாமிகள் புயவகுப்பு என்றவொரு வகுப்பையே பாடினார். அந்த வகுப்பின் முதல் பன்னிரு அடிகளின் கருத்துக்கள் திருமுருகாற்றுப்படையில் திருச்சீரலைவாய் என்னும் இப்பகுதியில் வரும் பாடற் கருத்துக்களை ஒட்டியே செல்வது வியப்பாகும். அதைப் படித்துணர்ந்து அனுபவிப்போமாக. மட்டைப்பந்து (கிரிக்கெட்) விளையாட்டில் பந்து வீசவும், மட்டையால் அடிக்கவும் பெரிய தோள்பலம் வேண்டும். மிகப்பெரிய மட்டைப்பந்து வீரராக உங்கள் மக்களையோ, பெயரன்களையோ ஆக்க விரும்பினால், இதை மனனம் செய்து, பாடிக்கொண்டே பயிற்சி செய்யச் சொல்லுங்கள். சிறந்த வீரர் ஆவர்.

நாமெல்லாம் செய்த தவப்பயனாக அருணகிரிநாதர் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழகத்தில் எழுந்தருளி முருகன் திருப்புகழை அருளிச் செய்தார். ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இசைச் சந்தப் பாடல்களால் முருகன் புகழ், பெருமைகளை நாமெல்லாம் அனுபவிக்கச் செய்தார். அந்த நற்பேறு எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை. நம்மைப்போல் ஒரு சிலரே பெற்றுள்ளனர்.

முருகனின் திருஅவதாரம் வேல், மயில் ஆகியவற்றின் பெருமைகள், வள்ளிநாயகி, தெய்வயானையுடன் அவர் வீற்றிருக்கும் திருக்காட்சி என்று ஏராளமான செய்திகள் நூல் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றன.

முழுப்புகழையும் பாடிவிட்டோம் என்று நிறைவு செய்யாமல், பெருமானின் திருப்பாதம், வேல் போன்ற ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் தனித்தனியாகப் பாடவேண்டும் என நினைத்து அச்சிறப்புக்களை வகுப்பாக அருளினார். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சமுதாயம் திருப்புகழ், திருவகுப்புத் தமிழைச் சற்றுக் கடினமென்று நினைத்து அதன் சுவையை அனுபவிக்காமல் விட்டுவிடக்கூடாது என்றுணர்ந்த முருகப் பெருமான், தணிகைமணி செங்கல்வராயப் பிள்ளை என்ற அடியாரை இப்பூவுலகுக்கு அனுப்பித் திருப்புகழ் நூலுக்கும், வகுப்பு நூலுக்கும் பாட்டுக்குப்பாட்டு, அடிக்கு அடி, சொல்லுக்குச் சொல், எழுத்துக்கு எழுத்து என்றளவில் எண்ணி உரை எழுதவைத்து நம்மை அனுபவிக்க வைத்திருக்கிறார். தணிகைமணி அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் திருப்புகழுக்காகவே அர்ப்பணித்தார். ஒரு பொருளைப் பலவிதமாக வகுத்துச் சொல்லுவது வகுப்பு. அவ்வகையில், அருணகிரிநாத சுவாமிகள், முருகப் பெருமானின் திருப்பாதம், திருக்கோலம், திருவருள் பார்வை, வேல், மயில் போன்றவற்றின் அருள்சிறப்பினை வகுத்துரைக்கும் முகமாக, திருவகுப்புப் பாமாலைகளைப் பாடியருளியுள்ளார். பல திருத்தலத் திருப்புகழிலும் மேற்சொன்னவற்றின் பெருமை பேசப்பட்டிருக்கும். ஆயினும், திருவகுப்பில், குறித்த பொருளொன்றின் அருள்சிறப்பு மட்டுமே தனி நிலையில் முழுமையுறப் பாடப்பட்டிருக்கும் உதாரணமாக, முருகப்பெருமானின் புயப் பெருமையை மட்டும் பேச வேண்டும் என வகுத்துக்கொண்டு, அதனைச் செம்மையுற, அழகொழுக, முப்பத்து இரண்டு அடிகளால் ஆன புய வகுப்பென்னும் பாமாலையாகப் பாடியருளியுள்ளார். அதற்கு, தணிகைமணி செங்கல்வராயப் பிள்ளையவர்கள், கீழ்க்கண்டவாறு சுருக்க உரையை வகுத்தருளியுள்ளார்.

புய வகுப்பு

முருகவேளின் பன்னிரு திருக்கரங்களின் செயல்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இந்த வகுப்புக்குவித்து "சந்தாரம் சாத்தும் புய இயல், கந்தா என்றேத்தும் படியென சந்தாபம் தீர்த்தென் றடியிணை தருவாயே" - எனத் திருப்புகழில் (1183) முன்னர் வேண்டின வேண்டுகோளே, வேண்டுவோர் வேண்டுவதே ஈந்தருள்பவன் இறைவன். அருமையாய் அமைந்து பொருள் செறிந்துள்ள வகுப்பு இது. "முற்றிய பன்னிருதோளும்.... வைத்துயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பு" என்னும் கட்டளைக்கு இணங்கியது. இவ் வகுப்பைப் பாராயணத்திற் கொள்வதால் "முன்பு செய்த பழிக்குத் துணை அவன் பன்னிரு தோளும்" என்னும் மறைமொழிப்படி (கந்தரலங்காரம் 70), பழவினை தொலையும் என்பது தெளிவு. இவ் வகுப்பானது முதல் பன்னிரண்டு அடிகளில்

திருமுருகாற்றுப்படையை அப்படியே தழுவிப், பின்னர் முருகன் திருப்புயத்தின் பிற சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது).

தனதன தனன தனதன தனன தனாதன
தான தான தனதன தத்தன
தந்த தந்த தந்த தானத் தனந்தன

[1]வசைதவிர் ககன சரசிவ கரண மாகாவ்ருத
சீல சால வரமுநி சித்தரை
அஞ்சல் அஞ்சல் என்று வாழ்வித் துநின்றன

[2]மணிவட மழலை உடைமணி தபனிய நாணழ
காக நாடி வகைவகை கட்டும
ருங்கு டன்பொ ருந்து ரீதிக் கிசைந்தன

திருக்கரங்களின் செயல்களைத் திருமுருகாற்றுப் படையிலுள்ள முறையைத் தழுவிக் கூறுகின்றார்.

[1]*இந்த அடி "விண்செலன் மரபின் ஐயர்க் கேந்திய தொருகை" என்னும் திருமுருகாற்றுப்படையைத் தழுவுகின்றது. "ககன சர... வரமுநிசித்தர்" - இவரை 'விண்செலன் மரபின் ஐயர்' என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையில்.*

'ஒரு கை எக்காலமும் ஆகாயத்தே இயங்குதல் முறைமையினை உடைய தெய்வ இருடிகளுக்குப் பாதுகாவலாக எடுத்தது.... ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தல் ஆற்றா என்று கருதித் தமது அருளினால் சுடரொடு திரிந்து அவ் வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முநிவரைப் பாதுகாக்கவே உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்று'.

'சுடரொடு திரிதரு முநிவரும்' - சிலப். 12 வேட்டுவ.

1. வசை (குற்றம்) பழிப்பு, (தவிர்) நீக்கின - இல்லாத, ககன சர ஆகாய மார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்கவல்ல, சிவகரண - சிவ த்யானம் நிறைந்த, மகாவ்ருத சீல - மகா விரத சீலர்களும், சாலவரம் - நிரம்பின வரங்களைப் பெற்றுள்ளவர்களும் ஆன (முநி சித்தரை) முநிவர்களாம் சித்த புருஷர்களை 'அஞ்சல் அஞ்சல்' என்று பயப்படாதீர்கள், பயப்படாதீர்கள் என்று, வாழ்வித்து - வாழ்வு தந்து, நின்றன - நிலைத்து நின்றன (முருகவேளின் வாகைப் புயங்கள்).

2. மணிவடம் - ரத்னசரம், (மழலை) மெல்லோசை செய்யும் (உடைமணி) அரையணி, (தபனிய நாண்) பொன் அரைநாண் இவைகளை அழகாக (நாடி) விரும்பி, இவை வகை வகையாகக் கட்டியுள்ள (மருங்குடன்) இடையில் (இடுப்பிற்) பொருந்து - சேரும் (ரீதிக்கு) முறைக்கு (இசைந்தன) ஒத்து விளங்கின (வாகைப் புயங்கள்).

[3]வருணித கிரண வருணித வெகுதரு ணாதப
சோதி யாடை வடிவுபெ றப்புனை
திண்செ ழுங்கு றங்கின் மேல்வைத் தசைந்தன

[4]வளைகடல் உலகை வலம்வரு பவுரி வினோதக
லாப கோப மயில்வத னத்துவி
ளங்கும் அங்கு சங்க டாவிச் சிறந்தன

[5]வரைபக நிருதர் முடிபக மகர மகோததி
தீயின் வாயின் மறுகவி திர்த்தயில்
வென்றி தங்கு துங்க வேலைப் புனைந்தன

"நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத், தெறுகதிர்க் கனலி
வெம்மை தாங்கிக் கால் உணவாகச் சுடரொடு
கொட்கும், அவிர்சடை முநிவர்"

- (புறப்பாட்டு) திருமுரு. உரைப்பகுதி 107-108

2(1) ஒருகை 'அஞ்சல் அஞ்சல்' என வாழ்விக்க, இந்த அடி முருகவேளின் பிறிதொரு கை அவரது இடுப்பின்மேல் சும்மா இருந்தது எனக் கூறும் "உக்கம் சேர்த்திய தொரு கை" எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படையைத் தழுவுகின்றது. உக்கம் - மருங்கு, இடுப்பு. 'மனமும் (ஒரு) கையும் ஒரு தொழிலைச் செய்தலின் ஏனைக் கை தொழிலின்றி மருங்கிலே கிடந்தது' - திருமுருகாற்றுப்படை உரை.

"வாம மருங்கிற் கரமும்" - கந்தர் கலிவெண்பா 51

(2) மணிவடம், உடைமணி, (தமனிய) பொன்நாண் இவை குழந்தை முருகனது அரையில் திகழ்வன. 'மொழிபுகழும் உடைமணியும் அரைவடமும்' - திருப்புகழ் 1277.

தபனியம் ='விசேஷமுள்ள பொன்' - தக்க. பரணி 41 உரை.

3(1) இந்த அடி 'நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை அசை இய தொரு கை' (செம்மை நிறம் பெற்ற ஆடையை உடைத்தாகிய துடையின் மேலே கிடந்தது') எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படையைத் தழுவுகின்றது. அதன் உரைப்பகுதியையும் பார்க்க. 'உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும்' - கந்தர்கலிவெண்பா 51. 'நலம்பெறு கலிங்கம் என நக்கீரர் மொழிந்ததை விவரித்து 'வருணிதகிரண அருணித வெகு தருணாதப சோதியாடை' என அருணகிரியார் விளக்குகின்றார்.

(2) அருணித ஆடை - சிவந்த ஆடை; 'செய்யன் சிவந்த ஆடையன்' திருமுருகாற். அடி 206. "குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கை" (குறுந்தொகை - கடவுள் வாழ்த்து); "உடையும் ஒலியலுஞ் செய்யை" பரிபாடல். 19-97).

4(1) இந்த அடி 'அங்குசம் கடாவ ஒருகை' எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படையைத் தழுவுகின்றது. தன்னை வழிபடுவாரிடத்து வருங்கால் மயில்மேல் வந்து முருகன் அருள் செய்தல் இயல்பு. மயில் உலகை வலம் வந்ததை - திருப்புகழ் 184, 267 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) கோபமயில் - 'கொடுங்கோபச் சூர்' எனக் கந்தரலங்காரச் செய்யுளில்; (16) கூறப்பட்டவனே மயில் ஆனபடியால், மயிலும் 'கோப மயில்' ஆயிற்று. 'உக்ர துரகத கலாப பச்சைமயில், 'சண்டமாருத மயில்' - (திருப்புகழ் 697, 407).

(3) மயில் வதனத்து அங்குசம் - கடாவுதல் உண்டோ எனில் - இந்த மயில் அசாதாரணமான சூர்மயில் - யானைபோலத் திண்மை வாய்ந்தது. "கறுவு சமர் அங்குசஞ் சேர் கையும்" - கந். கலிவெ. 52.

வருணித - வருணிக்கத்தக்க - விளக்கி விவரிக்கத்தக்க. (கிரணம்) ஒளி வீசும் (அருணித) செந்நிறத்ததான, வெகு - மிக்க, தருண ஆதப - இளஞ் சூரியனுடைய (சோதி) ஒளியைக் கொண்ட (ஆடை) உடையை (வடிவு பெற) அழகு பெறப் (புனைந்துள்ள) அணிந்துள்ள, (திண்) திண்ணிய - வலிமை வாய்ந்த, (செழும்) செழுமை வாய்ந்த (குறங்கின்மேல்) தொடையின் மேல் வைக்கப்பட்டு அசைந்தன (வாகைப் புயங்கள்)

(4) (வளை கடல் உலகை) கடல் வளை உலகை - கடல் சூழ்ந்த உலகை, வலம் வரு - வலமாக (பவுரி) மண்டலம் இட்டு வந்த, (விநோத) வியக்கத்தக்க, (கலாபம்) தோகை நிறைந்த, கோப - கோபம் நிறைந்த, மயிலின் (வதனத்து) முகத்திலே, விளங்கும் - ஒளிவீசும், (அங்குசம்) (அங்குசத்தை) (யானைத் தோட்டி போன்ற ஆயுதத்தை) தோட்டியைக் (கடாவி) செலுத்திச் (சிறந்தன) மேம்பட்டு விளங்கின (வாகைப் புயங்களே).

5 (வரை பக) கிரவுஞ்சம், எழுகிரி இவை பிளவுபட, (நிருதர் முடி பக) அசுரர்களின் முடிகள் சிதறுண்டு விழ, (மகரம்) மகர மீன் நிறைந்துள்ள (மகோததி) பெருங்கடல் (தீயின் வாயின் மறுக) நெருப்பிடையே கலங்க, (விதிர்த்து அயில்) விதிர்த்து - அசைத்து, (அயில்) கூர்மையும் (வென்றி) வெற்றியும் (என்றும்) (தங்கு) நிலைபெற்றுள்ள (துங்க) பரிசுத்தமான (வேலை) வேலாயுதத்தைப் (புனைந்தன) அலங்காரமாக - அழகாக - ஏந்தி நின்றன (வாகைப்புயங்களே).

---

[5](1) மகோததி தீயில் மறுக - 'கடல் தீ மூண்டுதன் வாய் மாண்டது' 'வேல் வாங்கு' வகுப்பு அடி 4-ன் குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) 'நிருதர் முடிபக' - வேல்வாங்கு வகுப்பு அடி 15.

(3) இந்த அடி 'இரு கை ஐயிரு வட்டமொடு எஃகு வலம் திரிப்ப' எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படையின் ''எஃகு வலம் திரிப்ப'' - என்னும்

[6]மதியென உதய ரவியென வளைபடு தோல்வி
சால நீல மலிபரி சைப்படை
கொண்டு நின்று ழன்று சாதிக்க முந்தின

[7]மனகுண சலன மலினமில் துரியஅு தீதசு
காநு பூதி மவுனநி ரக்ஷர
மந்தி ரம்பொ ருந்தி மார்பிற் றிகழ்ந்தன

பகுதியைத் தழுவியது. "அவுண மடவார் வயிற்றின் அழலும் மூள மறங்குலவு வேலெடுத்த குமரவேள்'' - திருவிளை. - கடவுள் வணக்கம்.

6 *மதி - ரவி - கேடகத்தின் வட்டவடிவையும் ஒளியையும் குறிப்பன; 'நீலமலி பரிசை - உழன்று' 'கருமையை உடைய பரிசையுடனே வேலை வலமாகச் சுழற்ற' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை உரைப்பகுதி. இவை அசுரர் வந்து வேள்வியைக் கெடாமல் அவரை ஓட்டுதற்குச் சுழற்றப்படுவன. நீலம் - கறுப்பு. "செங்கை நீலக் குஞ்சி நீங்காதாகலின்" மணிமேகலை 22-154. இந்த அடி 'ஐ இரு வட்டமொடு.... வலம் திரிப்ப' என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையைத் தழுவியது. வட்டம் - கேடகம். "அதிர் கேடகஞ் சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்" - கந்தர் கலிவெண்பா 53.*

7 *(1) துரியம் - யோகியர் தன்மயமாய் நிற்கும் உயர்நிலை. ஆன்மா உந்திப் ப்ரதேசத்தில் பிராணனோடு லயித்து நிற்கத் தன்னையே விஷயீகரிக்கும் நான்காம் ஆன்ம நிலை; துரியாதீதம் - மூலாதாரத்தில் ஆன்மா தங்கி அவிச்சை மாத்திரையை விஷயீகரிக்கும் ஐந்தாம் ஆன்ம நிலை. துரியம் - சுத்த நிலை; துரியாதீதம் ஆன்மாக்கள் மிகத் தூய்மையாய் நிற்கும் நிலை.*

(2) மவுன நிரக்ஷர மந்திரம் - அக்ஷரங்கள் இல்லாத மந்திரம். இது மோன நிலையில் செய்யப்படும் உபதேசம். இதனை ''நிர்வசனப் ப்ரசங்கம்'' (வசனம்-பேச்சு இல்லாத உபதேசம்) என்றார் பிறிதோரிடத்து (திருப்புகழ் 661, பக்கம் 16 கீழ்க்குறிப்பு).

(3) இந்த அடி 'ஒருகை மார்பொடு விளங்க' என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பகுதியைத் தழுவுகின்றது. 'மவுன நிரக்ஷர மந்திரம்' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை (நச்சினார்க்கினியர்) உரைப் பகுதியின் விளக்கத்துடன் நன்கு பொருந்துகின்றது. அந்த உரைப்பகுதி பின்வருமாறு:-

"ஒருகை மார்பொடு விளங்க" - முநிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்த பொருளை உணர்த்துங் காலத்து ஒருகை மார்போடே விளங்கா நிற்க...; இறைவன் மோன முத்திரை யத்தனாய்த் தானாயேயிருந்து காட்ட ஊமைத் தசும்புள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்த மயமான ஒளி மாணாக்கர்க்கு நிறைதலின். அதற்குரிய மோன முத்திரை கூறிற்று". (ஊமைத் தசும்பு - வாயில்லாத குடம்).

ஒருகை மார்பொடு விளங்க - என்பதற்கு 'மார்பினிடத்தே மௌன மந்திரத்தைப் பேணா நிற்க' என்பது வேறுரை. 'மார்பகத்தில் வைத்த கரதலமும்' - கந். கலிவெண்பா 50.

(6) (மதியென) நிலவுபோலவும், (உதயரவி என) உதய சூரியன். காலைக் கதிர் - இளஞ்சூரியன் போலவும், (வளைபடு) வளைந்து வட்ட வடிவுடன் (தோல்) - தோல் புனைந்தாய், (விசாலம்) அகன்றுள்ளதாய் (நீலமலி) கருநிறம் நிறைந்ததாயுள்ள, பரிசைப்படை - கேடயம் என்னும் ஆயுதத்தைக் கொண்டு - ஏந்தி நின்று (உழன்று) அதைச் சுழற்றிச் சுழற்றிச் (சாதிக்க) - வெற்றியை நிறைவேற்ற - ஜெயம்பெற, (முந்தின) முற்பட்டு விளங்கின (வாகைப் புயங்களே).

(7) (மன குண சலனம்) - மன சலனம், குண சலனம் - மனம் ஒரு நிலைபடாது நிலையற்றிருத்தல், குணம் ஒருநிலை பெறாது நிலையற்றிருத்தல் - (மலினம்) மாசு (அல்லது) பாவம் - (இல்) இவையில்லாததும், துரிய அதீத - துரிய நிலைக்கு மேற்பட்டதும், சுகாநுபூதி இன்பமே பயக்கும் அனுபவ ஞானமுமான, மவுன - நிரக்ஷர - மந்திரம் - மௌனம் - சும்மா இருத்தல் என்னும் மந்திரம் - அக்ஷரங்களொடு கூடாததான மந்திரம் (பொருந்தி) அத்தகைய மௌன மந்திர நிலையினில் பொருந்தியதாய், மார்பில் - மார்பிலே, திகழ்ந்தன - விளங்கின (வாகைப்புயங்களே).

(8) (1) இந்த அடி திருமுருகாற்றுப்படையில் "ஒரு கை தாரொடு பொலிய" என்னும் பகுதியைத் தழுவுகின்றது. "ஒருகை மார்பின் மாலை தாழ்ந்ததனோடே சேர்ந்து அழகு பெற" - நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பகுதி. 'பூந்தொடையல் சேர அணிந்த திருக்கரமும்' - கந். கலிவெண்பா 50.

(2) சிறு சண்பகம் - சாதி மல்லிகைப் பூ - மாலதி எனவும் படும். "சாதி, மாலதி, சிறு சண்பகமே" - பிங்கலம். 'சிறு செங்குரலியுஞ் சிறுசெண்பகமும்' பெருங்கதை 2-12-29. 'சிறு சண்பகம்' என்றதனால் இது சண்பகப்பூ, ஆகாது. சண்பகத்தை 'பெருந்தண் சண்பகம்' என்கின்றார்,

[8]வகைவகை குழுமி மொகுமொகு மொகென அநேகச
மூக ராக மதுபம்வி ழச்சிறு
சண்ப கஞ்செ றிந்த தாரிற் பொலிந்தன;

[9]மிசைமிசை கறுவி வெளிமுக டளவு நிசாசர
சேனை தேடி விததிபெ றச்சில
கங்க ணங்க றங்க மீதிற் சுழன்ற

[10]வெருவுவ வெருவ எரிசொரி மீதிற் சுழன்றன
சாசு போத மிகுதொனி பற்றிமு
ழங்கு விஞ்சு கண்டை வாசிக் கைகொண்டன

திருமுருகாற்றுப் படையிலும் (27), குறிஞ்சிப் பாட்டிலும் (75).

சண்பகம் என்பது அதிக மணம் கொண்ட மலர். 'மணங்கமழ் சண்பகம்' (சிந்தாமணி 1918), பரி பாடல் 12-77; சண்பகம் - வண்டுணா மலர் என்பர் ''சண்பகமும் வேங்கையும் வண்டுணா மலர்மரம்'' - பிங்கலம். 'வண்டணுகாச் சோலையாய் ("சண்பகச் சோலை) போற்றி' - இலஞ்சி முருகன் உலா 61; ஆயினும், வண்டுகள் சண்பகத்தின் மணம் கருதி மல்லாடி அதை அணுகும் போலும்.

"பண்புனை குரல்வழி வண்டு கிண்டிச்
செண்பக மலர் பொழிற் சிவபுரமே"

'வண்டு சண்பகக் கானே தேனே போராரும்' - சம்பந்தர் 1-112-4, 1-126-11

(3) (வகை வகை குழுமி) இனம் இனமாகக் கூடி, மொகு மொகு மொகென்று, அநேக - (சமூக) திரளான - (ராகம்) ராகங்களைப் பாடுகின்ற - (மதுபம்) வண்டுகள் (விழ) விரும்பி வந்து மேலேவிழச், (சிறு சண்பகம்) மாலதி, சாதி மல்லிகை எனப்படும் பூ, செறிந்த - நெருக்கிக் கட்டப்பட்ட (தாரில்) மாலை மீது (பொலிந்தன) விளங்கின (வாகைப்புயங்களே).

(9) (மிசை மிசை கறுவி) மேன்மேலும் கோபித்து, (வெளி முகடு அளவு) ஆகாய உச்சி அளவும் (நிசாசர சேனை) அசுரர் சேனைகளைத் (தேடி) இருக்கும் இடமெல்லாம் தேடிப் பிடித்து, (விததிபெற) அச்சேனைகளைப் பரந்த இடமெல்லாம் - விரிந்து சிதற அடிக்கச், (சில கங்கணம்) தொடி - வீரவளை - தோள் அணி, (கறங்க) ஒலிக்க (மீதில்) மேலே சுழன்றன (வாகைப் புயங்களே).

[11]விதமிகு பரத சுரவனி தையர்கண மேல்தொறும்
லீலை யாக விமலச லத்தினை
விண்டி றந்து மொண்டு வீசிப்பொலிந்தன

[12]விதரண தருவின் மலரிடை செருகிய கூதள
நீப மாலை விபுதர்கு லக்குலி
சன்ப யந்த செங்கை யானைக் கிசைந்தன

---

(10) வெருவுவ - அஞ்சி ஒதுங்குவன எல்லாம் வெருவ - அஞ்சி ஒதுங்கும்படி (எரிசொரி) தீயைக்கக்குகின்ற (விழிஉள) கண்கள் உள்ள, பூத பிசாசு - பூதங்களும் பிசாசுகளும், (போத) ஓடிப்போகும்படி, மிகுதொனி - அதிக சப்தத்தைப் (பற்றி) கொண்டு, முழங்கு - ஒலித்தல், விஞ்சு - மிகுந்துள்ள கண்டை - கண்டாமணியை, வாசிக்கை - ஓசைப்படுத்தலைக் கொண்டன - மேற்கொண்டன (வாகைப் புயங்களே).

(9) இந்த அடி "ஒரு கை கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப" என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பகுதியைத் தழுவுகின்றது. 'ஒரு கை தொடியொடு மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுப்ப' (களம் - போர்க்களம்) என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. தொடி - வீரவளை. 'சிறு தொடி சேர்கையும்' - கந்தர் கலிவெண்பா 52.

10(1) இந்த அடி 'ஒரு கை பாடின் படுமணி இரட்ட' என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பகுதியைத் தழுவுகின்றது. 'மற்றைக் கை ஓசை யினிதாகிய ஒலிக்கின்ற மணியை மாறி ஒலிக்கப் பண்ண' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

(2) முருகன் திருக்கையில் 'மணி' உண்டு. கண்டை - பெரு மணிகண்டாமணி (திவாகரம்).

'ஞாங்கர்ப் படை, கேடகம், கண்டை, நளினம், சேவல், கதை, இடங் கம், ஓங்கும் பகழி, வாள், வரதம், ஒளிரும் அபயம், சிலை அவைதாம் தாங்குங் கரங்கள் ஈராறும்" - தணிகைப்புராணம் அகத். 69. ஞாங்கர் - வேல்.

"வீறு கேதனம், வச்சிரம், அங்குசம், விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலம், இடம் வரதம்
ஏறு பங்கயம், மணி, மழுத் தண்டு, வில், இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகம் கொண்டு வேள் அடைந்தனன்"

- கந்தபுராணம் 3-10-4

"மணி சேர்ந்த தடங் கையும்" - கந்தர் கலிவெண்பா 52.

முருகன் திருக்கரத்தின் மணி ஓசை கேட்கின் பூத பிசாசுகள் அஞ்சி ஓடிப்போகும் என்னும் அருமையான விஷயம் இந்த அடியால் தெரிகின்றது. பிசாசு சேஷ்டை, பூத சேஷ்டை உள்ள இடங்களில் இந்தத் திருவகுப்பை ஓதுதல் சிறந்ததொரு தந்த்ர மந்த்ர முறையாகும்.

(11) இந்த அடி 'ஒருகை நீனிற விசும்பின் மலி துளி பொழிய' என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பகுதியைத் தழுவுகின்றது. 'ஒருகை நீல நிறத்தை உடைய மேகத்தாலே மிக்க மழையைப் பெய்வியா நிற்க' 'இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துதற்கு மழையைப் பெய்வித்தது ஒரு கை' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. "ஓவாது மாரி பொழிந்த மலர்க் கரமும்" - கந்தர் கலிவெண்பா 50. முருகன் தேவ மங்கையர் மீது நீரை எறிந்து விளையாடுவதால் உலகில் இல்வாழ்க்கை இனிதே நடைபெறும் என்க.

(12) (1) இந்த அடி 'ஒருகை வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட' என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பகுதியைத் தழுவுகின்றது. 'ஒருகை தெய்வ மகளிர்க்கு மணமாலையைச் சூட்ட' - 'ஒருகை இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற் பொருட்டு மணமாலையைச் சூட்டிற்று' என்றவாறு - நச்சினார்க்கினியர் உரை. (2) 'விதரண தரு' கொடையிற் சிறந்த கற்பக விருஷங்கள் - 'சந்தானம், தேவதாரம், கற்பகம், மந்தாரம், பாரிசாதம் எனப்படும் தெய்வ மரங்கள்' - பிங்கலம். தேவதாரத்துக்குப் பதில் அரிசந்தனம் கூறப்படும். 'உம்பர்தரு' - திருப். விநாயகர் 2. (3) நீபம் (கடம்பு), வெட்சி, குரா இவைகட்கு அடுத்தபடி முருகருக்குப் ப்ரியமான மலர் 'கூதளம்' - திருப்புகழ் 960.

(11) விதமிகு - பலவிதமான, பரத - பரதநாட்டியத்தில் வல்ல, சுரவனிதையர் கணம் - தேவ மங்கையர்களின் கூட்டத்தில் மேல்தொறும் - ஒவ்வொருவரின் மேலேயும், லீலையாக - விளையாட்டாக, விமல சலத்தினை - பரிசுத்தமான நீரை, (விண் திறந்து) விண்ணை - ஆகாயத்தில் திறந்து, வழிகண்டு (ஆகாச கங்கையினின்றும்) மொண்டு - கங்கை நீரை மொண்டு வீசி - வீசுவதாய்ப், பொலிந்தன - விளங்கின (வாகைப் புயங்களே).

(12) விதரண தருவின் - கொடையிற் சிறந்த கற்பக விருக்ஷத்தின், மலரிடை செருகிய - மலர்கள் இடையிடையே செருகப்பட்ட கூதளமாலை, (நீபம்) கடம்புமாலை இவைகளை விபுதர் குலம் - தேவர் குலத்து, குலிசன் - குலிசாயுதனான இந்திரன், பயந்த - பெற்ற, செவ்விய கைகளை உடைய யானைக்கு - தேவசேனைக்குச் சூட்டுவதற்கு (இசைந்தன) உடன்பட்டன - ஒத்துக்கொண்டன (வாகைப் புயங்களே).

(13) (விகசித) மலர்ந்துள்ளதும், (தமரம்) ஒலிசெய்கின்ற (பரிபுரம்) பாதகிங்கிணி (அணிந்ததுமான) (முளரி) தாமரையன்ன திருவடிகளைத் (தொழா) தொழுது, (அந்த) (அபிராம) அழகு வாய்ந்த (வேடர் விமலை) வேடர்களின் பரிசுத்தமான பெண், தினைப்புனத்திலிருந்த (மங்கை) பெண் ஆகிய வள்ளியின் கொங்கை கண்டு - கொங்கைகளைத் தரிசித்து வணங்க வேளைப்புகுந்தன) சமயம் அறிந்து சென்றன (தழுவுதற்கு) (வாகைப்புயங்களே).

(13) (1) விகசித முளரி; தமர பரிபுர முளரி - வள்ளியின் திருவடிக் கமலத்தைக் குறிக்கும். 'பிடிநடைத் தாள்களும் கமலம்' - தணிகைப் புராணம் - களவு 43. (2) வேளைப் புகுந்தன - 'வேளை எனப்புக்கு நிற்கும் வித்தக, வேளை யெனும்படி சென்றிறைஞ்சிய பெருமாளே' - திருப்புகழ் 1186, 1179, திருப்புகழ் 166, பக்கம் 387 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

இரண்டாவது படைவீடு - திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்)

(சங்க காலப் பழமை)

இது கடல் அலைகள் மோதும் கரையோரத்தில் உள்ளது. அலையிடத்தே அமைந்துள்ள கோவில் ஆதலால் அலைவாய் எனப்பட்டது. திருநெல்வேலிக்கு சுமார் 36 மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது.

திருச்சீரலைவாய் பற்றிய குறிப்பு, தொல்காப்பியம் களவியல் நூற்பா 23க்குரிய மேற்கோள் பாடலில்,

"வரைவயிறு கிழித்த நிழல்திகழ் நெடுவேல்
திகழ்பூண் முருகன் தீம்புனல் அலைவாய்"

என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இஃது அகநானூற்றில்,

"திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச்
செருமிகு சேஎய்"

என்றும், புறநானூற்றில்,

"வெண்டலைப் புணரி மலைக்கும் செந்தில்
நெடுவேல் நிலைஇய காமர் வியன்றுறை"

என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

"பருமணி வயிர முத்தம் பலவளம் பிறவும் ஆழித்
திரைஎறி அலைவாய் ஆகும் செந்திமா நகரம்"

எனக் கச்சியப்பர் சிறப்பித்துள்ளார்.

இங்ஙனம் பாராட்டப்பெற்ற அலைவாய், நன்மக்கள் புகழ்தற்குரியது, சிறப்புடையது, புகழினையுடையது. அங்கு "வான்வழியே சென்று முருகன் தங்குவான்" என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. மேலும் அருணகிரிநாதர்,

"வளரும் வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும்
இடைவி டாது நெருங்கிய மங்கல
மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமாளே"

என்றும், குமரகுருபரர்,

"தெள்ளுதிரை கொழிக்கும் செந்தூர்"

என்றும் புகழ்ந்து கூறுகின்றனர்.

அலைவாயில் முருகனின் தோற்றமும் சிறப்பும்

முருகப்பெருமான் சிவபூசை செய்ததை விளக்கும் முறையில் கர்ப்பக் கிருஹத்தில் சூரசங்கார மூர்த்தியான பாலசுப்பிரமணியர் சிவபூசை புரியும்

வகையில் தன்னுடைய நான்கு திருக்கரங்களில் இரண்டு கரங்கள் அபய, வரத, கரங்களாகவும், ஒருகரம் ருத்ராட்ச மாலை தாங்கவும், மற்றொரு கரம் மலர் ஏந்தி அர்ச்சனை செய்யும் திருக்கோலத்திலுமாகக் காட்சியளிக்கிறார். மூலவருக்குப் பின்னால் காணப்படும் 'பாம்பறை' என அழைக்கப்படுகின்ற சுரங்க அறையின் தென்மேற்குப் பாகத்தில் முருகனால் பூசை செய்யப்பட்ட பஞ்சலிங்கங்கள் இருக்கின்றன.

முருகப் பெருமானின் ஆறு திருமுகங்களின் செயல்களை திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் விளக்கியுள்ளார்.

நக்கீரரைப் போன்றே இறைவனின் ஆறு திருமுகங்களின் செயல்களைக் குமரகுருபரரும் கந்தர்கலி வெண்பாவில் பாடியுள்ளார். இங்குள்ள முருகனின் அருளால் குறைதீர்ந்தவர்கள் பலர் எனினும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியவர்கள் ஆதிசங்கரரும், குமரகுருபரரும், பகழிக்கூத்தரும், தேவராய சுவாமிகளும் ஆவர்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசர் திருமறைக்காடு (வேதாரண்யம்) சென்றார். அங்குள்ள கடற்கரை அவருக்குத் திருச்செந்தூரை நினைவுபடுத்தியது. "நம் செந்தில் மேய வள்ளி மணாளற்கு தாதை கண்டாய்" என அவ்வூரின் தாண்டகத்தில் பாடினார். நம் என்ற சொல்லை நம் செந்தில் நம் வள்ளி மணாளன் நம் தாதை (தந்தை) எனக் கூட்டி உரைக்குமாறு பாடியுள்ளார்.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு

இக்கால கட்டத்தில் பல்லவர்கள் தமிழ்நாட்டில் குகைக்கோயில்கள் அமைத்தது போலவே, பாண்டியர்களும் குகைக்கோயில்கள் அமைத்தனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் ஆதிசங்கரர் தம் காசநோய் நீங்க இங்கு வந்து கந்தனை வழிபட்டு அருள் பெற்றார். அவரது சுப்பிரமணிய புஜங்கம் ஏழாவது சுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுளில்,

"பெருவேலை ஓரத்தி லேபாவம் நீக்கும்
பிரசித்தி சேர்சித்தர் வாழ்கந்த வெற்பில்
ஒருசோதி வடிவோடு குகைமேவு செந்தூர்
உயிருக்கொ ருயிர் செம்பொன் அடிபற்று வோமே"

என வருகிறது. இதன் கருத்து, நீலத்திரை கடல் ஓரத்திலே நம் பாவத்தை நீக்க நிற்பது கந்தமாதன பர்வதமெனும் சந்தனமலை. அம்மலையின் குகையிலே பேரொளிப் பிழம்பாகக் குகன் குடி கொண்டுள்ளான். உயிருக்கு உயிரான அவன் பொன்னடியைப் போற்றுவோம். அப்பாடலிலே திருச்செந்தூர் முருகன் கோயில் குகைக்கோயில் எனப் பாடப்பட்டுள்ளது.

இம்மலையில் ஏறினோர் கயிலை மலையில் ஏறிய பலன் பெறுவர் என ஆதிசங்கரர் ஆறாம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். இதை அப்படியே

ஏற்றுக்கொண்ட அருணகிரிநாதர், ''கயிலை மலையனைய செந்தில் பெருவாழ்வே" என்று எழுநூறு ஆண்டுகட்குப் பின் பாடியுள்ளார்.

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு

கி.பி. 875-ல் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் இக்கோயில் பூசைக்காகப் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்த கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவன் காலத்தில் இக்கோயிலில் ஒரு நாளைக்கு 18 நாழி அரிசி சமைக்கப் பெற்றது. நாழி உரி நெய்யும் பயன்பட்டது. வாழைப்பழம் 16, சர்க்கரை 4 பலம், சிறுபயற்றம் பருப்பு 2 நாழி, வெற்றிலை 3 பற்று, அடைக்காய் (பாக்கு) 56, பசுவின் பால் 8 நாழி, நறும்பூ (மாலைகட்ட) 10 நாழி, இளநீர் 32, மஞ்சள் 3 உழக்கு, சந்தனம் 3 பலம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தான். திருவிழாக் காலங்களில் கூடுதலாக வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்தான்.

கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு

அருணகிரி நாதர் திருச்செந்தூருக்கு வந்து 83 திருப்புகழ் பாக்கள் பாடியுள்ளார். அவற்றை தொகுத்துத் திருச்செந்தூர் திருப்புகழ் என்ற தலைப்பில் தருமபுர ஆதீனம் கி.பி. 1956-ல் வெளியிட்டுள்ளது. அருணகிரி நாதர் கூறும் திருச்செந்தூரைக் காண்போம்.

முதல் பாடலில் முருகன் தன் தந்தை நடராசரைப் போல் ஆடும் கூத்தை விவரிக்கிறார். ஆவணி, மாசித் திருவிழா ஏழாம் நாள் எழுந்தருளும் சிவப்புச் சாத்தியின் பின்புறம் ஆறுமுகப் பெருமானை நோக்கினால் அவர் அருணகிரி நாதருக்காக ஆடிய ஆடலைக் காணலாம்.

இரண்டாம் பாடலில் மணியும், முத்தும் தென்னை மரங்களில் தங்கிப் புரளும்படி அலைவீசும் திருச்செந்தூர் என்கிறார். அவ்வூர் கடலில் மகர மீன்களும், சங்குகளும் வாழ்கின்றன என்கிறார். செஞ்சொற் புலவர்கள் வாழும் ஊர் என்கிறார். (4) பவளம் போன்ற மதில் சூழ்ந்த ஊர் என (6) மொழிகிறார். வாழையும் இஞ்சியும் இடைவிடாது நெருங்கிய ஊர் என (7) இயம்புகிறார். தாமரை ஓடையிலும் மேடையிலும் முத்துக்களைச் சங்குகள் வீசும் ஊர் (11) என உரைக்கிறார். கரும்புச் சோலையும், வாழையும் திகழும் ஊர் (12) எனச் செப்புகிறார். சந்தனத்தின் சோலை சூழ் செந்தில் (17) என்று பகர்கிறார். தெளிநீர்க் குளங்களும், பொழில்களும் கூடிய ஊர் (31) என்கிறார். மரக்கலங்கள் கடலிடையே தவழ்ந்து வரும் காட்சியைக் (34) காட்டுகிறார். இனிய கனிகளை மந்தி சிந்தும் ஊர் (35) என்றும், கயிலை மலையனையது செந்திற்பதி எனவும், கமுகும், தெங்கும் நிறைந்த ஊர் (46) என்றும் வருணிக்கிறார். செந்தில் என்று கூறினாலே உய்யலாம் என (55) அறைகிறார்.

திருச்செந்தூர் பற்றிய செய்யுள் நூல்கள்

திருச்செந்தூர் பற்றிய செய்யுள் நூல்களில் பல பல்கலைக்கழக மாணவர்கட்குப் பாடமாக வைக்கப் பெற்றன. இன்று அந்நூல்களில் பல

கிடைக்கப் பெறாமையால் மாணவர் படிப்புத் தடைபடுகிறது. திருச்செந்தூர் பற்றி நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படை, ஆதிசங்கரர் பாடிய சுப்பிரமணிய புயங்கம், குமரகுருபரர் பாடிய கந்தர்கலி வெண்பா ஆகியன இவ்வூர் முருக பக்தர்கள் சங்கத்தால் கடந்த ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டன. இன்னும் சுவாமி நாத தேசிகர் பாடிய திருச்செந்தூர் கலம்பகம், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடிய நீரோட்டக யமக அந்தாதி, வென்றிமாலைப் புலவர் பாடிய திருச்செந்தூர் தல புராணம், அருணகிரி நாதர் பாடிய திருச்செந்தூர் திருப்புகழ், பகழிக் கூத்தர் பாடிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ், சிற்றம்பல நாடிகள் அருளிய திருச்செந்தூர் அகவல், ஆழ்வார் திருநகரி அந்தணர் இயற்றிய சிறைவிடு அந்தாதி, தண்டபாணி சுவாமிகள் தந்த திருச்செந்தில் பிரபந்தங்கள், கந்தசாமிப்புலவர் பாடிய நொண்டி நாடகம், சீனிப்புலவர் பாடி ஏட்டளவில் உள்ள திருச்செந்தூர்ப் பரணி, பாம்பன் சுவாமிகள் பாடிய திருவலங்கல் திரட்டு, சண்முக கவசம், அண்ணாமலை ரெட்டியார் அருளிய காவடிச் சிந்து, சரவணப் பெருமாள் சாற்றிய கந்தவருக்குக் கந்த வெண்பா, பங்கயம் அம்மையார் பாடிய சந்நிதிமுறை, திருச்செந்தூர்க் குறவஞ்சி, முத்தம்மை ஆச்சி பாடிய திருச்செந்தின் மாலை, திருச்செந்தூர்ப் பள்ளு முதலிய நூல்களை ஆண்டுதோறும் ஒவ்வொரு நூலாக வழங்க வேண்டுமென்பதே திருச்செந்தூர் முருக பக்தர் சங்கத்தின் ஆசை.

தீர்த்தங்கள்

தீர்ப்பது தீர்த்தம், தாகம் தீர்க்கும் தண்ணீரும் தீர்த்தம். பிணியினைத் தீர்க்கும் சுனையும் தீர்த்தம். கங்கை முதல் பொருநை வரை அனைத்துப் புண்ணிய நதிகளும் கலந்த கடல் இங்கு பெரும் தீர்த்தம். மூலவருக்கு முன்புள்ள வதனாம்பர தீர்த்தத்தில் நீராடி குதிரை முக இளவரசி அழகிய முகம் பெற்றாள். இத் தீர்த்தத்தில் இன்று பாறைகள் மிகுதி, குளிப்பது ஆபத்தானது. எனவே, கடலின் தென்புறம் மக்கள் நீராடுகின்றனர். பாண்டிய மன்னன் திருச்செந்தூர்க் கோயிலில் திருவிழாக் கொண்டாட கொடிமரம் நட்டான். சந்தனக் கொடிமரம் பொதிய மலையிலிருந்து கொண்டு வரும் போது அம்மரத்தில் சுடலைமாடன், அக்கினிமாடன், பூதத்தார் போன்ற சிறு தெய்வங்கள் வந்தன. திருச்செந்தூர் எல்லையிலுள்ள வெயிலுகந்தம்மன் அவற்றிற்கு உரிய இடமளித்து மரத்தை விட்டு அகலச் செய்தாள். கொடி மரக்கடை என்ற வில்லுப்பாட்டு நூல் உள்ளது.

நாழிக்கிணறு

“மூர்த்தி அறுமுகச் செவ்வேள் உருவே
தீர்த்தம் என்பது நாழியின் நீரே
ஏத்த ரும்தலம் திருச்செந்தூரே”

என்ற பாடலால் அறுமுகச் செவ்வேள் சூரனை வென்ற பாவம் தொலைய நாழிக்கிணற்றை உருவாக்கினார். அதில் அவரும் அனைத்துத் தேவரும் நீராடினர். இது ஆறுமுகப் பெருமான் முன்பு உள்ளது.

சரவணப்பொய்கை

கலையரங்கத்தை அடுத்து தோரணவாயில் வழியே நேராகச் சென்றால் வலப்புறம் சரவணப் பொய்கை அமைந்துள்ளது. இதிலும் நீராடிப் பாவம் போக்குவர்.

மூர்த்தி

இறைவன் சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என முப்பொருளாய் விளங்குகிறான். சத்து சிவனையும், சித்து தேவியையும், ஆனந்தம் முருகனையும் குறிக்கும் என்பர். ஆண்டவன் என்ற சொல் பொதுவாகக் கடவுளைக் குறிக்கும். திருச்செந்தூரில் ஆறுமுகப் பெருமான் செந்தில் ஆண்டவன் என்றும், பழநியில் தண்டாயுதபாணி, பழநி ஆண்டவன் என்றும் வழங்கப்படுதல் இந்த இரண்டு ஊர்களுக்கும் சிறப்பு. செந்தில் வேலனே பழநி வேலன் என்பர். மேலும் இங்குள்ள மூலவர் சடைமுடி தரித்து கடற்கரையாண்டியாகவும் காட்சி தருகிறார். ஆண்டிக் கோலத்தையும், ஆண்டவன் கோலத்தையும், இவ்வூரையன்றி வேறெங்கு ஒரு சேரத் தரிசிக்க முடியும்? மூலவரின் பிரதிபிம்பமாக செந்தில் நாயகர் (ஜெயந்தி நாதர்) விளங்குகிறார். ஆவணி, மாசித் திருவிழாக்களில் இவ்விரு மூர்த்திகளும் எழுந்தருளுவது சிறப்பு. வேறு தலங்களில் காண முடியாத காட்சி மட்டுமல்ல, ஆறுமுகப் பெருமான் ஆவணி, மாசித் திருவிழாக்களில் ஏழாம் நாள் சிவப்புச் சாத்தியும், எட்டாம் நாள் காலை வெள்ளை சாத்தியும், நண்பகலில் பச்சை சாத்தியும் எழுந்தருளுதல் கண்கொள்ளாக் காட்சி. ''நாலாயிரம் கண் படைத்திலனே அந்த நான்முகனே'' என்று அருணகிரிநாதர் பாடியதும் இக்காட்சியைக் கண்டுதான்.

இக்கோயிலில் முந்திய மூலவரின் பிரதிபிம்பமான அலைவாய்உகந்த பெருமான் என்ற மூர்த்தியும் எழுந்தருளும் மூர்த்தியாக உள்ளார். கிழக்குப்புறம் கடற்கரை இருப்பதால் இராஜகோபுரம் மேற்குப்பகுதியில் உள்ளது. உயரம் 137 அடி, (90 x 65) என்று ஆய விஸ்தாரம் உள்ளது - 9 நிலைகள் உள்ளன.

'திருச்செந்தூர்' இலக்கியங்களிலும், இலக்கியங்களும்

1. பத்துப்பாட்டு – திருமுருகாற்றுப்படை – திருச்சீரலைவாய் – நக்கீரர்
2. அகநானூறு – 266 ஆம் செய்யுட் பகுதி – பரணர்
3. புறநானூறு – 55 ஆம் செய்யுட் பகுதி – மதுரை மருதனிளநாகனார்
4. சிலப்பதிகாரம் – வஞ்சிக்காண்டம் (சீர்கெழுசெந்திலும்) இளங்கோவடிகள்
5. அப்பர் தேவாரம் – நம் செந்தில்மேய வள்ளி மணாளன்.
6. சுப்பிரமணிய புஜங்கம் – ஆதிசங்கரர் (தமிழில் 3 மொழிபெயர்ப்புகள்)
7. தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியர் உரை – களவியல் 23 ஆம் நூற்பாப் பாடல் மேற்கோட் பகுதி.
8. திருச்செந்தூர் அகவல் – சிற்றம்பல நாடிகள் (14 ஆம் நூற்றாண்டு)
9. திருப்புகழ் – அருணகிரிநாதர் 84 பாடல்கள் (14 ஆம் நூற்றாண்டு)
10. திருச்செந்தில் கலம்பகம் – சுவாமிநாத தேசிகர் (கி.பி. 1600 – 1690)
11. திருச்செந்தூர் தல புராணம் – வென்றி மாலைக் கவிராயர் (17 ஆம் நூற்றாண்டு)
12. திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா – அருட்டிரு குமரகுருபர அடிகளார் (17 ஆம் நூற்றாண்டு)
13. சிறைவிடு அந்தாதி – ஆழ்வார் திருநகரி வைணவர் (18 ஆம் நூற்றாண்டு)
14. திருச்செந்தூர் நொண்டி நாடகம் – முத்தாலங்குறிச்சி கந்தசாமிப் புலவர் (கி.பி. 1736–1760)
15. திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ் – பகழிக்கூத்தர் (18 ஆம் நூற்றாண்டு)
16. திருச்செந்தில் நிரோட்ட கயமக அந்தாதி – துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் (18 ஆம் நூற்றாண்டு)
17. வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் பாடிய திருச்செந்தூர்ப் பிரபந்தங்கள் (19 ஆம் நூற்றாண்டு)

மொத்தம் 16 பிரபந்தங்கள்

அ. திருச்செந்தூர் வெண்பா அந்தாதி

ஆ. திருச்செந்தூர்ச் சிலேடை வெண்பா

இ. திருச்செந்தூர்த் திரிபந்தாதி

ஈ. திருச்செந்தூர் யமகவந்தாதி

உ. திருச்செந்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

ஊ. செந்தில் நாயக சதகம்

எ. செந்தில் உலா

ஏ. சந்தமாலிகைத் திருப்புகழ்

ஐ. நவரச மஞ்சரி

ஒ. தசாங்க வகுப்பு

ஓ. குஞ்சரி மாலை

ஔ. வீரவாகு வாள் அலங்காரம்

ஃ. வீரவாகு வண்ணப் பதிகம்

க. அகப்பொருட்கோவை

ங. கௌமார விஜயம்

ச. வள்ளிநாயகி பிள்ளைத்தமிழ்

18. சுப்ரமணியக் கடவுள் சேத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத்தமிழ் – காஞ்சிபுரம் சிதம்பர முனிவர் (காப்புப்பருவம் 4 ஆம் பாடல்)

19. கந்தர் சஷ்டிக் கவசம் – தேவராய சுவாமிகள்

20. காவடிச் சிந்து – சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார்

21. கந்த வருக்கச் சந்தவெண்பா – சரவணப் பெருமாள்

22. பாம்பன் சுவாமிகள் பாடல்கள்

23. வழிநடைச்சிந்து – நிலையன் கரிசில் த.பி. இராசபாண்டிய நாடார்

24. செந்தில் குமரன் பாமாலை – கோவை கு. நடேச கவுண்டர்

25. செந்தில் குமரன் கும்மி – கோவை கு. நடேச கவுண்டர்

26. செந்திலாண்டவன் கீர்த்தனை – மதுரை மாரியப்ப சுவாமிகள்

27. செந்திலாண்டவன் கீர்த்தனை – ஆண்டவன் பிச்சி அம்மையார்

28. திருச்செந்தில் மாலை – முத்தம்மை மூதாட்டி (110 பாடல்கள்)

29. திருச்செந்தூர்ப்பரணி – சீனிப்புலவர் (சென்னை கீழ்த்திசை ஓலைச்சுவடிகள் நூலகம் – கையெழுத்துப்பிரதி அச்சாகவில்லை)

30. திருச்செந்தூர் 'வாவா' பதிகம் – பேராசிரியர் ஈ.எஸ். வரதாராஜய்யர்

31. திருச்செந்தூர் 'வேல்' பதிகம் – பேராசிரியர் ஈ.எஸ். வரதாராஜய்யர்

32. திருச்செந்தூர் 'மயில்' பதிகம் – பேராசிரியர் ஈ.எஸ். வரதாராஜய்யர்

மேலும் கச்சியப்ப முனிவரின் கந்தபுராணத்துள்ளும், சம்பந்த சரணாலயரின் கந்தபுராணச் சுருக்கத்துள்ளும் செந்திலாண்டவரின் அருட்செய்திப் பனுவல்கள் உள்ளன.

இவையேயன்றித் திருச்செந்தூர்கோவை, செந்தில் குறவஞ்சி, கொடிமரக் காப்பியம், திருப்பள்ளி எழுச்சி, வாகனக் கட்டியங்கள், சிவசெந்திமாலை, செந்தி விருத்தப்பாக்கள், மாதப்பதிகம், வாரப்பதிகம், கோபுரப்பதிகம், திருச்செந்தில் அந்தாதி, செந்தில் சந்நிதி முறை என்னும் பன்னிரு சிற்றிலக்கியங்களும் தோன்றின என அறிகிறோம்.

குமரனைப் பரவும் குமரகுருபரர்

திருவைகுண்டம் கைலாசபுரத்தில் சண்முக சிகாமணிக் கவிராயருக்கும் சிவகாமி அம்மைக்கும் மகனாக அவதரித்த குமரகுருபரர் ஐந்து வயது வரை ஊமையாக இருந்தார். அதனால் வருந்திய பெற்றோர்கள் தங்கள் குலதெய்வமான திருச்செந்தூர் சென்று, அங்குச் செந்திலாண்டவன் சந்நிதியில் முன்னே பாடுகிடக்கின்றனர். இவ்வாறு ஒரு மண்டலம் பாடுகிடக்கின்ற காலத்து, கடைசி நாள் விடியற்காலத்து முருகப்பெருமான் விசுவரூபதரிசனம் தந்து தம் கரத்திலிருந்து ஒரு பூவினை வீழ்த்திக் காட்சி தந்தருளினான். அதனையே பொருளாகக் கொண்டு “பூ மேவு” என்று பாடத் தொடங்கினார்.

குமரனைப் பரவும் குமரகுருபரர் நூல்கள்

திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவன் அருளினால் முதலில் “பூமேவு” என்று தொடங்கும் திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா’’ என்ற நூலைப் பாடியருளினார். இது கலி வெண்பா யாப்பில் அமைந்தது. 122 கண்ணிகளை உடையது. இது கந்த புராணத்தின் சாரமாக விளங்குகின்றது. சைவசித்தாந்தத் தத்துவங்களை விளக்குகின்றது. முருகப்பெருமானும், சிவபெருமானும் ஒன்று என்பதை நிறுவுகின்றது.

முருகப்பெருமானால் தடுத்தாட்கொண்ட குமரகுருபரர், முருகன் அடியெடுத்துக் கொடுத்த சொல்லையே “பொன்பூத்த குடுமி” என்பதையே முதற்பொருளாகக் கொண்டு வேளூர் முருகன் மீது பிள்ளைத்தமிழ் பாடுகின்றார். இந்நூல் “முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ்” என்று போற்றப்படுகிறது. இது பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்களாகப் பத்துப் பருவங்களைக் கொண்டது. மொத்தம் நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இது ஆசிரிய விருத்தத்தால் ஆனது. இது 12 சீர் முதல் 32 சீர்கள் வரையில் உள்ளது. இவையேயன்றி குமரகுருபரர் பிரபந்தங்கள் பதினான்கில் ‘‘மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்’’, ‘‘மதுரைக் கலம்பகம்”, “திருவாரூர் நான்மணிமாலை”, “சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை”, “காசிக் கலம்பகம்”, “மீனாட்சியம்மை குறம்” முதலிய நூல்களில் முருகப் பெருமானைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

திருவுருவ வருணனை

திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பாவுள் முருகப்பெருமானைத் தாம் தரிசித்த காட்சியினைக் கேசாதி பாதமாகக் குமரகுருபரர் அப்படியே வடித்துக் காட்டுகின்றார்.

குமரனின் இயல்புகளும் தசாங்கமும்

அரசனுக்குரிய பத்து அங்கங்களைத் தசாங்கம் என்று கூறுவர். அதனை முருகக் கடவுளுக்கு ஏற்றிக் கூறுகின்றார். அகலாத பேரன்பு அடைந்தோர் அகத்துட் புகலாகும் ஆனந்தமலையும், பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காறும், மேலான இடத்தைத் தேர்ந்தளிக்கும் திருநாடும், பாரின்பம் எல்லாம் கடந்த இருநிலத்துள் போக்கும் வரவும் அல்லாது உயர்ந்த அணியுடை நகரும், பழமையான உலகில் முதலும் முடிவும் அகன்று எங்கும் நிறைந்து ஐந்தெழுத்தைக் கூறிச் செலுத்துகின்ற குதிரையும், புகழுடைய மதத்தில் தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கின்றவர்கள் பஞ்சமலத்தை அழித்த சிவஞானமாகிய கடாகளிற்றையும், சிவபூரணத்துள் போதமாகிய மலரையும் அன்பாகிய நாரின் கட்டப்பட்ட தாரினையும் படைத்தல் முதலாகிய ஐந்தொழிலையும் ஒழியாது அளித்து உயர்த்தப்பட்ட பெருமையுடைய கொடியும், நாதத்தத்துவங்களையே மணிமுரசாகவும், எப்பொழுதும் நீக்கமில்லாது கண்ணாடியில் நிழலை அசையச் செய்பவன்போல புவனத்தை ஆக்கி அசைத்துக்கொண்டு அருளும் ஆணையும், தனக்குத் தசாங்கமாகப் பெற்றான் (க.க.வெ. கண்ணி. 66-74). ஆறுதிருப்பதிகளைக் (திருப்பரங்குன்றம், சீரலைவாய், திருவேரகம், பழனி, பழமுதிர்சோலை, குன்றுதோறாடல்) கண்டு, ஆறெழுத்து மந்திரத்தை (ஓம் குமாராய நம, ஓம் சரவணபவ) அன்போடு கூறுபவர்களின் சிந்தையில் குடியிருப்பது அவனின் இயல்பாகும்.

இறைவனே குமரன் எனல்

முழு முதற் கடவுளாக விளங்குகின்ற சிவபெருமான், தேவர்களின் நலன் பொருட்டு, அசுரர்களின் அக்கிரமத்தை ஒழித்தல் பொருட்டுத் தம்முடைய ஐந்து முகத்தோடு அதோமுகத்தையும் சேர்த்து ஆறுமுகமாகத் தோன்றித் தேவர்களின் துயரத்தைப் போக்கியருளினான். இதனை,

"எங்கும் செறியும் பரம சிவமாய்" (க.க.வெ. கண்ணி. 4)

"ஐந்தெழுத்தைக் கூறி நடாத்தும் குரகதமும்" (க.க.வெ. கண்ணி. 69)

"வெந்தகுவர்க் காற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோ டதோ முகமும்-தந்து" (க.க.வெ. கண்ணி. 76)

என்று குமரகுருபரர் பலவாறு காட்டுகின்றார்.

ஸ்ரீ குமர குருபர சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா

1. பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறரிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும் - தேமேவு

2. நாமமும்நா தாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த
போதமும் காணாத போதமாய் - ஆதிநடு (வு)

3. அந்தங் கடந்தநித்தி யானந்த போதமாய்ப்
பந்தந் தணந்த பரஞ்சுடராய் - வந்த

4. குறியுங் குணமுமொரு கோலமுமற்(று) எங்கும்
செறியும் பரமசிவமாய் - அறிவுக்(கு)

5. அனாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்புறமாய் அன்றே
மனாதிகளுக்(கு) எட்டா வடிவாய்த் - தனாதருளின்

6. பஞ்சவித ரூப பரசுகமாய் எவ்வுயிர்க்கும்
தஞ்சமென நிற்குந் தனிப்பொருளாய் - எஞ்சாத

7. பூரணமாய் நித்தமாய்ப் போக்குவர வும்புணர்வும்
காரணமும் இல்லாக் கதியாகித் - தாரணியில்

8. இந்திரசா லம்புரிவோன் யாவரையும் தான்மயக்கும்
தந்திரத்தில் சாராது சார்வதுபோல் - முந்தும்

9. கருவின்றி நின்ற கருவாய் அருளே
உருவின்றி நின்ற உருவாய்த் திரிகரணம்

10. ஆகவரும் இச்சை அறி(வு) இயற்ற லால் இலய
போக அதிகாரப் பொருளாகி - ஏகத்(து)

11. உருவும் அருவும் உருவருவும் ஆகிப்
பருவ வடிவம் பலவாய் - இருள்மலத்துள்

12. மோகமுறும் பல்லுயிர்க்கு முத்தி அளித் தற்குமல
பாகமுற வேகடைக்கண் பாலித்துத் - தேகமுறத்

13. தந்த அருவுருவஞ் சார்ந்தவிந்து மோகினிமான்
பெந்த முறவே பிணிப்பித்து - மந்த்ரமுதல்

14. ஆறத்து வாவு(ம்) அண்டத்(து) ஆர்தந்தஅத்து வாக்களுமுற்
கூறத் தகுஞ்சிமிழ்ப்பிற் கூட்டுவித்து - மாறிவரும்

15. ஈரிரண்டு தோற்றத்(து) எழுபிறப்புள் யோனி எண்பான்
ஆரவந்த நான்குநூ றாயிரத்துள் - தீர்வரிய

16. கன்மத்துக்(கு) ஈடாய்க் கறங்கும் சகடமும்போற்
சென்மித்(து) உழலத் திரோதித்து - வெந்நிரய

17. சொர்க்காதி போகமெலாம் துய்ப்பித்துப் பக்குவத்தால்
நற்கா ரணஞ்சிறிது நண்ணுதலும் - தர்க்கமிடும்

18. தொன்னூற் பரசமயந் தோறும் அதுவதுவே
நன்னூல் எனத்தெரிந்து நாட்டுவித்து - முன்னூல்

19. விரதமுத லாயபல மெய்த்தவத்தின் உண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகஞ் சார்வித்(து) - அருள்பெருகு

20. சாலோக சாமீப சாரூப மும்புசிப்பித்(து)
ஆலோகந் தன்னை அகற்றுவித்து - நால்வகையாம்

21. சத்திநி பாதம் தருதற்(கு) இருவினையும்
ஒத்துவருங் காலம் உளவாகிப் - பெத்த

22. மலபரி பாகம் வருமளவிற் பன்னாள்
அலமருதல் கண்ணுற்(று) அருளி - உலவா(து)

23. அறிவுக்(கு) அறிவாகி அவ்வறிவுக்(கு) எட்டா
நெறியிற் செறிந்தநிலை நீங்கிப் - பிறியாக்

24. கருணை திருவுருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்
குருபரனென்(று) ஓர்திருப்பேர் கொண்டு - திருநோக்கால்

25. ஊழ்வினையைப் போக்கி உடலறுபத் தெட்டுநிலம்
ஏழு(ம்) அத்து வாக்கள் இருமூன்றும் - பாழாக

26. ஆணவ மான படலங் கிழித்(து) அறிவிற்
காணரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்காட்டிப் பூணும்

27. அடிஞானத் தாற்பொருளும் ஆன்மாவுங் காட்டிக்
கடியார் புவனமுற்றுங் காட்டி - முடியாது

28. தேக்குபர மானந்தத் தெள்ளமுத மாகி எங்கும்
நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டிப் - போக்கும்

29. வரவும் நினைப்பும் மறப்பும் - பகலும்
இரவும் கடந்(து) உலவா இன்பம் - மருவுவித்துக்

30. கன்மமலத் தார்க்குமலர்க் கண்மூன்றும் தாழ்சடையும்
வன்மழுவும் மானுமுடன் மால்விடைமேல் - மின்னிடத்துப்

31. பூத்த பவளப் பொருப்(பு) ஒன்று வெள்ளிவெற்பில்
வாய்த்தனைய தெய்வ வடிவாகி - மூத்த

32. கருமமலக் கட்டறுத்துக் கண்ணருள் செய்(து) உள்நின்(று)
ஒருமலத்தார்க்(கு) இன்பம் உதவிப் - பெருகியெழு

33. மூன்றவத்தை யுங்கழற்றி முத்தருட னேஇருத்தி
ஆன்றபர முத்தி அடைவித்துத் - தோன்றவரும்

34. யானெனதென்(று) அற்ற இடமே திருவடியா
மோனபரா னந்தம் முடியாக - ஞானம்

35. திருவுருவா இச்சை செயலறிவு கண்ணா
அருளதுவே செங்கை அலரா - இருநிலமே

36. சந்நிதியா நிற்குந் தனிச்சுடரே எவ்வுயிர்க்கும்
பின்னமற நின்ற பெருமானே - மின்னுருவம்

முருகக்கடவுளுடைய திருவுருவ வர்ணனை

37. தோய்ந்தநவ ரத்நச் சுடற்மணியாற் செய்தபைம்பொன்
வாய்ந்த கிரண மணிமுடியும் - தேய்ந்தபிறைத்

38. துண்ட(ம்) இரு மூன்றுநிரை தோன்றப் பதித்தனைய
புண்டரம் பூத்தநுதற் பொட்டழகும் - விண்ட

39. பருவமலர்ப் புண்டரிகம் பன்னிரண்டு பூத்தாங்(கு)
அருள்பொழியும் கண்மலர் ஈராறும் - பருதி

40. பலவும் எழுந்துசுடர் பாலித்தாற் போலக்
குலவு மகரக் குழையும் - நிலவுமிழும்

41. புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாயும்
சென்மவிடாய் தீர்க்கும் திருமொழியும் - வின்மலிதோள்

திருமுகங்களின் செயல்கள்

42. வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெஞ்சூர னைத்தடிந்து
தெவ்வருயிர் சிந்தும் திருமுகமும் - எவ்வுயிர்க்கும்

43. ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதரும் செய்ய மலர்முகமும் - சூழ்வோர்

44. வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்கும் கமல முகமும் - விடுத்தகலாப்

45. பாச இருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் - நேசமுடன்

46. போகமுறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகம் அளிக்கும் முகமதியும் - தாகமுடன்

47. வந்தடியிற் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளும் தெய்வமுகத் தாமரையும் - கொந்தவிழ்ந்த

48. வேரிக் கடம்பும் விரைக்குரவும் பூத்தலர்ந்த
பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் - ஆரமுதம்

திருக்கரங்களின் செயல்கள்

49. தேவர்க்(கு) உதவுந் திருக்கரமும் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும் - ஓவாது

50. மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் பூந்தொடையல்
சேர அணிந்த திருக்கரமும் - மார்பகத்தில்

51. வைத்த கரதலமும் வாமமருங் கிற்கரமும்
உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும் - மொய்த்த

52. சிறுதொடிசேர் கையு(ம்) மணி சேர்ந்ததடங் கையும்
கருவுசமர் அங்குசஞ்சேர் கையும் - தெறுபோர்

53. அதிர்க்கே டகஞ்சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்
கதிர்வாள் விதிர்க்குங் கரமும் - முதிராத

54. கும்பமுலைச் செவ்வாய்க் கொடியிடையார் வேட்டணைந்த
அம்பொன் மணிப்பூண் அகன்மார்பும் - பைம்பொற்

55. புரிநூலும் கண்டிகையும் பூம்பட் டுடையும்
அரைஞாணும் கச்சை அழகும் - திருவரையும்

56. நாதக் கழலும் நகுமணிப்பொற் கிண்கிணியும்
பாதத்(து) அணிந்த பரிபுரமும் - சோதி

57. இளம்பருதி நூறா யிரங்கோடி போல
வளந்தருதெய் வீக வடிவும் - உளந்தனிற்கண்(டு)

58. ஆதரிப்போர்க்(கு) ஆருயிராய் அன்பரகத் தாமரையின்
மீதிருக்கும் தெய்வ விளக்கொளியே - ஓதியஐந்(து)

59. ஓங்காரத் துள்ளொளிக்கும் உள்ளொளியாய் ஐந்தொழிற்கும்
நீங்காத பேருருவாய் நின்றோனே - தாங்கரிய

60. மந்திரமே சோரியா வான்பதமே மாமுடியாத்
தொந்தமுறும் வன்னமே தொக்காகப் - பந்தனையால்

61. ஒத்த புவனத் துருவே உரோமமாத்
தத்துவங்க ளேசத்த தாதுவாய் - வைத்த

62. கலையே அவயவமாக் காட்டுமத்து வாவின்
நிலையே வடிவமாய் நின்றாய் - பலகோடி

63. அண்டம் உருவாகி அங்கம் சாராசரமாய்க்
கண்டசக்தி மூன்றுட் கரணமாய்த் - தொண்டுபடும்

64. ஆவிப் புலனுகுக்(கு) அறி(வு) அளிப்ப ஐந்தொழிலும்
ஏவித் தனிநடத்தும் எங்கோவே - மேவ

65. வரும் அட்ட மூர்த்தமாம் வாழ்வே மெய்ஞ் ஞானம்
தரும்அட்ட யோகத் தவமே - பருவத்(து)

தசாங்கம்

66. அகலாத பேரன்(பு) அடைந்தோர் அகத்துட்
புகலாகும் இன்பப் பொருப்பும் - சுகலளிதப்

67. பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காறும் மீதானம்
தேரின்ப நல்குந் திருநாடும் - பாரின்பம்

68. எல்லாங் கடந்த இருநிலத்துட் போக்குவர(வு)
அல்லா(து) உயர்ந்த அணிநகரும் - தொல்லுலகில்

69. ஈறும் முதலுமகன்(று) எங்கும் நிறைந்(து) ஐந்தெழுத்தைக்
கூறி நடாத்துங் குரகதமும் - ஏறுமதம்

70. தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கையினாற் பஞ்சமலம்
காய்ந்தசிவ ஞானக் கடாக்களிறும் - வாய்ந்தசிவ

71. பூரணத்துட் பூரணமாய் போதம் புதுமலரா
நாரகத்துட் கட்டு நறுந்தொடையும் - காரணத்துள்

72. ஐந்தொழிலும் ஓவாது அளித்துயர்ந்த வான்கொடியும்
வந்தநவ நாத மணிமுரசும் - சந்ததமும்

73. நீக்கமின்றி ஆடி நிழலசைப்பான் போற்புவனம்
ஆக்கி அசைத்தருளும் ஆணையும் - தேக்கமழ்ந்து

74. வீசும் பனுவல் விபுதர் தனித்தனியே
பேசுந் தசாங்கமெனப் பெற்றோனே - தேசு திகழ்

திருமுருகக்கடவுளின் திருவவதாரம்

75. பூங்கயிலை வெற்பிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப்
பாங்குறையும் முக்கட் பரஞ்சோதி - ஆங்கொருநாள்

76. வெந்தகுவர்க்(கு) ஆற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோ(டு) அதோமுகமும் - தந்து

77. திருமுகங்கள் ஆறாகிச் செந்தழற்கண் ஆறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறி ஆ(று) உய்ப்ப - விரிபுவனம்

78. எங்கும் பரக்க இமையோர்கண்(டு) அஞ்சுதலும்
பொங்குந் தழற்பிழம்பைப் பொற்கரத்தால் - அங்கண்

79. எடுத்தமைத்து வாயுவைக் கொண்(டு) ஏகுதியென்(று) எம்மான்
கொடுத்தளிப்ப மெல்லக்கொடு போய் - அடுத்ததொரு

80. பூதத்தலைவ கொடு போதியெனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகீரதிக்கே சென்றுய்ப்ப - போதொருசற்(று)

81. அன்னவளுங் கொண்டமைதற்(கு) ஆற்றாள் சரவணத்திற்
சென்னியிற்கொண்(டு) உய்ப்பத் திருவுருவாய் - முன்னர்

82. அறுமீன் முலையுண்(டு) அழுதுவிளை யாடி
நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் - குறுமுறுவற்

83. கன்னியொடுஞ்சென்(று) அவட்குக் காதலுருக்காட்டுதலும்
அன்னவள்கண்(டு) அவ்வுருவம் ஆறினையும்-தன்னிரண்டு

84. கையால் எடுத்தணைத்துக் கந்தனெனப் பேர்புனைந்து
மெய்யாறும் ஒன்றாக மேவுவித்துச் - செய்ய

85. முகத்தில் அணைத்(து) உச்சிமோந்து முலைப்பால்
அகத்துள் மகிழ்பூத்(து) அளித்துச் - சகத்தளந்த

86. வெள்ளை விடைமேல் விமலன் கரத்திலளித்(து)
உள்ளம்உவப்ப உயர்ந்தோனே - கிள்ளைமொழி

திருமுருகக்கடவுளின் திருவிளையாடல்கள்

87. மங்கை சிலம்பின் மணி ஒன்பதில் தோன்றும்
துங்க மடவார் துயர்தீர்ந்து - தங்கள்

88. விருப்பால் அளித்தநவ வீரருக்குள் முன்னோன்
மருப்பாயுந் தார்வீர வாகு - நெருப்பிலுதித்(து)

89. அங்கட்புவனம் அனைத்தும் அழித்துலவும்
செங்கட் கிடாயதனைச் சென்று கொணர்ந்(து) - எங்கோன்

90. விடுக்குதி என்(று) உய்ப்ப அதன் மீதிவர்ந்(து) எண்டிக்கும்
நடத்தி விளையாடும் நாதா - படைப்போன்

91. அகந்தை உரைப்பமறை ஆதி எழுத்தென்(று)
உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை - புகன்றிலையால்

92. சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்ஙன் என்றுமுனம்
குட்டிச் சிறை இருத்தும் கோமானே - மட்டவிழும்

93. பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப
முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே - கொன்னெடுவேல்

94. தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூளாக
வீர வடிவேல் விடுத்தோனே - சீரலைவாய்த்

95. தெள்ளு திரைகொழிக்கும் செந்தூரிற் போய்க்கருணை
வெள்ளம் எனத்தவிசின் வீற்றிருந்து - வெள்ளைக்

96. கயேந்திரனுக்(கு) அஞ்சல் அளித்துக் கடல்சூழ்
மயேந்திரத்திற் புக்கிமையோர் வாழச் - சயேந்திரனாம்

97. சூரனைச்சோ தித்துவரு கென்றுதடந் தோள்விசய
வீரனைத்தூ தாக விடுத்தோனே - காரவுணன்

98. வானவரை விட்டு வணங்காமை யாற்கொடிய
தானவர்கள் நாற்படையும் சங்கரித்துப் - பானுப்

99. பகைவன் முதலாய பாலருடன் சிங்க
முகனைவென்று வாகை முடித்தோய் - சகமுடுத்த

100. வாரி தனிற்புதிய மாவாய்க் கிடந்தநெடுஞ்
சூருடலங் கீண்ட சுடர்வேலோய் - போரவுணன்

101. அங்கமிரு கூறாய் அடல்மயிலுஞ் சேவலுமாய்த்
துங்கமுடன் ஆர்த்தெழுந்து தோன்றுதலும் - அங்கவற்றுள்

102. சீறுமர வைப்பொருத சித்ரமயில் வாகனமா
ஏறி நடாத்தும் இளையோனே - மாறிவரு

103. சேவற் பகையைத் திறல்சேர் பதாகையென
மேவத் தனித்துயர்த்த மேலோனே - மூவர்

104. குறைமுடித்து விண்ணங் குடியேற்றித் தேவர்
சிறைவிடுத்தாட் கொண்(டு) அளித்த தேவே - மறைமுடிவாம்

தெய்வயானை, வள்ளி திருமணம்

105. சைவக்கொழுந்தே தவக்கடலே வானுதவும்
தெய்வக் களிற்றைமணஞ் செய்தோனே - பொய்விரவு

106. காமம் முனிந்த கலைமுனிவன் கண்ணருளால்
வாமமட மானின் வயிற்றுதித்துப் - பூமருவு

107. கானக் குறவர் களிகூரப் பூங்குயில்போல்
ஏனற் புனங்காத்(து) இனிதிருந்து - மேன்மைபெறத்

108. தெள்ளித் தினைமாவும் தேனும் பரிந்தளித்த
வள்ளிக் கொடியை மணந்தோனே - உள்ளமுவந்(து)

109. ஆறு திருப்பதிகண்(டு) ஆறெழுத்தும் அன்பினுடன்
கூறுமவர் சிந்தைகுடி கொண்டோனே - நாறுமலர்

110. கந்திப் பொதும்பர்எழு காரலைக்குஞ் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பதிபுரக்குஞ் செவ்வேளே - சந்ததமும்

வேண்டும் வரம்

111. பல்கோடி சன்மப் பகையும் அவமிருத்தும்
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பிணியும் - பல்கோடி

112. பாதகமும் செய்வினையும் பாம்பும் பாசாசுமடற்
பூதமும் தீநீரும் பொருபடையும் - தீதகலா

113. வெவ்விடமுந் துட்ட மிருகமுத லாமெவையும்
எவ்விடம் வந்(து) எம்மை எதிர்ந்தாலும் - அவ்விடத்திற்

114. பச்சைமயில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்டோளும்
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் - கச்சைத்

115. திருவரையும் சீரடியும் செங்கையும் ஈரா(று)
அருள்விழியும் மாமுகங்கள் ஆறும் - விரிகிரணம்

116. சிந்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
எந்தத் திசையும் எதிர்தோன்ற - வந்திடுக்கண்

117. எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமும் தந்துபுகுந்(து)
உல்லாச மாக உளத்திருந்து - பலவிதமாம்

118. ஆசுமுதல் நாற்கவியும் அட்டாவ தானமுஞ்சீர்ப்
பேசுமியல் பல்காப் பியத்தொகையும் - ஓசை

119. எழுத்துமுத லாம்ஐந் திலக்கணமும் தோய்ந்து
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்(து) - ஒழுக்கமுடன்

120. இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனைஅகற்றி
மும்மைப் பெருமலங்கள் மோசித்துத் - தம்மைவிடுத்(து)

121. ஆயும் பழைய அடியா ருடன்கூட்டித்
தோயும் பரபோகந் துய்ப்பித்துச் - சேய

122. கடியேற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி ஆட்கொண்(டு)
அடியேற்கும் முன்னின்(று) அருள்.

நக்கீரரும் குமரகுருபரரும்

முனைவர் ***அ.மா. பரிமணம்,***
தமிழ்ப்பேராசிரியர் ஓய்வு

த*மிழகச் சமய வரலாற்றில் முருக வழிபாட்டிற்குத் தொன்மையும் சிறப்பும் மிக்க இடமுண்டு. ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதெனக் கருதப்படும் சங்க காலத்தில் திகழ்ந்த நக்கீரருக்கும், முந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழ்வானில் தோன்றி ஒளிர்ந்த குமரகுருபரருக்கும் அவ்வரலாற்றில் பசுமையான பக்கங்கள் உள்ளன. பராய்த்துறைக்கு அருகே முக்கொம்பு என்னுமிடத்தில் காணப்படும் கவினார்ந்த காவிரிக் காட்சி போல, இன்று தமிழகத்தில் தழைத்துச் செழித்து விளங்கும் முருக வழிபாட்டின் தோற்றத்தையும், அது வடபுலப் பண்பாட்டோடு கலப்புற்று நிற்கும் நிலையினையும் நக்கீரரின் முருகாற்றுப்படை காட்டி நிற்கின்றது. வீரம் விளைக்கும் வேலொடும் வெறியயர் களத்தே ஆடும் ஆடலொடும் தமிழ் மண்ணில் தோன்றிய முருக வழிபாடு, வேதமோதும் வேதியர்களும் மந்திரங்களை நாவியல் மருங்கில் நவிலப் பாடிப் போற்றும் வகையில் விரிவுற்று விளங்கிய பாங்கினை நக்கீரர் காட்டியுள்ளார். குறிஞ்சிநில மக்களின் அகவாழ்வில் இடம்பெறும் தெய்வமாகக் கருதப்பட்ட செவ்வேள் வழிபாட்டு நெறி, காடும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும் யாறும் குளனும், வேறுபல் வைப்பும் போன்ற இடங்களில், 'வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட ஆண்டாண்டு உறைதலும் அறிந்தவாறே' என்னுமளவில் நானில மக்கள் உளங்களில் நிலவும் பரம்பொருள் நெறியாய் அமைந்ததனை அவர் விளக்கியுள்ளார். பிற்காலத்தே 'அறுசமயம்' எனும் தொகுப்பில் ஒன்றாய், 'கௌமாரம்' என்னும் பெயரினதாய் விளங்கும் முருகநெறியினுக்கும், சிவபெருமானை முழுமுதலாகப் போற்றும் சித்தாந்த சைவ நெறியினுக்கும் வேறுபாடின்றி சிவனெறியும் முருக நெறியும் அபேதமானது என்பதனைக் குமரகுருபரர் தம், 'கந்தர் கலிவெண்பாவில்' புலப்படுத்தியுள்ளார். திணைநிலைத் தெய்வமாகக் கூறப்பட்ட முருகனுக்கும் பரத்துவம் பேசுவது,* ***முருகனும் சிவனும் பரத்துவநிலையில் ஒருவரே எனக் காட்டுவது*** *ஆகியவற்றில் முறையே நக்கீரரும் குமரகுருபரரும் சிறந்து விளங்குமாற்றைக் காட்டுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.*

நக்கீரர் – குருபரர்

அறிஞர்தம் காலக்கணிப்பில் வேறுபாடுகளிருப்பினும், தமிழகத்தில் வழிபாட்டு நெறிகளுக்குச் சைவம், வைணவம் என்றிங்ஙனம் பெயர்கள்

அமையாத - அந்நெறி நிற்போர் வைணவர், சைவர் என்று முத்திரை குத்தப்பெறாத - சங்க காலத்தைச் சார்ந்தவர் நக்கீரர். மக்கள் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு, அதன் செம்மைக்குப் பயன்படும் வகையில் கருப்பொருட்களுள் ஒன்றாகத் தெய்வம் கருதப்பெற்ற காலத்தவர் நக்கீரர். தெய்வத்தை மையமாகக் கொண்டு, மனித வாழ்க்கை செயற்பட்ட காலத்தவர் குருபரர். சைவ சமயத் திருமுறைப் பாகுபாட்டிற்கு முற்பட்டதாகலின், நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை 11ஆம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டு, அவரும், நக்கீரதேவ நாயனார் என வழங்கப் பெற்றார். திருமுறைகளைப் பன்னிரண்டிற்கு மேல் பெருக்குவதில்லை எனச் சைவ உலகம் முடிவு செய்த பின்னர்த் தோன்றியதாதலின் குருபரரின் கலிவெண்பா, தகுதி இருப்பினும் சைவத் திருமுறைகளுட் சேர்க்கப்படாததாயிற்று. கூற்றுதைக்கும் படையாகக் கருதப்படுவதால் திருமுருகாற்றுப்படையும், கொடுமை தடுக்கும் கவசமாகக் கருதப்படுவதால் கந்தர் கலிவெண்பாவும் சைவ-முருக அடியார்களால், வேற்றுமை கருதாது பாராயணம் செய்தோதும் பனுவல்களாகத் திகழ்கின்றன. முன்னது ஆசிரியத்திலும், பின்னது கலிவெண்பாவிலும் அமைந்துள்ளன.

நக்கீரர் காட்டும் முருக வழிபாட்டு மரபினைக் காணுமுன்னர், அவர் காலத்தும் அவர் காலத்திற்கு முன்னரும் தமிழகத்தில் நிலவிய முருக வழிபாடு பற்றிய நிலையினை அறிவது பயனுடையதாகும். நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப் படையேயன்றி, பாட்டும் தொகையுமான தொகுப்பில் முருகனைப் பற்றி (செவ்வேள்) எட்டுப் பாடல்களும் (பரிபாடல்), குறுந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றும், பிற அகம், புறம் பற்றிய பாக்களுள் மிகப் பலவாய குறிப்புக்களும் உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் ஒருங்கு வைத்துக் காணுங்கால் முருக வழிபாட்டின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகியவற்றின் விரிந்த பரப்பினை உணர்தல் கூடும்.

சங்க நூல்களில் முருகன் பெயர்களாகக் காணப்படும் முருகு, சேஎய், செவ்வேள், வேலன், ஆலமர்செல்வன் மகன், கொற்றவை சிறுவன், குமரன், மாஅல் மருகன் என்றிங்ஙனம் வருவனவெல்லாம் காரணப் பெயர்களேயெனினும், அக்காரணங்களைப் பகுத்துக் காணுங்கால், தமிழ் மண்ணிற்கே உரியதாக முருக வழிபாடு இருந்து வந்ததனையும் (செவ்வேள், வேலன்), அவ்வழிபாடு வடபுல வைதிக வழிபாட்டு மரபொடு கலந்து விளங்குவதனையும் (ஆலமர் செல்வன் மகன், மாஅல் மருகன்) புலனாகும். முருக வழிபாட்டில் தொன்றுமுதிர் தமிழ்ப்புல மரபும், வடபுல மரபும் பிரித்துக் காண்டல் அரிதாகும் வண்ணம் தம்முட் கலந்தும் கரைந்தும் விளங்கும் பாங்கினை நக்கீரர் தம் திருமுருகாற்றுப்படையில் நன்கு காட்டியுள்ளார். தமிழ்ப் பண்பாடும் பிற பண்பாடுகளும் தமிழகத்தில், பண்டு தொட்டே எவ்வாறு கலந்து வந்துள்ளன என்பதனை ஆய்ந்து காண முற்படுவார்க்கு, வழிபாட்டு மரபில்

நக்கீரர் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்கின்றார்.

புலனெறி வழக்காகச் செய்யுட் செய்யுங்கால், அகப்பாடல்கள் முதல், கரு, உரிப்பொருள் அடிப்படையில் இயற்றப்பெறல் வேண்டுமென்பதும், கருப்பொருள் வகைகளுள் தெய்வம் முதற்கண் வைத்தெண்ணப்படும் என்பதும், அவ்வகையில் குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சேயோன் (முருகன்) தெய்வமாவான் என்பதும் தொல்காப்பிய விதிப்பாகும். அகத்திணையில் களவுக்காலத்தில் தலைவன்-தலைவியர் சந்திப்பிற்குப் பின், தலைவிபால் காணப்படும் உடல் மெலிவின் காரணம் அறியும் பாங்கிலும், புறத்திணையில், 'குறித்த போரில் கொற்றம் கருதிச் செருமிகு சேயான முருகனை முதலில் பரவி அவனுக்குரிய களியாட்டில் குறியுணர்ந்து கூறும் பாங்கிலும் வெறியாட்டும் அது தொடர்பான நிகழ்வுகளும் இடம்பெறும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. "வேலன் வெறியாட்டு, குறிஞ்சிக்கும் வெட்சிக்கும் பொதுவாயினும் வெட்சித்திணை வெறியாட்டில் வேலன் காந்தள் சூடி ஆடுவதும்; குறிஞ்சித்திணையில் வெறியாடும் வேலன் குறிஞ்சிப் பூச்சூடி ஆடுவதும் மரபு" என்று சோமசுந்தர பாரதியாரும், "சிறப்பறியா மகளிர் ஆடுதலிற் புறனாயிற்று (சிறப்புப்பற்றி ஆடுமகளிராதலின் - பாடவேறுபாடு). வேலனாடுதல் அகத்திணைக்குச் சிறந்தது" என்று நச்சினார்க்கினியரும் கருத்துரைப்பர். திணை சாராது கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடுங்கால் - முருகன் நிலத்தெய்வமாக அல்லாமல், நானில மக்கட்கும் உரிய பரம்பொருளாகப் பாடும் நிலையினைப் பரிபாடலில் செவ்வேள் பற்றி அமைந்த பாடல்களும், முருகாற்றுப்படைப் பகுதிகளும், பிறதொகைப் பாடற் குறிப்புக்களும் உணர்த்துவனவாக உள்ளன. திருமுருகாற்றுப்படையில் படைவீடுகள் என்று கூறப்படும் ஆறிடங்களில், திருப்பரங்குன்றம் திருச்சீரலைவாய் ஆகியன குறிஞ்சி தொடங்கி நெய்தல் ஈறாக அமையும் நானில வரைப்பகத்தைச் சுட்டுவனவாகவும், ஆவினன்குடியும் ஏரகமும் இடைப்பட்ட நிலங்களில் நிலவும் தலங்களைச் சுட்டுவனவாகவும், குன்றுதோறாடலும் பழமுதிர்சோலையும் எழிலும் பயனுமிக்க இடங்களெல்லாம் முருகன் உகக்கும் இடங்களாமெனக் காட்டுவனவாகவும் கொள்ளலாம்.

உலோக கால நிலையில் குறிஞ்சி வாழ் மனிதன் தன் பசி தணிக்கவும், பகை தணிக்கவும் உதவு கருவியாக வேலினைக் கொண்டான். அதனை உடையவன் வேலன் எனப்பட்டான். அளவிறந்த ஆற்றல் கொண்டவனாக எண்ணிய அவனையே தனக்குதவும் தெய்வமாக எண்ணினான். அந்தத் தெய்வ ஆற்றல் சிற்சிலபோது, தன்னொத்த மனிதர்மேல் இறங்கிச் செயற்படக்கூடும் என்றும், அந்நிலையில் எதிரதுகூறல் போன்ற செயல்களை அவனால் செய்யக்கூடும் என்றும் நம்பினான். அதன் வளர்ச்சியுற்ற நிலை வெறியாட்டெடுப்பதற்கு அடிப்படையாயிற்று. அதனால் வெறியாடு களம், வெறியாடுவோரியல்பு, வேலனியல்பு போன்றன விளக்கப்பட்டன. சங்க காலச்

சமுதாயத்தில் இவ்வெறியாட்டுப் பற்றிய பல தகவல்களை அக்காலப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. வெறியாட்டிலீடுபடுவோர் முருகனை (வேலனை) அகவிப் பாடி ஏத்துதலால் அவர்கள் அகவர். அகவுநர், அகவன் மகளிர் என்றெல்லாம் வழங்கப் பெற்றனர்.

சங்க காலத்திற்கு முன்னரே, மக்கள் வாழ்வில் இடம்பெற்றிருந்த வெறியாட்டு நிகழ்ச்சி, பின்னர்ச் சங்க கால அகத்திணைப் பாடுபொருளுள்ளும் சிறப்பிடம் பெற்றமையால், இதனைச் சிறப்பித்துப் பாடிய ஒரு புலவர் வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார் என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றார். சங்க நூல்களுள் இடம்பெறும் அவருடைய ஐந்து பாடல்களுள் (அகம். 22, 98; நற்றிணை 268; புறம். 271, 302) மூன்று அகத்திணை பற்றியனவாகவும், வெறியாடல் பற்றிய குறிப்புகள் கொண்டனவாகவும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நக்கீரர் – முருகாற்றுப்படை

பரிசில் பெற்றானொருவன், பெறவிரும்பும் ஒருவனிடம், தான் பெற்ற பரிசில் தன்மையையும், அதனை வழங்கிய வள்ளல் இருப்பிடத்தையும் கூறி வழிப்படுத்துவது ஆற்றுப்படையாம். ஆற்றுப்படுத்துவோர், பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் ஆகிய கலைஞர்களாவர் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர். அவ்விலக்கியம், ஆற்றுப்படுத்தப் பெறுவோர் பெயரால் பாணாற்றுப்படை என்பது போல் பெயர் பெறும். முருகாற்றுப்படை என்பதில் ஆற்றுப்படுத்தப் படுவோர் வழங்கும் வள்ளலாகவுள்ளார். 'வீடு பெறுதற்குச் சமைந்தானோர் இரவலனை, வீடு பெற்றானொருவன் முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவது' என்று பெயர் விளக்கம் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். பொருள் வழங்கும் வள்ளல்பால் ஆற்றுப்படுத்துவதினின்றும் வேறுபட்டு, அருள் வழங்கும் வள்ளல்பால் (முருகன்) ஆற்றுப்படுத்துவதாக நூல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு, வேலனாய், குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாய், வெறியாட்டில் வெளிப்படுபவனாய் விளங்கும் முருகன், வீடு பேறருளும் அருள் வள்ளலாய், பரம்பொருளாய், வளர்ச்சியுற்றுத் திகழக் காண்கிறோம். முருகாற்றுப்படுத்த உருகெழு வியனகர் என்று நூலுள் வருதலால் (அடி 244) முருகாற்றுப்படை எனும் பெயர் நக்கீரரே கொடுத்தது எனக் கொள்ளலாம். முருகு, முருகன் என்பது வேலனையே குறிக்கும். கடவுள் எனும் பொதுப்பொருளில் முருகு வழங்குவதனை, 'முருகு மெய்ப்பட்ட புலத்தி போல' என்னும் புறநானூற்று அடியால் (புறம். 259-5) அறியலாம்.

பரம்பொருள் நிலையில் முருகன் விளங்கும் அரிய காட்சியினை நக்கீரர் ஆற்றுப்படையின் தொடக்கத்திலேயே காட்டி விடுகின்றார். வெறியாட்டு விழாவில் மனிதனைப் போலவே மனித உருவில் வருவான் என்று நம்பப்பெற்ற முருகனை (வேலன்), நக்கீரர் தொடக்கத்திலேயே பேரொளிப் பிழம்பாய்,

உற்றாரைத் தாங்கிச் செற்றாரை அழிக்கப் பெருவீரனாய்க் கற்புடை மகளிரின் காதற் கடவுளாய்க் காட்டுகின்றார். இந்த முருகப் பரம்பொருளின் பேரழகில் ஈடுபட்ட கச்சியப்பர்.

> *"ஆயிரங்கோடி காமர் அழகெலாம் திரண்டொன்றாகி*
> *மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணம் தன்னில்*
> *தூயநல் லெழிலுக் காற்றாது"*

என்று வியந்து போற்றுவர் (கந்தபுராணம் - சூரபன்மன் வதை - 439).

பழமுதிர்சோலையினைக் குறிக்கும்போது, முருகன் எங்கெல்லாம் உறைவான் என்பதனைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டும் வகையில், ஊர்கள்தோறும் எடுக்கப்படும் வேலன் விழாவினையும், வெறியாட்டு விழாவினையும் குறிப்பிடுகின்றார். சிறிய தினையரிசியினைப் பூக்களொடு கலந்து பிரப்பரிசியாக வைத்தும், ஆட்டுக்குட்டியை அறுத்துப் பலியிட்டும், கோழிக் கொடியினை நிறுத்தியும் ஊர்கள்தோறும் மக்கள் எடுக்கும் விழாவில் முருகன் விளங்குவனாம். இது வெறியாட்டன்று. குறிஞ்சி நிலத்தே யன்றிப் பிறநிலத்து ஊர்களில் மக்கள் எடுக்கும் பொதுவிழா. அடுத்து, 'வேலன் தைஇய வெறியயர்களனே' (222) முருகன் உறையுமிடங்களாகக் காட்டியுள்ளார். பின்னர்க் குறமகள் எடுத்ததாகக் கூறப்படும் முருகாற்றுப்படுத்த விழா பின்வருமாறு அமைகின்றது. "கோழிக்கொடி எடுத்து நகர் அமைவரச் செய்யப்படுகின்றது. நெய்யும் வெண்சிறு கடுகும் அப்பப்படுகின்றன. வழிபடு மந்திரம் மென்மையாக ஓதப்படுகிறது. இரு ஆடைகள் உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக உடுக்கப்படுகின்றன. மலர்கள் தூவப்படுகின்றன. செந்நூலால் காப்புக் கட்டி, வெண் பொரி தூவப்படுகிறது. வலிய கிடாயின் இரத்தத்தோடு பிசைந்த அரிசி பலியாக இடப்படுகிறது. மஞ்சள், சந்தனம் முதலியன தெளிக்கப்படுகின்றன. கணவிரமாலை முதலியன சாத்தப்படுகின்றன. மலைப்பக்க ஊர்களில் பசியும், பிணியும் நீங்குவதாக என்று வாழ்த்தப்படுகிறது. குறிஞ்சிப்பண் பாடப்படுகிறது. இசை அருவியோடு இயங்கள் பலவும் ஒலிக்கின்றன. செந்நிறமலர்கள் தூவப்படுகின்றன. இவ்வகையில் குறமகள், அச்சம் தோன்றுமாறு முருகாற்றுப்படுத்துவாள் (227-244). ஆடுகளம் எதிரொலிக்கப் பாடி, கொம்பு ஊதி, மணியை ஒலித்து, பிணிமுகம் எனும் யானையை வாழ்த்தி வழிபட, அத்தகைய இடங்களில் முருகன் உறைவான் (245-249)."

தலைவியின் உடல் மெலிவின் காரணம் அறிய எடுக்கப்படும் வெறியாட்டும் இவ்வகையில் இருந்ததனை, வெறி பாடிய காமக்கண்ணியாரின் அகநானூற்றுப் பாடற்பகுதி (அகம். 22 : 6-12) கொண்டு அறியலாம்.

குறிஞ்சி மக்களிடம் காணும் முருக வழிபாடு இங்ஙனமாக,

பிறிதோரிடத்தில் வேறு வகையாக நடைபெற்ற முருக வழிபாட்டினை ஆசிரியர் நக்கீரர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார். திருவேரகத்தில் ஒரு முருக பக்தன், ஒன்பது இழையால் மூன்று புரியாக அமைக்கப்பட்ட பூணூல் அணிந்துளான். இருபிறப்புடைய அவன் 48 ஆண்டுகளை மாணியாய் வேதக்கல்வியில் கழித்தான். அறங்கூறும் நாவினனாய், முத்தீ ஓம்புகிறான். காலமறிந்து அவற்றிற்கான மந்திரங்களை ஓதுகிறான். நீரில் நனைத்துப் புலராத ஆடை புலரும் வண்ணம் உடுத்தியுள்ளான். தம் கரங்களை உச்சிக்கு மேல் குவித்தவனாய்த் தற்புகழ்ந்து 'சரவணபவ' (நமகுமராய) என்னும் ஆறெழுத்து மந்திரத்தை ஓசை வெளிப்படாது ஓதுகின்றான். மணமிக்க மலர்களை ஏந்தி வழிபடுகின்றான். இவ்வழிபாட்டினை ஏற்று முருகன் ஏரகத்தே உறைகிறான் (177-189).

மேற்காட்டிய இரண்டிடத்தும் நிகழ்வது முருக வழிபாடுதான்! ஆனால், நிகழ்த்துவோர் இயல்பு மாறுபடக் காணலாம். முன்னதில் எளிய மலைவாழ் மக்கள்; பின்னதில் இருபிறப்புடைய அந்தணர்கள்! முன்னதில் தமிழின்றி வேறு மொழியறியாத மக்கள்; பின்னதில் வடமொழி பயின்று மறை வழி மந்திரம் ஓதும் மக்கள்! முன்னதில் சிலம்பகம் சிலம்ப ஆடிப்பாடும் நிலை; பின்னதில் நாவியல் மருங்கின் மந்திரம் ஊதும் நிலை; முன்னதில் மறி அறுத்துப் பலியிடப்படும்; பின்னதில் அஃதில்லை. முன்னது, தமிழ் மண்ணில் மலர்ந்த வழிபாட்டு மரபு; பின்னது தமிழ் மண்ணிற்கு வந்து கலந்த வழிபாட்டு மரபு! இரு மரபுகளும் கலந்த நிலையை நக்கீரர் காட்டினாலும், இரண்டினையும் தனித்தனியே இனங்காணற்குரிய தெளிவான குறிப்புக்களைக் காட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இரு மரபுகளும் வேறாக அமைந்தாலும், அவ்வழிபாட்டு மரபுகளால் மக்கள் அடையும் பயன் ஒன்றே என்பதனை, "வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்திநர் வழிபட" என்னும் அடியால் (248) ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார். மறியறுத்துப் பலியிட்டு வழிபட்ட மரபும், அஃதின்றி மலர் மட்டும் தூவி வழிபட்ட மரபும் முருகனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதனை நோக்குங்கால், அடியவர்கள் பக்தி உணர்வால் ஒன்றுபடுவதுவே வேண்டத்தக்கது என்பதனையும், புறச்சடங்குகள் வேறுபடுவதால் தவறில்லை என்பதையும் உணரலாம். பக்தி இயக்கம் பரவிய நிலையில் ஞானசம்பந்தர் "ஊனொடுண்டல் நன்றென, ஊனொடுண்டல் தீதென, ஆனதொண்டர் அன்பினால் பேசநின்ற தன்மையான்" என இறை இயல்பு கூறியதும், கண்ணப்பர், சிவகோசரியார் வழிபட்ட முறைகள் அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதும் நினைக்கத்தக்கன.

சங்க காலத்திலேயே முருக வழிபாட்டில், தென்தமிழ், வடமொழி வழிபாட்டு மரபுகள் கலந்து விட்டதனை, நக்கீரர், முருகன் போற்றியுரையாகக் கூறியுள்ளன கொண்டுணரலாம். முருகனைக் கண்டபோது முகனமர்ந்து ஏத்திக் கூறும் போற்றியுரையாக "நெடும் பெருஞ் சிமயத்து நீலப் பைஞ்சுனை" என்பது

தொடங்கி, "போர்மிகு பொருந குரிசில்" (253-276) என்பதுகாறும் உள்ள பகுதியில், "அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ", "ஆல்கெழு கடவுட்புதல்வ", "மலைமகள் மகனே", "மற்றோர் கூற்றே", "கொற்றவை சிறுவ", "பழையோள் குழவி'', ''வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ'', ''மாலை மார்ப நூலறிபுலவ", "செருவில் ஒருவ", "பொருவிறல் மள்ள", "அந்தணர் வெறுக்கை, அறிந்தோர் சொன்மலை", "மங்கையர் கணவ", "மைந்தர் ஏறு", "வேல்கெழு.... செல்வ", "குறிஞ்சிக்கிழவ", "பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேள்", "சூர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி", "போர்மிகு குரிசில்" என்றெல்லாம் அமைந்த விளிகளில், வடபுல முருக வழிபாட்டுக் கலப்பும், அதற்கான புராணச் சான்றுகளும் தெளிவாக இடம்பெறக் காணலாம். இங்கு, மலைவாழ் மக்கட் சமுதாயத்திடையே, மனிதனைப் போலவே கருதப் பெற்ற முருகன், தேவசேனாதிபதியாய், சிவகுமாரனாய், சக்தி பாலனாய் உயர்ந்தோங்கிக் காணப்படுகின்றான். மாணிக்குறளனாய் வந்த வாமனன், வானோங்கிய திரி விக்கிரமனாக மாறியது போலத் தமிழ்ப்புல முருக வழிபாட்டு மரபு, வடபுல வழிபாட்டு மரபொடு கலந்து வானுற வளர்ந்து காணப்படுவதாயிற்று.

வடபுலக் கார்த்திகேயத் தோற்ற வரலாற்றடிப்படையில் முருகன் ஆறுமுகனாய், பன்னிரு கரத்தனாய்ப், பரம்பொருளாய் விளங்கும் தோற்றத்தினை நக்கீரர் அலைவாய்க் காட்சியில் அழகுறக் காட்டியுள்ளார். ஆறுமுகங்களில், பல்கதிர் விரிக்கும் முகன், வரம் நல்கும் முகன், வேள்விகாக்கும் முகன், திசை விளக்கும் முகன், களம் வேட்கும் முகன் என்னும் ஐந்து முகங்களோடு, குறிஞ்சித் தமிழ்ப் பெண்ணாகிய குறவர் மகளை மணந்த முகத்தையும், 'ஒருமுகம்.... மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்று' எனக் காட்டியுள்ளார். கச்சியப்பரும் தம் கந்தபுராணத்தே, வள்ளியம்மைத் திருமணப் படலத்தால், முருக வழிபாட்டு மரபில் தமிழ் மரபு மாறாமலும் மறையாமலும் இலங்கும் பாங்கினைக் காட்டியுள்ளார்.

குமரகுருபரர் – கந்தர் கலிவெண்பா

நக்கீரருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் (கி.பி. 17ஆம் நூ.) தமிழ்ச் சமய உலகில், ஒளி வீசும் தாரகையாகத் தோன்றியவர் குமரகுருபரர். நாயன்மார்களின் பக்தி இயக்கத்தால் மறுமலர்ச்சியுற்ற சைவ சமயம், தனக்கான சாத்திர விதிகளையும், சமய ஒழுக்கங்களையும் ஒழுங்குபடுத்திச் சாத்திரங்களையும் தோத்திரங்களையும் செம்மை செய்து சமய உலகில் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அறு சமயங்களில், வைணவம் தனித்து விளங்க ஏனைய மரபுகள் சைவ சமயத்தைப் பெரும்பாலும் சார்ந்த நிலையில் விளங்கின. அவற்றுள் கௌமாரமெனும் முருக வழிபாட்டு நெறி, சைவமெனும் சிவநெறியோடு முற்றிலும் ஒன்றுபட்டதாய் - இரண்டும் அபேதம் எனக் கூறும் வகையில் இணைந்து நடக்கலாயிற்று. இந்நிலைக்கு, சிவனும் முருகனும், தந்தை

- மகன், சீடன் - குரு என்று பேசப்படும் உறவுமுறைகளும் உதவி புரிந்தன. திருநீறும் உருத்திராக்கமும் இருசமயங்கட்கும் உரிய பொதுச் சின்னங்களாயின. தீவிர சைவர்கள் முருக பக்தர்களாகவும், தீவிர முருக பக்தர்கள் சிவவழிபாட்டாளராகவும் அமையலாயினர். பழுத்த சிவபூசகர்களும் முருக வழிபாட்டில் ஈடுபட்டனர். ஆன்மாவின் வீடுபேற்றிற்குச் சித்தாந்த சைவம் கூறும் நெறிகளே முருக சித்தாந்தத்திலும் நெறிகளாயின. இரு நெறியினரும் மேற்கொண்ட சமயக் கலைச்சொற்களும்கூட ஒன்றாக அமைந்தன. கௌமாரம் சைவம் ஆகிய இரண்டுமே, முறையே முருகபதம், சிவபதம் எனப்படும் நிலையில் பரம்பொருளை எய்தற்கான வழிகளாயின.

சைவ மரபில் தோன்றிய குமரகுருபரர், பிறந்து ஐந்தாண்டுகள் வரை பேசாதிருந்தமையால், அலைவாய்ச் செந்திலாண்டவன் திருமுன்னர்ப் பெற்றோர்களால் பாடுகிடத்தப் பெற்று முருகனருளால் பேச்சுத்திறன் வாய்க்கப் பெற்றார் என்பதும், அந்நிலையில் குருபரர் கந்தர் கலிவெண்பாவை இயற்றினார் என்பதும் வரலாற்றுச் செய்திகளாம். பிற்றைநாளிற் சைவ மடங்களுள் ஒன்றாய திருப்பனந்தாள் திருக்காசி மடத்தினை நிறுவியவரும், சிவபரமாகவும் உமைபரமாகவும் சிறந்த பத்திப் பனுவல்கள் இயற்றியவருமாய இவர், முருகப் பெருமானை முழுமுதலாகக் கொண்டு கலிவெண்பாப் பாடியிருப்பது கொண்டு இவர் போன்றோர் சைவ-கௌமார, சிவ-முருக சமய வேறுபாடுகள் இல்லாமல் இரண்டையும் ஒன்றாய் நோக்கியதனையும், பின்பற்றியதனையும் உணரலாம்.

நூலின் தொடக்கத்திலேயே முருகப்பெருமானைப் பரம்பொருளாகக் காட்டுகின்றார். (1-4 கண்ணிகள்).

முருகு பரசிவமாயும், பரசிவம் முருகாகவும் காட்டப்படுகின்றன. தொடக்கமே சிவ-முருக அத்துவிதமாக மலர்கின்றது. இந்த அத்துவிதத்தைச் சைவமோ, கௌமாரமோ ஏற்கத் தயங்கவில்லை. கலிவெண்பா முழுவதையும் நோக்கினால் அதில் யாண்டும், குறிஞ்சித் தெய்வம், வேலன் வெறியாட்டு, மறியறுத்தல் என அமையும் முருக வழிபாட்டின் பழமைச் சாயல் எதுவும் காணப்படாமை புலனாகும். 'பழையன கழிதல்' என்பதற்கேற்ப வெறியாட்டு போன்றவை விடப்பட்டன போலும்! சைவ-சமணப் போராட்டத்தில், வாகை சூடிய சைவம், கொல்லாமையைச் சமணத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டது போலச் சைவ-கௌமார (சிவ-முருக) இணைப்பில் சைவத்திடமிருந்து கௌமாரம், கொலைபுலை தவிர்த்த கொல்லாமையை ஏற்றது போலும்! அதன் பயனாக இக்காலத்தே ஆடு, கோழி போன்றவற்றை முருகனுக்கு உயிரோடு காணிக்கையாக்குவதனையும், கொன்று பலி கொடுத்தல் தவிர்க்கப்பட்டுள்ள தனையும் காணமுடிகின்றது.

முருகு வழிபாட்டு மரபில் வடபுல மரபு கலப்புற்ற பின்னர் முருகன் ஆறுமுகனும் - கார்த்திகேயனாய் - தேவசேனாதிபதியாய்ப் போற்றப்பட்ட நிலையில், ஆறுமுகன் தோற்றம், தேவாசுரப் போர், தேவர்கணத் தலைமை, தேவசேனை மணம் முதலிய வடபுலப் பௌராணிக வரலாறுகள் முதன்மை எய்தின. அதனால் நக்கீரரும், குமரகுருபரரும் தங்கள் நூல்களில் முருகனின் மூவிரு முகங்கள், 'ஆறிருதடந்தோள்கள்' ஆகியவற்றின் அமைப்பையும் செயற்பாடுகளையும் விரிவாகக் கூறவேண்டியவர்களாயினர் (திருமுரு. 91-103; கலிவெண்பா - கண்ணிகள் 42-47). ஆறுமுகங்களில் ஒருமுகம் 'வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்று' (102) என்று நக்கீரர் கூறக் குமரகுருபரர், ஒருமுகம் தேவசேனை, வள்ளி ஆகிய இருவரொடும் மகிழ்ந்தது என்னும் கருத்தில் 'போக முறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும் - மோகம் அளிக்கும் முகமதியும்' (கண்ணி 46) என்று கூறியிருப்பது, இரு மரபுக் கலப்பினைச் சிறப்பிப்பது போல உள்ளது.

முருகனது இயல்பு, அவன் ஆன்மாக்களின் கட்டறுத்து வீடுபேறளிக்கும் பாங்கு ஆகியவற்றைக் குருபரர் கூறியிருப்பதனைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அவையனைத்தும், சிவஞான சித்தியார் போன்ற சைவ சாத்திரங்கள் கூறுவனவற்றோடு இணைந்தும் இசைந்தும் விளங்கக் காணலாம். சைவ சாத்திரங்கள் பயன்படுத்திய கலைச்சொற்களையே இவரும் பயன்படுத்தி யிருப்பதனைக் காணலாம். இலய போக அதிகாரப் பொருளாகி (10-2), 'உருவும் அருவும் உருவருவம் ஆகி' (11), 'மந்த்ரமுதல் ஆறத்துவா' (14), 'சரியை கிரியா யோகம் சார்வித்து' (19-2), 'சாலோக சாமீப சாரூபமும் புசிப்பித்து' (20-1), 'சத்திநிபாதம்' (21-1), 'இருவினையும் ஒத்துவரும் காலம்' (21-1), 'மலபரிபாகம் வரும் அளவில்' (22-1) 'யான் எனது என்று அற்றஇடமே திருவடி' (24-1), பரமுத்தி (33-2) முதலிய சைவ சித்தாந்தங் கூறும் கலைச்சொற்களையே இவரும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்களுள் ஒருமலம், இருமலம், மும்மலம் உடையார்க்குச் சிவபெருமான் அருள் புரியும் பாங்கினைச் சைவ சித்தாந்தம் விளக்கமாக உரைக்கின்றது. அதனையே பின்பற்றி, இருமலமுடையார் (பிரளயாகலர்), ஒருமலமுடையார் (விஞ்ஞானகலர்) ஆகியோருக்கு முருகப் பரம்பொருள் அருள்புரியுமாற்றைக் கலிவெண்பா நூலில் குமரகுருபரர் கூறியுள்ளார் (கண்ணி 30, 32). அங்குச் சிவக்காட்சியே முருகக் காட்சியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சிவற்கும் முருகற்கும் வேறுபாடில்லை என்னும் கோட்பாடு இதனால் வலிவெய்துகின்றது.

முருகப்பெருமான் தசாங்கங் கூற வந்த குமரகுருபரர், தசாங்க உறுப்பினுள் ஒன்றாய குதிரையினைக் கூறும்போது, 'ஈறும் முதலும் அகன்று எங்கும் நிறைந்து,

ஐந்தெழுத்தைக் கூறி நடாத்தும் குரகதம்' எனத் திருவைந்தெழுத்தையும் (நமசிவய), யானையினைக் கூறும்போது 'தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கையினால் பஞ்சமலம் காய்ந்த சிவஞானக் கடாக்களிறும்' எனப் பஞ்சமலம், சிவஞானம் ஆகியவற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். முருகனைச் 'சைவக் கொழுந்தே' என விளிக்கும் விளித்தொடர் (106), முருகன் சிவ குமரன் என்னும் கருத்தோடு, சைவத்தின் வழியதே கௌமாரம்; அதனால் இரண்டும் அபேதமானவை என்னும் கருத்தையும் காட்டி நிற்கின்றது.

திருமுருகாற்றுப்படை பழந்தமிழகத்தில் நிலவிய முருக வழிபாட்டு மரபுகள் பலவற்றையும் காட்டுவதோடு, அவை வைதிக மரபோடு கலந்து விளங்கிய பாங்கினையும் காட்டுகின்றது. கந்தர் கலிவெண்பா, பல நூற்றாண்டு கட்குப் பின்னர் முருக வழிபாட்டு மரபும் (கௌமாரம்), சிவவழிபாட்டு மரபும் (சைவம்) பேதமில்லாமல் ஒன்றுபட்டு விளங்கும் தன்மையைக் காட்டுகிறது. இருநூல்களும் தோத்திரக்கூறுகள் மிக்குள்ளனவாதலின், முன்னது சைவத் திருமுறைத் தொகுப்பிலும் (11-ஆம் திருமுறை) பின்னது, மிகவும் அண்மைக் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட முருகன் பன்னிரு திருமுறைத் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்விரு நூல்களும் தமிழகத்தில், பண்டுதொட்டு இன்றுவரை இருந்துவரும் முருக வழிபாட்டு மரபின் வரலாற்றினை விளக்கும் கருவி நூல்களாகவும் திகழ்கின்றன.

அருணகிரிநாதரும் திருச்செந்திலும்

அருணகிரிநாதர் செந்திலாண்டவன் திருவடி இன்பவெள்ளத்தில் திளைத்துப் பல நாட்கள் தங்கி வழிபட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவரது திருப்புகழ்ப் பாக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

என்னையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி ஈடேறவைத்த பெருமானே! உன் திருப்புகழையே நான் பாடவும் என் நாட்கள் எல்லாம் பயன்படவும் அருள்வாய்!

"என்றனை ஈடேற வாழ்வருள் பெருமாளே,
நமோ-நம-எனநாளும் உன்புகழே பாடி நான் இனி
அன்புடன் ஆசார பூசை செய்து உய்ந்திட
வீணாள் படாதருள் புரிவாயே" - (கொம்பனை....)

என வேண்டினார்.

'அடியேற்கு யோக மார்க்கங்களையெல்லாம் உபதேசித்த தேசிக மூர்த்தியே!' (யோகத்தாறு உபதேசத் தேசிக) எனவும், சகலகலா வல்லவனாகிய முருகவேளின் முன் ஏனைத் தேவர்கள் எல்லாரும் ஊமர்கள் (ஊமைத் தேவர்கள் தம்பிரானே) எனவும் துதித்து வாழ்த்தினர். (சேமக் கோமள).

மெய்யடியார்கள் வாழும் இடத்தைத் தேடிவந்து அவர்களுடன் செந்தில் எம்பெருமான் விளையாடுவாராம்.

"மாசிலடியார்கள் வாழ்கின்ற ஊர் சென்று
தேடி விளையாடியே யங்ஙனே நின்று
வாழு மயில்கள் வீரனே செந்தில் வாழ்கின்ற பெருமாளே
- (மூளும்வினை...)

திருமணம் உரிய காலத்தில் நிறைவேற "விறல்மாரன்" என்னும் திருப்புகழை தினமும் பாராயணம் செய்தல் வேண்டும் என்பார் ஸ்ரீ வள்ளிமலை சுவாமிகள். இத்திருப்புகழை ஓதினால் இடையூறுகள் நீங்கு என குகத்திருவாரியார் சுவாமிகள் குறிப்பிடுவார்.

"விறல்மாரன் ஐந்து மலர்வாளி சிந்த
மிகவானில் இந்து வெயில்காய-
மிதவாடை வந்து தழல்போல ஒன்ற
வினைமாதர் தத்தம் வசைகூற;
குறவாணர் குன்றில் உறைபேதை கொண்ட
கொடிதான துன்ப மயல்தீர-

குளிர்மாலை யின்கண் அணிமாலைதந்து
குறைதீர வந்து குறுகாயோ!
மறிமான் உகந்த இறையோன் மகிழ்ந்து
வழிபாடு தந்த மதியாளா-
மலைமாவு சிந்த அலைவேலை அஞ்ச
வடிவேல் எறிந்த அதிதீரா;
அறிவா லறிந்துன் இருதாள் இறைஞ்சும்
அடியார் இடைஞ்சல் களைவோனே-
அழகான செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து
அலைவாய் உகந்த பெருமாளே!

அருணகிரிநாதர் செந்திலாண்டவரை நித்தம் தரிசித்து அருமையான பலவித சந்தச் செந்தமிழாற் போற்றி மகிழ்ந்து இன்புற்றுத் திளைத்திருக்கும் நாளில் - ஒருநாள்,

“தஞ்சந் தஞ்தஞ் சிறியேன் மதி கொஞ்சங் கொஞ்சந்
துரையே அருள் தந்தென்றின்பந்தரு வீடது தருவாயே”

என்றும்,

“மெய்ச்சிந்தை வர என்று நின் தெரிசனைப் படுவேனோ”

என்றும் இரங்கி வேண்டினார்.

“வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்ட வெறாதுதவு பெருமான்”

ஆகிய கந்தவேள் தமது மணங்கமிழ் தெய்வத்தின் நலங்காட்டி, அருணகிரிநாதரின் எதிரே குழந்தைத் திருக்கோலத்துடன் கொஞ்சிக் கொஞ்சி இங்கும் நடன தரிசனம் அருளினார். இவ்வழகிய நடனத்தைக் கண்ட அருணகிரி வள்ளல்,

“தண்டைஅணி வெண்டையும் கிண்கிணிச தங்கையும்
தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவே நின்
தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
சந்தொடம ணைந்துநின் றன்புபோலக்
கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களும்
கஞ்சமலர் செங்கையும் சிந்துவேலும்
கண்களும்மு கங்களும் சந்திரநி றங்களும்
கண்குளிர என்றன்முன் சந்தியாவோ?

புண்டரிகர் அண்டமும் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கிஎழ வெங்களங் கொண்டபோது
பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும்வ ளர்ந்துமுன்
புண்டரிகர் தந்தையும் சிந்தைகூரக்
கொண்டநட னம்பதம் செந்திலிலும் என்றன்முன்
கொஞ்சிநட னம் கொளும் கந்தவேளே
கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமணம் உண்டிடும்
கும்பமுநி கும்பிடும் தம்பிரானே

முருகா! கடம்பும், மகுடமும், செங்கையும், ஆறுமுகமும், பன்னிருகண்ணும், குளிர்ந்த பேரொளியும் விளங்குவதும், தண்டை, வெண்டையம், கிண்கிணி, சதங்கை, கழல், சிலம்பு என்னும் ஆறு ஆபரணங்களும் திருவடிகளிற் கணகணென்று ஒலிப்பதுமான இந்த நினது குழந்தைக்கோலம் - நடனக்கோலம் - என் கண் குளிர (எந்த வேளையும்) சந்தித்தல் வேண்டும் என்று உள்ளம் நெகிழ்ந்து வேண்டினார்.

இவ்வாறு பத்தித்துறையிற் படிந்து ஆனந்த நீராட்டிற்றிளைத் திருந்து அருணகிரிநாதர் செந்திலில் பாடி இன்புறும் நாளில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரார் என்னும் புலவர் வாழ்ந்து வந்தார் என்பர். தம்மோடு வாது செய்து தோற்றவர்களது காதைக் குறடுகொண்டு குடைந்து தோண்டும் வழக்கம் கொண்ட கல்விச் செருக்குடையவர். வில்லிப்புத்தூராருடன் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் வாது செய்ய நேர்ந்தபோது, ஆசுகவியாக அவர் பாடிய நூல் தான் கந்தரந்தாதி என்றும், அந்நூலுக்கு வில்லிப்புத்தூரரே உரை செய்தார் என்றும் அதில் 'திதத்த' என்று வரும் (54-வது) பாடலுக்கு அவர் உரை செய்ய மாட்டாது திகைத்து தோற்றனர் என்றும், அச்செய்யுளுக்கு அருணகிரிநாதரே உரை செய்தார் என்றும், வாதில் தோல்வியுற்றவருடைய காதை அறுக்க வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டின்படி வில்லிப்புத்தூராரது காதை அறுக்காது 'இனிக் கருணைக்கு விரோதமான இவ்வழக்கத்தை நீங்கள் விட்டுவிட வேண்டும்' என அவருக்குப் புத்தி சொல்லி அவர் கையிலிருந்த குறடை எறியச் செய்தனர் என்றும் கூறுவர். இக் காரணத்தால் 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று அனைவரும் அவரைப் போற்றினார்கள்.

வில்லிபுத்தூராரோடு செய்த வாதம் திருச்செந்தூரிலேயோ திருச்செந்தூர் தரிசனத்தையடுத்தோ நடந்திருக்க வேண்டும் என்பது கந்தரந்தாதியில் சொல்லப்பட்ட தலங்களுள் செந்தூரே (26 பாடல்கள்) அதிகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் ஒருவாறு பெறப்படும்.

பாரதம்பாடிய வில்லிப்புத்தூரார் காலம் கி.பி. 1216-1240 என்று கூறும் வரலாற்றறிஞர் கருத்துப்படி நோக்குமிடத்து கி.பி. 1422-29 ஆண்டுகளில் ஆட்சி

செய்த இரண்டாவது தேவராயர் காலத்து வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் எப்படி அவரோடு வாதம் செய்திருக்க முடியும் என்ற ஐயமும் ஏற்படாமலில்லை.

54ஆவது பாடலை இரசிக்க ஏற்படும் ஆனந்தம் நிறைவுறுமுன் அடியார்கள் அந்தாதி இல்லாத இறைவன் மேல் பாடப்பட்ட அந்தாதியைக் கடினமாகப் படித்து இன்புற முழு நூலும் இணைக்கப்படுகிறது. கந்தரந்தாதியின் நிறைவில் 54-ஆம் பாடலுக்கு உரை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அருணகிரிநாதர் அருளிய
கந்தரந்தாதி

காப்பு

வாரணத் தானை அயனைவிண் ணோரை மலர்க்கரத்து
வாரணத் தானை மகத்து வென்றோன் மைந்தனைத்துவச
வாரணத் தானைத் துணை நயந்தானை வயலருணை
வாரணத் தானைத் திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே.

உண்ணா முலைஉமை மைந்தா சரணம் பரருயிர்சேர்
உண்ணா முலைஉமை மைந்தா சரணம் அருணைவெற்பாள்
உண்ணா முலைஉமை மைந்தா சரணம் தனமும்ஒப்பில்
உண்ணா முலைஉமை மைந்தா சரணம் சரண்உனக்கே.

நூல்

திருஆவி னன்குடி பங்காளர் எண்முது சீருரை
திருஆவி னன்குடி வானார் பரங்குன்று சீரலைவாய்,
திருஆவி னன்குடி ஏரகம் குன்றுதொ றாடல்சென்ற
திருஆவி னன்குடி கொண்டதண் கார்வரை செப்புமினே. 1

செப்புங் கவசங் கரபாலக தெய்வ வாவியம்பு
செப்புங் கவசங் கரி மருகா! எனச் சின்னம் முன்னே
செப்புங் கவசம் பெறுவார் கணுந்தெய்வ யானைதனச்
செப்புங் கவசம் புனைபுயன் பாதமென் சென்னியதே. 2

சென்னிய மோகந் தவிராமு தோகண் திகிரிவெண்ணெய்ச்
சென்னிய மோகம் படவூ தெனத்தொனி செய்தபஞ்ச
சென்னிய மோகந் தரம்புனத் தேன்புணர் தேவைத்தெய்வச்
சென்னிய மோகம் பணிபணி ஏரகத் தேமொழிக்கே. 3

தேமொழி யத்தம் பெறவோந் தனக்கன்று சேனுலகத்
தேமொழி யத்தம் சினங்காட்டு அவுணரைச் சேமகரத்
தேமொழி யத்தம் புயமவர் சூடிகை சிந்தவென்ற
தேமொழி யத்தம் பதினால் உலகும் அந்தித்ததொன்றே. 4

தித்தவித் தார மனித்தரைத் தேவர் வணங்க முன்போ
தித்தவித் தாரகை மைந்தர் செந்தூர்க்கந்தர் சிந்துரவா
தித்தவித் தார முடையார் அருள்வெள்ளம் தேக்கியன்பு
தித்தவித் தாரந் தனிவீடுறத் துக்கச் செவ்வனலே. 5

செவ்வந்தி நீலப் புயமுருகா பத்தர் சித்தமெய்யிற்
செவ்வந்தி நீலத்தை உற்றருள்வாய் திங்கள் சேய்புனைந்த
செவ்வந்தி நீலத் தொருபாகர் போன்ற தினிச்சிந்தியார்
செவ்வந்தி நீலத்தி னிடுமுற் றாத திமிரமுமே. 6

திமிரத் திமிரக் கதரங்க கோப செவ்வேல கைவேல்
திமிரத் திமிரக் கலாந் தக வரைத்தேன் பெருகுந்
திமிரத் திமிரத் தனைஆவி யாளும்என் சேவகனே
திமிரத் திமிரக் கனலாய சந்தன சீதளமே. 7

சீதனங் கோடு புயம்கைகொண்டார்தம் திருமருக
சீதனங் கோடு முடியாளர் சேய்தனக்கு, ஏதுளதோ?
சீதனங் கோடு நிதரும் என்பார்தொழுந் தேவிபெறுஞ்
சீதனங் கோடு கொடிவேல் மயூரஞ் சிலையரசே. 8

சிலைமத னம்படு மாறெழுஞ் சேய்மயில் உச்சிட்டவெச்
சிலைமத னம்படு சிந்துவை இந்துவைச் செய்வதென்யான்
சிலைமத னம்படு காட்டுவர் கேளிருஞ் செங்கழுநீர்ச்
சிலைமத னம்படு தாமரை வாவி திரள்சங்கமே. 9

திரளக் கரக்கரை வென்கண்ட வேலன் திசைமுகன்மால்,
திரளக் கரக்கரை யான்பாட நாடுதல் செய்யசங்க
திரளக் கரக்கரை காண்பான் கைந்நீத்து இசை வார்பனிக்க
திரளக் கரக்கரை வானீட்டு மைந்தர்புந்திக் கொக்குமே. 10

திக்கத்திக் கோடு படிபுடைச் சூதத்து எறிபடபத்
திக்கத்திக் கோடு கடடக் கடல்தடி சேப்படைச்சத்
திக்கத்திக் கோடு துறைத்திறத் தற்ற குறக்குறச்சத்
திக்கத்திக் கோடு பறித்துக்கொ டாதி சிறைபிறப்பே. 11

சிறைவர வாமையி லேறிச் சிகரி தகரவந்து
சிறைவர வாமையில் கூப்பிடத் தானவர் சேனைகொண்ட
சிறைவர வாமையில் வாங்கிதன் தேங்கழல் யாங்கழலாச்
சிறைவர வாமையில் நெஞ்சு உடனேநின்று தேங்குவதே. 12

தேங்கா வனமும் மதகரி வேந்துடன் சேர்ந்த விண்ணோர்
தேங்கா வனமுனை அவ்வேற் பணியெனுஞ் சேயிடமேல்
தேங்கா வனமும் தளர்நடை யாய் அஞ்சல் செண்பகப்பூந்
தேங்கா வனமுங் கழுநீர் இலஞ்சியுஞ் செந்திலுமே. 13

செந்தி லகத்தலர் வாணுதல் வேடிச்சி முகபங்க
செந்தி லகத்தலர் துண்டம் என்னாநின்ற சேயசங்க
செந்தி லகத்தலர் ராசி தந்தானைச் சிறையிட்டவேல்
செந்தி லகத்தலர் தூற்றிடுங் கேடு திவாகருளே. 14

திவாகர கன்ன கொடைப்பாரி என்றுழல் தீனவல்லீர்
திவாகர கன்ன புரக்குழை வல்லி செருக்குரவம்
திவாகர கன்ன சுகவாசக திறல் வேல்கொடு என்பும்
திவாகர கன்ன மறலி இடாது உயிர்ச் சேவலுக்கே. 15

சேவற் கொடியும் பனிசாந்தகனுந் திருக்கரத்துச்
சேவற் கொடியுங் கொடியகண்டாய் தினை சூழ்புனத்துச்
சேவற் கொடியுந் திவளத் தவளும் தந்திக்களபச்
சேவற் கொடியு முடையாய் பிரியினுஞ் சேரினுமே. 16

சேரிக் குவடு மொழிவிழி யாள்தனச் செவ்விகுறச்
சேரிக் குவடு விளைந்தது அன்றேநன்று தெண்டிரைநீர்
சேரிக் குவடு கடைநாளிலும் சிதைவற்ற செவ்வேள்
சேரிக் குவடு புடைசூழ் புனத்தில் தினைவிளைவே. 17

தினைவேத் தியன்புசெய் வேந்தன் பதாம்புயத்தில் பத்திபுந்
தினைவேத் தியமுகந் தேற்றினர் மாற்றினர் பாற்றினந்தீத்
தினைவேத் தியர்நெறி செல்லாத விந்தியத் தித்தியினத்
தினைவேத் தியங்குயிர் கூற்றாரில் ஊசிடுஞ் சீயுடம்பே. 18

சீயனம் போதி எனவாய் புதைத்துச் செவிதரத்தோல்
சீயனம் போதி அமலையின் தாதை சிறுமுநிவன்
சீயனம் போதி கடைந்தான் மருகன் செப்பத் திகைத்தார்
சீயனம் போதில் அரனாதிருக்க என்செயக்கற்றதே. 19

செயதுங்க பத்திரி போற்றும் பகீர திகரசெவ்வேல்
செயதுங்க பத்திரி சூடுங் குறத்தி திறத்தது அண்டம்
செயதுங்க பத்திரி புத்திரி பாதத்தர் செல்வது என்பால்
செயதுங்க பத்திரி அத்திரி யாதிர்என் சிந்தையிலே. 20

சிந்தா குலவ ரிசைப்பேரும் ஊரும் நம் சீருமென்றோர்
சிந்தா குலவ ரிடத்து அணுகாது அருள் தீமதலை
சிந்தா குலவரி மாயூர வீர செகம்அளப்பச்
சிந்தா குலவரி மருக சூரனைச் செற்றவனே. 21

செற்றை வரும் பழனஞ்சோலை இஞ்சி திகழ்வரைமேல்
செற்றை வரும் பழநிக்கந்த தேற்றிடு! நூற்றுவரைச்
செற்றை வரும் பழநாடாள நாடிகண் சேய்விடுத்த
செற்றை வரும் பழமாங்கூடு வேம்அத் தினத்தில்வந்தே. 22

தினகர ரக்கர தங்கெடுத் தார்குரு தேசிகர்செந்
தினகர ரக்கரம் ஆறுடை யார்தெய்வ வாரணத்தந்
தினகர ரக்கர சத்தியின்றாகில் அத்தேவர்நண்ப
தினகர ரக்கர தந்தீர்வர் ஈர்வர் செகம் எங்குமே. 23

செகம்புர வார்கிளை யெல்லா மருண்டு திரண்டுகொண்ட
செகம்புர வாதிங்ஙன் செய்வது என்னோமயல் செய்யவன்பு
செகம்புர வாசம் எனத்துயில் வார்செப்ப பங்கபங்க
செகம்புர வாமுரல் செந்தூர என்னத் தெளிதருமே. 24

தெளிதரு முத்தமிழ் வேதத்தில் தெய்வப் பலகையின்கீழ்
தெளிதரு முத்தமிழா நித்தர் சேவித்து நின்றது என்னாள்
தெளிதரு முத்தமிழ் தேய்நகை வாசகச் செல்விதினைத்
தெளிதரு முத்தமிழ் செவ்வே ளிருப்பச் செவிகுனித்தே. 25

செவிக்குன்ற வாரண நல்கிசை பூட்டவன் சிந்தையம்பு
செவிக்குன்ற வாரணம் அஞ்சல்என்று ஆண்டது நீண்டகன்மச்
செவிக்குன்ற வாரண வேலாயுதம் செற்றது உற்றனகண்
செவிக்குன்ற வாரண வள்ளிபொற்றாள் மற்று என்தேடுவதே. 26

தேடிக் கொடும்படை கைக்கூற்று அடாதுளஞ் சேவின்மைமீன்
தேடிக் கொடும்படை கோமான் சிறைபட வேறுளபுத்
தேடிக் கொடும்படை யாவெகு நாட்டன் சிறைகளையும்
தேடிக் கொடும்படை மின்கேள்வன் நற்றுணை சிக்கெனவே. 27

சிக்குறத் தத்தை வழங்காது இழந்து தியங்குவர்தே
சிக்குறத் தத்தை வடிவேலேனார் சில ரன்பர்செந்தாள்
சிக்குறத் தத்தை கடிந்து ஏனல்காக்கும் சிறுமிகுறிஞ்
சிக்குறத் தத்தை அனகில்எப் போதும் திகழ்புயனே. 28

திகழு மலங்கற் கழல்பணி வார்சொற் படிசெய்யவோ
திகழு மலம்கற் பகவூர் செருத்தணி செப்பிவெண்பூ
திகழு மலம்கற் பருளுமென் னாவமண் சேனையுபா
திகழு மலம்கற் குரைத்தோன் அலது இல்லை தெய்வங்களே. 29

தெய்வ மணம்புணர் தீகால் வெளிசெய்த தேவரைந்த
தெய்வ மணம்புண ராரிக்கு மருக செச்சையந்தார்
தெய்வ மணம்புணரும் குழலாளைத் தினைப்புனத்தே
தெய்வ மணம்புணர் கந்தன் என்னீர் உங்கள் தீதறவே. 30

தீதா வசவ னுபவிக்க மண்ணிலும் விண்ணிலுஞ்செந்
தீதா வசவு அனியாயம்செய் வேதியர் ஏதுஇயங்காத்
தீதா வசவ னிமலர்செல்வா சாக்கி ராவசத்த
தீதா வசவன் புறப்பார் எனுமுத்தி சித்திக்கவே. 31

சித்திக்க தத்துவர் உத்திர பாலக செச்சைகுறிஞ்
சித்திக்க தத்துவ ரத்தியின் மானெற சேவகவிச்
சித்திக்க தத்துவர் வாய்மொழி மாதர்க்கு எனுந்திணைவா
சித்திக்க தத்துவ ருத்தப் படாதுநற் சேதனமே. 32

சேதனந் தந்துறை என்றுஉமை செப்பும் குருந்துறைகால்
சேதனந் தந்துறை அல்லிமன் வாசிச் செந்தூர்கருத
சேதனந் தந்துறை என்று அறியார்திற நீங்கிநெஞ்சே
சேதனந் தந்துறை மற்று முற்றாடித் திரிகைவிட்டே. 33

திரிகையி லாயிர வெல்லாழி மண்விண்டு அருசிரபாத்
திரிகையி லாயிர வாநந்த நாடகி சேரிமகோத்
திரிகையி லாயிர மிக்கு மைந்தாசெந்திலாய் ஒருகால்
திரிகையி லாயிரக் கோடி சுற்றோடுந் திருத்துளமே. 34

திருத்துள வாரிகல் போதுடன் சேண்மழை தூங்கும்சங்க
திருத்துள வாரிதி கண்துயி லாசெயல் மாண்டசிந்தை
திருத்துள வாரன்னை செந்தூரை அன்னள் செம்மேனிஎன்பு
திருத்துள வார்சடை ஈசர்மைந்தா இனிச் செச்சைநல்கே. 35

செச்சைய வாவி கலயில் வல்வாயிடைச் சேடன்நிற்கச்
செச்சைய வாவி பருகுஞ் சிகாவல செங்கை வெந்தீ
செச்சைய வாவி விடுக எனுஞ் செல்வ நின்தாளணுகச்
செச்சைய வாவின் உயிர்வாழ இனியலம் சீர்ப்பினுமே. 36

சீர்க்கை வனப்பு மலர்வேங்கை யானவன் செஞ்சிலையோர்
சீர்க்கை வனப் பனிதத் தவவேடன் தினைவளைக்கும்
சீர்க்கை வனப்பு னமதுருக் காட்டிய சேய்தமிழ்நூல்
சீர்க்கை வனப்பு ள்நிமிர்சடையோன் மகன் சிற்றடிக்கே. 37

சிற்றம் பலத்தை யரன்புநெய் நூல் திரி சிந்தையிடும்
சிற்றம் பலத்தை வரஞான தீபமிட் டார்க் குப்பரி
சிற்றம் பலத்தை அருளும் செந்தூரர் பகைக்குலமாம்
சிற்றம் பலத்தைப் பதவரந் தோளில்இந் தீவரமே. 38

தீவர கந்தரி தாம்பகி ரார் உறவானசெம்பொன்
தீவர கந்தரியா நொந்த போதினில் செச்சையவிந்
தீவர கந்தரிசிந்துரை பாக சிவகரண
தீவர கந்த ரிபுதீர் உனதடி சேமநட்பே. 39

சேமர விக்கம் படையாக வீசு உபதேசமுன்னூல்
சேமர விக்கம் பலம் தருவாய் செருவாய வெஞ்சூர்ச்
சேமர விக்கம் திரித்தாய் வருத்திய வன்றிறென்றல்
சேமர விக்கம் புயவாளி விண்டிரை தெண்டிரையே. 40

தெண்டன் புரந்தர வக்குன்றில் வாழ்கந்த சிந்துவிலுத்
தெண்டன் புரந்தர லோகஞ் செறாது செற்றோய் களைவாய்
தெண்டன் புரந்தர நற்கேள் சிறுவரழச்செய்து எம்மைத்
தெண்டன் புரந்தர வின்படி நூக்கிய தீநரகே. 41

தீனந் தினத்து தரச்செல்வர் பால்சென்று எனக்கு என்பதோர்
தீனந் தினத்து முதரால் அனலம்சுடச் சேர்ந்துசுடுந்
தீனந் தினத்து னிகளைசெங் கோட்டினன் செந்திலநீர்
தீனந் தினத்து தவத்துப் பிரசதஞ் செய்யவற்றே. 42

செய்யசெந் தாமரை யில்லாத மாதுடன் செந்தினைசூழ்
செய்யசெந் தாமரை மானார் சிலம்பில் கலந்துறையும்
செய்யசெந் தாமரை என்னும் குமார! சிறுசதங்கைச்
செய்யசெந் தாமரை சேர்வது என்றோவினை சேய்தொலைத்தே. 43

சேதாம் பலதுறை வேறும் பணிகங்கை செல்வ நந்தன்
சேதாம் பலதுறை யாதசிற் றாயன் திருமருக
சேதாம் பலதுறை செவ்வாய்க் குறத்தி திறத்தமுத்திச்
சேதாம் பலதுறை யீதென் றுஎனக்கு உபதேசநல்கே. 44

தேசம் புகல அயிலே யெனச்சிறை புக்கொருகந்
தேசம் புகல வணவாரி செற்றவன் ஈசற்குஉப
தேசம் புகல திகவாசகன் சிறிதோர்கிலன்மாந்
தேசம் புகல கமுதவி மானைச் செருச் செய்வதே. 45

செருக்கும் பராக அயிராவதத் தெய்வயானை மணஞ்
செருக்கும் பராக தனந்தோய் கடம்ப செகமதநூல்
செருக்கும் பராக மநிரு பனந்தந் தெளிவியம்பு
செருக்கும் பராகம் விடுநாளும் திடம்பெறவே. 46

திடம்படு கத்துந் கெடீர் கன்மலோகச் சிலுகுமச்சோ
திடம்படு கத்துந் திரித்து அம்பு வாலி உரத்தும்பத்துத்
திடம்படு கத்துந் தெறித்தான் மருகு திருகு மும்ம
திடம்படு கத்துந் கநகம் குனித்தவன் சேயெனுமே. 47

சேயவன் புந்தி வனவாச மாதுடன் சேர்ந்த செந்தில்
சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்தஎன்னில்
சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாறவே தருஞ் சேதமின்றே. 48

சேதக மொன்றும் அனாதியும் தாதையும் தேடரியார்
சேதக மொன்றும் சதங்கையங் கிண்கிணி செச்சையந்தாள்
சேதக மொன்றும் வகைபணி யாய்இனித் தீயவினைச்
சேதக மொன்றும் அறியாது உழலுயிர்ச் சித்திரமே. 49

சித்திர மிக்க னவில்வாழ் வெனத்தெளி யுந்தவவா
சித்திர மிக்க னெறிக்கு அழிந்தேற்கினிச் செச்சைநல்வி
சித்திர மிக்க தனக்குறத் தோகை திறத்தமுத்தி
சித்திர மிக்க அருளாய் பிறவிச் சிகையறவே. 50

சிகைத்தோகை மாமயில் வீரா! சிலம்பும் சிலம்பு அம்புரா
சிகைத்தோகை மாமயில் வாங்கிப் பொருது திசைமுகன்வா
சிகைத்தோகை மாமயில் வானில் வைத்தோய் வெஞ்செருமகள்வா
சிகைத்தோகை மாமயில் செவ்வி நற்கீரர் சொல்தித்தித்ததே. 51

தித்திக்குந் தொந்திக்கு நித்தம் புரியும் சிவன் செவிபத்
தித்திக்குந் தொந்திக்கு அறிமொழி பாலகதேனலைத்துத்
தித்திக்குந் தொந்திக்கு இளையாய்! விளை உயிர்க்கும் சிதைதோல்
தித்திக்குந் தொந்திப்பனஏது செய்வினைத் தீவிலங்கே. 52

தீவிலங் கங்கை தரித்தார் குமார திமிர முந்நீர்
தீவிலங் கங்கை வரு மான் மருக! தெரிவற்ற வான்
தீவிலங் கங்கை வரவா விரைக்கும் திரிந்துழலுந்
தீவிலங் கங்கை யமன் தொடரா மற்று இதம் பெறுவே. 53

திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே. 54

தீதோ மரணம் தவிரும்; பிறப்பு அறும்; தீய கல் புந்
தீதோ மரணம் பரமீது தானவர் சேனை முற்றும்
தீதோ மரணம் தனபூசு ரர்திரண்டு ஏத்தியமுத்
தீதோ மரண மலையாளி யென்றுறை தென்னுறவே. 55

தென்ன வனங்கனஞ் சூழ் காத்திரிநக சூலகரத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வ முன்பின்
தென்ன வனங்கனன் னீற்றால் திருத்தியது என்னவின்னந்
தென்ன வனங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே. 56

தீத்தன் பரவை வெளிநீங்கிச் செய்தொழச் செல்பதவுத்
தீத்தன் பரவை முறையிட மாங்குறை தீங்குறவே
தீத்தன் பரவை தழைக்க விண் காவெனச் சென்னியின்மேல்
தீத்தன் பரவையில் வேலத்தனே குரு சீலத்தனே. 57

சீலங் கனமுற்ற பங்கா கரசல தீரக்கநி
சீலங் கனமுற்ற முத்தூர்செந் தூர சிகண்டியஞ்சு
சீலங் கனமுள்ள வேதனை மேவித் தியங்கினஞ்சீ
சீலங் கனமுற்ற விப்பிறப் பூடினிச் சேர்ப்பதன்றே. 58

சேர்ப்பது மாலய நீலோற் பலகிரித் தெய்வவள்ளி
சேர்ப்பது மாலய முற்றா ரெனப்பலர் செப்புவெப்புச்
சேர்ப்பது மாலய வத்தைமன் யாக்கை சிதைவதன்முன்
சேர்ப்பது மாலய வாசவன் செப்பிய செப்பதத்தே. 59

செப்பத் தமதிலை மாற்றார் கொளுமுன்னம் செல்வர்க்கிடச்
செப்பத் தமதிலை எங்கள் உய்வார் தெய்வ வேழமுகன்
செப்பத் தமதிலை வாணுதல் நோக்கினர் சேணில்வெள்ளிச்
செப்பத் தமதிலை வென்றார் குமார வத்திக்கரசே. 60

திக்கர சத்தி தவன்சென்று முன்றி திகுமரர்வந்
திக்கர சத்தி யிடத்தோயென் செய்வ தெனத்தருநீ
திக்கர சத்தி விதித்திலை யேல்எவன் செய்குவரத்
திக்கர சத்தி யலைவாய் வளர் நித்திலக்கொழுந்தே. 61

திலமுந் தயில முநிகர வெங்குந் திகழ்தருசெந்
திலமுந் தயில முருகா வெனாதத் திநகையினித்
திலமுந் தயிலமு தத்தா லுருகிய சித்தவென்னே
திலமுந் தயில கலவினை மேவித் தியங்குவதே. 62

தியங்காப் பொறியுண் டெனுந்தனுத் தீதலு மேதியையூர்
தியங்காப் பொறியுண்டு அவமிலி யேஎன்று செப்பலுஞ்சத்
தியங்காப் பொறியுண்டு அயன்கைப் படாது திரவெற்புநி
தியங்காப் பொறியுண்டை பண்டுயப் போர்செய்த சேவகனே. 63

சேவக மன்ன மலர்க்கோமுன் நீசொலத் தெய்வவள்ளி
சேவக மன்ன வதனாம் புயகிரி செற்றமுழுச்
சேவக மன்ன திருவாவினன்குடிச் செல்வ கல்விச்
சேவக மன்ன முநிக்கு எங்ஙன் நாணித் திகைப்புற்றதே. 64

திகைப்படங் கப் புயந்த தந்தருளான் என் படிங்கணிய
திகைப்படங் கத்தமை யார் செந்திலார் என்ப டென்னனுய
திகைப்படங் கப்புகல் சேயென்பள் கன்னிகண் ணீர்தரவி
திகைப்படங் கத்தமை யாதுஎமை யாட்கொளுஞ் சீகரமே. 65

சீகர சிந்துர வுத்தவெஞ் சூர செயபுயவ
சீகர சிந்துர வல்லி சிங்கார சிவசுதசு
சீகர சிந்துர கந்தர வாகன் சிறைவிடுஞ்சு
சீகர சிந்துர மால்வினைக் குன்றைச் சிகண்டிகொண்டே. 66

சிகண்டிதத் தத்த மரவாரி விட்டத் திதிபுத்ரரா
சிகண்டிதத் தத்த நகபூதர தெய்வ வள்ளிக்கொடிச்
சிகண்டிதத் தத்த மலர்மேல் குவித்திடை செப்புருவஞ்
சிகண்டிதத் தத்த பலமென்னும் சேகரனே. 67

சேகர வாரண வேல்வீர வேடச் சிறுமிபத
சேகர வாரண மேவும் புயாசல தீவினையின்
சேகர வாரண வெற்பாள நாளும் த்ரியம்பகனார்
சேகர வாரண நின்கையில் வாரணஞ் சீவனொன்றே. 68

சீவன சத்துரு கன்பாற் பிறப்பறத் தேவர்உய்யச்
சீவன சத்துரு மிக்கு மெய்யோன்கையிற் சேர்த்தசெவ்வேள்
சீவன சத்துருச் செய்யாண் மருகளனாது இடையே
சீவன சத்துரு எய்திளய் தாப்பழி சிந்திப்பதே. 69

சிந்துர வித்தக வாரும் புகர்முகத் தெய்வவெள்ளைச்
சிந்துர வித்தக வல்லி சிங்காரசெந் தூரகுன்றஞ்
சிந்துர வித்தக முத்திக்கு மாய்நின்ற செல்வதுஞ்சா
சிந்துர வித்தக னம்போலும் இங்கிளந் திங்களுமே. 70

திங்களு மாசுண மும்புனை வார்செல்வன் என்னையிரு
திங்களு மாசுண மாக்கும் பதாம்புயன் செந்திலன்னாள்
திங்களு மாசுண மன்போல் விழியும் செங்கரும்பும்
திங்களு மாசுண நன்றான மாற்றமும் தீட்டினன்றே. 71

தீட்டப் படாவினி உன்னால் என் சென்னி கறைப் பிறப்பில்
தீட்டப் படாவி யவரல்லன் யான்றிக்கு நான்மருப்புத்
தீட்டப் படாவி தமுகா சலன்சிறை விட்டவன்றாள்
தீட்டப் படாவி வனையே நினைவன் திசாமுகனே. 72

திசாமுக வேதனை அன்பால் கரன்றிங் கடங்களவ
திசாமுக வேதனை யீறிலு மீறிலர் சீறுமம்போ
திசாமுக வேதனை வென்கண்ட வேலன் தினைப்புனத்தந்
திசாமுக வேதனை நண்ணுதல் கார்வரை சேர்பவரே. 73

சேரப் பொருப்பட வித்தேன் இறைவன் திரைசிறையைச்
சேரப் பொருப்பட வல்லவன் சூரைச் சிகரியுடன்
சேரப் பொருப்பட வென்று அண்டர் ஏத்திய சேவகன்வான்
சேரப் பொருப்பட வேணியில் சேர்த்தவன் செய்தவமே. 74

செய்தவத் தாலஞ்சு சீரெழுத் தோதில் அத்தீதலரும்
செய்தவத் தாலஞ்சு கம்பெறச் சேயுரைக்கு ஏற்றுருப்போய்ச்
செய்தவத் தாலஞ்சு வைக்கனி ஈன்றது என்னேம் வினையே
செய்தவத் தாலஞ்சு கின்றன மும்மலச் செம்மல்கொண்டே. 75

செம்மலை வண்டு கடரங்க மாவென்ற திண்படைவேல்
செம்மலை வண்டு வச வாரணத்தனைச் செப்ப வுன்னிச்
செம்மலை வண்டு தவுந்தமிழ்ப் பாணதன் தீங்கையில்வாய்
செம்மலை வண்டு விருப்புறுமோ இது தேர்ந்துரையே. 76

தேரை விடப்பணி ஏறு ஏறி முப்புரம் செற்ற பிரான்
தேரை விடப்பணி சூராரி! என்க; தெரிவையர்பால்
தேரை விடப்பணி வாய்ப்படு மாறு செறிந்தலகைத்
தேரை விடப்பணித் தென்றோடி என்றும் திரிபவரே. 77

திரிபுரத் தப்புப் புவிதரத் தோன்றி சிலைபிடிப்பத்
திரிபுரத் தப்புத் தலைப்பட நாண் தொடும் சேவகன் கோத்
திரிபுரத் தப்புத் திரமான் மருக திருக்கையம்போ
திரிபுரத் தப்புத் துறையாய் உதவுஎனச் செப்புநெஞ்சே. 78

செப்பா ரமுதலை மன்னோதி கனங் குரும்பைமுலை
பெப்பா ரமுதலை கண்கா னகைமுருந் தீரிருகண்
செப்பா ரமுதலை வாவியிற் சென்ற பிரான்மருகன்
செப்பா ரமுதலை வேர்களை வான்வரைச் சீரினுக்கே. 79

சீராம ராம சிவசங்க ராநுந் திருமுடிக்குச்
சீராம ராம துகரத் துழாயென்பர் தெண்டிரைமேற்
சீராம ராம நிறந்திறக் கத்தொட்ட சேய்கழற்குச்
சீராம் ராம னிமையோர் மகுடச் சிகாவிம்பமே. 80

சிகாவல வன்பரி தப்பாடு செய்யுஞ் செவ்வேலவிலஞ்
சிகாவல வன்பரி வூரார் மதனித் திலஞ்சலரா
சிகாவல வன்பரி யங்கங் குழல்பெற்ற தேமோழிவஞ்
சிகாவல வன்பரி யானல மன்றிலுந் தென்றலுமே. 81

தென்றலை யம் புனைவார் குமார திமிரமுந்நீர்த்
தென்றலை யம்புய மின்கோ மருக செழுமறைதோர்
தென்றலை யம்பு சகபூதர எரி சிந்திமன்றல்
தென்றலை யம்பு படுநெறி போயஉயிர் தீர்க்கின்றதே. 82

தீரா கமல சலிகித போகம் எனத்தெளிந்தும்
தீரா கமல மெனக்குரு தாதனென் சேயவநூல்
தீரா கமல குமரன் பொறுப்பன் எனத்திருக்கண்
தீதரா கமல மரவே கருகச் சிவந்தவனே. 83

சிவசிவ சங்கர வேலாயுத தினை வஞ்சிகுறிஞ்
சிவசிவ சங்கர வாமியில் வீர செகந்திருக்கண்
சிவசிவ சங்கர மாவை எனுந்திறலோய் பொறைவா
சிவசிவ சங்கர மான்பட்ட வாவொளி சேர்ந்தபின்னே. 84

சேந்த மராத்துடர் தானவலர் சேனையைத் தெண்டிரைக்கண்
சேந்த மராத்துடன் கொன்ற செவ்வேல! திருமுடிமேல்
சேந்த மராத்துட ரச்சூடி மைந்ததிளைத்து இளைத்தேன்
சேந்த மராத்துட ரின்னாரி யென்னுமிச் சேறுபுக்கே. 85

சேறலைத் தாறஅலைக்கு அப்பால் எழுந்து செழுங்கமுகின்
சேறலைத் தாறலைக் கும்செந்தி லாய் சிந்தை தீநெறியில்
சேறலைத் தாறலைத் தீர்க்குங் குமார திரியவினைச்
சேறலைத் தாறலைக் கத் தகுமோ மெய்த்திறம் கண்டுமே. 86

திறம்பா டுவர்தண் புனத்தெய்வமே என்பர் சேதத்துமாந்
திறம்பா டுவர்முது நீரெனக் காய்பவர் செம்தினைமேல்
திறம்பா டுவரிதழ் கண்டுஉரு காநிற்பர் செப்புறச்செந்
திறம்பா டுவரி லிவர் வல்லவர்நம் செயல்கொள்ளவே. 87

செயலங்கை வாளை யிறைகோயி லைச்சிவ னார்அமுதைச்
செயலங்கை வாளை முனிகொண்டல் வாளியைத் தேவர்பிரான்
செயலங்கை வாளை முனைவேலை யன்னஇச் சேய்உறையும்
செயலங்கை வாளை உகள்செந்தில் வாழ்பவள் சேல்விழியே. 88

சேலையி லாருந் தவன்சூலம் ஏறச் சினத்தவன்கண்
சேலையி லாருந்திரன் நோற்பவை அரசிந்திரியச்
சேலையி லாரும் பராபரி புக்குறச் சிக்கெனுமிச்
சேலையி லாருந் திறையிட் டனர்தங்கள் சித்தங்களே. 89

சித்தத் தரங்கத்தர் சித்தியெய் தத்திரி கின்றதென்னர்ச்
சித்தத் தரங்கத்தர் சந்ததியே செந்தி லாய்சலரா
சித்தத் தரங்கத்து அரக்கரைச் செற்ற கந்தா திங்களிஞ்
சித்தத் தரங்கர் சேயார் அணத்தம் திகிரியையே. 90

திகிரி வலம்புரி மாற்கரி யார்க்கு உபதேசஞ்சொன்ன
திகிரி வலம்புரி செய்யர் இலஞ்சி செந்தூர்கனதந்
திகிரி வலம்புரி வேறும், படைத்தருள் சேய்தணியில்
திகிரி வலம்புரி சூடியவா நன்று சேடியின்றே. 91

சேடி வணங்கு வளைத்தோள் எனப்புணர் சேயவட
சேடி வணங்கு திருத்தணி காவல நின்செருக்கால்
சேடி வணங்கு கொடிஇடை யாரைஎன் செப்புமுலைச்
சேடி வணங்கு தலைக்களிறு ஈந்தது செல்லநில்லே. 92

செல்லலை யம்பொழில் சூழ்செந்திலான் அறியான் நிறைகைச்
செல்லலை யம்பொழில் அங்கணும் ஏற்ப எனத்தெறித்த
செல்லலை யம்பொழில் அங்கைக்கு அருள் திருமால் நிறம் போல்
செல்லலை யம்பொழி லாகவ மாதுயில் சேதிப்பதே. 93

சேதிக் கனைத்து களதாக்கு நோக்கினன் செல்வசெந்தில்
சேதிக் கனைத்து நிலைபெறச் சூரங்கஞ் சீரங்கமால்
சேதிக் கனைத்து வரிதோ அயில்கொடுஎற் சேர்க்கவந்தான்
சேதிக் கனைத்து வருமா மறலி திறலினையே. 94

திறவா வனக புரிவாச நீக்கச் சிகரிநெஞ்சம்
திறவா வனச முனியை வென்றோய் தென்றிசைத்திருச்செந்
திறவா வனமயி லோ அயந்த காலம்என் சிந்தைவைக்கத்
திறவா வனநின் திருவான தண்டைத் திருவடியே. 95

திருக்கையம் போதிகளோ கஞ்சமோ நஞ்சமோ திருமால்
திருக்கையம் போசெய்ய வேலோ விலோசனந் தென்அனங்கத்
திருக்கையம் போருகக் கைநீற்றின் மாற்றித்தென் னூல்சிவபத்
திருக்கையம் போக வுரைத்தோன் சிலம்பிற் சிறுமிதற்கே. 96

சிறுமிக் குமர நிகர்வீர் பகிரச் சிதைஉயிர்த்துச்
சிறுமிக் குமர சரணம்என் னீர்உய்விர் செந்தினைமேல்
சிறுமிக் குமர புரைத்துநின்றோன் சிலைவேட்டுவனெச்
சிறுமிக் குமர வணிமுடியான் மகள் சீறடிக்கே. 97

சீரங்க ராக மறமோது திகிரி செங்கைகொண்ட
சீரங்க ராக மரு கந்ததேசிக செந்தினைமேல்
சீர் அங்க ராக தனகிரி தோய் கந்த! செந்தமிழ்நூல்
சீரங்க! ராக வினோத! என்பார்க்கு இல்லை தீவினையே. 98

தீவினை யற்ற சினந்தீ ரகத்துஉள்மெய்த் தீபநந்தந்
தீவினை யற்ற வநந்தா தெடுத்தனம் செந்தினைமேல்
தீவினை யற்ற புனமான் கொழுநன் செழுங்கனகத்
தீவினை யற்ற அடியார்க் கருள்பெருஞ் செல்வனுக்கே. 99

செல்வந் திகழு மலநெஞ்சமேஅவன் தெய்வமின்னூர்
செல்வந் திகழு நமதின்மை தீர்க்கும் வெங்கூற்றுவற்குச்
செல்வந் திகழுந் திருக்கையில் வேறினை காத்த செல்வி
செல்வந் திகழு மணவாளன் நல்கும் திருவடியே. 100

கந்தரந்தாதியின் 54ஆம் பாடலுக்கான உரை

உயிர் போகுங் காலத்தில் துதித்து நற்கதிபெற

திதத்தத்தத் தித்தத் திதி தாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்தி தத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதி துதி தீதொத்ததே. 54

திதத்தத் தத்தித்தத் திதி தாதை தாத துத்தித் தத்தி தா
திதத் தத்து அத்தி ததி தித்தித்ததே துத் துதித்து இதத்து ஆ
தி தத்தத்து அத்தி தத்தை தாத திதே துதை தாது அதத்து
உதித் தத்து அத்து அத்தி தித்தி தீ தீ திதி துதி தீ தொத்தது ஏ.

வரி 1 : திதத்தத் தத்தித்த – திதத்தத் தத்தித்த என்னும் தாளமானங்களை; திதி–திருநடனத்தாற் காக்கின்ற; தாதை–பரமசிவனும்; தாத–பிரம்மனும்; துத்தி–படப்பொறியையுடைய; தத்தி–பாம்பினுடைய; தா– இடத்தையும்;

வரி 2 : தித–நிலைபெற்று; தத்து–ததும்புகின்ற; அத்தி–கடலையும் படுக்கையாகக் கொண்டு; ததி–தயிரானது தித்தித்ததே–இனிக்கின்றதே என்று; து–உண்ட கண்ணனும்; துதித்து–துதிசெய்து வணங்குகின்ற; இதத்து–பேரின்பசொரூபியான;

வரி 3 : ஆதி–முதல்வனே; தத்தத்து (துந்தத்து)–தந்தத்தையுடைய; அத்தி–ஐராவதத்தால் வளர்க்கப்பட்ட; தத்தை–கிளிபோன்ற தெய்வ யானைக்கு; தாத–தொண்டனே! திதே(தீதே)–தீமையே; துதை–நெருங்கிய; தாது–தாதுக்களால் நிறைந்ததும்; அதத்து–மரணத்தோடும்.

வரி 4 : உதி–சனனத்தோடும்; தத்தும்–பலதத்துகளோடும்; அத்து–இசைவுற்றதுமான; அத்தி–எலும்புகளை மூடிய; தித்தி–பையாகிய இவ்வுடம்பு; தீ–தீயினால்; தீ–தகிக்கப்படுகின்ற; திதி–அந்நாளில்; துதி–துதிக்கின்ற; தீ–புத்தி; தொத்தது–உனக்கே அடிமையாக வேண்டும்.

திதத்தத் தத்தித்த என்னும் தாளத்தால் நடிக்கும் உருத்திரனும், பிரம்மனும் தயிரையுண்டு பாற்கடலையும் ஆதிசேடனையும் படுக்கையாகக் கொண்ட திருமாலும் வணங்கும் முதல்வனே! தெய்வயானை தாசனே! சனன மரணத்திற்கிடமாய் எலும்பு முதலிய தாதுக்கள் நிறைந்த இவ்வுடலானது தீயில் வேகும் நாளில் உன்னைத் துதிக்கும் படி என் புத்தியை உன் திருவடிக்கு அடிமையாக்க வேண்டும்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்செந்தூர்

செந்திலாண்டவனைப் போற்றி அருணகிரி சுவாமிகள் 84 திருப்பாடல்களை அருளினார். விரிவஞ்சி ஈற்றடிகளான மகுடங்கள் மட்டும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. அடியார்கள் போற்றி மகிழலாம்.

1. கயிலைமலை அனைய செந்திற் பதிவாழ்வே
2. ஜெய ஜெய ஹர ஹர செந்திற் கந்தப் பெருமாளே
3. அலைவாய் அமர்ந்த பெருமாளே
4. சற்சமய வித்தைப் பலன்கண்டு செந்திலுறை பெருமாளே
5. குன்றெங்குஞ் சங்கு வலம்புரி பம்புந்தென் செந்திலில் வந்தருள் பெருமாளே
6. செஞ்சொற் புலவர்க் கன்புற்ற திருச் செந்திற் குமரப் பெருமாளே
7. மதலைதவழ் உததியிடை வருதரள மணிபுளின மறைய உயர் கரையிலுறை பெருமாளே
8. எழுகடலு மெண்சி லம்பும் நிசிசரரும் அஞ்ச அஞ்சும் இமையவரை அஞ்சலென்ற பெருமாளே
9. அகமகிழ்வு கொண்டு சந்ததம் வருகுமர முன்றிலின்புறம் அலைபொருத செந்தில் தங்கிய பெருமாளே
10. சீரலைவாய் வருபெருமாளே
11. சேயே செந்திற் பெருமாளே
12. செந்தில்நகர் வந்தமர்ந்த பெருமாளே
13. செந்தில்வந்த கந்த எங்கள் பெருமாளே
14. மந்திநடமாடு செந்தினகர் மேவு மைந்த அமரேசர் பெருமாளே
15. தாவுசூ ரஞ்சிமுன் சாயவே கம்பெறுந் தாரை வேலுந்திடும் பெருமாளே
16. செந்திற் கந்தப் பெருமாளே
17. துரிதப தங்க இரதப்ர சண்ட சொரிகடல் நின்ற சூராந்தகனே
18. சம்பு புகழ் செந்தில் மகிழ் தம்பிரானே
19. செந்திற் குமரப் பெருமாளே
20. இன்சொல்வி சாகாக்ரு பாகர செந்திலில் வாழ்வாகியே அடியென்றனை ஈடேற வாழ்வருள் பெருமாளே
21. விருதணி மரகத மயில் வருகுமரவிடங்கப் பெருமாளே
22. செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமாளே
23. செந்தில்வாழ் தம்பிரானே
24. யோகத் தாறுப தேசத் தேசிக ஊமைத் தேவர்கள் தம்பிரானே

25. கந்தா மைந்தா ரந்தோள் மைந்த கந்தா செந்திற் பெருமாளே
26. கொங்கை குற மங்கையின் சந்தமணம் உண்டிடும் கும்பமுநி கும்பிடும் தம்பிரானே
27. செந்தி னகரில் உறை பெருமாளே
28. கிளைக்குந்திற லரக்கன்கிளை கெடக்கன்றிய பெருமாளே
29. ஆரணங்கள் தாளை நாட வாரணங்கை மேவும்
ஆதியான செந்தில் வாழ்வதான பெருமாளே
30. குறப்பொற் கொம்பை முன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமாளே
31. அடியார்க் கெளிய பெருமாளே
32. செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமாளே
33. பவளத் துங்கப் புரிசைச் செந்திற் பதியிற் கந்தப் பெருமாளே
34. சிறக்கஞ் செழுத்தத்தந் திருச்சிற்றம் பலத்தத்தன் செவிக்குப் பண்புறச் செப்பும் பெருமாளே
35. என்றும் இளைய பெருமாளே
36. பொருதுடனெ திர்ந்த நிருதர்மகுடங்கள் பொடிபடந டந்த பெருமாளே
37. அளிக லந்தி ரங்க இசையுடன்து யின்ற அரிய செந்தில் வந்த பெருமாளே
38. வார்த்தைச் சிற்பர தீர்த்தச் சுற்றலை வாய்க்குட் பொற்பமர் பெருமாளே
39. செம்பொற் குலவட குன்றைக் கடலிடை சிந்தப் பொரபல பெருமாளே
40. அம்பு னம்பு குந்த நண்பர் சம்பு நன்பு ரந்த நன்த ரம்ப லும்பர் கும்பர் நம்பு தம்பிரானே
41. அலைவாய் உகந்த பெருமாளே
42. சுந்தரமான செந்திலின் மேவு கந்தசுரேசர் பெருமாளே
43. அழகான செம்பொன் மயில் மேல்அமர்ந்து அலைவாய் உகந்த பெருமாளே
44. கந்தா செந்திற் பெருமாளே
45. செந்தில் மாநகர் மேவிய பெருமாளே
46. செந்திலம்பதிவாழ்வே வாழ்வோர் உண்ட நெஞ்சறிதேனே வானோர் பெருமாளே
47. தந்தர வருஞ்செழுந் தளர்நடைச் சந்ததி சகந் தொழுஞ் சரவணப் பெருமாளே
48. புரளஎறி திரைமகர சங்கத் துங்கத் திமிரசல நிதிதழுவு செந்திற் கந்தப் பெருமாளே
49. ஜெய சரவணா மனோகர செந்திற் கந்தப்பெருமாளே
50. திருவளர் செந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே
51. மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமாளே
52. திருச்செந்தூர் வரு சேவக னேசுரர் பெருமாளே
53. சடைமுடி யிறைவர் தமக்குச் சாத்திர முறையருள் முருக தவத்தைக் காப்பவர் தம்பிரானே
54. முடுகி மைதவழ்ந்த வாய்பெருகி முதலிவரு செந்தில் வாழ்வு தரு தம்பிரானே

55. திருச்செந்தூர் தனில் மேவிய தேவர்கள் பெருமாளே
56. மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமாளே
57. சசிப்–பெண் கொங்கையிற்றுஞ் சுஞ்செழிக்குஞ் செந்திலிற்றங்கும் பெருமாளே
58. தினைப்பைம்பொன் குறக்கொம்பின் புறத்தண் கொங்கையிற்றுஞ்சும் பெருமாளே
59. முருக குருபர வளரறு முககுக துறையில் அலையெறி திருநகர் உறைதரு பெருமாளே
60. கடற்சங்கங் கொழிக் குஞ்செந்திலிற் கொண்டன் பினிற்றங்கும் பெருமாளே
61. தமிழ் விரக உயர்பரம சங்கரன் கும்பிடுந் தம்பிரானே
62. முத்துலவு வேலை நகர் முத்தேவர் பெருமாளே
63. செந்தினகர் வாழு மரு மைத்தேவர் பெருமாளே
64. குறவனிதை காந்த சந்த்ரச் சிகரமுகிலோங்கு செந்திற் பெருமாளே
65. திருத்தணிக்குட் சிறப்பில்வாழ் வயத்த நித்த த்துவத்தனே செந்தில் மேவு குகனே
66. திருவளர் செந்தூர்க் கந்தப் பெருமாளே
67. செந்தினகரில் இனிதே மருவிவளர் பெருமாளே
68. சீரலை வாய் நகர் மேவிய கந்தப் பெருமாளே
69. திருச்செந்தூர் நகரிக்குள் விளங்கிய பெருமாளே
70. செந்தில் மாநகர் இனிதுறை அமரர்கள் பெருமாளே
71. உரிய அடியேனை யாள வந்தருள் தம்பிரானே
72. பதியில் முருகமுன் பொங்கித் தங்கிச் சலதி அலைபொருஞ் செந்திற் கந்தப் பெருமாளே
73. திருத்தங்கித் தரிக்கும் பொற்றிருச் செந்திற்பதிக் கந்தப் பெருமாளே
74. தாழை வானுயர்ந்தாடு செந்தூரிலுறை தம்பிரானே
75. சூல் நிறைவான சங்கை மாமணிஈனவுந்து வாரிதி நீர்பரந்த சீரலைவாயு கந்த பெருமாளே
76. மங்கை யங்குடில் மங்கையொடன்புடன் அண்டருந்தொழு செந்திலில் இன்புறு தம்பிரானே
77. செழிக்குங்குண்டகழ்ச் சங்கங் கொழிக்குஞ் சந்தனத்தின்பைம் பொழிற்றண் செந்தி லிற்றங்கும் பெருமாளே
78. தேவநாயக செந்திலு கந்தருள் பெருமாளே
79. தேன்போற்செந்தூரில் மொய்த்தருள் பெருமாளே
80. அமரேசனை முழுதுங் காத்த பெருமாளே
81. செந்தினகர் வாழும் ஆண்மைக் கார பெருமாளே
82. மயிலை நீடுல கைச்சூழ வேவிய பெருமாளே
83. வாழுமயில் வீரனே செந்தில் வாழ்கின்ற பெருமாளே
84. தந்தங்குஞ் செந்திலில் வாழ்வுயர் பெருமாளே

கந்தர் சஷ்டிக் கவசங்கள் தோன்றிய விதம்..

தேவராய சுவாமிகள்

தொண்டை நாட்டில் வல்லூர் என்ற இடத்தில் வாழ்ந்து வந்த வீராசாமிப் பிள்ளை என்பவரின் புதல்வர் தேவராயர், கருணீக வேளாளர் மரபு. இவர்களுக்குச் செல்வமும் புகழும் அதிக அளவில் உண்டு.

தேவராயர் பெங்களூரில் வணிகம் புரிந்து வந்தவர். பெங்களூரில் திரிசிரபுரம் "மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை" அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர்களிடம் தமிழ்ப்புலமை பெற வேண்டி, கற்றுத் தெளிந்தார். கைமாறாக, புலவருக்கு 5000 வெண் பொற்காசுகளையும் அழகிய பட்டாடை களையும் காணிக்கையாக்கினார்.

தேவராயருக்கு, சமயக் குரவர் திருநாவுக்கரசருக்கு ஏற்பட்ட சூலை நோய் போலக் கடும் வயிற்று நோய் ஏற்பட்டுப் பல்லாண்டு காலமாக அவதிப்பட்டு வந்தார். வைத்திய முறைகள் பலனளிக்கவில்லை.

நோய் நீங்குவதற்காகத் திருச்செந்தூர் முருகனை வேண்டிய தேவராயர், சஷ்டி தினத்தன்று திருச்செந்தூர் முருகன் கோவிலுக்குச் சென்று தரிசித்தார். அப்போது முதல் நோய் சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கியது.

இதைக் கண்ட தேவராயர் முருகனின் பேரருளை எண்ணி, சஷ்டி விழாவின் ஆறு நாட்களிலும் ஆறுபடை வீடுகளுக்கும் உண்டான கவசப் பாடல்களைப் பாடி நோய் முற்றிலுமாக நீங்கப் பெற்றார். இக்கவசங்கள் ஆறும் மிக மிகச் சக்தி மிக்கவை. தேவராய சுவாமிகள் உலகம் உய்யும் பொருட்டு இக்கவசங்களை இயற்றியருளினார்.

ஒவ்வொரு கவசத்தையும் பாராயணம் செய்வதற்கு முன்னரும் "புவனேஸ்வரி" மூல மந்திரத்தை, பீஜ மந்திரத்துடன் 108 முறை அல்லது ஐந்து முறையாகிலும் ஜெபித்துப் பின் சடாட்சரத்தையும் ஜெபிக்க வேண்டும்.

கவச பலன்

இக்கவசம் எல்லாவிதக் கல்யாண சௌபாக்கியங்களையும் அருளும் சக்தி பெற்றது. இது சஷ்டிக் கால பாராயணம் ஆகையால்..... ஞானம், வெற்றி, செல்வம், காரிய சித்தி, வம்ச விருத்தி முதலியவற்றை அருளக் கூடியது. சோக நிவர்த்தி, ரோக நிவர்த்தி, கிரக தோஷ நிவர்த்தி முதலியவற்றை நல்கும்... இக்கவசம் நன்மைக் கனி தரும் பழமரமாகும்.

காப்பு

அமரர் ரிடர் தீர அமரம் புரிந்த
குமரனடி நெஞ்சே குறி

நேரிசை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம் துன்பம்போம் நெஞ்சிற்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் – கதித்(து) ஓங்கும்
நிஷ்டையுங் கைகூடும் நிமலரருள் கந்தர்
சஷ்டிக் கவசந் தனை.

திருச்செந்தூர் கந்த சஷ்டிக் கவசப் பாடல்

சஷ்டியை நோக்கச் சரவண பவனார்
சிஷ்டருக்கு உதவுஞ் செங்கதிர் வேலோன்
பாத மிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கிணி யாட
மையல் நடஞ்செய்யும் மயில்வா கனனார்
கையில் வேலால்எனைக் காக்கவென்று வந்து
வர வர வேலா யுதனார் வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக
இந்திரன் முதலா எண்திசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக வருக
வாசவன் மருகா வருக வருக
நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா வருக
நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக
சரவண பவனார் சடுதியில் வருக
ரவண பவச ரரரர ரரர
ரிவண பவச ரிரிரிரி ரிரிரி
விணபவ சரவண வீரா நமோநம
நிபவ சரவண நிறநிற நிறென
வசர வணபவ வருக வருக
அசுரர் குடிகெடுத்த ஐயா வருக
என்னை யாளும் இளையோன் கையில்
பன்னி ரெண்டாயுதம் பாசாங் குசமும்
பரந்த விழிகள் பன்னிரெண் டிலங்க
விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன் வருக
ஐயும் கிலியும் அடைவுடன் சௌவும்
உய்யொளி சௌவும் உயிரையும் கிலியும்

கிலியுஞ் சௌவும் கிளரொளி யையும்
நிலைபெற்றென்முன் நித்தமும் ஒளிரும்
சண்முகன் நீயும் தனிஒளி ஒவ்வும்
ஆறு முகமும் அணி முடி யாறும்
நீறிடும் நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
பன்னிரு கண்ணும் பவளச் செவ்வாயும்
நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
ஈராறு செவியில் இலகுகுண் டலமும்
ஆறிரு திண்புயத் தழகிய மார்பில்
பல்பூ ஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
நன்மணி பூண்ட நவரத்ன மாலையும்
முப்புரி நூலும் முத்தணி மார்பில்
செப்பழ குடைய திருவயிறு உந்தியும்
துவண்ட மருங்கில் சுடரொளிப் பட்டும்
நவரத்னம் பதித்த நற் சீராவும்
இருதொடை யழகும் இணை முழந் தாளும்
திருவடி யதனில் சிலம்பொலி முழங்க
செககண செககண செககண செகண
மொகமொக மொகமொக மொக மொக மொகென
நகநக நகநக நகநக நகென
டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடு
டகுடகு டிகுடிகு டங்கு டிங்குகு
விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
முந்து முந்து முருகவேள் முந்து
என்தனை யாளும் ஏரகச் செல்வ
மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந்து தவும்
லாலா லாலா லாலா வேசமும்
லீலா லீலா லீலா விநோதன னென்று
உன்திருவடியை உறுதியென் றெண்ணும்
என்தலை வைத்துன் இணையடி காக்க
என்னுயிர்க்குயிராம் இறைவன் காக்க
பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க

அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
பொடிபுனை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
கதிர்வேல் இரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
விழிசெவி இரண்டும் வேலவர் காக்க
நாசி களிரண்டும் நல்வேல் காக்க
பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
முப்பத்திருபல் முனைவேல் காக்க
செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க
கன்னம் இரண்டும் கதிர்வேல் காக்க
என்னிளங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
மார்பை யிரத்ன வடிவேல் காக்க
சேரிள முறைமார் திருவேல் காக்க
வடிவேல் இருதோள் வளம்பெறக் காக்க
பிடரிகள் இரண்டும் பெருவேல் காக்க
அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க
வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க
சிற்றிடை அழகுறச் செவ்வேல் காக்க
நாணாம் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
ஆண்குறி இரண்டும் அயில்வேல் காக்க
பிட்டம் இரண்டும் பெருவேல் காக்க
வட்டக் குதத்தை வடிவேல் காக்க
பணைத்தொடை இரண்டும் பருவேல் காக்க
கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
ஐவிரல் அடியிணை அருள்வேல் காக்க
கைகளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க
முன்கை இரண்டும் முரண்வேல் காக்க
பின்கை இரண்டும் பின்னவள் இருக்க
நாவில் சரஸ்வதி நற்றுணையாக
நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
முப்பால் நாடியை முனைவேல் காக்க
எப்பொழு தும்எனை எதிர்வேல் காக்க
அடியேன் வதனம் அசைவுள நேரம்
கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
வரும்பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க

அரையிருள் தன்னில் அனையவேல் காக்க
ஏமத்திற் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
தாமதம் நீக்கிச் சதுர்வேல் காக்க
காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
தாக்க தாக்க தடையறத் தாக்க
பார்க்கப் பார்க்க பாவம் பொடிபட
பில்லி சூனியம் பெரும்பகை அகல
வல்ல பூதம் வாலாட்டிகப் பேய்கள்
அல்லல் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்
கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
பெண்களைத் தொடரும் பிரம்ம ராட்சதரும்
அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
இரிசி காட்டேறி இத்துன்ப சேனையும்
எல்லினும் யிருட்டினும் எதிர்ப்படும் அண்ணரும்
கனபூசை கொள்ளும் காளியோடுடனைவரும்
விட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
தண்டியக் காரரும் சண்டா ளர்களும்
என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந்து ஓடிட
ஆனை அடியினில் அரும்பா வைகளும்
பூனை மயிரும் பிள்ளைகள் என்பும்
நகமும் மயிரும் நீள்முடி மண்டையும்
பாவைகளுடனே பலகல சத்துடன்
மனையில் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
ஒட்டிய பாவையும் ஒட்டிய செருக்கும்
காசும் பணமும் காவுடன் சோறும்
ஓதுமஞ் சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்
அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
கால தூதாள்எனைக் கண்டாற் கலங்கிட
அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
வாய்விட் டலறி மதிகெட் டோடப்
படியினில் முட்டப் பாசக் கயிற்றால்
கட்டுடல் அங்கம் கதறிடக் கட்டு

கட்டி யுருட்டு கைகால் முறியக்
கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்கிட
செக்கு செக்கு செதில் செதிலாக
சொக்கு சொக்கு சூர்ப்பகைச் சொக்கு
குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்
பற்றுப் பற்று பகலவன் தணலெரி
தணலெரி தணலெரி தணலது வாக
விடுவிடு வேலை வெருண்டது ஓடப்
புலியும் நரியும் புண்ணரி நாயும்
எலியும் கரடியும் இனித்தொடர்ந் தோடத்
தேளும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
கடிவிட விஷங்கள் கடித்துய ரங்கம்
ஏறிய விஷங்கள் எளிதினில் இறங்க
ஒளிப்புஞ் சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
வாதஞ் சயித்தியம் வலிப்புப் பித்தம்
சூலைசயங் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிரிதி
பக்கப் பிளவை படர்தொடை வாழை
கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
பற்குத் தரனை பருவரை யாப்பும்
எல்லாப் பிணியும் என்றனைக் கண்டால்
நில்லா தோட நீ யெனக்கு கருள்வாய்
ஆணும் பெண்ணும் அனைவரும் எனக்கா
ஈரே ழுலகமும் எனக்குற வாக
மண்ணா ளரசரும் மகிழ்ந்து றவாகவும்
உன்னைத் துதிக்க உன் திரு நாமம்
சரவண பவனே சையொளி பவனே
திரிபுர பவனே திகழொளி பவனே
அரிதிரு மருகா அமரா பதியைக்
காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
கந்தா குகனே கதிர்வேலவனே
கார்த்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனை
இடும்பனை அழித்த இனியவேல் முருகா
தணிகாசலனே சங்கரன் புதல்வா

கதிர்காமத்து உறை கதிர்வேல் முருகா
பழநிப் பதிவாழ் பால குமரா
ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
செந்தின்மா மலையுறும் செங்கல்வ ராயா
சமரா புரிவாழ் சண்முகத்து அரசே
காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்
என்நா இருக்க யான்உனைப்பாட
எனைத் தொடர்ந்து இருக்கும் எந்தை முருகனைப்
பாடினேன் ஆடினேன் பரவச மாக
ஆடினேன் நாடினேன் ஆவினன் பூதியை
நேச முடன்யான் நெற்றியில் அணியப்
பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
உன்பதம் பெறவே, உன் அருள் ஆக
அன்புடன் இரட்சி அன்னமும் சொன்னமும்
மெத்தமெத் தாக வேலா யுதனார்
சித்திபெற்று அடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகளுடன்
வாழ்க வாழ்க வாரணத் துவசம்
வாழ்க வாழ்கஎன் வறுமைகள் நீங்க
எத்தனைக் குறைகள் எத்தனைப் பிழைகள்
எத்தனை அடியேன் எத்தனை செயினும்
பெற்றவன் நீகுரு பொறுப்ப(து) உன்கடன்
பெற்றவள் குறமகள் பெற்ற வளாமே
பிள்ளையென்று அன்பாய்ப் பிரியம் அளித்து
மைந்தன்என் மீதுஉன் மனமகிழ்ந் தருளித்
தஞ்சமென்று அடியார் தழைத்திட அருள்செய்
கந்தர் சஷ்டிக் கவசம் விரும்பிய
பாலன் தேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
ஆசா ரத்துடன் அங்கம் துலக்கி
நேசமுடனொரு நினைவது வாகிக்
கந்தர் சஷ்டி கவச மிதனைக்

சிந்தை கலங்காது தியானிப்பவர்கள்
ஒருநாள் முப்பத் தாறுருக் கொண்டு
ஓதியே ஜெபித்து உகந்துநீ றணிய
அஷ்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்
திசைமன்னர் எண்மர் சேர்ந்தங் கருளுவர்
மாற்றல ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்
நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை அளித்திடும்
நவமதன் எனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
எந்தநா ளும்ஈ ரெட்டாய் வாழ்வர்
கந்தர்கை வேலாங் கவசத் தடியை
வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்
விழியால் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
பொல்லாதவரைப் பொடிபொடி யாக்கும்
நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
சர்வ சத்குரு சங்கா ரத்தடி
அறிந்தென துள்ளம் அஷ்டலட் சுமிகளில்
வீர லட்சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
சூரபத் மாவைத் துணித்தகை யதனால்
இருபத் தேழ்வர்க்(கு) உவந்து அமுதளித்த
குருபரன் பழநிக் குன்றினில் இருக்கும்
சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி
எனைத்தடுத் தாட்கொள என்றன துள்ளம்
மேவிய வடிவுறும் வேலவா போற்றி
தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி
திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
இடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
வெட்சி புனையும் வேளே போற்றி
உயர்கிரி கனக சபைக்கோ ரரசே
மயில் நடன மிடுவோய் மலரடி சரணம்
சரணம் சரணம் சரவண பவ ஓம்
சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்.

முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள்

திருமதி **எம். முத்துமீனாள்**
காரைக்குடி

முருகப்பெருமான் மீது புனையப் பெற்ற பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களைப் பற்றி ஒரு சில செய்திகளை இங்கு தொகுத்தளிக்கின்றேன். கௌமார நெறியினரால் பரம்பொருள் என்று கொண்டாடப்பெறும் திருமுருகப் பெருமான் மீது பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் மிகமிக அதிகமாய்ப் பாடப்பெற்று, அச்சில் வந்து காணக்கிடைக்கின்றன. "ஈசனே அவனருள் ஆடலால் மதலை ஆயினன் காண்", "ஆதலின் சத்தி யாமும் ஆறுமுகன் அவனும் ஒன்றாம் பேதமில்'' என்ற கந்தபுராணப் பகுதிகளின்படி நோக்குங்கால் சிவபிரானே திருமுருகன் என்ற வடிவு கொண்டு உயிர்க்குலங்களை எளிதில் ஈடேற்றும்படி பத்திக்கு எளிய பாலகன் போல் இயங்குகின்றான் என்ற ஏற்றுக்கொண்டனர் தமிழ்ப் பாவலர்கள்; அதனாலேயே சிவபிரான் என்ற பெருநிலையில் உள்ள கடவுளைப் பிள்ளையாகப் பாடும் ஆவலையும் நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்ற வாய்ப்பு என்று திருமுருகன் மீது அளவிறந்த பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களைப் புனைந்தனர் போலும்.

திருமுருகன் அடியார்களாம் 'சேய்த்தொண்டர்கள்' என்ற பட்டியலில் இடம்பெற்ற எழுபத்து எண்மரில், பாடல்தொண்டு புரிந்தவர்கள் சிலரே. அவர்களில் உலகறிந்த புகழாளர்கள் வெகுசிலரே. நக்கீரர், அருணகிரியார், குமரகுருபர அடிகளார், கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார், பகழிக் கூத்தர் முதலியவர்கள் அவ்வரிய பெரும்புகழ்ச் சேய்த்தொண்டரில் சிலராவர்.

இவர்களுள்ளும், பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களை முருகன்மீது தந்தவர்களை, இங்குச் சுட்டி உணர்ந்து போற்றுவோம்.

1. *குமரகுருபர அடிகள் - முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்-புள்ளிருக்கு வேளூர்*
2. *பகழிக்கூத்தர் - திருச்செந்தூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்*
3. *மார்க்க சகாயதேவர் - திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்*
4. *சிதம்பரமுனிவர் - திருப்போரூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்*
5. *வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி அடிகள் - பழனியாண்டவர் பிள்ளைத்தமிழ்*
6. *செங்கோட்டைக் கவிராசர்-திருமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் (கவிராச பண்டாரத்தையா)*
7. *சிதம்பரமுனிவர் (காஞ்சி) ஷேத்திரக் கோவை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்*

8. கந்தப்பதேசிகர்-திருத்தணிகை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

9. விசயகிரி வேலச் சின்னோவையன்-பழநிப் பிள்ளைத்தமிழ்

10. வைத்திய நாத தேசிகர் - மயிலம் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

11. மேலகரம் பண்டாரத்தார் - திரு இலஞ்சி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

12. அந்தகக் கவி வீரராகவர் - சேயூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

13. தொட்டிக்கலை சுப்ரமணிய முதலியார் - ஆயலூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

இன்னும் சில அருளாளப் புலவர்களும் திருமுருகன் மீது பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் புனைந்துள்ளனர். இவர்கள் சேய்த்தொண்டர் புராணப் பட்டியலில் இடம்பெறாதவர்கள். அல்லது அத்திருப்புராணம் எழுந்தபின் வாழ்ந்தவர்கள் எனலாம். ஏன்? சேய்த்தொண்டர் தொகையில் இறந்தும், இறவாதவர் என்ற அடைமொழியிட்டு வழங்கப்பெறும் தொகையடியார்களில் இவ்வருளாளப் புலவர்களை அடைவு செய்து கொண்டாடலாம்.

1. வீரபத்திரக் கவிராயர்-குமரமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

2. நடேச கவுண்டர் - எட்டிகுடி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

3. மழவை சுப்ரமணிய பாரதி - மயூரகிரி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் (குன்றக்குடி)

4. மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை - திரு இடைக்கழி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

5. மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை - மயிலம் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

6. கந்தசுவாமி சுவாமிகள் - சிரவணபுரம் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

7. தேவகோட்டை சிந்நயச் செட்டியார் - மயில்மலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் (குன்றக்குடி)

8. வயலூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் திருவானைக்கா அம்புலிங்கம்பிள்ளை.

இங்குப் பட்டியலில் இடம்பெற்ற இவ்வருளாள ஆசிரியர்களும், அவர்கள் அருளிய முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களும் அல்லாமல், வேறு பற்பல தலங்களில், முருகப் பிரானைப் போற்றும் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சைவமும் தமிழும் நனிதழைக்கும் இலங்கையிலும், மலேசியாவிலும் சில புலவர்கள் கதிர்காமம், மாவிட்டபுரம், பினாங்கு, தண்ணீர்மலை, பத்துமலை முதலிய தலங்களில் திருக்கோயில் கொண்ட அறுமுகச்சிவனார் மீது இவ்வனைய பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் செய்துள்ளனர் என்று தெரிய வருகிறது. பர்மிய நாட்டு இரங்கூனை அடுத்த கம்பைநகர் முருகன்

மீதும் சோணாசலபாரதி (காஞ்சி) என்பார் பாடிய ஒரு பிள்ளைத்தமிழ் உள்ளதாக அறியப்பெறுகிறது.

சந்நிதி முறையும் ஷேத்திரக்கோவையும்

திருப்போரூர்த் தலத்து முருகப்பெருமான் மீது போரூர்ச் சிதம்பர அடிகளும், தணிகாசலக் கந்தக் கடவுள்மீது கந்தப்ப தேசிகர் என்ற திருத்தணிகைக் கந்தப்ப அப்பரும், பழநியாண்டவர் மீது வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி அடிகளும் ஏராளமான பாடல் மாலைகளைப் புனைந்து குவித்தனர். ***பற்பல வகை யாப்புகள், பற்பல சந்தங்கள் பல்வேறு இலக்கண வகைகளில் அமைந்த இவற்றின் தொகை, 'சந்நிதிமுறை' என்று வழங்கப்பெற்றது****. வண்ணச்சரபம் அடிகள் பாடிய பழநிப் பாடல்கள் ஆயிரம் கொண்ட தொகை, 'பழநித் திருவாயிரம்' என வழங்கப்பெற்றது. எனவே, ஆயிரம் பாடல்கள் அளவினதாகிய சந்நிதிமுறை நூல்களிலும், திருவாயிரத் தொகையிலும், விழுமிய பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாடல்கள் நூறும் இடம்பெற்றன. காஞ்சிச் சிதம்பர முனிவர், தம் பிள்ளைத்தமிழ் நூலின் பெயருக்கியைய, நூறு முருகத் தலங்களையும், அத்தலங்களின் சிறப்பு வரலாறுகளையும் தன் ஷேத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத்தமிழ் நூலில் விவரிக்கிறார்.*

காப்புப் பருவம்

எல்லா நூலாசிரியர்களும், நூல் தொடங்குங்கால், காப்புச்செய்யுள் ஒன்று, இரண்டு பாடுவர். பிள்ளைத்தமிழ் நூலாசிரியர்கள், தம் நூலில் பத்துப் பருவத்தில் முதற் பருவமாகிய காப்புப் பருவத்தில் பத்துத் திருப்பாடல்கள் தருவர். இம்மரபில், நூலின் தலைவரைக் காத்தல் வேண்டும் எனப் பத்துத் தெய்வங்களை வேண்டுவதாகப் பாடல் அமையும் அப்பதின்மரில், திருமால் முதன்மை பெறுவர். வேண்டப்பெறும் பத்துத் தெய்வங்களின் நிரல் வேறுபடுவது உண்டு.

தாம்பாடிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ் நூலில் வைணவராகிய ஆசிரியர் பகழிக்கூத்தர், அரிகர புத்திரன், பகவதி, ஆதித்தர், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் இவர்கள் செந்திற்பிள்ளைப் பெருமானைக் காத்தருள வேண்டிப் பாடுவது புதுமையானது. தணிகைப் பிள்ளைத்தமிழ் செய்த கந்தப்ப தேசிகர், பிரமதேவர், கங்கை, வீரபத்திரர், வயிரவர், இந்திரன் முதலியோர் முருகனைக் காக்க என்று பாடுவதும் ஒரு புதுமை.

திருப்போரூர் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் நூலாசிரியராகிய சிதம்பரமுனிவர் திருநீறு, திருஐந்தெழுத்து, சிவக்கண்மணி (உத்திராட்சம்) முதலியன முருகப் பெருமானைக் காக்க என்று பாடுவது, மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பாடிய சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்ப் புதுமைகளை நினைப்பூட்டும்படி அமையும்.

வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி அடிகள் பாடி அருளிய பழநியாண்டவர் பிள்ளைத் தமிழில் நவகோள்கள், நல்ல தெய்வங்கள், மெய் அடியார், பொதுத் தெய்வம் என்ற புதிய வரிசையில் முருகனைக் காக்க வேண்டியவர்களைக் கொண்டாடிப் பாடுகின்றார். கள், புலால் இவற்றைப் படைக்க வேண்டி ஏற்பனவாக உலகினர் கூறும் தெய்வம் இழிவுற்ற தெய்வம் என்றும், இவ்விழிந்த புலைப்பூசை ஏற்காத இயல்புடைய தெய்வம் நல்லதெய்வம் என்றும் அடிகள் விளக்கம் கூறி அருளுவார்.

அம்புலிப் பருவம்

'பிள்ளைக் கவிக்கு அம்புலி புலி' என்ற முதுமொழி ஒன்று உண்டு. இருபாற் பிள்ளைத் தமிழிலும், நூலாசிரியர், சாம, தான, பேத, தண்டம் என்ற நான்கு வழிகள் கூறி நிலாவைத் தம் பாட்டுடைத் தலைவன் அல்லது தலைவியுடன் விளையாட அழைப்பது இப்பருவம். இதில் அருமையான பல செய்திகள் புராண வரலாறுகள், சந்திரனைப் பற்றிய கதைகள் முதலியன கூறப்பெறும். அந்த வகையில், "தானம்" என்ற உபாயம் கூறும் பாடல்களில், முருகன் தன் அடியார்களுக்கு வழங்கும் வானார்ந்த இன்பங்களும், பேறுகளும் ஆய தலைமைக் கொடைகளைப் பட்டியல் இடுவர் புலவர் பெருமக்கள்.

திருமுருகக் கடவுளின் அன்பைப் பெற்ற நல்லடியார்கள், ஏதேனும் பகையினால் அல்லது துயரினால் வாட்டமுற்றால் உடனே அப்பெருமானின் மயிலும், வேலும் வந்து அவ்வாட்டம் களைந்து, பகையை மாற்றுமாம். எழுபிறவியாம் கடலைக் கடக்க, முருகவேளின் திருத்தாள் மலர்கள் தோணியாக வந்து மெய்யடியார்களை முத்திப்பதத்தில் சேர்க்குமாம் என்பர் திருப்போரூர்ச் சிதம்பர அடிகள். இந்த வரிசையில் முருகனடியார்கள் வீடு, செல்வம், வாய்மை, சுகம் முதலானவற்றைப் பெறலாம் என்கிறார் கந்தப்ப தேசிகர்.

முருகவேளின் மெய்யடியார்களாகும் நன்னிலை எய்திய பேறுடையார்களுக்குப் பிரணவத்தின் உண்மைப்பொருள் விளங்குமாம். கொடியவர்களை அழித்து நன்மை செய்துயரும் பெரும் வண்மை கைகூடுமாம். இவை வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி அடிகள் கூறும் செய்திகள் ஆகும்.

சில வரலாறுகள்

நக்கீரர் பூதத்தால் சிறையில் அடைபட்டதும் சிறைவீடு பெறுதற்காகத் திருமுருகாற்றுப்படை பிறந்ததும் ஏறத்தாழ எல்லாப் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களிலும் பாடப்பெறுகின்றன. பாற்கடல் கடைந்து அமுதம் பெற்றமை சிவபிரான் திரிபுரம் எரித்தமை அருணகிரியார் வில்லிப்புத்தூராழ்வாரை வாதுபோரில் வென்று விருதுகொண்டமை முதலிய வரலாறுகளும்

அருணகிரியார் திருப்புகழ்ப் பாடல்களின் பெருமையும், தினைப் புனம் காத்த வள்ளிநாயகியை முருகக்கடவுள் திருமணம் செய்து கொண்டமையும், அதற்கு வேழமுகக் கடவுள் துணைசெய்தமையும் முதலிய வரலாறுகள் சுவைமிளிர, கற்பனை அழகுகள் செறிய இலக்கிய அணிகள் பொருந்தப் பாடப்பெற்றுள்ளன. கஜேந்திரன் என்ற ஆனையை முதலையிடம் இருந்து திருமால் காப்பாற்றிய செய்தியும் கவினுறப் பாடப்பெற்றுள்ளது.

அன்றாடச் சொற்றொடர்கள்

பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களின் ஆசிரியர்கள், பாட்டுடைத் தலைவரைப் புகழ்ந்து கூறும் பற்பல சொல் தொடர்கள் என்றும் நினைந்து போற்றத்தக்க செறிவும் பொருண்மையும் இனிமையும் உடையவாய் உள்ளன.

முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ் நூலில் ஆசிரியர் குமரகுருபர அடிகள், முருகப்பெருமான், 'செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள் மணவாளன்' என்றும், "ஆனேறு உயர்த்திட்ட ஐயற்கும் அம்மைக்கும் அருமருந்தாகி நின்ற ஆதிப்பிரான்" என்றும் போற்றி மகிழ்வர். பகழிக்கூத்தர் தம் திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழில், 'தெய்வக் களிற்றை மணம் புணர்ந்த சிறுவன்' என்றும், 'குருபர சரவண பவசிவ மழவிடை' என்றும் பாடிக் களிப்பர். திருத்தணிகைப் பிள்ளைத் தமிழில் கந்தப்ப தேசிகர் குறுமுனிவர்க்கு அருமறை புகல் உத்தமன்' என்றும், 'திமிரமலம் அற்றவர்கள் தெளியவரு சிற்சொரூடன்' என்றும் வாய்குளிரப் பாடி நெகிழ்வர். "மறையின் சிரமெய்ப் பொருளான வள்ளல்" என்று திருப்போரூர்ச் சிதம்பர முனிவர் விதந்து ஓதுவர்.

மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் தமது திருவிடைக்கழி முருகன் பிள்ளைத்தமிழில் "வீடு தோறும் விடாது அமர்ந்து செய்யாள் மகிழும் இடைக்கழிவாழ் செல்வா" என, சிற்றிற் பருவப்பாடலில் பாடும் நயம் கற்பார்க்குக் கழிபேருவகை தருவது.

முருகப்பெருமான் மீது செய்யப்பெற்றுள்ள பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள், சிறந்த செழுந்தமிழ்ப் புதையல்கள். அவற்றில் எந்த நூலில் எந்தப் பாடலை ஓதினாலும் பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலிக்கும். பத்தியுணர்வு கைகூடும். முருகன் திருவருள் பெருகப் பெருகச் சித்தம் தெளியும்; திருவருள் நலத்தால் வாழ்க்கையே இனிமை எய்தும்.

பகழிக் கூத்தருக்கு பதக்கம்

ராமநாதபுரம் மாவட்டம் சதுர்வேதி மங்கலத்தைச் சேர்ந்தவர் பகழிக்கூத்தர். வைணவர்.

இவர் கடுமையான வயிற்றுவலியால் அவதிப்பட்டு வந்தார். எத்தனையோ மருத்துவர்களிடம் சென்று சிகிச்சை பெற்றும் அவர் வயிற்றுவலி குணமாகவில்லை.

இந்த நிலையில் ஒருநாள் திடீரென பகழிக்கூத்தர் கனவில் முருகன் தோன்றினார். "அன்பனே.... என்னைப்பாரு... உன் வயிற்றுவலி தீரும்" என்று கூறி மறைந்தார்.

கண் விழித்த பகழிக்கூத்தர் முருகனின் கருணையை எண்ணி, கண்ணீர் விட்டு மனம் உருகினார். உடனடியாக முருகனை மனதுக்குள் நினைத்தபடி திருச்செந்தூருக்குப் புறப்பட்டார்.

கோவிலுக்குள் நுழைந்து முருகனை வேண்டினார். பிறகு அதி அற்புதமான தமிழில் முருகன் மீது 103 பாடல்களைக் கொண்ட திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ் பாடினார். அதை முழுமையாக எழுதிப் பாடி முடித்ததும் பகழிக்கூத்தரின் வயிற்றுவலி இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது.

மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்த பகழிக்கூத்தர் அந்த நூலை பாலசுப்பிரமணியன் திருச்சன்னதியில் வைத்து வணங்கி அரங்கேற்றினார். என்றாலும் பகழிக்கூத்தரின் திறமை மதிக்கப்படவில்லை. அவர் வைணவர் என்று கூறி அவருக்கு உரிய மதிப்பும், மரியாதையும் கொடுக்காமல் புறக்கணித்தார்.

பகழிக்கூத்தர் இதுபற்றி எல்லாம் கவலைப்படாமல் முருகனையே சதா துதித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் இரவு பகழிக்கூத்தரின் திறமையையும், சகிப்புத்தன்மையையும் பாராட்டி முருகப்பெருமானே தன் கழுத்தில் இருந்த ரத்தினப் பதக்கத்தை அவருக்கு சூட்டி விட்டார். மறுநாள் காலை நடை திறந்தவர்கள் முருகன் திருமேனியில் ரத்தின மாலை காணாது அதிர்ச்சி அடைந்தனர். கோவில் முழுக்க ரத்தின பதக்க மாலையைத் தேடினார்கள். எங்கும் கிடைக்கவில்லை.

அப்போது கோவில் பிரகாரத்தில் இருந்து ஒரு அசரீரி கேட்டது. "நான் எனது அன்பன் பகழிக்கூத்தனுக்கு அளித்தேன்" என்று குரல் ஒலித்தது. இதைக் கேட்டு ஆச்சரியம் அடைந்த கோவில் பணியாளர்கள் பகழிக்கூத்தர் தங்கி இருந்த இடத்துக்கு ஓடோடிச் சென்று பார்த்தனர். அங்குப் பகழிக்கூத்தர் நன்கு அயர்ந்து

தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் கழுத்தில் முருகனின் ரத்தின பதக்க மாலை அணிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் பிறகே பகழிக் கூத்தரின் பக்தி மீது எல்லோருக்கும் மரியாதை வந்தது.

பிள்ளைத்தமிழ் நூல் இலக்கணம்

பிள்ளைத்தமிழ் இருவகைப்படும். அவை ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என்பன. இவற்றில் காப்பு முதல் அம்புலிப் பருவம் ஈறாகவுள்ள ஏழுபருவங்களும் இருபாற் பிள்ளைத் தமிழுக்கும் பொதுவான பருவங்களாம். மற்ற மூன்று பருவங்கள் வேறுபட்டு வரும். ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழாயின் சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் ஆகிய பருவங்களும், பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழாயின் அம்மானை, நீராடல், ஊசல் ஆகிய பருவங்களும் அமையப் பாடுவது.

இனிய மெல்லிய இழுமென்னும் சொற்கள் வாய்ந்த தமிழ்மொழியில் அவ்வினிமை நலத்தினைச் சுவைமிகுத்துக் காட்டுவது பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டாகும். மக்கள் வாழ்நாள் முழுமையிலும் 'பிள்ளைப் பருவம்' என்பது எத்துணை இனிமையானதோ, அத்துணை இனிமையானதே ஏனைத் தமிழ்ப் பாட்டுக்களிலும் பிள்ளைத்தமிழ்ப்பாட்டு என்பது. பிள்ளைப்பருவம் களங்கமற்ற நல்லெண்ணத்தையும் அவ்வெண்ணத்தின் வழியே களங்கமற்ற தூய அன்பையும் விளைப்பதாய்த் திகழ்தலால், அவை தம்மைப் பெற விரும்புவோர் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் உள்ளம் இடையறாது பழகுதல் இன்றியமையாததாகும்.

கடவுள் இடத்திலும் பெரியாரிடத்திலும் அன்பிற் பழக விரும்பும் ஆசிரியன்மார்கள் அவர்களை அவ்வன்பிற்கினிய குழந்தைப் பருவத்தராய் உருவெண்ணி, ஆண்பாலானால் ஆண் குழந்தைகளின் விளையாட்டு வகைகளையும் பெண்பாலானால் பெண் குழந்தைகளின் விளையாட்டு வகைகளையும் இனிய கொஞ்சு தமிழ்ச் சொற்களால் பாடுகின்ற நூலே பிள்ளைத்தமிழாகும். அவ்வகை வந்த பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களுள் இத் திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழும் ஒன்று.

காப்புப் பருவம் :– *பிள்ளைத்தமிழ் பாடுமிடத்து இரண்டாம் மாதத்தில் பிள்ளையைக் காக்க என்று திருமால், சிவபெருமான், உமையவள், கணபதி, கலைமகள், அரிகரபுத்திரன், பகவதி, ஆதித்தர், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் ஆகிய பல கடவுளர் மீது பாடப்படுவது.*

செங்கீரைப் பருவம் :– *அஃதாவது செங்கீரை ஆடும் பருவம். இப்பருவத்தின்கண் நிகழும் செயல் ஒரு காலை மடக்கி ஒரு காலை நீட்டி இரு கைகளையும் நிலத்தில் ஊன்றித் தலைநிமிர்த்தி, முகம் அசைய ஆடுதல். இஃது ஐந்தாம் திங்களில் நிகழ்வது.*

தாலப் பருவம் :– *தாலாட்டைக் கேட்கும் பருவம். தாலாட்டு - ஒருவகை நாவசைப்பு. தாலாட்டையேல் தாலாட்டையேல் என்னும் அடுக்கு. தாலோ, தாலேலோ என இணைத்தும் தால் எனத் தனித்தும் மரீஇயீற்று. இது ஏழாந் திங்களில் நிகழ்வது.*

சப்பாணிப் பருவம் :– *இரு கைகளையும் ஒருங்குசேர்த்துக் கொட்டும் பருவம். இஃது ஒன்பதாந் திங்களில் நிகழ்வது.*

முத்தப் பருவம் :– *குழந்தையை முத்தம் தருமாறு தாய் தந்தை முதலியோர் வேண்டும் பருவம். இது பதினோராந் திங்களில் நிகழ்வது.*

வருகைப் பருவம் :– *நடக்கும் பருவக் குழந்தையைத் தம்பால் நடந்து வருமாறு தாய் தந்தை முதலியோர் வேண்டுதல். இது பதின்மூன்றாந் திங்களில் நிகழ்வது.*

அம்புலிப் பருவம் :– *வானத்திலுள்ள நிலவைக் குழந்தையுடன் விளையாடுவதற்குச் செவிலித் தாயார் முதலியோர் அழைக்கின்ற பருவம். இது பதினைந்தாந் திங்களில் நிகழ்வது.*

சிற்றிற் பருவம் :– *சிறுமியர் சிறு வீடுகட்டி விளையாடுகின்ற காலை அதனைச் சிறுவர் தம் காலால் அழித்துக் கெடுத்தலைக் கூறுகின்ற பருவம். இதிற் சிறுமியர் 'எம் வீட்டை அழிக்க வேண்டா' என வேண்டுவதாகக் கொண்டு அமைத்துக் கூறுவது. இது பதினேழாந் திங்களில் நிகழ்வது.*

சிறுபறைப் பருவம் :– *குழந்தை சிறுபறை கொட்டுகின்ற பருவம். இது பத்தொன்பதாந் திங்களில் நிகழ்வது.*

சிறுதேர்ப் பருவம் :– *சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுதலைத் தெரிவிக்கும் பருவம். இது இருபத்தொன்றாம் திங்களில் நிகழ்வது.*

பகழிக்கூத்தர் அருளிய

திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ்

பாகம் 1. செங்கீரைப் பருவம்

ஏர்கொண்ட பொய்கைதனில் நிற்கும் ஒரு பேரரசின்
இலைகீழ் வீழின் பறவையாம்

இதுநிற்க நீர்விழின் கயலாம் இதன்றி ஓர்
இலை அங்கும் இங்குமாகப்

பார்கொண்ட பாதியும் பறவை தானாக
அப்பாதியும் சேலதாகப்

பார்கொண்டிழுக்க அது நீர்கொண்டிழுக்க
இப்படி கண்டது அதிசயம் என

நீர்கொண்ட வாவிதனில் நிற்கும் ஒரு பேழ்வாய்
நெடும்பூதம் அது கொண்டுபோய்

நீள்வரை எடுத்து அதன் கீழ்வைக்கும் அதுகண்டு
நீதிநூல் மங்காமலே

சீர்கொண்ட நக்கீரனைச் சிறைவிடுத்தவா
செங்கீரை ஆடி அருளே

திரையெறியும் அலைவாய் உகந்த வடிவேலனே
செங்கீரை ஆடி அருளே

பாகம் 2. தாலப் பருவம்

அரைவடமும் தண்டையும் மின்புரை அரைமணியும்
கிண்கிணியும் கலனணியும் மாறா வீறார் சீர்

அறுமுகமும் தொங்கல் சுமந்த பன்னிருகரமும்
குண்டலமும் குழை அழகும் ஆரார் பாராதார்

விரைபொரும் மென்குஞ்சி அலம்பிய புழுதியும்
அங்கம் குழை பண்டியும் மெலியும், மேலே வீழ்வார் பார்

வெகுவிதமும் கொண்டு தவழ்ந்திடில் அவரவர்தம்
கண்கள் படும் பிழை வளையுமே தேன் ஏகாதே

வரைமணியும் தங்கமும் ஒன்றிய கனபரியங்கந்தனில்
இன்று கண்வளர வாராய் வாழ்வே நீ

மணிநகையும் கொண்டு துயின்றிலை விரலமுதம்
கொண்டு கிடந்தனை மதுரமாய் நீ பேசாயோ

திரைபொரு தென் செந்தில் வளம்பதி வளர வரும்
கந்தா சிவன்பெறும் சிறுவா தாலோ தாலேலோ

திசைமுகனும் சங்கரியும் சதுர்மறையும் இறைஞ்சுபரை
அம்பிகை சிறுவா தாலோ தாலேலோ.

பாகம் 3. சப்பாணிப் பருவம்

பௌவம் எறி கடலாடை உலகில் ஒரு வேடுவன்
பறவைக்கு நிறை புகுந்த

பார்த்திவன் பாவையும் இயற்குலச் சிறையும்
பணித்தருள மதுரை புக்குத்

தெவ்வரிடு திருமடத்து எரி செழியன் உடலுறச்
சென்று பற்றலும் எவர்க்குந்

தீராத வடவை அனல் வெப்பும் முது கூனுந்
திருத்தி ஒருவாது வென்று

வெவ்வழல் எழுதி இடும் ஏடும் பெருக்கு ஆற்று
விட்ட தமிழேடும் ஒக்க

வேகாமல் எதிரே குடக்கேற வெங்கழுவில்
வெய்ய சமண் மூகர் ஏறச்

சைவ நெறி ஈடேற வரு கவுணியக் குழவி
சப்பாணி கொட்டி அருளே

சமர முக ரணவீர பர சமய திமிராரி
சப்பாணி கொட்டி அருளே.

பாகம் 4. முத்தப் பருவம்

கத்தும் தரங்கம் எடுத்தெறியக்
கடுஞ்சூல் உளைந்து வலம்புரிகள்

கரையில் தவழ்ந்து வாலுகத்தில்
கான்ற மணிக்கு விலையுண்டு

தத்துங் கரட விகடதட
தந்திப் பிறைக் கூன் மருப்பில் விளை

தரளந் தனக்கு விலையுண்டு
தழைத்து கழுத்து வளைந்த மணிக்

கொத்தும் சுமந்த பசுஞ்சாலிக்
குளிர்முத் தினுக்கு விலையுண்டு

கொண்டல் தரும் நித்திலம் தனக்குக்
கூறுந்தரமுண்டு உன் கனிவாய்

முத்தம் தனக்கு விலை உண்டோ
முருகா... முத்தம் தருகவே

முத்தம் சொரியும் கடல் அலைவாய்
முதல்வா முத்தம் தருகவே.

பாகம் 5. வாரணைப் பருவம்

பேராதரிக்கும் அடியவர் தம்
பிறப்பை ஒழித்து பெருவாழ்வும்

பேறும் கொடுக்க வரும் பிள்ளைப்
பெருமான் என்னும் பேராளா

சேரா நிருதர் குலகலகா
சேவற் கொடியாய் திருச்செந்தூர்த்

தேவா தேவர் சிறைமீட்ட
செல்வா என்று உன்திரு முகத்தைப்

பாரா மகிழ்ந்து முலைத் தாயர்
பரவிப் புகழ்ந்து விருப்புடன் அப்பா

வா வா என்று உன்னைப் போற்றப்
பரிந்து மகிழ்ந்து வரவழைத்தால்

வாரா திருக்க வழக்கு உண்டோ?
வடிவேல் முருகா வருகவே

வளரும் களபக் குரும்பை முலை
வள்ளிக் கணவா வருகவே.

பாகம் 6. அம்புலிப் பருவம்

காதலால் எறிதிரைக் கடல்மகளிர் சிறுமகார்
கரையில் குவித்த முத்தும்

கழுவாய் வலம்புரி உமிழ்ந்த மணிமுத்தும்
முள்கண்டல் மடல் விண்ட சுண்ணத்

தாதலர இளவாடை கொடுவரும் கானல்
வெண் சங்கு நொந்து ஈற்று உளைந்து

தனியே உகுத்தபரு முத்தமும் தன்னிலே
சதகோடி நிலவெறிக்கும்

ஈது அல்லால் ஒரு சிறிதும் இரவில்லை
எவருக்கும் இரவில்லை நீயும் இங்கே

ஏகினால் உனது உடல் கறை துடைத் திடுதலாம்
என்பதற்கு ஐயம் இல்லை

ஆதலால் நீதிபுனை செந்தில் வடிவேலனுடன்
அம்புலி ஆடவா வே.

பாகம் 6. சிறுபறைப் பருவம்

அறம்தரு புரந்தராதியர் உலகில் அரமகளிர்
ஆடும் மணி ஊசல் சிற்றில்

அம்மனை கழுங்கு பல செறியும் தடம்சாரல்
அருவிபாய் பரங்கிரியும்

உட்புறம்தரு புனிற்று வெள்வளை கடல்திரை
தொறும் பொருதசீர் அலைவாயும்

மென்போது கமழ் திரு ஆவினன்குடியும் அரியமறை
புகலும் ஏரகமும் இனிமைக்

குறம்தரு கொடிச்சியர் பெருங்குரவை முறைகுலவும்
குன்றுதோர் ஆடலும்

தண்கொண்மூ முழங்குவது கண்டு இனம் எனக்
கரட குஞ்சரம் பிளிரும் அரவம்

சிறந்த பழமுதிர்சோலை மலையும் புரந்த நீ
சிறுபறை முழக்கி அருளே

செருவில் எதிர் பொருத பரநிருதர் குலகலகனே
சிறுபறை முழக்கி அருளே.

பாகம் 8. சிற்றிற் பருவம்

பொய்யா வளமை தரும் பெருமைப்
பொருநைந் துறையில் நீராட்டிப்

பூட்டும் கலன்கள் வகைவகையே
பூட்டி, எடுத்து முலையூட்டி

மெய்யால் அணைத்து மறுகுதனில்
விட்டார், அவரை வெறாமல் உன்னை

வெறுக்க வேறு கடனும் உண்டோ?
விரும்பிப் பரலைக் கொழித்து எடுத்துக்

கையால் இழைத்த சிற்றிலை நின்
காலால் அழிக்கை கடனல காண்

காப்பான் அழிக்கத் தொடங்கில் எங்கள்
கவலை எவரோடு இனியுரைப்போம்

ஐயா, உனது வழியடிமை
அடியேம் சிற்றில் அழியேலே

அலைமுத்து எறியும் திருச்செந்தூர்
அரசே சிற்றில் அழியேலே.

பாகம் 9. சிறுதேர்ப் பருவம் – 1

ஆதிநூல் மரபாகி, அதனுறும் பொருளாகி,
அல்லவை அனைத்தும் ஆகி,

அளவினுக்கு அளவாகி அணுவினுக்கு அணுவாய்
அனைத்துயிரும் ஆகி, அதனின்

சாதியின் பிரிவாகி வெவ்வேறு சமயங்கள்
தானாகி, நானாகி மெய்ச்

சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்ய
தன் ஒளியில் லீலை யாகி,

ஓதியது அனைத்தினும் அடங்காமல் வேறாகி,
உள்ளும் புறம்பும் ஆகி,

ஒளியில் ஒளி ஆகி மற்று இரவுபகல் அற்ற இடம்
ஒப்புவித்து எனை இருத்தித்

தீதினை அகற்றி நின் திருவருள் புரிந்தவா
சிறுதேர் உருட்டி அருளே

சேவற் பதாகைக் குமார கம்பீரனே
சிறுதேர் உருட்டி அருளே

பாகம் 10. சிறுதேர்ப் பருவம் – 2

மாது நாயகம் என வடிவுடைய சீர்
வள்ளி நாயகம் மண்ணில்

ஈது நாயகம் என உன்னை யன்றி
வேறு எண்ண நாயகம் உண்டோ

போது நாயகன் புணரியின் நாயகன்
பொருப்பு நாயகன் போற்றி

ஓது நாயக செந்தில்வாழ் கந்தனே
உருட்டுக சிறு தேரே

உரக நாயகன் பஃறலை பொடிபட
உருட்டுக சிறுதேரே
.... மங்களம் ....
செந்தில் வடிவேலனுக்கு அரஹரோஹரா (4)
சேவற்கொடி கொண்டவர்க்கு அரஹரோஹரா (2)

செந்தில் வடிவேலனுக்கு அரஹரோஹரா (2)
சேவற்கொடி கொண்டவர்க்கு அரஹரோஹரா (2)

அரஹரோஹரா, அரஹரோஹரா, அரஹரோஹரா
அரஹரோஹரா, அரஹரோஹரா, அரஹரோஹரா,
அரஹரோஹரா

செந்தில் வடிவேலனுக்கு அரஹரோஹரா
சேவற்கொடி கொண்டவர்க்கு அரஹரோஹரா (2)

அரஹரோஹரா, அரஹரோஹரா, அரஹரோஹரா.

பிள்ளைத்தமிழின் 'வருகைப்' பருவத்தில் இடம்பெற்ற

"பேர் ஆதரிக்கும் அடியவர் தம்
பிறப்பை ஒழித்துப் பெருவாழ்வும்
பேறும் கொடுக்க வரும் பிள்ளைப்
பெருமான் என்னும் பேராளா!"

எனத் தொடங்கும் பாடல் இன்றும் மூலவருக்கு அபிஷேகம் நடைபெறும்போது பாடப்படுகிறது.

சாமானியரின் வாயால் பாடல்பெற ஆசைப்பட்ட முருகப் பெருமானின் உள்ளம்தான் எத்தனை உயர்வானது?.

கல்லாதவரை கவிராயராக்கிய நிகழ்வு

திருச்செந்தூர் கோயிலில் மூலவருக்குச் சமையல் செய்பவர் போற்றிகள். செந்தில் ஆண்டவனுக்குச் சமையல் செய்பவர் முக்காணியர். அவருள் தலபுராணம் பாடிய வென்றிமாலைக் கவிராயர் வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

செந்தில் ஆண்டவன் சிந்தனையிலே ஆழ்ந்தார் வென்றிமாலைக் கவிராயர். 'பள்ளிப்படிப்புப் புள்ளிக்கு (அடுப்பு) உதவாது' என எண்ணினார். ஒருநாள் நைவேத்தியம் சமைப்பதை மறந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு அபிஷேகம் முடிந்தது. நைவேத்தியம் எங்கே என்றனர். 'இதோ வருகிறேன்' என்றார். சட்டியில் இருந்தால் அல்லவோ அகப்பையில் வரும்? அவர் விழிப்பதைக் கண்டு உண்மையைப் புரிந்துகொண்ட அதிகாரிகள் அவரை வேலையை விட்டு நீக்கினர்.

பாடல்

இரவு அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அலைபாயும் கடலை நோக்கி ஓடினார். தன் உயிரைப் போக்கிவிட எண்ணினார். ஆர்ப்பரித்து வந்த ஓர் அலை அவரை இழுத்து வந்து கரை சேர்த்தது. "செவலூருக்குச் சென்று கிருஷ்ணசாமி சாஸ்திரியைப் பார்" என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினார். செந்திலான் காட்சி கண்டார், செவலூர் விரைந்தார்.

செவலூரில் சாஸ்திரியாரின் கனவில் செந்தில் ஆண்டவர் தோன்றி வென்றிமாலை வருகையை அறிவித்திருந்தார். அவரை வரவேற்று வடமொழியில் தம்மிடம் இருந்த 'ஜெயந்திபுர மஹாத்மியம்' என்ற நூலின் சுலோகங்களை (பாடல்கள்) விளக்கிக் கூறினார். உடனுக்குடன் அந்தப் பாடலின் கருத்தை ஏற்று மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் 900 கவிதைகளை சொல் நயம், பொருள் நயம், எதுகை, மோனை நயம், கருத்து நயம்படப் பாடினார் வென்றி.

"இன்று முதல் நீர் வென்றிமாலைக் கவிராயர்" என்று அழைக்கப்படுவீர் என்றார் அவர்.

அரங்கேற்றம்

வென்றிமாலையார் நூலை எடுத்துக் கொண்டு திருச்செந்தூரை அடைந்தார். 'சமையல்காரர் எழுதிய நூல்தானே!' என அரங்கேற்ற மறுத்தனர். வெறுப்படைந்த வென்றிமாலைக் கவிராயர், ஏடுகளை கடலிலே எறிந்துவிட்டார். செந்தில் ஆண்டவனே அதனை அரங்கேற்றினார். எங்கே? இலங்கையிலே!.

கவிராயர் வீசிய ஏடுகள் மிதந்து இலங்கைக் கடற்கரையை அடைந்தன.

அந்த இடம் இன்று 'பனை முறி' (ஏடு) என அழைக்கப்படுகிறது. ஏடுகளைப் படி எடுக்க செந்தில் ஆண்டவன் லீலை செய்தார். அவ்வூரில் சக்கர சுவாசம் என்னும் விஷக்காற்றைப் பரப்பினார். ஏடு இருந்த தெருவில் அக்காற்று வீசவில்லை. அந்த ஊரார் அனைவரும் ஏடுகளைப் படி எடுத்தனர்.

அக்கரையிலிருந்து இக்கரைக்கு வந்து இன்று அனைவரும் படித்து இன்புறும் வண்ணம் திருக்கோயிலார் அதை வெளியிட்டுச் சிறப்புச் செய்தனர்.

புராணத்தின் இறுதிப் பாடல் இதோ - படித்துச் சுவை காண்க....

"மயில் வாழி தகர் வாழி சேவல் வாழி
மனு வனைய திரிசுதந் திரத்தர் வாழி
குயில் வாழி மொழித்தெய்வ யானை வாழி
குறவர்குலக் கொடி வாழி கொடுஞ்சூர் மாய்த்த
அயில் வாழி செந்திபுரத் துற்றோர் வாழி
ஆறுமுகப் பெருமான்தன் கருணை வாழி
பயில்வாய்மை முகில்வாழி புராணம் கேட்போர்
படிப்போர்கள் கிளைகளெலாம் வாழி மாதோ"

வென்றிமாலைக் கவிராயர் அருளிய

திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம்

திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம் திருச்செந்தூர்த் தலப்பெருமையினையும், தீர்த்தச் சிறப்புக்களையும், திருமுருகன் அருள்செயல்களையும், இலக்கிய நயத்துடன் பாடும் புராணம். வென்றி மாலைக்கவிராயர் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட நூல் இது. இந்நூலின் சிறப்புக்கள் இங்கு ஆராயப்படுகின்றன.

நூலின் அமைப்பு

சிவன், பார்வதி, விநாயகர், வயிரவர், வீரபத்திரர், சுப்பிரமணியர், வேலாயுதம், ஐயனார், வீரவாகு, திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மணிவாசகர், சரசுவதி ஆகியோர் பற்றிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களுடன் நூல் தொடங்குகிறது. அடுத்துப் பதிகம் இடம்பெற்று நூலில் கூறப்படும் செய்திகளைத் தொகுத்துத் தருகிறது. பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. நைமிசவனத்தில் சூதமுனி சென்ற அத்தியாயம், வியாசர் சுகர்க்கு உபதேசித்த அத்தியாயம், திருச்செந்தூர்ச் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம், திருஅவதார அத்தியாயம், செயந்திபுர அத்தியாயம், வள்ளியம்மை திருஅவதார அத்தியாயம், வள்ளியம்மையிடம் சென்ற அத்தியாயம், வள்ளியம்மை திருமண அத்தியாயம்,

பிரமாவுக்கு வரங் கொடுத்த அத்தியாயம், திரிசுதந்திரர் வரலாற்று அத்தியாயம், மாத பூசைவிதி உரைத்த அத்தியாயம், விபூதி அத்தியாயம், விசுவரூப அத்தியாயம், மந்திர மகிமை உரைத்த அத்தியாயம், பலகதை உபதேசித்த அத்தியாயம், சிந்துபுரவைபவம் உரைத்த அத்தியாயம், பிரமன் உபதேசித்த அத்தியாயம், சுகப்பிரம்மரிஷி பூசித்த அத்தியாயம் என்பன அவை.

திருமுருகன் அருட்செயல்கள்

திருமுருகனது அருட்செயல்கள் சிலநூலில் சிறப்பாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. அவையாவன.

1. *சிவபெருமானைப் பிரமன் இகழ்ந்ததால் ஒருதலையை இழந்தான். மீண்டும் அத்தலையைப் பெறுவதற்காகப் பிரமன் திருச்செந்தூர் வந்து முருகனை வழிபட்டு அத்தலையைப் பெற்றான்.*

2. *தாமிரபரணிக்கரையில் நீராடவந்த கலிங்கநாட்டு மன்னன் மகள் கனகசுந்தரி அயக்கிரீவ முனிவரின் தோற்றத்தை இகழ்ந்தாள். சாபத்தின்படி அடுத்த பிறப்பில் உக்கிர பாண்டியன் மகளாகக் குதிரைமுகத்துடன் தோன்றினாள். திருச்செந்தூர் முருகனை வழிபட்டுக் குதிரைமுகம் நீங்கப்பெற்றாள்.*

3. *கடல் வாணிகரிடம் கொள்ளையடிக்கும் மிலேச்சன் ஒருவன், செந்தில் முருகனுக்கு ஆபத்து விளைவிப்பதற்காக வாளை உருவிக்கொண்டு கோயிலுக்குள் ஓடினான். கீழே விழுந்தான். யமதூதர்கள் அவன் உயிரைக் கொண்டு போக வந்தார்கள். முருகன் அவர்களிடம் "கொடியபாவம் செய்த இவனது பாவங்கள் செயந்திபுரம் வந்ததும் நீங்கிவிட்டன. இவன் வீடுபேறு அடைந்துவிட்டான்" என்றார்.*

4. *அதிதிதேவி, திருச்செந்தூர் முருகனை வழிபட்டுப் பிள்ளைப்பேறு பெற்றாள். இந்திரன், உபேந்திரன் என்பாரைப் பிள்ளைகளாகப் பெற்றெடுத்தாள்.*

5. *துருவாசமுனிவர் கொடுத்த மலரை அலட்சியப்படுத்திய இந்திரனும் ஐராவதமும் அவரது சாபத்திற்கு ஆளாயினர். திருச்செந்தூர் முருகனை வழிபட்டுச் சாபம் நீங்கினர்.*

6. *தீய வாணிகன் ஒருவன் முருகனை வழிபட்டு வீடுபேறு பெற்றான்.*

7. *திரிசுதந்திரர் என்னும் மறையவர்கள் வேண்ட முருகன் கந்தபுட்கரணி என்னும் தீர்த்தம் அமைத்தான்.*

இலக்கிய நயம்

ஆன்மீகச் செய்திகளை விளக்கும் திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம்

இலக்கியநயம் மிகுந்த பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது. உவமை, உருவகம், சிலேடை ஆகிய அணிகள் பாடல்களில் மிகுந்து கற்பாரைக் கவர்கின்றன. இனிமையும் எளிமையும் வருணனையும் அமைந்து இனிக்கின்ற பாடல்களும் உண்டு.

இனிமையும் எளிமையும்

எளிமையான சொற்களைக் கொண்டு இனிமையுடன் பாடப்பெற்ற துதிப்பாடல்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. வேடர்தலைவன் முருகனைப் போற்றும் பாடல் ஒன்றைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

"உலகத்தின் முதலாய் நின்ற
ஒரு தனிப் பொருளே போற்றி
கலைகட்கும் உணர வொண்ணாக்
கருணை வாரிதியே போற்றி
மலைவிற்கைப் பெருமான் கண்ணின்
வந்த மாமணியே போற்றி
புலமைக்குத் தலைமை யான
புண்ணியா போற்றி போற்றி"

இனிய சொற்களும் தெளிவான கருத்துக்களும் அமைந்து சுவை தரும் பாடல் இது.

உருவக அணி

தத்துவங்களாகிய அலைகள் மோதி, இடைவிடாது அகலாத ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் முதலைகளுடன் போராடி, காமஆசை கொண்டு காணப்படும் பிறவி என்னும் கடலைத் தாண்டக்கூடிய திருவடியாகிய நாவாய் தந்து உதவக்கூடியவன் முருகன் என்று கூறும் உருவக அணி அமைந்துள்ள பாடல் சிறப்பானது.

"தத்துவத் தரங்க மோதித் தணப்பிலா மோக மாய
வித்தெனும் இடங்க ரோடு வேண்மதி யாசை கண்டு
கத்துமிச் சனன வேலை கடப்பத்தா ணாவாய் நல்கு
முத்தனே கருணை மாறா மூவிரு முகத்தாய் போற்றி"

வருணனைகள்

வருணனைகளும் கற்பனைகளும் நிறைந்த பாடல்கள் பலவற்றைத் தந்து வென்றிமாலைக் கவிராயர் தனது புலமை நுட்பத்தைக் காட்டுகிறார்.

கருமுகில்கள் போல் தோன்றும் எருமைகள் தமது கன்றுகளை நினைத்துக் கொண்டு நீருள் மூழ்கும். சங்குகள் அதன் கொம்புகளில் முத்துக்களை ஈனும். முத்துக்களை நிலவு என்று கருதிய குவளைகள் மலர்ந்து மணம் வீசும்.

"காரெனத் திரண்டு பால்வாய்க்
கன்றுள்ளிக் கனைத்து லாவி
நீரிடைப் படிந்த மேதி
நெரிமருப் பூர்ந்த சங்கம்
ஆரமுத் துகுப்பத் திங்க
ளமுதவான் றாரை யென்னக்
கூரிதழ்ப் பசுந்தாள் வாசக்
குவளைவாய் மலரு மாதோ'

என்னும் பாடல் கற்பனைக்கும் கருத்துக்கும் விருந்து தரும் சிறப்பான பாடல்.

உவமைகள்

பல்வேறு உவமைகளை மிகவும் சிறப்பாக அமைத்து நூலுக்குச் சுவை ஊட்டுகிறார் வென்றிமாலைக் கவிராயர். வள்ளியைப் பார்க்கிறான் முருகன். அவளது கூந்தல் இருளா? அவளது நுதல் மன்மதன் வில்லா? அவளது சொல் கிளியா? அவளது இதழ் பவளமா? அவளது பல் முத்தா? என்று வியக்கிறான். இக்காட்சியை மிகவும் சிறப்பாகச் சித்தரித்துள்ளார்.

"அல்லோ குழலோ அறியேன் மதவேள்
வில்லோ நுதலோ விரகந் தருவாள்
சொல்லோ கிளியோ துவரோ இதழோ
பல்லோ தளவோ உவமிப் பதுவே"

வள்ளி, தேவயானை, முருகன், சிவன், பார்வதி முதலிய கடவுளர்களின் தோற்றங்கள் உவமைகள் மூலம் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. ஒளிமிக்க இளங்கதிரவன் போன்று மயில் மீது முருகன் வருகிறான். அவன் கைகள் மலை போன்றன. அவனை வழிபட்டால் பாவங்கள் யாவும் பரிதிமுன் பட்ட பனித்துளிகள் போல் நீங்கிவிடும். கெண்டைமீன் போன்ற கண்களையும், கருமேகம் போன்ற கூந்தலையும், பிடிபோன்ற நடையினையும், ஆம்பல் போன்ற சிவந்த இதழ்களையும், மயில்போல் சாயலையும், வாகைமலர் போன்ற அழகிய திருமேனியையும், வானவில் போன்ற நெற்றிச்சுட்டியையும் உடையவள் வள்ளி. சித்திரப் பாவை போன்றவள் தேவயானை. இலவ மலரின் இதழ்கள் போன்ற இதழ்களை உடையவள் பார்வதி. அவளது கால்கள் மதி போன்றவை. புன்முறுவல் இளநிலாப் போன்றது. முருக்கமலர் போன்ற இதழ்களை உடையவள் கலைவாணி. தாமரைப் பாதங்களை உடையவர் சிவபெருமான்.

தாமிரபரணி நதியை ஒரு தலைவிக்கு ஒப்பிடுகிறது தலபுராணம். கடனாநதி, மணிமுத்தாறு, சித்திராநதி, பச்சைநதி முதலிய நதிகள் தோழிமார் போன்றுவர தாமிரபரணி நவமணிகளை அடித்துக்கொண்டு ஒரு தலைவி போல் வருகிறது. இது சிறப்பான உவமை.

சிலேடை அணி

சிலேடைப் பாடல்கள் சிலவும் இடம் பெற்று இன்பம் பயக்கின்றன. தமிழ்மொழிக்கும் தாமிரபரணி நதிக்கும் சிலேடை அமைத்துப் பாடப்பெற்ற ஒரு பாடல் நயம்மிக்கது.

"ஆசில் மிக்குமென் மதுரமாய்ச் சித்திரத் தளவி
யோசை பெற்றுவித் தாரமோ ஐந்திணை உடன்று
காசு நாண்மலர் பிறப்புடன் காட்டிமெய்க் கலசப்
பூசு ரன்தமிழ் ஒத்தது வித்தகப் பொருநை"

என்பது அப்பாடல்.

"மிக விரைந்து, மென்மையாக, இனிமையாக, பல நிறங்களை உடையதாய், ஐந்திணைகளிலும் ஓடி, இரத்தினத்திரள், புதிய மலர்கள் ஆகியவற்றை அடித்துக்கொண்டு உற்பத்தியாகும் இடத்தையும் காட்டிக் கொண்டு வருகிறது பொருநை நதி" என்பது ஒரு பொருள்.

"ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி என்னும் கவிதைகளைக் கொண்டு, ஐந்திணைகளைப் பாடி, காசு, நாள், மலர், பிறப்பு என்னும் வாய்ப்பாடுகளையும் அமைத்துக் கொண்டு அகத்தியர் வளர்த்த தமிழ் தோன்றுகிறது" என்பது மற்றொரு பொருள்.

நிறைவு

இறைவனது அருள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையைப் பக்தர்கட்கு ஊட்டவல்ல செய்திகளைக் கொண்டது திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம். இலக்கியச் சுவையை ஊட்டவல்ல அழகிய இனிய பாடல்களையும் கொண்டது திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம். முருகப்பெருமானையும் அவன் வளர்த்த இனிய தமிழையும் ஒருங்கே பாடிய ஒப்பற்ற நூல் இது எனலாம்.

சுவாமிநாத தேசிகர் அருளிய

திருச்செந்திற் கலம்பகம்

திருச்செந்திற் கலம்பகத்தின் ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகர், பாண்டிய நாட்டில் சைவவேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர்; பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினர்; திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகளிடம் சிவதீக்கைப் பெற்றுத் துறவறம் மேற்கொண்டார். மயிலேறு பெருமாள் பிள்ளையிடம் பன்னீராண்டு தமிழ் பயின்றவர். கனகசபாபதி சிவாசாரியாரிடம் வடமொழி அறிவினைப் பெற்றார். இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் வைத்யநாத நாவலர் இவரின் கல்வித் திறனை வியந்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனம் இவருக்கு 'ஈசான தேசிகர்' என்னும் சிறப்பளித்து, திருநெல்வேலியில் பணியமர்த்தப் பெற்றார். இலக்கணக் கொத்து, தசகாரியம் போன்ற நூல்களை இயற்றியுள்ளார். திருநெல்வேலியில் இருந்தபோது திருவிழாக் காலங்களில் திருச்செந்தூர் சென்று வழிபட்டு வந்தார். அதன் காரணமாக முருகன் மீது பல பாக்கள் கலந்திருக்கும் கலம்பகம் எழுதினார். அந்நூலே திருச்செந்திற் கலம்பகமாகும்.

நூலின் அமைப்பு

பாயிரம், விநாயகர் வணக்கத்தைத் தொடர்ந்து நூலினை இயற்றியுள்ளார். நூலின் தொடக்கம் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாப் பாடலாக அமைந்துள்ளது. கலம்பக மரபுப்படி 'சொல் வாய்மை' எனத் தொடங்கி 'சொல்' என முடித்துள்ளார். நூற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நூல் மூலம் மட்டுமே அமைந்துள்ளது. நூல் இறுதியில் பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி, அருஞ்சொற் பொருளகராதியினை அமைத்துள்ளார். முப்பத்து ஏழாவது கழக வெளியீடாக 1924-ஆம் ஆண்டு இக்கலம்பகம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இத்திருத்தலம் மன்னார் வளைகுடாக் கடலின் அலைகளால் இடைவிடாமல் தழுவப்படுவதால் திருச்சீர் அலைவாய் எனப்படுகிறது. கிழக்குக் கடற்கரையோரம் அமைந்துள்ளது. திருச்செந்தூர் என்பதற்குப் புனிதமும் வளமும் வழங்கும் திருநகர் என்று பொருள்.

முருகப்பெருமான் சூரன்மீது படை எடுத்து வரும் வழியில் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்து, படைகளுடன் திருச்செந்தூர் வந்து தங்கினார். அங்கு தேவதச்சன் விசுவகர்மா ஏற்படுத்திய கோயிலில் எழுந்தருளினார். வியாழ பகவான் பெருமானை வழிபட்டு அசுரர்களின் வரலாற்றை விளக்கினார். ஆகவே திருச்செந்தூர் வியாழத்தலம் என்று கந்தர் கலிவெண்பா உரைக்கிறது.

முருகன் சூரபத்மன் மீது போர் தொடுக்கச் சென்ற இடமும் கடலில் மரமாக

நின்ற சூரனை வேலால் பிளந்து ஆட்கொண்டு திரும்பிய இடமும் அப்போது தேவர்கள் வழிபட்ட இடமும் திருச்செந்தூர்தான். இத்திருத்தலம் செயந்திபுரம் எனப்பட்டது. பின்னர் சயந்தி-செந்தில்-திருச்செந்தூர் என மருவியது.

கலம்பக உறுப்புகளும் பாக்கள் இணைப்புகளும்

திருச்செந்திற் கலம்பகத்தில் பதினெட்டுக்கும் மேற்பட்ட கலம்பக உறுப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரங்கல் உறுப்பில் 16 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. கலித்துறை நான்கு, கலிவிருத்தம் இரண்டு, ஆசிரியவிருத்தம் ஐந்து, அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பா, ஆசிரியத்துறை, வெண்பா, இன்னிசை வெண்பா, வஞ்சி விருத்தம் தலா ஒரு பாடலும்; தளை உறுப்பில் கலித்துறையும், வண்டு உறுப்பில் கலித்துறையும் ஆசிரிய விருத்தமும், வெளிவிருத்தமும் பாண் உறுப்பில் கலித்துறையும் மேகவிடுதூதில் கலித்துறையும், மதங்கியாரில் கலித்தாழிசையும்; சிந்துவில் ஆசிரிய விருத்தமும், மடக்கில் ஆசிரிய விருத்தமும், மறத்தில் ஆசிரிய விருத்தமும், பிச்சியாரில் ஆசிரிய விருத்தமும், காலத்தில் வஞ்சித் தாழிசையும், அம்மானையில் மடக்குத் தாழிசையும், கைக்கிளையில் மருட்பாவும், ஊசலும் கலியில் தாழிசையும், இடைச்சியாரில் கலிமுரியும், புயவகுப்பில் ஆசிரிய வண்ண விருத்தமும் தலா ஒரு பாடல் பெற்றுள்ளன. தலைவி கூற்று வெண்பாவில் இரண்டும் கலிவெண்பா, ஆசிரிய விருத்தம் ஒன்றுமாக அமைந்துள்ளன. கூற்றில் கலிப்பா, வஞ்சிப்பா இடம் பெறுகின்றது. பாங்கியாற்றுதல் குறள் வெண்பாவில் உள்ளது. பாங்கி வேண்டல் வெண்பாவாயுள்ளது. தோழி நகுதல் கலிவிருத்தம், தாய்க்கூற்று கலித்துறை, தலைவனை வேண்டல் வெண்பாவாக உள்ளன.

பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர்கள்

இக்கலம்பகத்தில் முருகனின் பல பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. பிறைக்குள் உள்ள எண்கள் கலம்பக எண்கள். தெய்விகத்தன்மை பெற்றவன் என்னும் பொருள்படும் முருகன் (1,3,27) விரும்பப்படுபவன் என்னும் பொருள்படும் வேள் (5,29,61,79); அரன்மகன் என்னும் பொருள்படும் சிவனுடைய மைந்தன் (52,58); ஆறு அருள் முகங்களுடையவன் என்னும் ஆறுமுகன் (5); சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவன் என்னும் பொருள்படும் சரவணபவன் (11), பகைவர்களை அழித்தவன் என்னும் பொருள்படும் குகன் (19, 4, 10, 26, 31, 39) கடம்பமாலை அணிந்தவன் என்னும் பொருள்படும் கடம்பன் (57, 68); குறித்தமணாளன் (43.2), செந்தில் (11, 49), மருகன் (8); தோகையன் (9); சேயோன் (10); குமரன் (15, 18, 77); செந்தூரான் (20), குறிஞ்சிக் கிழவன் (56), மலைமகள் சேய் (33), செந்தினகரன் (37), கௌரிசேய் (44), சேந்தன் (45), உமைபாலன் (21), குன்றுடையான் (28) என வந்துள்ளன.

செந்தில், செந்தூர் என்னும் பெயர்கள் கலம்பகம் முழுமையும் இடம் பெறுகின்றன. சிறுபான்மையாகச் சீரலைவாய் என்ற பெயரும் இடம்பெற்றுள்ளது. ஒரு சில பாடல்கள் கீழே காண்போம்.

திருச்செந்திற் கலம்பகம்

சுவாமிநாத தேசிகர் இயற்றியது

பாயிரம்

மதிக்கும் பருதிக் கடவுளுக்கும் வழங்கும் விழியானருண் மதலைக்
கிதக்கும் படக்குங் கலம்பகப் பாவிசைக்குந் தமிழாலினி திசைத்தான்
புதுக்குந் தமிழ்த்தென் கடல்கடக்கப் பொருந்துந் தோணிபோ லியல்செய்
துதிக்குந் தமிழார் துறைசை நகர்ச் சுவாமிநாத தேசிகனே.

விநாயக வணக்கம்

நிலம்பக வீழ்சடை நீறணி வான்மைந்தன் நீடயிலோன்
கலம்பகஞ் செந்தமிழ்ப் பாமாலை யாற்செந்திற் கண்மருவு
சிலம்பக மெல்லடி வல்லபை கேள்வனைத் திங்கள் வெண்கோட்டு
இலம்பக யானை முகத்தானை வாழ்த்தி இயம்புவனே.

நூல்

மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா (ஒரு பகுதி)

நாலடித்தரவு

சொல்வாய்மை தருங்கடவுட் சுருதிகரு தியபொருளைப்
பல்சான்ற பெருங்கேள்விப் பனிமலய முனிவினவ
அம்புயனு மறியாத அறமுதலாந் தமிழ்மூன்றுஞ்
சம்புவமன் றுடனுணரத் தருவோய்நீ முருகோனே
கண்சுருங்க விரித்தபசுங் கலவமயி லெனத்திருமுன்
மண்சுருங்க விரித்தகுண மணியாழி யெழுபரித்தேர்
அந்தினக ரனைத்தடுக்கும் அணிமணிமா ளிகைப்புரிசைச்
செந்தினகர்ச் சினகரத்துத் திருத்தகவீற் றிருந்தனையால்.

ஈரடித்தாழிசை

ஊனாகி உயிராகி உணர்வாகி உணர்வுதவும்
கோனாகி வினையளவுங் குணத்தளவுந் தனக்களவாய்
விரவாதி யந்தமிலா வெளியாகித் தெளியாது

பரவாதி யருமுலவாப் பாமறையுந் தாமறைய
வாக்குமன முங்கடந்து மண்ணொடுவிண் ணிடத்தியற்றும்
போக்குவர வொழிந்துவிழிப் புலத்துருவும் அருவமுமாய்
வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் விளங்குகலாந் தந்தெளிந்த
போதாந்த நாதாந்தப் புறத்தினுமப் புறம்போகி
உணர்ந்தாரும் உணராரும் உணராம லுயிர்க்குயிராய்ப்
புணர்ந்தாலும் ஆறாறு புலன்நலமுங் கலவாது
நின்றதனிப் பரம்பொருளாம் நினக்கொருபேர் இலையெனினும்
இன்றுகுக னெனப்பெறுவ திளையோய்நின் விளையாட்டே.

ஓரடி அராகம்

அருமறை முறையிட அறைகழல் பறையிட அடியருள் நினைவதுன்னடி
ஒருமையினிருமையு முதவிய மதியென ஒளியொடு குளிர்வதுன்முகம்
வருமுலை வனிதைய ரிருவரும் மயிலினம் மழையென விழைவதுன்னெழில்
பெருகலை கெழுகலி கடலினும் எழுமடி பெருகுவ துருகுநின்னருள்.

பெயர்த்தும் – ஈரடித்தாழிசை

தாயென்றுந் தந்தையென்றுஞ் சகமீன்று தருமுனக்குச்
சேயென்று பின்னுமொரு திருநாமம் வருமாறென்?
முந்திலென்றே யடியருள முளரிதொறும் இருந்தாய்க்குச்
செந்திலென்றே யுரைக்குமொரு திருப்பதியும் விருப்புளதே!
அயிலேற்று வருங்காலம் அல்லாநீ கொல்லாயோ
மயிலேற்றம் ஏனுனக்கு மற்றேற்றம் பெற்றிலையோ!
ஓராறு பனிமதியி னொடுபவள வரையினிரைத்(து)
ஈராறு தினகரரு மிடையிடையே யுதித்தாங்கு
கருணைபொழி திருமுகமுங் கனமணிக்குண் டலநிரையுந்
திருநெடுந்தோள் களுங்கமலச் சேவடியுந் தூவடிவும்
பாடாது நினையாது பரவாத எனக்குவினை
கூடாத தொண்டரொடுங் கூட்டியுநீ காட்டினையால்.

நாற்சீரடி அம்போதரங்கம்

பிறந்ததும் இறந்ததும் பெரும நின்புகழ்
மறந்ததும் அல்லது வணங்கி லேநினைக்
காமமும் வெகுளியுங் களிமயக்கமுந்
தாமிடை கலந்தெனைத் தலைம யக்கலால்.

நாற்சீரடி அம்போதரங்கம்

உண்பதும் உடுப்பதும் உவந்து தேடினேன்
கண்படை நனவினிற் கலங்கி வாடினேன்
உய்திறம் இதுவென வுணர்வு போயினேன்
செய்திறம் இதுவெனும் தெரிவில் பேயினேன்.

ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்

'ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்' ஆதிசங்கரரால் திருச்செந்தூர் ஸுப்ரமண்யர் மீது பாடப்பட்ட தோத்ரமாகும்.

இப்புஜங்கம் முழுவதைப் படித்தாலும் 'ஸுப்ரமண்ய' என்ற பெயரைக் காண இயலாது. ஷண்முகனைப் பல இடங்களில் வர்ணித்துத் துதிக்கிறார் 'ஷண்முக புஜங்கம்' என்று பெயரிடாது, பரம்பொருட்தன்மை என்ற கருத்தைக் கொண்டு 'ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

ஆதிசங்கரர் காலடி க்ஷேத்திரத்தில் அவதரித்தவர். காலடி பூர்ணாநதிக் கரையில் அமைந்தது. சற்று தூரத்தில் ஓரடி ஆற்றைத் தன் தாயின் சௌகரியத்திற்காக வீட்டினருகில் ஓடச் செய்தார். இன்றும் காலடியில் பூர்ணா நதிக் கரையில் அவருடைய இல்லம் சிறப்பான மடமாக உள்ளது. அவருடைய தாயின் அதிட்டானமும் உள்ளது.

நூல் வரலாறு

வடநாட்டு அபிநவகுப்தன் செய்த ஆபிசார வினையால் பாதிக்கப்பட்ட ஆதிசங்கரர், பரமேஸ்வரனை வேண்டினார். அரனோ, கனவில் 'சூரனை வென்ற வீரன் வாசம் செய்யும் ஜயந்திபுரம் (திருச்செந்தூர்) சென்றால் நோய் நீங்கும்' என்றார்.

அஷ்டமாசித்தி கைவரப்பெற்ற ஆதிசங்கரர், அணுவாகமாறி வான் வழியே திருச்செந்தூர் அடைந்தார். குகைக்குள் ஓர் அற்புதக் காட்சியைக் கண்டார். ப்ரகாசிக்கும் குமரன்! பாலஸுப்ரமண்யன் பாதார விந்தங்களில் ஆதிசேடன் பூசித்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சி! பரவசமானார். தன்னை மறந்தநிலை!

ஸம்ஸ்கிருதத்தில், 'புஜங்க விருத்தப்பா'வில் தான்கண்ட காட்சியையும், ஸுப்ரமண்யரைப் போற்றியும் துதித்தார். அவ்வாறு ஸுப்ரமண்யரை தோத்தரித்த துதிகளே 'ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்' ஆகும். பாம்பின் அசைவிற் கேற்றபடி விருத்தப்பாவில் பாடப்பட்டுள்ளது.

பன்னீர்மரத்து இலையில் வைத்து வழங்கப்படும் விபூதியை ஆதிசங்கரர்

உட்கொண்டு நோய் நீக்கம் பெற்றார் (இலை விபூதி). (பாலஸுப்ரமண்யருக்கு எதிரில் மஹா மண்டபத்தில் உண்டியலுக்குத் தென்புறத்தூணில் ஆதிசங்கரரின் உருவம் உள்ளது).

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

பின்னாளில் ஸுப்ரமண்ய புஜங்கத்தைத் தமிழிலும் மொழி பெயர்த்துள்ளனர்.

கோட்டாற்று கணபதி ஆச்சாரி (1836-1901) என்பவர் முதலில் மேற்படி புஜங்கத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இவர் மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளையுடன் தொடர்புடையவர். இவர் மொழிபெயர்ப்பைக் கவிமணி அவர்கள் படித்திருக்கிறார். (இது பற்றிய தகவல்களை 'தெய்வங்கள் முளைக்கும் நிலம்' என்ற நூலில் அதன் ஆசிரியர் திரு. அ.கா. பெருமாள் குறிப்பிட்டுள்ளார்).

1950-ல் திரு. கு. நடேசக்கவுண்டர் அவர்கள் புஜங்கத்தை மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

அண்மைக் காலத்தில் திரு. கலாபாரதி மற்றும் சிலரும் புஜங்கத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

செம்பொருள் தன்மை என்ற ஆத்மஸ்வரூப விமர்சனத்தோடு கூடிய நிலையே செந்தில் என்பர் பெரியோர்,

அருணகிரிநாதரும் தம் திருப்புகழில்,

அந்திபகல் என்ற இரண்டையும் ஒழித்து
இந்திரிய சஞ்சலங்களையறுத்து
அம்புயப் பதங்களின் பெருமையைக் – கவிபாடிச்
செந்திலையுணர்ந்துணர்ந்து உணர்வறக்
கந்தனையறிந்த யறிந்த அறிவினிற்
சென்று செருகுந்தடம் தெளிதரத் – தணியாத
சிந்தையும் அவிழ்ந்தவிழ்ந் துரையொழித்து
என் செயல் அழிந்தழிந்தழிய மெய்ச்
சிந்தைவர என்று நின் தெரிசனைப் படுவேனோ

என்று திருச்செந்தூர் தத்துவத்தைத் தெரிய வைக்கிறார்.

அத்தகைய க்ஷேத்திரத்தை அறிய விழைந்தார்.

ஸுப்ரமண்ய புஜங்கங்கள்

'புஜங்கம்' என்றால் பாம்பு, தோள் என்று பல பொருள்கள் உண்டு. வளைந்து

வளைந்து ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பின் அசைவிற்கு ஏற்றபடி விருத்தப்பாவில் தான் கண்ட இறைவனைப் போற்றித் துதித்ததே 'ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்'.

ஆதிசங்கரர், திருச்செந்தூர் ஸுப்ரமண்யரைத் தரிசித்தபின் ஏற்பட்ட மனோலயத்தாலோ என்னவோ, ஸ்ரீகணேச புஜங்கம், சிவபுஜங்கம், தேவீபுஜங்கம், சாரதா புஜங்கம், பவானி புஜங்கம் போன்றவைகளையும் நமக்கு அருளியுள்ளார். ஆதிசங்கரர் இயற்றிய ஒவ்வொரு ஸ்லோகமுமே ஒவ்வொரு மந்திரமாகும். உள்ளார்ந்த செறிவு ஒவ்வொரு ஸ்லோகத்திலும் காணப்படும்.

ஸுப்ரமண்ய புஜங்கங்கள் மூன்று உள்ளன. மூன்றுமே ஆதிசங்கரர் இயற்றியவைகளாக உள்ளன.

1. 'கணேசம் நமஸ்க்ருத்ய கௌரீகுமாரம்' *என்ற முதல் வரியைக் கொண்டு 31 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது.*
2. 'பஜேஹம் குமாரம் பவானீகுமாரம்' *என்ற முதல் வரியைக் கொண்டு 23 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது.*
3. 'ஸதா பாலரூபாபி விக்னாத்ரிஹந்த்ரீ' *என்ற முதல் வரியைக் கொண்டு 33 ஸ்லோகங்கள் கொண்டது.*

ஸ்ரீ ஸுப்ரமண்ய புஜங்கம்

பொருளடக்கம்

1. கணேச வந்தனம்
2. ஆதிசங்கரரின் வினயம்
3. ஸுப்ரமண்யரின் மஹிமைகள்
4. ஸமுத்ரக்கரையில் எழக்காரணம்
5. கந்தமாதன மலையில் அமர்ந்த காரணம்
6. கந்தமாதன மலையில் வசிக்கக் காரணம்
7. பள்ளியறை, மஞ்ச வர்ணனை
8. திருவடி மஹிமை
9. இடைப்பிரதேச வர்ணனை
10. மார்பு பிரதேச வர்ணனை
11. திருக்கரங்களின் மஹிமை
12. திருமுகங்களின் அழகு
13. திருமுகங்களின் பெருமை

14. கருணைக் கடாக்ஷ விசேஷம்
15. சிரஸ்களின் பெருமை
16. ஆடை ஆபரண அழகு வர்ணனை
17. சோமஸ்கந்த ப்ரபாவம்
18. ஸுப்ரமண்யரின் நாம விசேஷங்கள்
19. அநாதரக்ஷகன்
20. அந்திமகாலத்து ரக்ஷகன்
21. கராவலம்பனம்
22. மனக்லேசம் நீக்குபவன்
23. மனக்கவலைகளை அழிக்க வேண்டல்
24. இலை விபூதி மஹிமை
25. இந்திரியங்களின் கடமை
26. ஏழைப்பங்காளன் – ஸுப்ரமண்யன்
27. வழிவழி அடியவராக வேண்டுதல்
28. பகை நீக்கி அருள வேண்டல்
29. பிழை பொறுத்து அருள வேண்டல்
30. வணங்குதல்
31. போற்றி! போற்றி!
32. பலச்ருதி – நூற்பயன்

ஒரு பாடல் மட்டும் பிரசுரிக்கப்பட்டு அதற்கு விளக்கமும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸுப்ரமண்யரின் மஹிமைகள்

3. மயூராதிரூடம் மஹாவாக்ய கூடம்
மனோஹாரி தேஹம் மஹச்சித்த கேஹம் |
மஹீ தேவதேவம் மஹாவேத பாவம்
மஹாதேவபாலம் பஜே லோக பாலம் ||

பதவுரை

மயூராதிரூடம் - மயில்மீதுள்ளவரும், மஹாவாக்யகூடம் - வேத மஹாவாக்யங்களாக இருப்பவரும், மனோஹாரி தேவம் - அழகிய வடிவினரும்;

மஹச்சித்த கேஹம் - மஹான்களின் உள்ளத்தைக் கோயிலாக உடையவரும்; மஹீதேவதேவம் - பூதலத்தில் தேவர்களுக்கும் தேவனும்; மஹாவேத பாவம் - வேதத்தின் உட்பொருளானவனும்; மஹாதேவ பாலம் - பரமேஸ்வரனின் குமாரனும் ஆன; லோகபாலம் - லோகத்தை ரக்ஷிப்பவனை (ஸுப்ரமண்யனை); பஜே - வழிபடுகிறேன்.

விளக்கவுரை

இந்த ஸ்லோகம் ஸுப்ரமண்ய தெய்வத்தின் பெருமைகளைக் கூறி வழிபட வழிவகுக்கிறது.

மயூராதிரூடம்

மயில் மீதமர்ந்த மயில் வாஹனர். மயிலை ஊர்தியாகக் கொண்டவன் மயூராதிரூடன்.

ஸகல வேதங்களும் மயிற்பறவையாகி ஸுப்ரமண்யரின் வாஹனமாக ஆனது.

'வேதமே மயில்' என்பது புராண வாக்கியம்.

மயில் வாஹனத்தில் ஸுப்ரமண்யர் எப்போதும் ஆரோகணித்திருப்பதால் 'மயூராதி ரூடன்' எனப்படுகிறார்.

ஞான மாமவிஞ்ஞை முதுகின் ஏறி என்பார் அருணகிரிநாதர்.

சூரபத்மனுடனான போரில் இந்திரனே மயிலாக விளங்கினான். சூரபத்மனின் ஒரு கூறாகத் தோன்றியதும் மயில்தான். இந்த வேறுபாட்டால்தான், ஆலயங்களில் முருகப் பெருமானின் வாஹனமான மயில் வடதிசையையோ, தென்திசையையோ நோக்கியிருக்கின்றன.

மயிலேறும் பெருமாள், சிகிவாஹனன், மயில் வாஹனன், மயூரபதி என்ற பெயர்கள் ஸ்வாமிக்கு உண்டு.

மயில் எல்லா ஆற்றலும் கொண்டது. எங்கும் வியாபித்திருப்பது.

பிரணவஸ்வரூபமும், வேதமந்த்ரமயமானதும் ஞானஸ்வரூபம் ஆனதும் மயில்.

வேத மந்திரங்களை அங்கமாகவும், மந்திரக்கூறுகளை இறகுகளாகவும் கொண்டு விளங்குவதாக அருணகிரிநாதர் குறிப்பிடுகிறார். (கந்தரலங்காரம்) மாயையின் மகன் (சூரபத்மன்) மயிலாகத் தவம் செய்த இடம் மயிலம். மயூராசலம் என்ற பெயரும் அத்தலத்துக்கு உண்டு.

நாமும் 'வேலும் மயிலும் துணை' என்றே பிரார்த்திப்போம்.

மஹாவாக்யகூடம்

'ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றே' என உபதேசிக்கும் வாக்கியமே 'மஹாவாக்யம்' எனப்படும். வேதங்களில் 1. ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம 2. அயமாத்மா ப்ரஹ்ம 3. தத்வமஸி 4. அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி - என நான்கு மஹாவாக்கியங்கள் உள்ளன.

ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம - ப்ரகாசமே (சித்) ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபம்.

அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - ஆத்மாவைக் காட்டிலும் பிரம்மம் வேறில்லை.

தத்வமஸி - ஜீவன் ப்ரம்மம்தான்

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்ற வாக்கியம், மோக்ஷாதனத்தை போதிக்கும் வாக்கியம்.

இந்த நான்கு மஹாவாக்கியங்களுக்கும் என்ன பொருளோ, அதுதான் அகண்ட பிரம்மம் என்பர் வேதாந்திகள். அந்த அகண்ட பிரம்மத்தை ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியாகக் காண்கிறார் ஆதிசங்கரர். 'கூடம்' என்பது ரஹஸ்யம் என்பதாகும். ரஹஸ்யமாக ப்ரகாசிப்பவர், ஸூக்ஷ்மமானவர் ஸுப்ரமண்யர் என்பதாம்.

மனோஹாரிதேவம்

மனத்தை வசீகரிக்கும் ஸௌந்தர்ய தேஹத்தைக் கொண்டவன் மன்மதன்.

கோடி மன்மதர்களுக்கு ஒப்பான பேரழகுடன் கோடி ஸுர்ய ப்ரகாசத்துடன் விளங்குபவன் குகன். வடிவற்ற நிலையில் ஆனந்தம் என விளங்கக்கூடியது ஓர் அழகிய வடிவம் கொள்ளும் போது 'குமரன்' என அழைக்கப்படும்.

இளமை, அழகு, தெய்வீகம், மணம் ஆகியவை கொண்ட தேஹம். இளமையும் அழகும் சேர்ந்தால் மனோரம்யமாக வசீகரிக்கும். அந்த மனோஹாரியே 'ஸுப்ரமண்யம்'. இதற்குச் சரியான தமிழ்ப்பெயர் 'முருகன்' என்பதாம்.

இறையனார் என்ற சொல் இறைவனைக் குறிக்கும். 'இளையனார்' என்ற சொல் முருகனையே குறிக்கும்.

அருணகிரிநாதர் அருள்பெற்ற அருணைமாநகரில் இவ்விளையனாரைக் காணலாம்.

1. *கம்பத்து இளையனார் (அருணகிரிக்குக் காட்சி தந்தவர்).*
2. *கோபுரத்து இளையனார் (அருணகிரியை தடுத்தாட் கொண்டவர்)*
3. *பிச்சை இளையனார் (கிளிகோபுர வடக்குப் பக்கம்)*

மனிதன் தன் மனதை பிரம்மத்திடம் லயிக்கச் செய்ய முடியாது. முருகனைத் தரிசித்தால்தான் அவனது தேஹகாந்தியினால், அழகினால் மனதை லயிக்க வழி கிடைக்கிறது.

'காமுகம் காமதம் காந்தம்' என மன்மதனையே கவரும் ஒப்பற்ற அழகுடையவர்.

மஹ: சித்த கேஹம்

மஹான்கள், ரிஷிகள், ஞானிகள் ஸுப்ரமணியனைத் தம் மனத்திலிருத்தி பிரம்ம உபாஸனை செய்கின்றனர். அந்த அருந்தவத்தினர் மனங்களே ஸுப்ரமணியனின் வீடாகும்.

தவசீலர்களின் ஞானப்பொருள் ஸுப்ரமணியன் 'ஸோஹம் பாவனை'யாக ஸுப்ரமணியனைத் தம் ஆத்மாவிலிருத்தி அனுபூதி பெறுவர்.

'மனமென்னும் தாமரை மலரை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்து அசைவற்றிருக்க அறிந்தாரில்லை' என ஆதிசங்கரரே சிவானந்த லஹரியில் குறிப்பிடுகிறார்.

'உள்ளமெனும் பெருங்கோயில்' என அருளினார் திருமூலர். மனமே இறைவன் வஸிக்கும் வீடாகக் (கோயிலாகக்) கண்டார் பூசலார்.

மஹீதேவ தேவம்

மஹி-பூமி. மஹீதலம்-பூமியின் மேற்பகுதி. மஹீபுத்ரீ, மஹீஸுதா-சீதையின் பெயர். மஹீ-மகத்வம் உடையது, உறுதியானது, உயர்ந்த ஆற்றல் படைத்தது என்று பொருள். எப்பொருளிடம் மேற்கூறிய குணங்கள் நிரம்பியுள்ளனவோ அது 'மஹி'யாகும். அதற்குத் தகுதி பூமிதான்.

தேவி மாஹாத்மியத்தில்,

'ஆதாரபூதா ஜகதஸ்த்வமேகா
மஹீஸ்வரூபேண யத: ஸ்திதாஸி'

உன் மேனி பூமியின் வடிவத்தோடு இருப்பதால் உலகுக்கு ஆதாரமாகிறாய். 'உலகம் முழுவதையும் ஓங்கச் செய்கிறாய்' என அம்பிகை போற்றப்படுகிறாள்.

பஞ்சாயதன வழிபாட்டு முறையில் (ஆதித்யம் அம்பிகாம் விஷ்ணும், கணநாதம், ச மஹேஸ்வரம்) ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி இல்லை. விஸ்வாமித்ரர், நாதரர் போன்ற மஹான்கள் இதனைத் திருத்தியுள்ளனர். ஆதிசங்கரரும் அவ்வகையில் ஸுப்ரமணியரின் முக்கியத்துவத்தை நிலை நாட்டி, ஷண்மதம் என்று கூறினார்.

அதனால்தான் 'மஹீதேவ தேவம்' என்கிறார். பிரம்மண்யம் - இறைப்பண்பு; சு - மேலானது. மேலான இறைமை என்பது சுப்பிரம்மண்யன் என்பதற்குப் பொருளாகும்.

மஹாவேத பாவம்

பெருமை பெற்ற வேதங்களின் தாத்பர்யமாய் விளங்குபவர் ஸுப்ரமண்யஸ்வாமி.

வேதம் சப்த (ஒலி) ப்ரமாணம் உடையது. அவ்வேதம் கூறும் பரம்பொருள் பரப்ரம்மம். உட்கிடக்கையான ப்ரம்மமே ஸுப்ரமணியஸ்வாமியே என உணர வேண்டும். அதாவது வேதபாவம் என்பதாகும்.

'ஸ்வாமி' என்ற பதம் ஸுப்ரமண்யரைக் குறிக்கும். பரமேஸ்வரனையும் குறிப்பதுண்டு. ஒருவர் ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி, மற்றவர் சிவஸ்வாமி.

ஸுப்ரமண்யர் ஒரு தனிப்பட்டநிலையில் விளங்குவதால் வேதம் அவரை 'உத்க்ருஷ்டசக்தி' எனப் போற்றும். 'ஸுப்ரஹ்மண்யோம் ஸுப்ரமண்யோம் ஸுப்ரஹ்மண்யோம்' என வேதம் மும்முறை கூறுகிறது.

வேதநெறிப்படி செய்யப்படும் யாகங்களின் வடிவாயும், திருப்தி செய்யப்படுபவராகவும் யாகப் பயனாகவும் விளங்குபவர் ஸுப்ரமணிய ஸ்வாமி.

'யாகரக்ஷகமூர்த்தி', 'யாகமுனிவர்க்குரிய காவற்காரன்' என அருணகிரிநாதர் போற்றுவதையும் நினைவு கூறலாம்.

மஹாதேவ பாலம்

தேவர்கள், சூரனை வெல்ல ஒரு புத்திரனைத் தந்தருள மஹாதேவனிடம் முறையிட்டனர். அவர்களுக்கு அளித்த வாக்கின்படி ஐம்முகச் சிவனான அவர், அதோமுகத்துடன் ஆறுமுகனானார். ஆறு நெற்றிக் கண்களினின்று ஆறு அருட்பொறிகளை வெளிப்படுத்தினார்.

அவ்வருட்பொறிகளைத் தாங்க இயலாது வாயு தேவனும் அக்கினியும் கங்காநதியில் சேர்த்தனர். கங்கை அதனை சரவணப்பொய்கையில் சேர்த்தாள். கார்த்திகைப் பெண்கள் பாலூட்டி வளர்த்தனர். ஆறுகுழந்தைகளை உமையன்னை ஒன்றாக்கினாள் என்பது கந்தபுராணக்கதை. வாயுஸுநு, அக்னிபூ, காங்கேயன், கார்த்திகேயன் என்ற பெயர்கள் வரினும், ஆரம்பநிலைக் கர்த்தாவான ஈசனின் புத்ரன் என்பதே நிலையாகும். எனவே மஹாதேவபாலன் சிவபாலன் எனப்படுகிறார் ஸுப்ரமணியஸ்வாமி.

குமாரஸம்பவக் கதையையும் சற்று நோக்கலாம். இமயமலையின் மேற்குப் பகுதியில் மானஸரஸ், சோதஸரஸ் என இருதடாகங்கள். சோதஸரஸ் அருகே

ஸுப்ரமணியர் அவதாரத்தலம் உள்ளதாகத் தெரிகிறது. மஹாதேவர்க்கு கைலாசம் போல் ஸுப்ரமண்யருக்கு இங்கு கோயிலுள்ளதாம். இப்பகுதி வளமான காடுகளும், யானைகளும் மிகுதி காட்டுவாசிகளும் வேடர்களும் வசித்து வருகின்றனர். கிரௌஞ்சபர்வதமும் இங்கு உள்ளது. யோகிகள் தவம் செய்ய இயற்கையான குகைகள் நிறைந்த இடமுமாகும்.

ஸுப்ரமண்யன் பாலன் ஸ்தானத்திலும் குழந்தை ஸ்தானத்திலும் வைக்கப்பட்டு 'மஹாதேவபாலன்' எனப்படுகிறார். மஹாதேவனே ப்ரணவப் பொருளை ரஹஸ்யமாக அந்த பாலனிடம் அறிந்துகொண்டவர். இவ்விஷயத்தில் மஹாதேவன் பாலனாகவும், ஸுப்ரமணியன் 'தகப்பன் ஸ்வாமி' ஆகவும் ஆகி விட்டனர். தத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவன் பாலன்.

பஜேலோகபாலம்

லோகத்தை (உலகத்தை) பரிபாலிப்பவர் லோகபாலர்.

பாலனம் - ரக்ஷித்தல், காப்பாற்றுதல். பாலனம் செய்பவர்கள் பாலகர், மஹீபாலன், துவாரபாலகர், க்ஷேத்ரபாலகர், திக்பாலகர், லோக பாலகர் - என உண்டு.

பொதுவாக, பைரவர்கள் க்ஷேத்ரபாலகர்களாக இருப்பர்.

காசி க்ஷேத்ர பாலகர் - பைரவர் - ஸுப்ரமண்யரும் லோகத்தை ரக்ஷிப்பதால் லோகபாலகர். 'வடுகர்' என்றாலும் பைரவர்தாம். வடுகபூஜையில் 'வடுக ஸுப்ரமணியர்' என்ற பெயரும் உண்டு.

சஷ்டி கவசத்தில், 'அண்டர் நாயகனே அருமறைப் பொருளே' என்றும் 'பதினாலுலகத்திலும் பக்தர்மனத்திலும்' என்றும் போற்றப்படுகிறார்.

பெருமைகள் பெற்ற லோகபாலரான ஸுப்ரமண்யனை வழிபடுகிறேன் என்கிறார் ஆதிசங்கரர்.

கருத்து

'மயூராதிரூடன், மஹாவாக்கியங்களின் உட்பொருள், அழகியதேஹம் - அருளுருவம், தவசீலர்களின் ஞானப்பொருள், பூமியிற் சிறந்த தெய்வம், வேதத்தின் தாத்பர்யம், மஹாதேவபாலன், லோகபாலன் ஆகிய பெருமைகளைப் பெற்ற ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை வழிபடுகிறேன்' என்கிறார் ஆதிசங்கரர்.

பேராசிரியர் ம.வே. பசுபதி அவர்கள் வழங்கிய

"இற்றை நாளில் செந்திலாண்டவர்"

எழிற்கோயில் தரிசனம்

(வெண்பாப்பத்து)

நாமம் திருமுருகன் நற்செந்தி லாதிபன்; மன்
சேமம் அருள்செய்கை சேய்கையே –ஆமவனே
அன்னை உமை, பாலன்! அப்பன் சிவன், குமரன்!
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 1

அசதியுள நல்லடியார் யாவருக்கும் ஏற்ற
வசதி பலவியற்றும் வள்ளல் – நிசிசரரை
அன்றுகொன்றான் செந்திலான்; அஃதினியும் செய்வனென்பான்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 2

தங்கவங்கி தங்கமுடி தங்கவணி வைரவேல்
தங்க உளம்வைத்துத் தாள்பணிவோம் – இங்குநம்
நன்னர்த் திருசெந்தி நாயகற்கே ஆட்செய்வோம்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 3

கலியுகத்துக் குள்ஓர் கணினியுகம் வைத்தான்
கலிவரதன்; இன்னுமின்னும் காட்டிப் – பொலிவுசெய்வான்
தன்செந்தி லூரைத் தனிநகரா ஆக்குவித்தான்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 4

சிற்றுந்து பேருந்து சீர்த்தமகி ழுந்துகளில்
கற்ற அடியார் கடுகிவரம் – பொற்றேரில்
முன்னர் வருவான் முதிர்செல்வன், செந்தில்ஆண்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 5

ஆழியலை பேரலையாம் அப்போதும் பாதியா(து)
ஆழி, உள் வாங்க அருளியவன் – ஊழியிலும்
என்செந்தி லாதிபன்தான் ஈவ(ன்)அளிக் கெல்லையில்லை
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 6

கடற்கரையில் கொஞ்சஇரு காதலிய ரோடே
அடல்வேலன் செந்தில் அணுக – இடமகன்ற
முன்னிலையில் அப்போதும் மொய்த்தருளை வேட்கலாம்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 7

பாக்கரி கார்வசதி பாங்கு குளிர்ப்பெட்டி
தேக்கு சொரசொரப்புச் சேர்தரைக்கல் – ஆக்கி, மணல்
நன்னீ ரகற்றுந்தூய் நற்செந்திற் கோயிலிது
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 8

மாசுக்காற் றோட்டுவிப்பான் மற்றடியார் உள்ளத்தின்
மாசும் அகற்றுசெந்தில் மால்மருகன் – ஆசையுடன்
அன்னம்பா லிப்பும் அனுதினமும் செய்விப்பான்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 9

'தான்'பிடித்த ஆளாவங்கள் தண்செந்தூ நீரிலில்லை
மீன்பிடிக்க ஆழிக்கு மேவலில்லை – மேன்முறைமைப்
பொன்னார் கதவாளன் பொற்றாள் வரந்தருவன்
இன்னுமென்ன வேண்டும் எமக்கு. 10

திருச்செந்தூர் தலபுராணம்

பன்னிரு கரத்தாய் போற்றி, பசும்பொன் மாமயிலாய் போற்றி
முன்னிய கருணை ஆறுமுகப் பரம்பொருளே போற்றி
கன்னியர் இருவர் நீங்காக் கருணை வாரிதியே போற்றி
என்னிரு கண்ணே கண்ணுள் இருக்கும் மா மணியே போற்றி.

அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி, திருச்செந்தூர்

அலைகடல் வீச சந்தனா மலை குகைதனில் சூரனை வெல்ல பஞ்சலிங்க பூஜையில் கையில் மலர் ஏந்தி நம்மை அருள்வது திருச்செந்தூர் சஷ்டி முருகன்.

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் திருச்செந்தூர்

(இரண்டாம் படை வீடு)

சூரலை வாயிடைத் தொலைத்து மார்புகீண்டு
ஈரலை வாயிடும் எஃகம் ஏந்தியே
வேரலை வாய்தரு வெள்ளி வெற்பொரீஇச்
சீரலை வாய்வரு சேயைப் போற்றுவோம்.

– கந்தபுராணம் (குதிப்பாடல்)

"தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில்" கிழக்குக் கடற்கரையோரமாக வங்கக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள புனிதபூமியே ***திருச்செந்தூர்****. இது தூத்துக்குடியிலிருந்து 38 கி.மீ. தொலைவிலும் திருநெல்வேலியிலிருந்து சுமார் 54 கி.மீ. தொலைவிலும் அமைந்துள்ளது. நக்கீரர் வாக்குப்படி இது முருகனின் அறுபடை வீடுகளுள் 2ஆவது படைவீடாகும். இத்தலமும், இத்தலக்கோயிலும் ஓயாமல் கடலலைகளால் தாக்கப்படுவதால்* ***அலைவாய், திருச்சீரலைவாய்*** *என்றும் திருநாமம் பெற்றுள்ளது. மேலும் திருமுருகன் சூரனை அழித்து வெற்றி பெற்ற காரணத்தால்* ***ஜெயந்திபுரம்*** *என்றும் செந்திலாண்டவன் கொலுவிருந்து ஆட்சி செய்வதால்* ***செந்திலம்பதி*** *என்றும் இத்தலம் கந்தமாதனம், காந்தமலை போன்ற பல்வேறு பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது. இத்தலத்தில்* ***சூரசம்ஹார*** *விழாவினைக் காணக் கண்கோடி வேண்டும். மேலும் முருகன் அவதரித்த வைகாசி விசாக நாளும் இங்கு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் பெருவிழாவாகும். சிந்து - கடல். கடல் உள்ள ஊராதலின் செந்தில், திருச்செந்தூர் எனவும் போற்றப் பெறுவதாயிற்று.*

திருச்செந்தூர் தல வரலாறு

கந்தபுராணம் *மற்றும்* ***திருச்செந்தூர்த் தல புராண*** *வரலாறுகளின்படி* ***முருகப்பெருமான்*** *சூரபத்மன் மீது படையெடுத்து வரும்போது வழியில் எதிர்ப்பட்ட தாரகாசூரனையும், அவனுக்குத் துணையாய் நின்ற* **கிரௌஞ் கிரி** *என்ற மலையசூரனையும் தாக்கி அழித்துவிட்டு, தமது படைகளுடன் இந்த* ***திருச்செந்தூர்*** *தலத்தில் வந்து தங்கியதாகவும், இங்கு தேவ சிற்பி விஸ்வகர்மாவினால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் தங்கிய நம் செந்திலாண்டவனை, தேவகுருவாகிய வியாழ பகவான் வந்து பூஜித்ததாகவும், அந்த குருபகவானிடமே அசுரர்களின் வரலாறுகளை முருகன் விரிவாகக் கேட்டறிந்ததாகவும் அறிய முடிகிறது. (அதனால்தான் திருச்செந்தூர் புகழ்பெற்ற ஒரு* **தேவகுரு க்ஷேத்திரமாக - வியாழ க்ஷேத்திரமாக** *விளங்குகிறது). இதன்பிறகு முருகன், வீரபாகுவைத் தூதனுப்பி, சூரபத்மனுக்குப் பல அறிவுரைகள் கூறியும் அவன் அவற்றைக் கேளாமல் எதிர்த்ததால் சூரபத்மன் மீது போர் தொடுத்து, கடைசியில் பல மாயங்கள் புரிந்து கடலில் பெரிய மாமரமாய் நின்ற சூரனை*

தம் திருக்கை வேலால் பிளந்து, ஒரு பகுதியை வண்ணமயிலாகவும், ஒரு பகுதியை சேவற்கொடியாகவும் கொண்டு பகைவனுக்கும் அருள்புரிந்தான் செந்தில் வேலவன். முருகன் மாமரமாய் நின்ற சூரனை பிளந்த இடம் திருச்செந்தூரிலிருந்து சுமார் 7 கி.மீ. தூரத்தில் கடற்கரைப் பகுதியில் உள்ளது என்றும், அவ்விடம் ***மாப்பாடு*** *என்றும் அது இன்று* ***மணப்பாடு*** *என்று அழைக்கப்படுவதாகவும் கூறுகிறார்கள். இப்பகுதியில் மாமரங்கள் தழைத்து வளர்வதில்லையாம்.*

சூரசம்ஹாரம் நிறைவுற்றபின் அந்த சூரஹத்தி தோஷம் தீர முருகன் சிவ பூஜை புரிந்த இடமும், அந்த சிவபூஜைக்குத் தன் கை வேலினால் முருகன் ***ஸ்கந்த புஷ்கரணி*** *என்ற தீர்த்தத்தைத் தோற்றுவித்த இடமும் இந்த திருச்செந்தூர்தான். 1 அடி அகலமே உள்ள சிறிய கிணறான அந்த ஸ்கந்த புஷ்கரணி கடலருகிலிருந்தும் இனிப்புச்சுவையுடன் வற்றாத நீர்கொண்டு விளங்குகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.* ***நாழிக்கிணறு*** *என்றும் இதனைக் கூறுகிறார்கள்.*

திருச்செந்தூர் செந்திலாண்டவன்

கருவறையுள் அமைந்துள்ள ***செந்திலாண்டவன்*** *இங்கு சிவபூஜை செய்ததை உறுதி செய்யும் விதமாக அழகுத் திருமுகமும், நான்கு திருக்கரங்களும் கொண்டு அவற்றில் முன்கையிரண்டு அபயம், வரதம் எனும் முத்திரைகள் காட்டியபடியும், மற்ற கரங்களில் ஒன்று ருத்திராக்ஷமாலை ஏந்தியும், ஒன்று சிவபூஜையில் சிவனை அருச்சிக்க ஒரு மலரை ஏந்திய நிலையிலும் உள்ளது. மூலவருக்குப் பின்னால்* ***பாம்பறை*** *என்ற சுரங்க அறையில் முருகன் பூஜித்த அந்த* ***பஞ்சலிங்கங்கள்*** *ஐந்தும் உள்ளன. சண்முகர் எனப்படும் ஆறுமுகமூர்த்தி தெற்குப் பார்த்து அருள்பாலிக்கிறார். இரண்டாம் பிரகாரத்தில் சூரசம்ஹாரமூர்த்தி நிலைபெற்றுள்ளார்.*

பன்னீர் இலையில் விபூதி - சந்தனப்பிரசாதம்

முருகப் பெருமான் ***செந்திலாண்டாவனாய்*** *நின்றாளும் திருச்செந்தூரில் முருகன் சந்நிதியில் விபூதி, சந்தனப் பிரசாதத்தை பக்தர்களுக்குத் தரும்போது பன்னீர் இலையில் தான் தருவார்கள். இதன் காரணம் என்ன தெரியுமா? திருமுருகன் ஒருபக்கத்தில் ஆறு கரங்கள் என ஈராறு பனிரெண்டு* (2 x 6=12) *திருக்கரங்கள் கொண்டவன். அது போலவே பன்னீர் மரத்தின் இலைகளிலும் ஒரு பக்கத்திற்கு ஆறு நரம்புகள் என ஈராறு பனிரெண்டு நரம்புகள் கிளைத்திருக்கும் (அதனால் தான் இது பன்னீர் மரம் எனப்பட்டது). பன்னிருகரத்தான் முருகனை சென்று வணங்கும் பக்தர்களுக்கு அவன் தனது பன்னிரு திருக்கரங்களாலேயே இங்கு விபூதி, சந்தன அருட்பிரசாதத்தை வழங்குவதாக ஐதீகமாம். ஈஸ்வரனிடமிருந்து பெறப்படுவதாலும், அஷ்ட ஐஸ்வர்யங்களைத் தருவதாலும், விபூதிக்கு* ***ஐஸ்வர்யம்*** *என்பதும் ஓர் பொருளாகும். அதனால் இது* ***பன்னீர் செல்வம்*** *என்றும் முருக பக்தர்களால்*

கொண்டாடப்படுகிறது. பன்னீர் இலையின் வெண்ணிறப் பூக்களை நாம் இறைவழிபாடுகளில் பயன்படுத்தலாம்.

கந்தர் சஷ்டி விழா

ஆண்டுதோறும் 6 நாட்கள் ஐப்பசி மாதம் சஷ்டி திதியை ஒட்டி விமரிசையாக நடைபெறும். பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் 6 நாட்களும் அங்கேயே தங்கி உண்ணாநோன்பிருந்து ஆறாம் நாள் சூரசம்ஹாரம், மறுநாள் திருக்கல்யாணம் பார்த்து வீடு திரும்புவர். கலைநிகழ்ச்சிகள், சொற்பொழிவுகள், இசைக்கச்சேரிகள் தினமும் நடக்கும். வெளிப்பிரகாரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் தினமும் காலையில் உருள்வலம் வருவர். அரோகரா முழக்கத்துடன், காவடிச்சிந்து போன்ற இசைப்பாடல்களையும் பாடிக்கொண்டே பிரகார வலம் வருவர்.

சக்கரம் வழங்கிய பெருமாள்

திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் உள் பிரகாரத்தில் வெங்கடேச பெருமாள் கோவில் அமைந்துள்ளது. இங்கு பெருமாள் திருப்பதி வெங்கடாசலபதியாகவும், ஸ்ரீ ரங்கம் நாதராகவும் ஒரே இடத்தில் அருள்பாலிக்கிறார்.

பாம்பணையில் பள்ளிகொண்ட பெருமாள் அருகில் பூதேவி, ஸ்ரீதேவி, நீளாதேவி ஆகியோர் உள்ளனர். பெருமாள் எதிரே வைணவ அடியார்கள் வணங்கிய திருக்கோலத்தில் காட்சியளிக்கிறார்கள். பெருமாள் கையில் சக்கராயுதம் இல்லை. அதனை முருகனுக்குச் சூரசம்ஹாரம் செய்ய வழங்கிவிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்.

அகத்தியர் சிவனின் திருமண காட்சியைக் காணச் சென்ற போது, தெற்கு உயர்ந்து வடதிசை தாழ்ந்தது. இறை ஆணைப்படி அகத்தியர் தெற்கே பொதிகைக்கு வந்து பொதிகை சமனாயிற்று அதுபோது கடலுக்குள் இருந்து பெருமாள் கோவில் வெளிப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது.

மேலும் சூரசம்ஹாரம் நடைபெற்றதும் முக்கோடி தேவர்களும் திருச்செந்தூர் வந்து முருகனை வாழ்த்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. இதை உறுதிப்படுத்துவது போல் கோவிலில் அனைத்து தெய்வங்களின் சிலைகளும் உள்ளன.

ஆகமப்படி பூஜை

இத்தலம் பெரும்பாலும் சேர நாட்டைச் சேர்ந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. சேர மன்னர்களும், பின் தோன்றிய கேரள மன்னர்களும் நெல்லை மாவட்டத்தின் பெரும் பகுதியை ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். எனவே மலையாள ஆகம ஆசார விதிப்படி இன்றும் திருச்செந்தூரில் பூஜைகள் நடைபெறுகின்றன.

தமிழகத்தில் போத்திமார்கள் பூஜை செய்யும் பெரிய தலம் திருச்செந்தூர் தான். ஆதிகாலத்தில் திரி சுதந்தரர்கள் நடத்திய பூஜையைக் கேரள மன்னர்கள் ஆட்சியில் மாற்றியிருக்க வேண்டும். ஆங்கில ஆட்சிக்கு நெல்லை மாவட்டம் உட்பட்ட பிறகு அம்மன்னரிடமிருந்து நிர்வாகம் திரிசுதந்திரர்களுக்கு மாறியது. திருப்பணி எல்லாம் திரி சுதந்திரர்களுக்கு மாறினாலும் பூஜையை மட்டும் போத்திமார்கள் தான் நடத்துகிறார்கள். இக்கோயில் அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டுள்ளது. ஆதி காலத்தில் இருந்தே வம்ச வழியாக வந்த திரிசுதந்திரர் - முக்காணியர் - அடியாருக்கு அடியார் இறைப்பணி செய்து வருகின்றனர். கருவறையில் மூலவர் திருமேனியைத் தொட்டுப் பூசை செய்யும் உரிமை போத்திகளுக்கு மட்டுமே இன்றளவும் உண்டு. மற்றையோர் அர்த்தமண்டபம் வரையில் தான் செல்வர். பக்தர்களுக்கு மகா மண்டபத்திலிருந்து தான் தரிசனம் கிடைக்கும்.

வருடாந்திர விழாக்கள்

1. *வைகாசி விசாகம் (மே - ஜுன்)*
2. *ஆவணிப் பெருந்திருவிழா (ஆகஸ்டு - செப்டம்பர்)*
3. *கந்த சஷ்டித் திருவிழா (அக்டோபர் - நவம்பர்)*
4. *மாசிப் பெருந்திருவிழா (பிப்ரவரி - மார்ச்)*

திருவிழாக்களில் ஏழாம் நாளில் சிவப்பு சாத்தியும், எட்டாம் நாள் பச்சை சாத்தியும், 10 ஆம் நாள் தேரோட்டியும், 11 ஆம் நாள் தெப்பத்தில் ஆடியும் திருவிழாவை நிறைவு செய்வர்.

கருணை இல்லம், நாதஸ்வர பயிற்சிப்பள்ளி, தேவார இசைப்பள்ளி, அர்ச்சகர் பயிற்சிப்பள்ளி போன்ற கல்வி நிலையங்கள் இயங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. இலவசத் திருமணங்களும் நடத்தி வைக்கப்படுகின்றன. ஆன்மீகச் சொற்பொழிவுகள், திருக்குறள் வகுப்புகள் நடக்கின்றன.

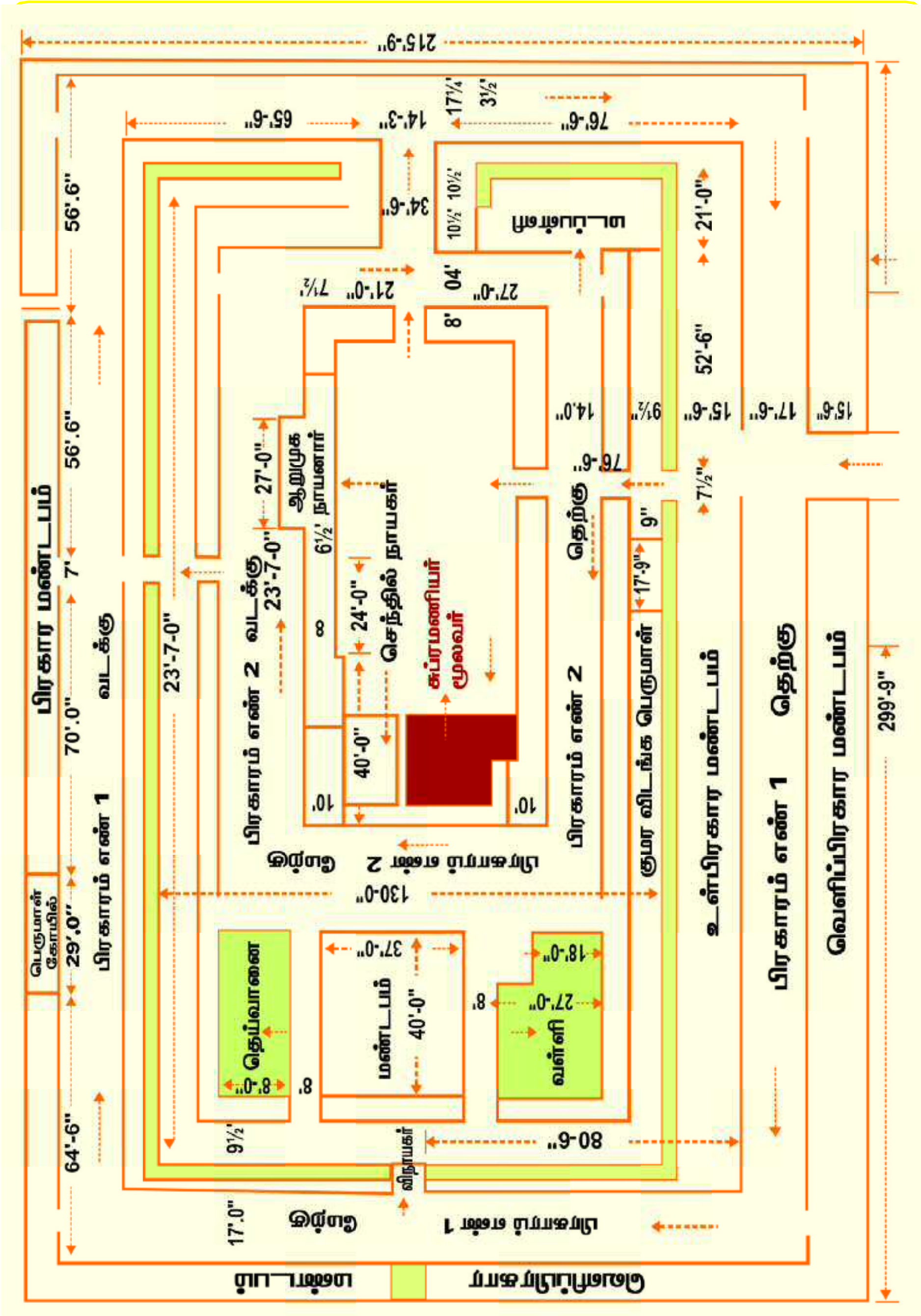
பிரகார மண்டபம்
வடக்கு
பிரகாரம் எண் 1
பிரகாரம் எண் 2
தெற்கு
சுப்ரமணியர் மூலவர்
செந்தில் நாயகர்
ஆறுமுக நாயனார்
மண்டபம்
தெய்வானை
வள்ளி
குமார விடங்க பெருமாள்
உள்பிரகார மண்டபம்
வெளிப்பிரகார மண்டபம்
பெருமாள் கோயில்
விநாயகர்

தினசரி வழிபாடு

திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலில் ஒன்பது கால பூஜைகள் நடைபெறுகின்றன. அங்கு நடைபெறும் நித்தியப்படி பூஜைகள் விவரம் வருமாறு:-

அதிகாலை 5 மணி முதல் இரவு 9 மணி வரை கோவில் நடை திறந்திருக்கும்.

காலை	5.10 மணி	-	திருப்பள்ளி எழுச்சி
	5.30 மணி	-	விஸ்வரூப தரிசனம்
	5.45 மணி	-	கொடி மர நமஸ்காரம்
	6.15 மணி	-	உதய மார்த்தாண்ட அபிஷேகம்
	7.00 மணி	-	உதய மார்த்தாண்ட தீபாராதனை
	8.00 மணி	-	காலசந்தி பூஜை
	10.00 மணி	-	கலசபூஜை
	10.30 மணி	-	உச்சி கால அபிஷேகம்
	12.00 மணி	-	உச்சி கால தீபாராதனை
மாலை	5.00 மணி	-	சாயரட்சை பூஜை
இரவு	7.15 மணி	-	அர்த்த சாம அபிஷேகம்
	8.15 மணி	-	அர்த்த சாம பூஜை
	8.30 மணி	-	ஏகாந்த சேவை
	8.45 மணி	-	பள்ளியறை பூஜை
	9.00 மணி	-	நடை திருக்காப்பிடல்

ஆகமப்படி பூஜை

மார்கழி மற்றும் சஷ்டித் திருவிழாக் காலங்களில் பூஜை நேரம் மாறும். செந்திலாண்டவருக்குத் தங்கத்தேர் உண்டு. ரூ.3000/- கட்டணம் கட்டித் தேர் இழுக்கலாம். பெரிய தேரோட்டம் ஆவணி, மாசித் திருவிழாவின் போது நடைபெறும். சிறப்புக் கட்டண வழிபாடுகளும் நடைபெறுகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படை - திருவாவினன்குடிப் பொருளடக்கம்

வ.எண்	பாடல் அடிகள்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	126–137	நச்சினார்க்கினியர் உரை	426
2.	,,	உரையாசிரியர் உரை	427
3.	,,	பரிமேலழகர் உரை	428
4.	,,	கவிப்பெருமாள் உரை	429
5.	,,	பரிதியார் உரை	429
6.	,,	கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்	430
7.	138–142	நச்சினார்க்கினியர் உரை	432
8.	,,	உரையாசிரியர் உரை	432
9.	,,	பரிமேலழகர் உரை	433
10.	,,	கவிப்பெருமாள் உரை	433
11.	,,	பரிதியார் உரை	433
12.	,,	கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்	433
13.	143–176	நச்சினார்க்கினியர் உரை	435
14.	,,	உரையாசிரியர் உரை	439
15.	,,	பரிமேலழகர் உரை	442
16.	,,	கவிப்பெருமாள் உரை	445
17.	,,	பரிதியார் உரை	446
18.	,,	கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்	447
19	.126–176	கி.வா. ஜகன்னாதன் உரை	450
20.	,,	பெருமழைப்புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை	474
21.		பழனி, ஆவினன்குடித் தலத்து இலக்கியங்கள்	493
22.		இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் திருவாவினன்குடி குழந்தை வேலனும் பழனி பாலதண்டாயுதபாணியும்	544

உ
சிவமயம்

3. திருவாவினன்குடி

சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்
மாசுஅற இமைக்கும் உருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
என்புஎழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த உண்டியர் இகலொடு
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம்பு ஆகிய தலைமையர் காமமொடு
கடும்சினம் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர் மேவரத்
துனிஇல் காட்சி முனிவர் முன்புகப்

---

1. நச்சினார்க்கினியர்

சீரை தைஇய வென்பது முதல் முனிவர் முன்புக (137) வென்னுந் துணையுமொரு தொடர்.

சீரை தைஇய உடுக்கையர் - மரவுரியை உடையாகச் செய்த உடையினையுடையவர்.

இதற்குக் கற்றோய்த்தல் முதலியன செய்த உடுக்கை யென்பாருமுளர்.

சீரொடு வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர் - அழகோடு வடிவாலும் நிறத்தாலும் வலம்புரிச் சங்கினை யொக்கும் வெள்ளிய நரைமுடியினையுடையர்.

மாசு அற இமைக்கும் உருவினர் - எக்காலத்தும் நீராடுதலின் அழுக்கற விளங்கும் வடிவினையுடையர்.

மானின் உரிவை தைஇய ஊன் கெடு மார்பின் என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் - கிருட்டிணா சினம் போர்த்த விரதங்களால் விட்ட பட்டினியால் தசை கெடுகின்ற மார்பினெலும்புகள் கோவை தோன்றி உலவும் உடம்பினையுடையர்.

தைஇய மார்பென்க.

நன் பகற் பல உடன் கழிந்த உண்டியர் - எப்பொருளும் நுகர்தற்கு நன்றாகிய பகற்பொழுதுகள் பலவும் சேரக்கழிந்த உணவினையுடையர்.

இது மாதோபவாசங் கூறிற்று.

இகலொடு செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் - மாறுபாட்டோடே நெடுங்காலம் நிற்கும் செற்றத்தினையும் போக்கிய மனத்தினையுடையர்,

பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது செற்றம்,

(யாவதும், கற்றோரறியா அறிவினர்) கற்றோர் யாவதும் அறியா அறிவினர் - பலவற்றையும் கற்றோர் சிறிது மறியப்படாத இயல்பான அறிவினையுடையர்.

கற்றோர்க்குத்தாம் வரம்பாகிய தலைமையர் - பலவற்றையுங் கற்றோர்க்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையையுடையர்,

என்றது கல்வியைக் கரைகண்டாரென்றவாறு.

காமமொடு கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர் - ஆசையோடே கடிய சினத்தையும் போக்கின அறிவினையுடையர்,

கோபத்தின் பின்னாகச் சிறிதுபொழுது நிற்பது சினம்.

இடும்பை யாவதும் அறியா இயல்பினர் - தவத்தான் மெய்வருத்தம் உளவேனும் மனத்தான் வருத்தம் சிறிதுமறியப்படாத இயல்பினையுடையர்,

மேவர - திருவுள்ளம் பொருந்துதல் வர.

துனி இல் காட்சி முனிவர் முற்புக - ஒருவருடனும் வெறுப்பில்லாத நல்ல அறிவினையுடைய முனிவர் முன்னே செல்ல.

உடுக்கையர் முடியினர் உருவினர் யாக்கையர் உண்டியர் மனத்தினர் அறிவினர் தலைமையர் காட்சியர் இயல்பினராகிய முனிவர் மேவர முற்புகவென முடிக்க,

2. உரையாசிரியர்

சீரை தைஇய உடுக்கையர் - மரவுரியைச் சேர்த்துத் தைத்த உடையினையுடையர்.

சீரொடு வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர் - அழகொடு வலம்புரிச் சங்கையொக்கும் வெள்ளிதாக நரைத்த முடியினையுடையர்,

மாசு அற இமைக்கும் உருவினர் - அழுக்கற விளங்கும் வடிவையுடையர்,

மானின் உரிவை தைஇய ஊன்கெடும் மார்பின் - மானின் தோல் தைவரப்பட்ட விரதப்பட்டினியால் தசை கெடுகின்ற மார்பின்,

என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் - எலும்பு தோன்றப்பட்டு உலாவும் உடம்பினையுடையர்,

நன்பகல் பல உடன் கழிந்த உண்டியர் - நன்றான பகற்பொழுது பலவும் சேர நீங்கிய உணவினையுடையர்,

மாத வுபவாசமுடையர்,

இகலொடு செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் - மாறுபாட்டோடு நெடுங்காலம் நிற்கும் கோபத்தையும் போக்கிய மனத்தினையுடையர்,

யாவையும் கற்றோர் அறியா அறிவினர் - கற்க வேண்டுவன நூல்கள் யாவையும் கற்ற கல்வியுடையோரால் அறியப்படாத அறிவுடையர்,

கற்றோர்க்குத் தாம வரம்பாகிய தலைமையர் - பல நூல்களையும் கற்ற கல்வியுடையோர்க்கு மயக்கமறப் பிரிவுசெய்து அந்நூற் பொருள்களை அறுதியிட்டுணர்த்தலாற் கல்விக்குத்தாமே யெல்லையாயிருக்கிற தலைமையையுடையர்.

காமமொடு கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர் - போகப் பொருளிச்சையுடனே கடின சினத்தையும் போக்கின அறிவினையுடையர்,

இடும்பை யாவதும் அறியா இயல்பினர் - மனவாக்குக் காயங்களால் வரும் துன்பங்கள் சிறிதும் அறியாத இயல்பினையுடைர்,

மேவரத் துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புக - திருவுள்ளத்துக்குப் பொருத்தம்வர யாவரிடத்தும் வெறுப்பில்லாத அறிவையுடைய இத்தன்மையராகிய முனிவர் எல்லார்க்கும் முன்னே செல்ல, அதன் பின்னாக,

3. பரிமேலழகர்

சீரை தைஇய உடுக்கையர் - மரவுரியைத் தைத்த உடையினை யுடையார்,

சீரொடு, வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர் - அழகுடனே சங்கு ஒக்கும் வெள்ளை நரைக் கொண்டையை யுடையார்,

மாசற இமைக்கும் உருவினர் - குற்ற மற விளங்கும் நிறத்தினையுடையார்,

மானின் உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின் என்பெழுந்து இயங்கும் யாக்கையர் - மான் தோல் தைத்திட்ட தசை மாண்ட மார்பின் என்பெழுந்து இயங்குமாற் போன்ற உடம்பினையுடையார்.

நன்பகல் பலருடன் கழிந்த உண்டியர் - நல்ல திவசங்கள் பலவற்றோடு ஒழிந்த உணவினையுடையார்,

இகலொடு, செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் - மாறுபாட்டுடனே சினத்தை ஒழிந்த மனத்தினையுடையார்,

யாவதும் கற்றோர் அறியா அறிவினர் - எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையும் கற்று வல்லுநராலும் அறியப்படாத அறிவின் மிக்கார்,

கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமையர் - பலகலை ஞானங்களையும் அறிந்தோர்க்குத் தாங்கள் எல்லையாகிய மிக்கோர்,

காமமொடு, கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர் - காமம் வெகுளி முதலானவை யெல்லாம் தவிர்ந்த தோற்றத்தினையுடையார்,

இடும்பை, யாவதும் அறியா இயல்பினர் - துக்கமெல்லாம் அறியப்படாத ஒழுக்கத்தினையுடையார்,

மேவரத் துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புக - முற்கூறப்பட்ட சிறப்புக்களை யெல்லாம் பொருந்தத் துயரமில்லாத தோற்றத்தினையுடையராய் இருடிகள் முன் வந்து புகுத,

4. கவிப்பெருமாள்

மரவுரியைப் பொருந்தினவுடையாக வுடையவர்களும் சிறப்புடனே வலம்புரிச் சங்கை யொத்த வெள்ளிய நரைக் கொண்டையினை யுடையவர்களும் குற்றமற விளங்குகிற வடிவை யுடையவர்களும் மான்தோல் பொருந்தின பட்டினியால் ஊன் சென்றதால் எலும்புடனே ஒடுங்கின மார்பினை யுடையார்களும் எலும்புச் சட்டைமேலெழுந்து உலாவுகின்றாற் போலே யிருக்கிறவுடம்பினை யுடையார்களும் நன்றாகிய பல நாள் கழிந்த ஒருநாளுணவுடையவர்களும் மாற்சரியத்தையுங் கோபத்தையும் விட்ட மனத்தினையுடையவர்களும் எல்லா நூல்களையும் கற்று வல்லோராலும் அறியப்படாத அறிவை யுடையவர்களும் பல கலைகளையுங் கற்றோர்க்குத் தாங்கள் எல்லையாயிருக்கிற தலைமையானவர்களும் ஒரு பொருள் மேலே விரும்புதலும் வேறுபடுதலுமற்ற அறிவினையுடையவர்களும் கிலேசத்தைச் சிறிதும் அறியாத இயல்பினையுடையவர்களும் ஆகிய திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்த வெறுப்பற்ற அறிவினையுடைய இருடிகள் முன்னே செல்ல, (அவர் பின்னாக)

5. பரிதியார்

சீரை தைஇய உடுக்கையர் - தையல் தைத்த கந்தையை உடுத்த பேர்கள்; மாசற இமைக்கும் உருவினர் - நித்தமும் ஸ்நானம் பண்ணுகையில் தேகம்

அழுக்கற்று ஒளி பரந்த மேனியையுடையவர்கள்; இயங்கும் - பிரகாசிக்கும்; நன் பகல் - நன்மை பொருந்திய உபவாச காலங்கள்; கழிந்த உண்டியர் - அசனத்தைத் துரந்த பேர்கள்; இகல் - பகை; அறியா அறிவினர் - ஒன்று மறியாதவர்கள்பால் மோனம் பொருந்தியவர்கள்; இடும்பைகள் யாவது மறியா வியல்பினர் - யாதொரு இடும்பைகளும் பொருந்தாமல் சிவானுபோகத்தைப் பொருந்தியவர்கள்.

6. கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்

சீரை தைஇய உடுக்கையர் - கல் தோய்த்தல் முதலியன செய்த உடுக்கை என உரைகாண்பர் யாவர் எனத் தெரிந்திலது. தையல் தைத்த கந்தையை உடுத்த பேர்கள் என உரை காண்பர் பரிதியார். 'துன்னம் பெய் கோவணம்', 'கருந்துணி பல தொடுத்திசைக்க ஒரு துணியல்லது பிறிதொன்று கிடையாதாக' எனவரும் திருவாக்குகள் இங்கு நினைவு கூர்தற்குரியன.

சீரொடு வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர் - நரை வலம்புரியை ஒப்பது நிறவொப்புமையால் மட்டுமே எனப் பிற உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் கூற, நச்சினார்க்கினியர் மட்டும் வடிவாலும் ஒப்புமை காட்டியிருப்பது எண்ணற்குரியதாம். 'நத்துப்புரை முடியீர்' என வரும் கச்சியப்பரின் திருவாக்கும் காண்க.

மாசு அற - தம்மைக் கண்டார் மாசுஅற என்றல் சிறக்கும். உரனென்னும் தோட்டியால் ஓரைந்தும் காத்தும், அறுபகை செற்றும், வாழ்பவர் ஆதலின் அவர்கள் உடல், ஒளி உடம்பாக அமைந்து விளங்கும். "ஐந்து மாறடக்கியுள்ளார், அரும் பெரும் சோதியாலும்" எனவரும் சேக்கிழார் வாக்கும் காண்க. இதுபற்றி மாசற இமைக்கும் உரு என்றாரெனினும் அமையும்.

நன்பகல் - நன்றான பகற்பொழுது என உரையாசிரியரும் கவிப்பெருமாளும் உரை காண்பர்.

எப்பொருளும் நுகர்தற்குரிய நன்றாகிய பகற்பொழுதுகள் என உரை காண்பர் நச்சினார்க்கினியர். நல்ல திவசங்கள் பலவற்றோடு என உரை காண்பர் பரிமேலழகர். நன்மை பொருந்திய உபவாச காலங்கள் என உரை காண்பர் பரிதியார். இவர்களுள் நச்சினார்க்கினியர் உரை சிறக்கும்.

இகல் x செற்றம், கோபம் x சினம் - இவற்றின் வேறுபாடு விளங்க உரை கண்டிருக்கும் நச்சினார்க்கியரின் புலமை நலம் சிறப்பாகக் கருதத்தக்கது.

யாவதும் கற்றோர் - எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையும் கற்றோர் என உரை காண்பர் பரிமேலழகர். கவிப்பெருமாளும் எல்லா நூல்களையும் கற்று என உரைகண்டு பரிமேலழகரைத் தழுவுவர். நச்சினார்க்கினியர் கற்றோர் யாவதும்

அறியா என மொழிமாற்றிப் பொருள் காண்பர். உரையாசிரியர் யாவையும் கற்றோர் அறியா அறிவினர் எனப் பாடம் கொண்டு கற்க வேண்டுவன நூல்கள் யாவையும் கற்ற என உரைகண்டனர். இவர் உரையே சிறக்கும். பரிதியார் யாவதும் கற்றோர் எனப் பிரித்து நிறுத்தி அறியா அறிவினர் என்ற தொடருக்கு ஒன்றும் அறியாதவர்கள் போல் மோனம் பொருந்தியவர்கள் என உரை கண்டுள்ளார். பரிதியார் உரையில் அறியாதவர்கள் பால் என்றுள்ளது. அது போல் என்றிருத்தல் வேண்டும். இதுவும் நுண்ணிதாக உள்ளது.

காமம் - விருப்பம் எனப் பொதுப் பொருளே அனைவரும் கொள்ள, உரையாசிரியர் மட்டும் போகப்பொருள் இச்சை என உரை காண்பர். உடம்பும் மிகையெனக் கருதி வாழத் தகுவோர்க்கு எத்தகைய பொருளையும் விரும்புதல் தகாவேனும் சிறப்புடைமை பற்றிப் போகப் பொருள் இச்சை என உரை காண்டலும் சிறக்கும்.

இடும்பை யாவதும் அறியா இயல்பினர் - தவத்தான் மெய்வருத்தம் உளவேனும் மனத்தான் வருத்தம் சிறிதும் அறியப்படாத இயல்பினையுடையர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். மனவாக்குக் காயங்களால் வரும் துன்பம் சிறிதும் அறியாத இயல்பினையுடையவர் என்பர் உரையாசிரியர். யாதொரு இடும்பைகளும் பொருந்தாமல் சிவானுபோகத்தைப் பொருந்தியவர்கள் என்பர் பரிதியார். இத்தொடருக்கு உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் சொற்படு பொருளையே காணப் பரிதியார் மட்டும் அவ்வாறு இடும்பை யாவதும் அறியாமைக்கு ஏதுவாய காரணத்தையும் கூறியிருப்பது நுட்பமுடையதாகும். அன்றியும் அறிவினர் என்பதற்குச் சிவமே கண்டு சிவயோகத்தைத் துய்ப்பவர் எனக் கூறியிருப்பது மேலும் நுட்பமுடையதாகும். ‘இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை’ என நாவரசர் கருதுவதும் ஈண்டு எண்ணற்குரியதாகும்.

மேவர - திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்த என நச்சினார்க்கினியர், உரையாசிரியர், கவிப்பெருமாள் ஆகிய மூவரும் உரைகாண்பர். எனவே இத்தகைய அறிவு நலனும், குண நலன்களுமே இறைவன் திருவுள்ளம் விரும்புவது என இதனால் அறியலாம். பரிமேலழகர் இச்சொற்கு ‘முற்கூறப்பட்ட சிறப்புக்களெல்லாம் பொருந்த’ என உரைகாண்பர். இது அத்துணைச் சிறப்பன்று,

துனி இல் காட்சி - வெறுப்பற்ற அறிவு என்றே பலரும் உரைகாணப் பரிமேலழகர் மட்டும் துயரமில்லாத தோற்றம் என உரை காண்பர். இகலொடு செற்றம் நீங்கிய மனத்தினர் என்பதால் அவர்தம் மனநலத்தோடு கூடிய அறிவுநலம் புலப்படுதலின் இத்தொடருக்குப் பரிமேலழகர் கண்ட உரையே சிறப்புடைத்தாம்.

புகைமுகந்து அன்ன மாசில் தூவுடை
முகைவாய் அவிழ்ந்த தகைசூழ் ஆகத்துச்
செவிநேர்பு வைத்த செய்உறு திவவின் 140
நல்லியாழ் நவின்ற நயன்உடை நெஞ்சின்
மெல்மொழி மேவலர் இன்நரம்பு உளர

1. நச்சினார்க்கினியர்

புகைமுகந் தன்ன என்பது முதல் மேவலர் (142) என்னுந் துணையும் பாடுவாரைக் கூறிற்று.

புகைமுகந் தன்ன மாசு இல் தூ உடை - புகையை முகந்தாலொத்த தெய்வத்தன்மையால் அழுக்கேறாத தூய உடையினையும்,

முகை வாய் அவிழ்ந்த தகை சூழ் ஆகத்து - முகை வாய் நெகிழ்ந்த மாலை சூழ்ந்த மார்பினையும்,

கட்டுதலிற் றகையென்றார், மாலையை; ஆகுபெயர்;

செவி நேர்பு வைத்த செய்வு உறு திவவின் நல்யாழ் நவின்ற - எஃகு செவியாலே சுருதியை யளந்து நரம்பைக் கட்டின சுற்றுதலுறும் வார்க்கட்டினை யுடைய நன்றாகிய யாழிசையிலே பயின்ற.

நயன் உடை நெஞ்சின் மென்மொழி மேவலர் இன் நரம்பு உளர - ஈரமுடைய நெஞ்சாலே எக்காலமும் மெல்லிய வார்த்தை சொல்லுதலைப் பொருந்திய கந்தருவர் இனிய நரம்பை வாசிக்க,

நவின்ற நயனென்க.

2. உரையாசிரியர்

புகைமுகந் தன்ன மாசில் தூ உடை - புகையை அடைத்தாற் போன்ற மெல்லிய அழுக்கில்லாததாய ஆடையையும்,

முகை வாய் அவிழ்ந்த தகைசூழ் ஆகத்து - நாளரும்பு கிண்கிணியாகக் கொண்ட மலரைக் கட்டிய மாலை சூழ்ந்த மார்பையும்,

செவி நேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின் - செவியால் நேர்ந்து உறுப்புக்களை எல்லைகளிலேயிருத்தி வைத்த தொழின் மிக்க இறுக்கிய வார்க்கட்டையும் உடைய,

செவியால் நேர்ந்து என்றது சுருதியை உற்றறிந்து என்றவாறு.

நல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின் - நல்ல யாழினோசையிலே பயின்ற ஈரமுடை நெஞ்சையும்

மென் மொழி மேவலர் இன் நரம்பு உளர - மெல்லிய வார்த்தையையும் பொருந்திய கந்தருவர் இனிய யாழ் நரம்பை வாசிக்க, இவருடனே,

3. பரிமேலழகர்

புகை முகந்தன்ன மாசில் தூவுடை - புகையைக் கையாலே முகந்தாற் போன்று நொய்யவாய குற்றமில்லாத பரிசுத்தமாகிய உடையினையுடையார்.

முகைவாய் அவிழ்ந்த தகைசூழ் ஆகத்து - மொட்டுப் பூக்கிண் கிணிவாய்க் கொண்ட பக்குவத்திலே கட்டின மாலை சூழ்ந்த மார்பினையும்,

செவி நேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின், நல்யாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின் - செவிக்குப் பொருந்த வைத்த தொழில்களாலமைத்த நரம்புக் கருவியினையுடைய நல்லியாழினது சொற்பொருந்திய நயப்பினையுடைய நெஞ்சத்தோடே,

மென்மொழி மேவலர் இன்நரம்புளர - மெத்தென்ற சொல் சேர்ந்ததோர் இனிய நரம்பு வாசிக்க : (அவர் வித்தியாதரர்).

4. கவிப்பெருமாள்

புகையைக் கையினாலே முகந்தாற் போல மிருதுவாயிருக்கும் குற்றமற்று விளங்குகிறவுடையினையும் அரும்புகள் வாயவிழ்ந்து விரிந்த அழகிய மாலையையணிந்த மார்பினையும் செவியாலேயளந்து செய்யப்பட்ட வார்க்கட்டினையுடைய நல்ல யாழைச் சேவித்த இனிமையுடைய மனத்தினையுமுடைய மென்மையான சொற்களைப் பொருந்திய காந்தருவர் இனிய யாழ் நரம்பினை வாசித்துக் கொண்டுசெல்ல, அவருடனே.

5. பரிதியார்

தூவுடை - குற்றமற்ற தூவட்டமுடுத்தி; செய்வுறு - கையினாலமைத்த; திவவு - நரம்புக்கட்டு; மேவலர் - பாடுவார் கூட்டம்.

6. கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்

மாசுஇல் தூஉடை - அழுக்கற்ற தூயவுடை என்றே அனைவரும் உரைகாண, நச்சினார்க்கினியர் மட்டும் அவ்வுடை அவ்வாறிருத்தற்குரிய காரணம் தெய்வத்தன்மையால் எனவும் குறிக்கின்றார். தகைத்தல் - கட்டுதல்; ஈண்டு அவ்வாறு கட்டப்பட்ட மாலைக் காதலின் ஆகுபெயர் என்றார்.

முகை வாய் அவிழ்ந்த - அன்றலர்ந்த அரும்பு கிண்கிணி போன்று வாய்திறந்து மலர.

கிண்கிணி வாய் முழுதும் மூடாது இடையே சற்று விரிந்திருக்கும். அதுபோன்ற அரும்பெனவே மலர்ந்தும் மலராத மலர் என்பதாயிற்று.

எஃகு செவி - ஒலி அமைப்பைக் கூர்த்தறியும் செவி.

நோய்இன்று இயன்ற யாக்கையர் மாவின்
அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர் அவிர்தொறும்
பொன்உரை கடுக்கும் திதலையர் இன்னகைப்
பருமம் தாங்கிய பணிந்துஏந்து அல்குல்
மாசில் மகளிரொடு மறுவின்றி விளங்கக்
கடுவொடு ஒடுங்கிய தூம்புடை வால்எயிற்(று)
அழல்என உயிர்க்கும் அஞ்சுவரு கடுந்திறல்
பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப்
புள்அணி நீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு
வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமைஅமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
மூஎயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்
நூற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
வேள்வி முற்றிய வென்றுஅடு கொற்றத்(து)
ஈர்இரண்டு ஏந்திய மருப்பின் எழில்நடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை
எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும்
நாற்பெருந் தெய்வத்து நல்நகர் நிலைஇய
உலகம் காக்கும் ஒன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக
ஏமுறு ஞாலம் தன்னில் தோன்றித்
தாமரை பயந்த தாஇல் ஊழி
நான்முக ஒருவன் சுட்டிக் காண்வரப்
பகலில் தோன்றும் இகல்இல் காட்சி
நால்வேறு இயற்கைப் பதினொரு மூவரொ(டு)
ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர்
மீன்பூத்து அன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு
வளிகிளர்ந்து அன்ன செலவினர் வளிஇடைத்
தீயெழுந்து அன்ன திறலினர் தீப்பட
உரும்இடித்து அன்ன குரலினர் விழுமிய

உறுகுறை மருங்கின்தம் பெறுமுறை கொண்மார்
அந்தரக் கொட்பினர் வந்துஉடன் காணத்
தாஇல் கொள்கை மடந்தையொடு சில்நாள் 175
ஆவி னன்குடி அசைதலும் உரியன், அதாஅன்று;

1. நச்சினார்க்கினியர்

நோயின்றென்பது முதல் மகளிர் (147) என்னுந் துணையும் பாடு மகளிரைக் கூறிற்று.

நோய் இன்று இயன்ற யாக்கையர் - மக்களுக்குரிய நோய் இல்லையாக நிருமித்த உடம்பினையுடையராய்.

மாவின் அவிர் தளிர் புரையும் மேனியர் - மாவினது விளங்குகின்ற தளிரையொக்கும் நிறத்தினையுடையராய்,

அவிர்தொறும் பொன்உரை கடுக்கும் திதலையர் - விளங்குந்தோறும் பொன்னுரை விளங்கினாற் போலும் துத்தியினையுடையராய்,

இன் நகைப் பருவம் தாங்கிய பணிந்து ஏந்து அல்குல் மாசு இல் மகளிரொடு - கட்கினிய ஒளியினையுடைய பதினெண் கோவையாகிய மேகலை யணிந்த தாழ வேண்டியவிடம் தாழ்ந்து உயர வேண்டிய விடம் உயர்ந்த அல்குலையுடைய குற்றமில்லாத கந்தருவ மகளிரோடே,

மறு இன்றி விளங்க - குற்றமின்றாய் விளங்கா நிற்க,

உடையினையும் (138) ஆகத்தினை யுமுடைய (139) மென்மொழி மேவலர் (142) யாக்கை (143) முதலியவற்றை யுடையராய், மாசில்லாத மகளிரோடே மறுவின்றி விளங்க (147) இன்னரம்புளர (142) வெனமுடிக்க.

கடுவோடு ஒடுங்கிய தூம்புடைவால் எயிற்று - நஞ்சுடனே உறைக்குள்ளே கிடந்த துளையினையுடைய வெள்ளிய எயிற்றினையும்,

மிடற்றினஞ்சு தன்னிடத்தே தோன்றுதலின், நஞ்சோடென்றார். எயிறு: காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதூதியென நான்காம்.

அழலென உயிர்க்கும் அஞ்சு வரு கடுந்திறல் - நெருப்பென்னும்படி நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் கண்டார்க்கு அச்சந் தோன்றும் கடிய வலியினையுமுடைய,

பாம்பு படப் புடைக்கும் - பாம்பு படும்படி அடிக்கும்,

பல் வரிக் கொடுஞ் சிறைப் புள் அணி நீள் கொடிச் செல்வனும் - பல

வரியினையுடைத்தாகிய வளைந்த சிறகினையுடைய கருடனையணிந்த நீண்ட கொடியினையுடைய திருமாலும்,

(வெள்ளேறு, வலவயினுயரிய பலர்புகழ் திணிதோ, ளுமையமர்ந்து விளங்கு மிகையா முக்கண் மூவெயின் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்),

வலவயின் வெள்ளேறு உயரிய செல்வன். வெற்றிக் களத்தே வெள்ளிய ஏற்றினை வெற்றிக் கொடியாக எடுத்த உருத்திரன்,

உமை அமர்ந்து விளங்கும் செல்வன் - இறைவி ஒருபாகத்தே பொருந்தி விளங்குஞ் செல்வன்,

பலர் புகழ் திணி தோள் - பலரும் புகழ்கின்ற சிக்கென்ற தோளினையும்,

இமையா முக்கண் செல்வன் - இதழ் குவியாத மூன்று கண்ணினை யுடைய செல்வன்,

மூ எயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும் - முப்புரத்தை யெரித்த மாறுபாடு மிக்க செல்வனும்,

நூற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து - நூற்றைப் பத்தாக அடுக்கிய கண்ணினையும்; என்றது ஆயிரங் கண்ணென்றவாறு.

நூறு பல் வேள்வி முற்றிய வென்று அடு கொற்றத்து - நூறென்னு மெண்ணாகிய பல வேள்விகளை வேட்டு முடித்ததனாற் பெற்ற பகைவரை வென்று கொல்கின்ற வெற்றியினையும்,

(ஈரிரண் டேந்திய மருப்பின்;) ஏந்திய ஈரிரண்டு மருப்பின் - தலைகள் ஏந்தியிருக்கின்ற நான்காகிய கொம்பினையும்,

எழில் நடை - அழகினையுடைய நடையினையும்,

தாழ் பெருந் தடக்கை - நிலத்தே கிடக்கின்ற பெரிய வளைவினையுடைய கையினையுமுடைய,

உயர்த்த யானை எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும் - எல்லாரும் உயர்த்துச் சொல்லப்படுகின்ற யானையின் கழுத்திலே ஏறிய திருமகள் விளங்கும் இந்திரனும்,

உயர்ந்த உயர்த்தவென விகாரமுமாம்,

நாட்டத்தினையும் (155), கொற்றத்தினையுமுடைய (156) செல்வனென்க,

மருப்பு (157) முதலியவற்றையுடைய யானையென்க.

நாற் பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைஇய உலகம் காக்கும் ஒன்றுபுரி

கொள்கை - நான்காகிய பெரிய தெய்வத்தையுடைய நன்றாகிய ஊர்கள் நிலை பெற்ற உலகத்தைக் காக்கும் ஒரு தொழிலையே விரும்பிய கோட்பாட்டையுடைய செல்வன் (151) என முன்னே கூட்டித் திருமாலுக்கடையாக்குக.

நாற்பெருந் தெய்வமாவன: இந்திரன், யமன், வருணன், சோம னென்னுந் தெய்வங்கள்.

பலர் புகழ் மூவரும் தலைவராக - பலரும் புகழ்கின்ற அயன் அரி அரனென்று மூவருந் தத்தமக்குரிய தொழில்களை முன்பு போல நிகழ்த்தித் தலைவராக வேண்டி,

என்றது - பிள்ளையார் அயனைச் சபித்தலின், அயன் படைத்தற் றொழிலைத் தவிரவே ஏனையிருவர்க்கும் காத்தற்றொழிலும் அழித்தற் றொழிலும் இன்றாமாகலின், மூவருந் தத்தமக்குரிய தொழில்களைப் பெற்றுத் தலைவராக என்றார்.

(ஏமுறு ஞாலந் தன்னிற் றோன்றித், தாமரை பயந்த தாவிலூழி, நான்முக வொருவற் சுட்டி;)

ஞாலந் தன்னில் தோன்றி ஏமுறு நான்முக ஒருவற் சுட்டி - பிள்ளையார் சபித்தலாலே மண்ணிடத்தே தோன்றி மயக்கமுறுகின்ற நான்கு முகத்தையுடைய அயனைப்பழைய நிலையிலே நிறுத்தக் கருதி,

தாமரை பயந்த ஊழி தா இல் ஒருவன் - திருமாலுடைய திருவுந்தித் தாமரை பெற்ற ஊழிகள் தோறும் தன்படைத்தற் றொழிலில் வருத்த மில்லாத ஒருவன் (165).

இனித் தாமரையென்னும் எண்ணைத் தந்த அழிவில்லாத ஊழிக்காலத்தை யுடைய அயனுமாம்.

பயந்த ஒருவனென்க.

சாபமென்றது; பிள்ளையார் அசுரரையழித்துத் தேவரைக் காத்ததற்கு இந்திரன்மகள் தெய்வயானையாரை அவர்க்குக் கொடுத்த விடத்தே, பிள்ளையார் தங் கையில் வேலை நோக்கி, நமக்கு எல்லாந் தந்தது இவ்வேல் என்ன, அங்கிருந்த அயன் "இவ்வேலிறகு இந்நிலை என்னால் வந்ததன்றோ" என்றாராக, "நங்கையில் வேலுக்கு நீ கொடுப்பதொரு சக்தியுண்டோ" வென்று கோபித்து, "இங்ஙனங் கூறிய நீ மண்ணிடைச் செல்வாய்" என்ற சாபத்தை,

காண்வர - அழகு தோன்ற,

பகலில் தோன்றும் இகல் இல் காட்சி - ஒரு பொருள் பலவாமாறு பகுத்துக் காண்டற்கண் வேறுபடத் தோன்றும் தம்முள் மாறுபாடில்லாத

அறிவினையுடைய,

நால் வேறு இயற்கைப் பதினொரு மூவரொடு - நான்காகிய வேறுபட்ட இயல்பினையுடைய முப்பத்து மூவரும்,

என்றது; ஆதித்தன், உருத்திரன், வசு, மருத்துவனென்னும் ஓரோவோர் பொருள்கள் பலவாகப் பகுக்குங்காற் பன்னிருவர் பதினொருவர் எண்மர் இருவராகப் பகுக்க நான்குகூறாய் முப்பத்து மூவராயினாரென்றவாறு. பதினொருவராகிய மூவரென்க. அவர் ஆதித்தர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவருமாம். ஒடு - எண்ணொடு.

ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர் - பதினெண் வகையாகிய உயர்ந்த நிலையைப் பெற்றவரும்,

என்றது - பதினெண் கணங்களை, அவர்; தேவரும், அசுரரும், தைத்தியரும், கருடரும், கின்னரரும், கிம்புருடரும், இயக்கரும், விஞ்சையரும், இராக்கதரும், கந்தருவரும், சித்தரும், சாரணரும், பூதரும், பைசாசகணமும், தாரகணமும், நாகரும், ஆகாயவாசிகளும், போக பூமியோரும் என இவர். இவர்க்குப் பிறவாறு முரைப்பர். பெறீஇயர் - தொழிற்பெயர்,

மீன் பூத்தன்ன தோன்றலர் - உடுக்கள் பொலிவு பெற்றுத் தோன்றினாலொத்த தோற்றத்தையுடையராய்,

மீன் சேர்பு வளி கிளந்தன்ன செலவினர் - மீன்கள் உலாவுகின்ற இடத்தே சேர்ந்து காற்று எழுந்தாலொத்த செலவினையுடையராய்,

வளி இடைத் தீ எழுந்தன்ன திறலினர் - காற்றிடத்தே நெருப்பெழுந் தாலொத்த வலியினையுடையராய்,

தீப்பட உரும் இடித்தன்ன குரலினர் - நெருப்புப் பிறக்க உருமேறு இடித்தாற் போன்றற குரலினையுடையராய்,

இவை வினையெச்ச முற்று,

(விழுமிய உறுகுறை மருங்கிற்றம் பெறுமுறை கொண்மார்:) தம் விழுமிய பெறுமுறை குறை உறு மருங்கிற் கொண்மார் - தம்முடைய சீரிய படைத்தல் காத்தல் அழித்தலென்னுந் தொழில்களைப் பண்டு போலப் பெறு முறைமையினைக் குறை வேண்டி நின்று பெருங்கூற்றலே முடித்துக் கொடற்கு.

அந்தரக் கொட்பினர் - ஆகாயத்தே சுழற்சியினை யுடையராய்,

(வந்துடன் காண) - உடன் வந்து காண - சேர வந்து காணும் படியாக.

தா இல் கொள்கை மடந்தையொடு - வருத்தமில்லாத அருங்கற்பினை யுடைய தெய்வயானையாருடன்

(சின்னாள் ஆவினன்குடி யசைதலும் உரியன்; ஆவினன்குடி - சின்னாள் அசைதலும் உரியன் - ஆவினன்குடி யென்னும் ஊரிலே சிலநாள் இருத்தலுமுரியன்),

பலர்புகழ் மூவருந் தலைவராகவேண்டி (162) அதற்குக் குறைபாடுண்டாக்கின நான்முகவொருவனைக் கருதி (165) ஒன்றுபுரிகொள்கைப் (161) புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும் (151) முரண்மிகு செல்வனும் (154) யானை யெருத்தமேறிய செல்வனும் (159) முப்பத்துமூவரும் (167) பதினெண்கணங்களும் (168) தோன்றலர் (169) செலவினர் (170) திறலினர் (171) குறலினர் (172) கொட்பினராய் உடன் வந்து (174) தம்விழுமிய (172) பெறு முறைகுறையுறு மருங்கின் முடித்துக் கோடற்கு (173) மென்மொழி மேலவர் இன்னரம்புளர (142) முனிவர் (137) மேவர (136) முற்புகக் (137) காணத் (174) தான் ஆவினன் குடியிலே காண்வர (165) அசைதலுமுரியனென முடிக்க.

கந்தருவர் - பாட்டான் முனிவு தீர்ப்பார். முனிவர் தம்மை மறாமை பற்றி முன்னே சென்றார்.

இனிச் சித்தன் வாழ்வென்று சொல்லுகின்ற ஊர் முற்காலத்து ஆவினன்குடியென்று பெயர்பெற்ற தொன்றுமாம். அது

"நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்
வில்லந்தொறுமூன் றெரியுடைத்து
நல்லரவப் - பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டிய நின்
னாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்"

என்று ஔவையார் கூறியதனானுணர்க சித்தனென்பது பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்.

அதா அன்று - அதுவன்றி,

2. உரையாசிரியர்

நோயின்று இயன்ற யாக்கையர் - எக்காலமும் பிணியின்றி இயலப்பட்ட உடம்பினராய்,

மாவின் அவிர் தளிர் புரையும் மேனியர் - மாவினது விளங்காநின்ற தளிரையொக்கும் நிறத்தையுடையராய்,

அவிர்தொறும் பொன்னுரை கடுக்கும் திதலையர் - விளங்குந் தோறும் பொன்னுரை விளக்கத்தைப் போலும் சுணங்கையுடையராய்,

இன் நகைப் பருமம் தாங்கிய பணிந்து ஏந்து அல்குல் - இனிய ஒளியினை யுடைய பதினாற்கோவைமேகலையாகிய அதனைத் தாங்கப்பட்ட தாழவேண்டுமிடம் தாழ்ந்தும் உயரவேண்டுமிடம் உயர்ந்துமிருக்கிற அல்குல் தடத்தையுடைய,

மாசுஇல் மகளிரொடு மறு இன்றி விளங்க - குற்றமில்லாத கந்தர்வ மகளிரொடு குற்றமற்று விளங்க, அதன் பின்,

கடுவொடு ஒடுங்கிய தூம்புடை வால் எயிற்று - நஞ்சுடனே மறையப்பட்ட உள்ளே துளையையுடைய வெள்ளிய பல்லினையும்,

அழல் என உயிர்க்கும் அஞ்சுவரு கடும் திறல் - நெருப்புப் போலே நெடு மூச்சாகப் படுவிக்கும் கண்டார்க்கு அச்சம் வரத்தக்க கடிய கோபத்தையும் உடைய,

பாம்பு படப்புடைக்கும் பல்வரிக் கொடும்சிறை - பாம்பைப் படும்படி யடிக்கும் பல வரியை யுடைத்தாகிய வளைந்த சிறகையு முடைய.

புள் அணி நீள் கொடிச் செல்வனும் - கெருடனை அணிந்த நீண்ட கொடியையுடைய திருமாலும்,

வெள் ஏறு வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணி தோள் - வெள்ளை யெருத்தை வெற்றிக் களத்தில் உயரக் கொண்டிருக்கிற பலராலும் புகழப்பட்ட திண்ணிதான தோள்களையும்,

உமை அமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண் - இறைவி பொருந்தி விளங்கிய பக்கத்தையும் இமையாத மூன்று கண்ணையும் உடைய,

மூ எயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும் - மூன்று மதில்களையுடைய ஊர்களை யொழிக்கப்பட்ட வலிமிக்க உருத்திரனும்,

நூற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து - நூறென்னும் இலக்கத்தைப் பத்தென்னும் இலக்கத்தோடே யேற்றிய ஆயிரங் கண்ணையும்,

நூறு பல் வேள்வி முற்றிய வென்று அடு கொற்றத்து - நூறாகி யெண்ணப்பட்ட பல யாகங்களையும் செய்து முடித்த வெற்றியினால் பகைவரைக் கொன்ற வெற்றியினையும் (உடையனாய்),

ஈரிரண்டு ஏந்திய மருப்பின் எழில் நடை - நாலு ஏந்தப்பட்ட கொம்பினையும் அழகிய நடையையும்,

தாழ் பெரும் தடக்கை உயர்த்த யானை - தாழ்ச்சியையும் பெருமையையும் அளவினையும் உடைய துதிக்கையினையும், உடைத்தாய்உயர்த்துச் சொல்லப்பட்ட யானையினது,

எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும் - புறக்கழுத்தில் ஏறியிருக்கப்பட்ட அழகுமிக்க தேவேந்திரனும்,

நால் பெரும் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைஇய - நாலாகிய பெருந்திசைகளையுடைய நன்றாகிய ஊர்கள் நிலைபெற்ற,

உலகு அங்கு ஆக்கும் ஒன்று புரி கொள்கை - உலகத்தை அவ்விடத்துப் படைக்குந் தொழிலொன்றை விரும்பிய கோட்பாடுடையராகி, இதனாலே,

பலர் புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக - பலரும் புகழப்பட்ட இந்திரன் திருமால் உருத்திரன் என்னும் இம் மூன்று பேரும் தலைமையராக வேண்டி,

ஏமுறு ஞாலந் தன்னுள் தோன்றி - மயக்க முறுகின்ற பூமியிலே பிள்ளையார் சாபத்தினாலே வந்து பிறந்து,

தாமரை பயந்த தா இல் ஊழி - திருமால் உந்தித் தாமரையிலே யுண்டாக்கப்பட்ட இடையீடில்லாத ஊழிக் காலத்தையுடைய,

நான்முக வொருவற் சுட்டிக் காண்வர - நாலு முகத்தையுடைய வொருவனாகிய பிரமனைப் படைக்குந் தொழிலாலே நிறுத்தக்கருதிப் பிள்ளை யாரைக் காண வரும்வண்ணம்,

பகலில் தோன்றும் இகல் இல் காட்சி - ஒரு பொருளின் உண்மையைப் பகுத்துக்காணுமிடத்து அறிவின் மயக்கத்தால் வேறுபடத் தோன்றுவதில்லாத அறிவினையும்,

நால்வேறு இயற்கைப் பதினொரு மூவரொடு - ஆதித்தர் உருத்திரர் வசு மருத்துவர் இந்நால்வகையால் வேறுபட்ட இயல்பினையுடைய பதினொன்றாகிய மூவரோடு,

ஒன்பதிற்றிரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர் - பதினெண் கணங்களாகிய உயர்ந்த பதங்களைப் பெற்றிருப்பாராகியவர்கள்.

மீன் பூத்தன்ன தோன்றலர் - நெருக்கத்தான் மீண்டும் பொலிவு பெற்றுத் தோன்றினாற் போன்ற தோற்றத்தை யுடையவராய்,

மீன் சேர்பு வளி கிளர்ந்தன்ன செலவினர் - மீனைச் சேர்ந்து காற்றெழுந்தாலொத்த நடையினையுடையவராய்,

வளியிடைத் தீ எழுந்தன்ன திறலினர் - காற்றிடத்தே நெருப்புத் தோன்றினாற் போன்ற போர் வலியை வல்லராய்,

தீப் பட உரும் இடித்தன்ன குரலினர் - நெருப்புண்டாக இடியேறு இடித்தாற் போன்ற குரலினை யுடையராய்,

விழுமிய உறு குறை மருங்கில் தம் பெறுமுறை கொண்மார் - சீரிய குறையுற லென்னப்பட்ட வேண்டுகோள்களைப் பிள்ளையாரது இரண்டு பக்கத்திலும் நின்று தாம் பெறுமுறைமையினாலே முடித்துக் கொள்வாராக.

அந்தரக் கொட்பினர் வந்து உடன் காண - ஆகாசத்திலே சுழற்சியுடையராய் வந்து எல்லோரும் கூடிக்காண,

தா இல் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள் ஆவினன்குடி அசைதலும் உரியன் - இடையீடில்லாத அருட் கற்பினது கோட்பாட்டையுடைய தெய்வ யானையாருடனே சின்னாள் ஆவினன்குடியென்னும் திருப்பதியிலே தங்குதலும் உரியன்;

இந்தத் திருப்பதிக்குச் சித்தன் வாழ்வென்றும் பெயர்.

முனிவர் முன்னே செல்ல (137) அதன்பின் காந்திருவர் யாழ்வாசிக்க (142) இவர்களுடனே கந்திருவ மகளிரும் கூடவிளங்க (147) அவ்வெல்லையில் திருமாலும் (151), உருத்திரனும் (154) இந்திரனும் (159) படைக்குந் தொழிலாலே தாம் தாம் தலைமையராக வேண்டி (162) இதற்குப் பிரமனைத் தொழிலிலே நிறுத்தக்கருதிப் (165) பதினெண் கணங்களும் (168) தாமும் தோன்ற ஆகாயச் செலவினராய் (170) திறலினராய்க் (171) குரலினராய்த் (172) தமது வேண்டுகோளை யிருபக்கத்திலும் நின்ற தாம் பெறு முறைமையினாலே முடித்துக் கொள்வாராக (173) ஆகாசத்திலே சுழற்சியையுடையராகச் சேரக் கூடி வந்து காணத் (174) தெய்வ யானையாருடனே ஆவினன் குடியிலே தங்குதலும் உரியன் (176).

அதாஅன்று - அதுவன்றி,

3. பரிமேலழகர்

நோயின்றியன்ற யாக்கையர் - நோயில்லாதபடி செய்த உடம்பினர்,

மாவின் அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர் - மாவினது பாடஞ்செய்யும் தளிரினையொத்த நிறத்தினையுடையார்,

அவிர்தொறும், பொன் உரை கடுக்கும் திதலையர் - பாடஞ் செய்யுந் தோறும் பொன் உரைத்தாற்போன்ற துத்தியாகிய பொறியினையுடைய மேனியர்,

இன்னகைப் பருமம் தாங்கிய பணிந்து ஏந்து அல்குல் - அழகிய ஒளிபொருந்திய அரைப்பட்டிகை தரித்த தாழ்ந்தேந்தின அல்குலையுடைய,

மாசில் மகளிரொடு மறுவின்றி விளங்க - குற்றமில்லாத மடந்தையருடனே முன்சொன்ன வித்தியாதரரும் இதற்குரித்தான மடந்தையருமொழிய இதற்கு குரித்தல்லாத பேர்கள் கூடாதே விளங்கப்பட்டு,

இதுவன்றியும் 'மாசில் மகளிர்' என்பதற்குக் குற்றமில்லாத தெய்வக் குறத்திகள் என்பாருமுளர்.

கடுவொடு ஒடுங்கிய தூம்புடை வால் எயிற்று அழல் என உயிர்க்கும் - விடமொடுங்கி ஓடப்பட்ட தொளையையுமுடைய வெள்ளை எயிற்றையும் அழல் போன்று விடும் உயிர்ப்புனையுமுடைய,

அஞ்சுவரு கடுந்திரல், பாம்பு படப்புடைக்கும் - கண்டோரஞ்சும்படி வருகின்ற (மிகுந்த வலிவுடைய) பாம்பைச் சாக அடிக்கும்.

பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப் புள்அணி நீள் கொடிச் செல்வனும் - பலவரிகளையும் வளைந்த சிறகினையுமுடைய கருடனையணிந்த மிக்க கொடியினையுடைய விண்டுவுடன்,

வெள்ளேறு, வலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள் - வெள்ளையிடபத்தை வெற்றியினால் ஏறிக் கொண்டு பலரும் புகழ்கின்ற திண்ணிய தோளினையுடைய,

உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண், மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும் - பாகத்திலே உமையாள் விளங்கவும் பட்டு, இமைப்பில்லாத மூன்று நயனத்தினையுடைய திரிபுரங்களை வென்ற மிக்க வலியினையுடைய உருத்திரனும்,

நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து - நூற்றுப்பத்து ஆயிரம் அடுக்கிய மேன்மேல் வைத்த நயனங்களையுடையனுமாய்,

நூறுபல், வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்து - பல வகையான நூறு யாகம் முடித்துக்கொன்ற வெற்றியினையுடைய,

ஈரிரண்டேந்திய மருப்பின் எழில்நடை. தாழ் பெருந்தடக்கை உயர்த்த யானை, எருத்தம் ஏறிய திருக்கிளர் செல்வனும் - நாலுகோட்டினையும் எடுத்து அழகிதாய்ச் செல்லப்பட்ட தாழ்ந்து பெருத்த வலிய துதிக்கையினையுடைய உயர்ந்த யானையாகிய அயிராவதத்தின் கழுத்தின் மேற்கொண்ட திருமிக்க செல்வனாகிய இந்திரனும்,

நாற் பெருந்தெய்வத்து - 'நாற்பெருந் தெய்வம்' என்றார். அந்தணர் தெய்வம், அரையர் தெய்வம், வசியர் தெய்வம், வேளாண் தெய்வம் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்துங்கண்டு கொள்க.

நன்னகர் நிலைஇய - நல்ல நகரிகளையும் நிலைபெறுத்துவான் அமைத்து.

உலகம் காக்கும் ஒன்று புரி கொள்க. உலகத்தைக் காக்க வேண்டும் என்னும் ஒருமைப்பாட்டினை யுடையவராய்,

பலர் புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக - பலரும் புகழப்பட்ட முத்தேவரும் தலைவராக,

ஏமுறு ஞாலந் தன்னில் தோன்றி - ஐயமிகவுடைத்தாய பூமியினிடத்திலே வந்து விளங்கி,

தாமரை பயந்த தாவில் ஊழி, நான்முக ஒருவன் சுட்டி - தாமரைப் பூவின்கண் தோன்றிக் கேடில்லாத காலத்தினையுடைய நான்முகனாய அயனுக்காக முன்சொன்ன மூவரும் பூமியின்கண் வந்து தோன்றி,

அது பிள்ளையார் அயனைச் சிறையிடுகையில் அவர் எழுந்தருளியிருக்குந் திருவாவினன் குடியிற் சென்று அயனை விடுவிக்கப் பூமியின்கண் வந்ததெனக் கொள்க,

காண்வரப், பகலில் தோன்றும் இகலில் காட்சி - காட்சி பெற, ஆதித்தனைப் போல விளங்கி மாறுபாடில்லாத தோற்றமுடைத்தாய்,

நால் வேறு இயற்கை - நாலு வேற்றுமைப்பட்ட இயல்பு பெற்ற பின்னரும்,

நால் வேறு இயற்கை - 'சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம்' என நின்ற நாலுவேற்றுமை பட்ட வீடுபேறு நிலை என்பாரு முளர்.

பதினொரு மூவரொடு - மூன்று பதினொன்றாதலால் முப்பத்து மூவர் எனக் கொள்க, அவர்களைப் பிரித்துக் காண்பது - உருத்திரர் பதினொருவர், ஆதித்தர் பன்னிருவர், வசுக்கள் எண்மர், மருத்துவரிருவர் ஆக வேற்றுமை நாலாகிய தேவர்கள் முப்பத்து மூவர் எனக் கொள்க.

ஒன்பதிற்றிரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர் - முற்கூறப்பட்ட தேவர்கள் முப்பத்து மூவருடனே. பதினெண் பூமியின் மிக்க பதங்களையும் பெற்றுடையருமாய்,

ஒன்பதிற்றிரட்டி பதினெண் கணங்கள் என்பாரு முளர்.

மீன் பூத்தன்ன தோன்றலர் - உடுக்கள் ஆகாயத்திலே விளங்கினாற் போன்ற தோற்றத்தினையுடையராய்,

மீன் சேர்பு, வளிகிளர்ந்தன்ன செலவினர் - மின்னுடனே காற்றுக் கிளர்ந்தாற் போன்ற செலவினையுடையராய்,

வளியிடைத் தீயெழுந்தன்ன திறலினர் - காற்றுடனே அக்கினி எழுந்தாற் போன்ற செலவினையுடையராய்,

தீப்பட, உருமிடித்தன்ன குரலினர் - அக்கினி தோன்றும்படி இடியிடித்தாற் போன்ற சத்தத்தையுடையராய்,

விழுமிய, உறுகுறைமருங்கில் தம்பெறுமுறை கொண்மார் - தவங்களுக் குறுதியான குறைவற்ற இடங்களிலே தங்களால் பெற வேண்டிய தொழில்களைக் கொண்டிருப்பான் வேண்டி,

அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண - ஆகாசத்து மின்னுகின்ற கோட்பாட்டினை யுடையார் வந்து திரண்டு சேவிக்க,

தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள், ஆவினன்குடி அசைதலு முரியன் - கேடில்லாத கொள்கையையுடைய தெய்வயானையாருடனே சில நாள் திருவாவினன்குடி யிடத்தே எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியன் என்றவாறு.

அயனைச் சுட்டித் தேவர்கள் வந்த காரணம் என்னையோ எனின், தெய்வ யானையாரைத் திருமணம் கொண்டருளும் போது உருத்திரன் அரி வலாரி முதலிய தேவரெல்லாம் சேவித்திருக்கையிலே அயன் "நாம் வேளத்தனை வேண்டிக் கொள்ளக் காரணம் ஏன்? என அதனைப் பிள்ளையார் உள்ளத்தடைத்து, அவன் பதத்தை மாற்றி விடுகையான், 'அவன் பதம் மீண்டும் உதவ வேண்டும்' என்று வந்தார்கள் எனக் கொள்க. 'இதனைச் சித்தன் வாழ்வு' என்று கூறுவாறுமுளர்; சித்தன் என்பது பிள்ளையாருக்குப் பெயர்,

அதாஅன்று - அதுவன்றியும்,

திருவாவினன் குடிச் சிறப்பு : பலரும் புகழும் படியான திரிமூர்த்திகளும் தலைவராக வேண்டி அதற்குக் குறைபாடு உண்டாக்கின பிரஹ்ம தேவரை உண்மை நிலையில் நிறுத்தக் கருதித் திருமாலும், உருத்திரரும், தேவேந்திரனும், ஆதித்தரும், வசுக்களும், மருத்துவரும், பதினெண் கணங்களும் வந்து தன்னைக் காணும்படித் திருவாவினன்குடியில் எழுந்தருளியிருத்தலுமுரியன்.

4. கவிப்பெருமாள்

நோயின்றியன்ற உடம்பினையுடையவர்களும், மாவினுடைய விளங்குகிற தளிரை யொத்த நிறத்தினையுடையவர்களும், விளங்குந்தோறும் பொன்னை உரைத்தாலொத்த அழகிய தேமலை உடையவர்களும், இனிய முறுவலையும் அரையாபரணம் தரிக்கப்பட்ட தாழ்ந்து பக்கமுயர்ந்த அல்குலினையும் உடையவர்களுமாகிய குற்றமில்லாத கந்தர்வ மகளிருடனே குற்றமின்றி விளங்க, அதன் பின்,

நஞ்சோடிணங்கின உள்ளே வெளியுடைத்தாகிய வெள்ளிய வெயிற்றினையும் நெருப்புப் போல மூச்சு விடுகிற கண்டார் அஞ்சத்தக்க கூடிய கோபத்தினையுமுடைய பாம்பையும் படும்படி புடைக்கிற பலவரியினையும் வளைந்த சிறகினையுமுடைய கருடாழ்வாரை அழகிய கொடியாக உடைய நாராயணனும் வெள்ளையிடபத்தை வலப்பக்கத்தே கொடியாக எடுத்த

பலராலும் புகழப்பட்ட திருப்புயங்களையும் தம்பிராட்டியை விரும்பி விளங்குகிற இமையாத மூன்று நயனங்களையுமுடைய திரிபுரங்களை அழித்த வலிமை மிக்க செல்வனாகிய மகாதேவனும் ஆயிரங்கண்களையும் நூறுபல பத்தாயிரம் வேள்வி ஆவதாக ஆயிரம் பெரிய வேள்வி வேட்ட வெற்றிசெய்து கொல்லுகிற வெற்றியினையும் நாலு ஏந்தப்பட்ட கொம்பினையும் அழகிய நடையையும் நீண்ட பெரிய கையினையுமுடைய யானையின் கழுத்திலே ஏறியிருந்த அழகு மிக்க தேவேந்திரனும்,

அந்தணர் பூதம் அரசர் பூதம் வணிகர்பூதம் வேளாளர் பூதம் என்ற நான்கு பெரிய தெய்வங்களையுமுடைய நல்ல நகரிகள் (நகரி - கோபுரம்) நிலைபெற்ற இந்த உலகத்தைக் காக்கின்ற உண்மை ஒன்றினையே விரும்பிய கோட்பாட்டினாலே நாராயணனும் மகாதேவரும் தேவேந்திரனும் தலைவர்களாக வேண்டி, க்ஷேம முற்ற பூமியிலே வந்து தோன்றித் திருமால் திருநாபிக் கமலத்திலே பிறந்த கேடில்லாத ஊழிக் காலத்தினையுடைய நாலு முகமுடைய பிரமாவைச் சுட்டிப் பிள்ளையாரைக் காணவருவதாக, ஆதித்தனைப் போலத் தோன்றுகின்ற வெறுப்பற்ற அறிவினையுடையவர் நாலுவேறுபட்ட இயல்பினையுடைய பன்னிரு ஆதித்தியரும் பதினொரு உருத்திரரும், அட்டவசுக்களும் அயசூரிகளாகிய இருவரும் ஆகிய முப்பத்து மூவருடனே (அயசூரிகள் - மருத்துவர்) பதினெட்டு வகையினாலுமுயர்ந்த நிலையைப் பெற்றவர்களும் ஆகிய பதினெண் கணங்களும் விண்மீனால் பொலிவு பெற்றாலொத்த தோற்றத்தை யுடையவர்களாயும் மீனுடனே காற்றுக் கலந்தாலொத்த கடிய நடையினை யுடையவர்களாயும் காற்றிடத்தே நெருப்புப் பிறந்தாலொத்த வலியினை யுடையவர்களாயும் நெருப்புப் பிறப்ப இடி எறிந்தாலொத்த குரலினை யுடையவர்களாயும் சீரிய தாங்கள் வந்து உறைகிறவிடத்தே தாங்கள் பெறற்குரியவற்றைக் கடலமுதம் போலப் பெறுவதற்காக,

ஆகாயத்திலே சுழலுகின்ற தேவர்கள் வந்தபொழுதே காணும்படி குற்றமில்லாத கோட்பாட்டினையுடைய வள்ளி நாச்சியாருடனே எந்நாளும் செவ்வியனாய்த் திருவாவினன் குடியிலேயிருக்கவும் உரியன். (சின் என்பது அசை). அங்குச் செல்க. அங்கன்றாய் இன்னும் பிள்ளையாரைக் காணலாமிடம் சொல்லப்புகுகின்றார்.

5. பரிதியார்

கடுவொ… எயிறு - விடத்தை வாய்த்துளையிலே யடக்கிச் செலுத்தப் பற்களையுடைய. நூறுபல் வேள்வி - நூறு பல வேள்விகள். திருக்கிளர் - அநேக ஐஸ்வரியம்.

நாற்பெருந் தெய்வம் - இந்திரன், யமன், வருணன், சோமன். ஒன்றுபுரி கொள்கை - ஒரு குணப் பட்ட கொள்கை. பலர்புகழ் மூவர் - எல்லாச் சமயத் தார்களாலும் புகழப்பட்ட பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன். சுட்டி - நிமித்தமாக. உலகு அங்கு ஆக்கும் எனப் பிரித்து உலகத்தை அவ்விடத்துப் படைக்கும் தொழில் என்பர் உரையாசிரியர்.

தாவில்... சின்னாள் - மனதின் ஆசையுடனே தெய்வானை நாச்சியாருடனே கூடிச் சிறிது நாள். அஃதா அன்று - இனிமேலும் சொல்லுகிறேன் என்றவாறு.

6. கு. சுந்தரமூர்த்தி உரைத்திறன்

துத்தி - திதலை; சுணங்கு.

இன்னகை - இனிய ஒளி பொருந்திய என உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் உரை கண்டு பருமத்திற்கு அடையாக்கக் கவிப்பெருமாள் மட்டும் இனிய முறுவல் என உரைகண்டு மகளிர்க்கு அடையாக்கினர்.

மாசில் மகளிர் - கந்தருவமகளிர் என அனைவரும் உரைகாணப் பரிமேலழகர் மட்டும், 'குற்றமில்லாத மடந்தையருடனே முன் சொன்ன வித்தி யாதரரும் இதற்குரித்தான மடந்தையருமொழிய இதற்குரித்தல்லாத பேர்கள் கூடாதே விளங்கப்பட்டு, இதுவன்றியும் 'மாசில் மகளிர்' என்பதற்குக் குற்றமில்லாத தெய்வக் குறத்திகள்' என்பாருமுளர் என உரைகாண்பர்.

விண்டு - திருமால், புள் - கருடன் என அனைவரும் உரைகாணக் கவிப்பெருமாள் மட்டும் கருடாழ்வார் என உரை கூறுகின்றார். வைணவமரபு தழைய இவ்வுரை அமைந்துள்ளது.

அமர்ந்து - பொருந்தி என உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் உரைகாணக், கவிப்பெருமாள் மட்டும் விரும்பி என உரைகாண்கின்றார். உமையொரு பாகமாக விளங்க எனப்பிறரெல்லாம் உரை காணக் கவிப்பெருமாள்மட்டும் தம்பிராட்டியை விரும்பி என உரை காண்கின்றார். இதனால் பெருமான் பெண்பாலுகந்து நிற்கும் பெற்றிமை அறியப்படுகின்றது. 'அமர்தல் மேவல்' என்பது தொல்காப்பியம்.

பாம்பின் எயிற்றினை நான்கு பெயர்களுடன் நச்சினார்க்கினியர் காட்டியிருப்பது எண்ணற்குரியதாம். மூஎயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வன் - உருத்திரன். சிவபெருமானின் ஏவலால் அவன் உருக்கொண்டு அழித்தல் தொழிலைச் செய்தலின் அப்பெருமானுக்குரிய அடைமொழிகள் இவருக்கும் கூறப்பட்டது.

நாற்பெருந்தெய்வம் - இந்திரன் முதலிய நால்வரென நச்சினார்க்கினியர்

குறிப்பர். பரிதியாரும் இக்கருத்தினராவர். உரையாசிரியர் நாலாகிய பெருந் திசைகளை உடைய நன்றாகிய ஊர்கள் எனக்குறிப்பர். அந்தணர் முதலிய நால்வகை வருணத்தார்க்கு உரிய தெய்வம் எனக் கூறிச் சிலப்பதிகாரத்தும் இவ்வாறு கூறப் பெறுவதைக் காட்டுவர் பரிமேலழகர். கவிப்பெருமாள் நால்வகை வருணத்தார்க்கும் உரிய பூதம் என்பர்.

நாற்றிசைக் கண்ணும் வீற்றிருந்தருளும் தெய்வங்கள் என்றல் சிறக்கும். ஏமுறு ஞாலம் - ஞாலத்திற்குரிய இவ்வடைமொழியை நான்முகனுக்குக் கூட்டியுரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர். பிற உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் ஞாலத்திற்கு உரிய அடைமொழியாகவே கொண்டனர். இதுவே சிறக்கும்.

ஏமுறு - மயக்கமுறுகின்ற என்பர் உரையாசிரியர். ஐயம் மிக உடைத்தாய என்பர் பரிமேலழகர். சேமமுற்ற என்பர் கவிப்பெருமாள்.

தாமரை பயந்த - திருமாலின் உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய என உரை கண்டனர் நச்சினார்க்கினியர், உரையாசிரியர், கவிப்பெருமாள் ஆகியோர். பரிமேலழகர் மட்டும் தாமரைப் பூவின் கண் தோன்றி என உரை கண்டனர். இனித்தாமரை என்னும் எண்ணைத் தந்த அழிவில்லாத ஊழிக்காலத்தையுடைய அயனும் ஆம் என நச்சினார்க்கினியர் உரை கண்டிருப்பது சிறக்குமேனும் பயந்த என்னும் சொற்கு எண்ணைத் தருதல் எனப் பொருள்காண்டல் அத்துணைச் சிறப்பாக இல்லை. நான்முகன் பிரணவத்தின் பொருளை உணராமை அவனது முனைப்பேயாம் எனக் கந்தபுராணம் கூறும். அங்ஙனமாக நச்சினார்க்கினியரும் பரிமேலழகரும் வேறாகக் காரணம் கூறல் பொருந்துமாறில்லை. பகலில் தோன்றும் - ஒரு பொருள் பலவாமாறு பகுத்துக் காண்டற்கண் வேறுபடத் தோன்றும் என நச்சினார்க்கினியரும், உரையாசிரியரும் உரை காண்பர். பரிமேலழகரும் கவிப்பெருமாளும் கதிரவனைப் போல என உரை கண்டனர். உரையாசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட உரை ஆழமாக உள்ளது.

நால்வேறியற்கை - ஆதித்தர், உருத்திரர். வசு, மருத்துவர்; இந்நால்வகையால் வேறுபட்டவர்கள் என்ற உரையே அனைவரும் கண்டனர். பரிமேலழகர் சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என நின்ற நாலு வேற்றுமைப்பட்ட இயற்கை என்பாரும் உளர் எனத் தம் உரையில் கூறியுள்ளார். இவ்வுரை யாருடையதெனத் தெரிந்திலது; அத்துணைச் சிறப்புடையதுமன்று.

ஒன்பதிற்றிரட்டி - பதினெண்கணங்கள் என உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் கூறப் பரிமேலழகர் மட்டும் பதினெண் பூமியின் மிக்க பதங்களையும் பெற்றுடையருமையாய என உரை கூறுவர்.

மீன் பூத்தன்ன - செல்வார் தம் நெருக்கத்தால் பொலிவுபெற்றுச் செல்வதற்கு இதனை உவமையாக்கினார் உரையாசிரியர்.

விழுமிய உறுகுறை - தம்முடைய சீரிய முத்தொழில் என்பர் நச்சினார்க்கினியரும், உரையாசிரியரும். தவச்சார்புடைய தாம் தாம் உறையுமிடங்களில் என உரைகாண்பர் பரிமேலழகரும் கவிப்பெருமாளும்.

தாஇல் கொள்கை - வருத்தமில்லாத அருங்கற்பு என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இடையீடில்லாத அருட்கற்பு என்பர் உரையாசிரியர். கேடில்லாத கொள்கை என்பர் பரிமேலழகர். குற்றமில்லாத கோட்பாடு என்பர் கவிப்பெருமாள். இவ்வடைமொழியை அனைவரும் மடந்தைக்குக் கொள்ள பரிதியார் மட்டும் மனதில் ஆசையுடனே என உரைகண்டு அதனை முருகனுக்கு உரித்தாக்கினார்.

இது அத்துணைச் சிறப்பின்றாம். மடந்தை - தெய்வயானை என்றே அனைவரும் உரைகாணக் கவிப்பெருமாள் மட்டும் வள்ளி நாச்சியார் என உரை காண்பர்.

சின்னாள் ஆவினன்குடி அசைதலும் உரியன்; சின்னாள் - சில நாள் என்றே அனைவரும் உரை காணக் கவிப்பெருமாள் மட்டும் சின் என்பதை அசைநிலையாகக் கொண்டு எந்நாளும் என உரைகண்டார். திருவாவினன் குடியில் சில நாள் தங்கினன் என்றற்கு ஒருப்படாத நிலையில் இவர் இவ்வாறு உரை கண்டனரேனும் பாடற்கண் உள்ள சொல்லமைவு அதற்கு ஏற்குமா என்பது ஆராயத்தக்கது. திருவாவினன் குடிக்குச் 'சித்தன் வாழ்வு' எனும் பெயர் உண்டு என்றும், சித்தன் என்பது முருகப் பெருமானுக்குரிய திருப்பெயர் என்றும் நச்சினார்க்கினியரும், உரையாசிரியரும், பரிமேலழகரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

கி.வா. ஜகன்னாதன்

திருஆவினன்குடி

இதோ நக்கீரர் நம்மைத் திருவாவினன்குடிக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அவரோடு போனால் நாம் ஆகாயத்தில் பறக்கலாம்; பூமியிலே ஓடலாம்; மனிதர்களுடைய இயல்புகளை ஞான திருஷ்டியால் கண்டு கொள்ளலாம்; தெய்வங்களைக் கண்டு அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இதென்ன இவ்வளவு பெரிய கூட்டம்? ஆவினன்குடிக்கு நாம் வந்துவிட்டோம். இங்குள்ள முருகனைத் தரிசிப்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு பெரிய கூட்டம் வந்திருக்கிறது. நக்கீரர் நமக்கு அவர்களைக் காட்டுகிறார்.

முன் புகும் முனிவர்

இதோ இவர்களைப் பாருங்கள். பார்த்தாலே கையைக் குவித்துக் கும்பிட வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதல்லவா? தவமே உருவாகிய முனிபுங்கவர்கள். இந்தப் பெருங்கூட்டத்துக்கு இவர்களே தலைவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

இவர்களின் இடையிலே தவக்கோலத்துக்கு அடையாளமாகிய மரவுரி இருக்கிறது. சற்றே இவர்கள் திருமுடியைப் பார்க்கலாம். ஆ! இவர்களுக்கு எவ்வளவு வயசாயிற்றோ தெரியவில்லையே! முடி முழுவதும் தும்பைப் பூவாக வெளுத்திருக்கிறது. அதை நன்றாக உச்சியில் முடித்திருக்கிறார்கள். வலம்புரிச் சங்கைப் போல அந்த முடி உருவத்தாலும் நிறத்தாலும் தோன்றுகிறது.

சீரை தைஇய உடுக்கையர், சீரோடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்

(மரவுரியை உடையாக அணிந்தவர்; அழகோடு வலம்புரிச் சங்கை ஒத்த வெண்மையான நரை முடியை உடையோர். சீரை - மரவுரி. தைஇய - அணிந்த. உடுக்கை - உடை. வால் நரை - வெண்மையான நரை).

இவர்களுடைய திருமேனியில் புஷ்டி இல்லை. ஆனால் ஒரு தேசு இருக்கிறது. மாசு என்பது சிறிதும் இல்லாத தூய திருமேனி. பளபளப்புக்குக் காரணம் தசைப் பிடிப்பா? இல்லை. இல்லை. இவர்கள் தம் மேலே மான்தோலைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மார்பைப் பாருங்கள், கொஞ்சமாவது தசை தெரிகிறதா? எலும்புகளே மேலே தோன்றுகின்றன. அவற்றை எண்ணிக் கொள்ளலாம் போல இருக்கின்றன. உடம்பு இளைத்தும் ஒளி இளைக்காமல் பெருகியிருக்கிறது.

மாசுஅற இமைக்கும் உருவினர், மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்